

МАЙК ЛОСЪН ВЪТРЕШНО РАЗСЛЕДВАНЕ

Част 4 от „Джо Демарко“

Превод от английски: Ана Пипева, 2010

chitanka.info

На Гейл — за всичко — завинаги

ПРОЛОГ

— По дяволите, Карл, ще му насиниш врата!

— Ама тоя дребосък е много як.

— Мамка му, два пъти колкото него си. Хвани го за косата, не за врата.

— А така — каза след малко Карл. — Започнаха да излизат мехурчета.

— Добре, задръж го малко. Не искам да стане като в онзи филм.

— Кой филм?

— Е, с онази, как се казваше, дето свари заека.

— А, да. Ама това какво...

— Накрая, не се ли сещаш? Когато Дъглас я натиква във ваната. Кучката пуска мехурчета, блещи се като за последно, а след пет минути изскача от водата и се опитва да го наръга.

— Тази част не я помня. Сещам се за заека, ама...

— О, за бога — срязва го Джими. — Просто му натискай главата.

— Взе ли му ключовете? — попита Карл.

— Взех ги — отвърна Джими. — Какво мислиш, че си подмятам?

Джими отвори вратата, която водеше към кухнята.

— Къде ли му е офисът, кабинетът или каквото е там? — Продължи напред, но се спря, когато чу вратата на хладилника да се отваря. — Какво правиш, по дяволите?

— Вземам си кола — каза Карл. — Жаден съм.

— Ти луд ли си, бе?

— С ръкавици съм. Какво толкова?

Джими просто поклати глава. Нямахше оправия с тоя Карл.

Две минути по-късно вече стояха пред сейфа. Беше закрит с картина, морски пейзаж.

— Защо винаги е зад някоя картина? — почуди се Карл. — Всеки първо там ще провери.

— Сложили са картина отгоре, защото ще изглежда зверски грозно, ако го оставят насред голата стена — каза Джими.

— Аха.

Джими завъртя механизма на сейфа.

— А как, по дяволите, Еди е успял да се добере до комбинацията? — продължаваше да пита Карл.

— Спомена нещо за ключаря, който обслужвал това приятелче.

Джими отвори вратата на сейфа. Вътре имаше няколко малки бележника с изпонадраскани корици и оръфани страници. Джими извади бележниците и ги метна в чантата си. Карл го беше подкачил, че приличала на педерастка чантичка, което донякъде си беше вярно, но по-добре така, отколкото да се разхожда с пазарска торба.

В дъното на сейфа имаше пачка банкноти, пристегнати с ластик. Джими ги разлисти. Може би около пет бона. Парите на нещастника за черни дни. Подаде банкнотите на Карл и отново погледна в сейфа. Единственото останало на дъното беше прозрачен найлонов класьор с малки джобчета, в които имаше монети. Джими нищо не разбираше от старинни монети, но предположи, че тези със сигурност имаха някаква стойност, иначе приятелчето нямаше да ги сложи в сейфа. Не ги докосна.

— Това е — каза той, но после забеляза нещо под класьора с монетите. Пъхна ръка и напипа флаш памет за компютър. — По дяволите — промърмори той, — за малко да я пропусна. — Пъхна флашката в чантата си. — Дай ми парите.

Карл му подаде банкнотите и Джими ги метна обратно в сейфа, затвори вратата и я заключи. Еди го беше предупредил да не вземат никакви пари или каквото и да било друго, освен онова, което им беше поръчал. И щом Еди така искаше...

— А сега да намерим лаптопа — каза Джими. — И ако има още от тия флаш щуротийки.

Карл допи колата, леко се оригна и прибра празната кутийка в чантата на Джими.

— Хайде! — каза той.

1

Махоуни се беше изтегнал близо до басейна под голям син плажен чадър. Месестата му дясна ръка беше обгърнала ледена чаша, съдържаща равни части водка и доматиен сок. Между дебелия пръсти на лявата стискаше пура. Беше обут в бели бански с червени линии от страни, а разкопчаната му хавайска риза на червени хибискуси отчасти покриваше широките гърди и солидният му корем. Гъстата му коса беше побеляла, краката му бяха бели, дебели и безкосмени, а големите му боси стъпала бяха бледи. Демарко си помисли, че прилича на кит, който се е натресъл на хавайско парти.

— Крайно време беше да дойдеш — изръмжа Махоуни.

Подобно оплакване си беше типично за Махоуни. Ей го на — лежи под чадъра, пийва си и не върши нищо, докато Демарко трябваше да пропътува над сто километра в натовареното движение, защото шефът му не беше пожелал да говорят по телефона. Или просто Махоуни отказваше да *държи* телефона, за да не си прекъсва пиенето и пушенето.

Махоуни така и не му предложи да седне и да си налее нещо за пиене. Нищо чудно подобно нарушение на етикета да се дължеше на пълното неведение на Махоуни относно човешките нужди на подчинените му, а може би Демарко изглеждаше недосегаем за дребни неразположения като обезводняване или топлинен удар. Предците на Демарко бяха италианци и чертите му отразяваха това негово наследство. Беше висок над метър и осемдесет, с широки плещи и силни ръце. Сресваше тъмната си коса плътно назад, а първите сивеещи кичури едва бяха започнали да се появяват около слепоочията му. Имаше красиво, но сурово лице и ако Франсис Форд Копола би обявил кастинг за статисти за „Кръстникът IV“, щеше да го вземе на мига.

И така, Демарко стоеше пред шезлонга на Махоуни, мижейки срещу обедното слънце. Беше първи септември и температурата беше над двайсет и пет градуса. Докато чакаше Махоуни да му съобщи защо

го беше повикал, Демарко хвърли поглед към голямата къща. Той не знаеше кой е заел на шефа му това имение с басейн и превъзходна гледка към залива Чесапийк, но подозираше, че ще да е някой, който се опитва да му се подмаже. Демарко се зачуди дали същият този човек е заел на Махоуни и жената, която виждаше през прозореца.

Въпросната жена — с пицно тяло и бронзов тен — беше на около трийсет години и се разхождаше напред-назад пред панорамния прозорец, докато говореше по мобилния си телефон. Единственото ѝ облекло бяха оскъдни черни бикини като на стриптийзърка. Доколкото можеше да прецени от петдесет метра разстояние, голите ѝ гърди бяха безупречни.

Махоуни извъртя дебелия си врат, за да види какво гледа Демарко.

— Да, бива си я — каза той. — И в случай че ти минават нечисти мисли през главата, тя не е с мен. Гадже е на собственика на къщата.

„Нечисти мисли“ — думи на грешник католик. Демарко можеше да се обзаложи, че Махоуни се изповядва за точно това прегрешение още от времето, когато е бил дундесто хлапе, което е помагало на свещеника при службата. Но дали лъжеше за жената? Демарко не знаеше. Съмняваше се и Бог да знае. А фактът, че Махоуни може да лъже така ловко, не беше никак изненадващ — той беше политик. Джон Фицпатрик Махоуни беше председател на Камарата на представителите на САЩ, третият по ранг, който би седнал в Овалния кабинет, ако и президентът, и вицепрезидентът са в невъзможност да изпълняват задълженията си. По мнение на Демарко една наистина ужасяваща мисъл.

— Хей! Стига си ѝ зяпал циците и се съсредоточи — нареди Махоуни.

Демарко неохотно отмести поглед и се взря в сините очи на шефа си — кървясалите очи на заклет пияница.

— Има един човек — каза Махоуни, — стар приятел ми е, бивш конгресмен от Вирджиния. Казва се Дик Финли, пенсионира се преди десетина години. Въпросът е, че преди една седмица синът му загина при някакъв странен инцидент и Дик иска някой да проучи случая.

— Нуждае ли се от адвокат? — попита Демарко. — Искам да кажа, ще съди ли някого?

Демарко зададе въпроса не защото се интересуваше от отговора, а защото отново беше погледнал към къщата — и искаше да продължи да гледа. Младата жена все още говореше по телефона, но този път видя, че Демарко я зяпа. Обърна се с лице към него, удостоверявайки го с цялостна гледка анфас, след това се усмихна и му помахаше с пръсти. Беше толкова стегната, че нищо друго не помръдна. На бас, че Махоуни го беше излъгал.

— Ако имаше нужда от адвокат, Джо — изпръхтя в отговор Махоуни, — нямаше да му дам твоето име.

Демарко се засегна, макар да знаеше, че няма основание. Беше завършил право и дори беше придобил адвокатска правоспособност във Вирджиния, но никога не беше практикувал. Беше прекалено зает да се занимава с други противни неща от името на Махоуни.

— Както изглежда — продължи Махоуни, — има нужда някой да обърне няколко камъка и да види какво ще изпълзи отдолу.

Ето на, помисли си Демарко. Това му беше работата — да обръща камъни и да тъпче гадинки. Не много ласкателно, но достатъчно точно казано.

2

Бившият конгресмен Ричард Финли живееше в Колониъл Бийч, Вирджиния, недалеч от имението, където Демарко се беше срещнал с Махоуни.

Финли отвори вратата, облечен с избеляла от слънцето червена риза с къс ръкав, бежови къси панталони и износени мокасини. Беше нисък, към осемдесетгодишен, с плешиво загоряло теме; малката му кръгла глава и дребното лице изглеждаха добре без коса отгоре. Той се усмихна, когато Демарко му се представи, но усмивката не достигна очите му. Погледът на Финли изглеждаше празен и изстрадал, като че ли неведнъж бе понасял ударите на съдбата.

Той отведе Демарко на една тераса с изглед към плажа, благодари му за посещението и го попита дали иска бира. Докато отваряше две бири „Корона“, Демарко се възхити на гледката.

Финли хвърли поглед през рамо към водата, като че ли беше забравил, че е там.

— Да — каза той. — Купих тази къща за жена ми и децата, да идват през лятото. И за внуците, каквито нямам. Всички от семейството ми си отидоха, така че сигурно просто ще я даря на някоя благотворителна фондация, когато и аз умра.

Демарко едва не изкрещя: „Не! Дай я на мен!“ Но само мрачно кимна.

— Жена ми почина от рак на гърдата, а голямото ми момче го убиха във Виетнам. Проклет да е Джон Кенеди за това. А сега и малкият ми син е мъртъв. Тери се роди, когато бях на четирийсет и една. Никога не си бях представял, че ще го надживея.

— Много съжалявам — каза Демарко.

— Жена ми и по-големият ми син... поне знаех от какво умряха. А с Тери не знам какво се случи. Затова се обадох на Джон, да видя дали не познава някого... така де, човек, който да поразучи нещата.

Дик Финли обясни, че синът му Тери бил репортер в „Уошингтън Поуст“ и преди два дни тялото му било намерено в

езерото Ана, където Тери имал къща.

— Казаха, че излязъл с каяка си, паднал зад борда и се удавил. Но аз не вярвам на тази история.

— Според вас не се е удавил? — попита Демарко.

— Удавил се е — поклати глава Финли. — Аутопсията беше категорична. И водата, която са намерили в дробовете му, е била от езерото.

— Не разбирам тогава — каза Демарко.

— Пътят от Вашингтон до езерото Ана е дълъг, а Тери беше работохолик. Знам, че в деня, в който е умрял, е напуснал редакцията около осем, така че надали е стигнал до езерото преди девет и половина. Защо му е да излиза с каяка в десет вечерта? Зададох този въпрос на полицията, те смятат, че било заради пълнолунието, но аз все още се съмнявам. А освен това Тери си купи каяка преди пет-шест години. Все се палеше по нови и нови неща — колоездене, каяк, алпинизъм — и след няколко месеца губеше интерес. Искрено го вълнуваше единствено работата. Мен ако питате, Тери не се беше качвал на тази лодка от две-три години, може би повече.

— Но тялото му е било намерено в езерото, близо до каяка — уточни Демарко.

— Да, но това не е всичко. Например лаптопът му е изчезнал. А той го носеше навсякъде. Винаги му беше подръка — в колата, на бюрото му, където и да се намираше. Попитах шерифа къде е компютърът и той първоначално ми каза, че не знаел. Два дни по-късно се обажда и ми съобщава, че преди смъртта си Тери бил подал жалба в полицията във Вашингтон, че лаптопът бил откраднат.

— И вие смятате, че не е било така?

— Не. Говорих с Тери в деня, когато умря, същата сутрин. Ако му бяха откраднали лаптопа, щеше да ми каже. Щеше да се е побъркал да го търси. А шерифът твърдеше, че Тери съобщил за кражбата по телефона, не лично. Така че не се знае кой всъщност е подал оплакването.

— Разбирам — каза Демарко.

— И това не е всичко — продължи Финли. — Тери работеше по нещо, с което щял да спечели „Пулицър“. Не пожела да ми обясни какво е, но твърдеше, че когато публикува статията, куполът на Капитолия щял да хвъркне във въздуха. Да ви кажа честно, не му

повярвах. Тери все работеше по някаква история, която щяла да предизвика сензация, но обикновено не се получаваше. И ето че умря внезапно, а аз така и няма да разбера дали е щяло да излезе нещо. Искате ли още една бира?

Докато Финли донесе бирата, Демарко се загледа в плажа и забеляза един дебелак на средна възраст да разхожда малко кученце. Проследи как човекът метна пръчка във водата. Пръчката изглеждаше тежка и дълга колкото самото куче, но то — горкото глупаво същество — се хвърли след нея. Една вълна го блъсна и то за момент изчезна, след което пак се появи с пръчката в уста. Успя да се добере до плажа и занесе пръчката на човека, който пак я метна, този път по-надалеч. На Демарко му идваше да слезе на плажа, да хвърли пръчката навътре във водата и да накара дундъто сам да си я донесе.

Когато Финли му подаде бирата, Демарко попита:

— Смятате ли, че в къщата на сина ви нещо ще ми подсказе върху какво е работил?

— Може и да намерите нещо, но и аз огледах преди няколко дни. Претърсих цялото бюро, дори и сейфа му, но намерих само пари и някакви старинни монети, които е колекционирал. — Финли се усмихна тъжно. — С монетите беше като с каяка. Тери ги купи преди десет години и сигурно не ги е и поглеждал оттогава. Но ако искате сам да проверите, ще ви дам ключовете.

— Добре ще е — каза Демарко. — Ще хвърля едно око, ако реша, че има нужда.

— Все пак намерих нещо, което не мога да си обясня. — Финли бръкна в джобчето на ризата си и внимателно извади смачкано парченце хартия, прокъсано и повредено от водата. Представляваше салфетка от „При Сам и Хари“, бар във Вашингтон, който Демарко често посещаваше.

— Беше в портфейла на Тери — обясни Финли. — Портфейлът му е бил в панталоните, когато е умрял, и се е намокрил, разбира се. Парите и разписките по кредитните му карти се бяха слепили и я скъсах, докато се опитвах да я отделя. Това е всичко, което успях да спася.

Демарко разгледа написаното върху салфетката, но не можеше да схване смисъла.

— Смятате ли, че написаното може да е свързано с темата, която е разработвал? — попита той.

— Не знам — отвърна Финли. — Изглежда, сякаш несъзнателно е писал по салфетката — Тери все си драскаше нещо, — но не мисля, че щеше да го сложи в портфейла си, ако не е било важно. Вижте, единственото, което знам със сигурност, е, че не е паднал от проклетия каяк в десет часа вечерта.

3

— Старият Финли е добър човек — каза шерифът. — Харесвах го, докато беше в Конгреса, и все още го харесвам. Но за Тери греши. Нямаше нищо съмнително около смъртта му.

Шерифът на окръг Луиза беше над четирийсетгодишен, добре сложен и с приятен загар, а на шкафа зад бюрото му имаше негова снимка с момчешки бейзболен отбор. Две от децата стискаха големичка купа. Демарко се надяваше шерифът да е толкова добро ченге, колкото и треньор по бейзбол.

— Не открихме следи от борба — продължи шерифът. — Къщата му не е била обрана и със сигурност се е удавил. В езерото има някакъв вид водорасли, които са доста специфични, и съдебният лекар ги е открил в дробовете му.

— Не смятате ли, че е малко странно да се е разхождал с каяка в тъмното? — попита Демарко.

— Не е било толкова тъмно. Имало е пълнолуние онази нощ, а и другите къщи около езерото са осигурили още светлина. Все пак има нещо, което не казахме на господин Финли.

— Какво по-точно?

— Нивото на алкохол в кръвта на Тери е било 1,8 промила, когато е настъпила смъртта. Смятаме, че е ударил няколко пътиета след работа, прибрал се е подпийнал и е решил да си направи малка разходка на лунна светлина. Пияните губят преценка. Координацията и чувството им за равновесие също не са особено добри. Някога качвали ли сте се в каяк, господин Демарко?

— Не. На кану — да, но не и на каяк.

— Е, някой път трябва да пробвате. Опитвам се да кажа, че най-трудната работа в карането на каяк е да се качиш и да слезеш от проклетата лодка, без да я преобърнеш, и ако не ми вярвате, просто опитайте. И после пробвайте след няколко пътиета.

Демарко набра номера на „Уошингтън Поуст“ и прекара пет вбесяващи минути в борба с изключително дразнещата автоматична система със записани гласови инструкции, докато най-накрая се свърза с Реджи Хармън.

— Реджи, приятелю, в настроение съм да те черпя една голяма салата за обяд.

— Салата? — повтори Реджи, все едно не би могъл да си представи да изяде нещо по-отвратително.

— Точно така, Реджиналд. Салата от две маслинки в сос мартини. Ако предпочиташ, може и с малко лук за цвят.

— Ааа, такава салата. Е, зеленилките са една от четирите основни хранителни групи, нали така?

— Да, приятелю. Плюс това водката обикновено се прави от картофи. Въглехидрати, нали се сещаш. А ако си поръчаш второто мартини с лимонче, няма да те пипне скорбут.

— Къде и кога, синко? Човек на моята възраст не може да си позволи да не се грижи за здравето си.

— В „Монокъл“. Възможно най-скоро.

Демарко затвори телефона. Трябваше да го е поне малко срам — да се възползва от сутрешната жажда на един алкохолик, за да се сдобие с информация, — но дори не го беше срам.

Демарко се беше обадил на Реджи от офиса си, една стаичка без прозорци в подземие то на Капитолия, която като че ли беше създадена, за да предизвиква клаустрофобия. Прекарваше там възможно най-кратко време, а декорът — или по-скоро липсата му — многозначително доказваше този факт. Единствените мебели в стаята бяха бюрото, два дървени стола и един очукан шкаф за документи с четири чекмеджета. Шкафът беше абсолютно ненужен, защото Демарко не беше привърженик на съхраняването на документи в писмен вид; него можеха да призват в съда, но не и документите му. Преди време на едната стена висяха няколко картини, които му беше подарила бившата му съпруга, но тъй като му напомняха за невярната ѝ същност всеки път, когато ги погледнеше, в крайна сметка ги беше свалил. Жалкото в цялата история беше, че голото пространство на стената, така или иначе, му напомняше за нея.

Грил бар „Монокъл“ се намираше близо до Юниън Стейшън, на по-малко от петнайсет минути пеша от Капитолия. Демарко заключи

вратата на офиса си и се изкачи по стълбите до ротондата — пространството точно под купола. Един екскурзовод, когото познаваше, развеждаше група туристи — устат разбойник с уши като на слон на име Мълън. Екскурзоводите имаха професионално дълголетие колкото на пеперуда, задържаха се най-много за лятото, така че Демарко рядко знаеше имената им, но знаеше това на Мълън. Веднъж на излизане от офиса го бе спипал да се натиска с някаква колежка в коридора, точно до вратата му. Вместо да се престори на засрамен, Мълън най-нагло предложи на Демарко петдесет долара, за да ползват кабинета му. Хлапето сигурно някой ден щеше да стане президент.

За да стигне до „Монокъл“, Демарко мина по Първа улица, покрай сградата на Върховния съд. Както винаги погледна нагоре към думите „Равенство пред закона“, издълбани в камъка над шестнайсетте масивни мраморни колони на сградата. Върховният съд беше една от малкото институции във Вашингтон, в които Демарко все още имаше вяра, и то по една проста причина: деветимата, които работеха там, нямаше какво повече да спечелят. Бяха в апогея на професията си, заемаха този пост до живот и не се налагаше да угаждат на когото и да било, за да си запазят работата. Такива обстоятелства, смяташе той, обикновено водеха до честни, макар и може би невинаги мъдри решения. Но сигурно и за това беше в грешка.

Когато прекрачи прага на „Монокъл“, оберкелнерът го погледна, за да провери дали облеклото му е подходящо, кимна рязко, след което се върна към списъка с резервациите. „Монокъл“ беше леко претенциозно заведение, но това беше разбираемо — общо взето, клиентелата се състоеше от представители на законодателната власт, не на електората и стените на бара бяха покрити със снимки на пиещи политици. Като че ли Махоуни присъстваше на половината от тях.

Реджи Хармън седеше в края на бара, единственият клиент в единайсет часа сутринта, вече преполовил първото си мартини. Реджи беше на шейсет години и приличаше на вампир, който се е озовал приклещен под слънцето. Имаше бледо изпито лице и боядисана в черно коса, прилепнала назад върху дълъг тесен череп. Ризата му беше с два размера по-голяма на яката, а тънките му пръсти стърчаха от маншетите като нокти на птица.

Когато Демарко седна до него, Реджи бавно извърна глава. Очите му бяха толкова червени, че Демарко се зачуди дали изобщо някаква кръв достига до мозъка на репортера. Оголвайки два реда пожълтели от никотина изкуствени зъби в гримаса, която той наричаше усмивка, Реджи попита:

— Как се вика на сто адвокати, заровени на бунището?

— Добро начало. Реджи, за трети път ми разправяш този тъп виц. Трябва ти нов материал.

— Е, все пак можеше да се засмееш, поне от любезност.

Демарко поклати глава, след което посочи питието на Реджи и вдигна два пръста към бармана.

— Какво знаеш за Тери Финли? — попита направо.

Реджи пресуши първото си мартини.

— Хлапето, което се удави?

— Да, хлапето, което се удави.

Финли бе умрял на четирийсет и две.

Реджи сви рамене, след което се пресегна за пълната чаша, която барманът току-що беше поставил до лакътя му. Погълна една трета от питието, преди да проговори:

— Какво знам за него ли? Ами правеше политически репортажи, разбира се.

— Защо „разбира се“?

— Получи работата само защото баща му беше конгресмен. Шефовете му си правеха сметки, че едно хлапе, чийто баща работи на Хълма, ще издигне репутацията на вестника.

— Получи ли се?

— Не. Тери беше едно дразнещо, амбициозно малко лайно, от онези, които си въобразяват, че ще станат следващият Боби Удуърд, но все пак никога не се опита да използва стареца, за да го постигне.

— Биваше ли го?

Реджи изгълта остатъка от второто си мартини; след малко се сети за маслините от първото и се пресегна към тях. Демарко си помисли, че при скоростта, с която пиеше Реджи, май по-добре беше направо да му наливат алкохола със система.

— Само в мечтите му — каза Реджи. — Преди няколко години вдигна врява, че някакъв полковник в Пентагона бил агент на Ал Кайда. Основанието му за тая бомба било наблюдението, че онзи

често-често се срещал с някакво хубаво момиче, което приличало на арабка, по долнопробни хотелски барове. Оказа се, че полковникът просто я чукал, тя си била египтянка, но била толкова мюсюлманка, колкото и папата. Такъв си беше Тери — хората се срещат да се чукаат, а на него му се привижда шпионски заговор.

— Хм — изсумтя Демарко. — Работеше ли по нещо важно, преди да умре?

— Може би. Веднъж го чух да се кара с редактора си. Франк се опитваше да го прати на Хълма, да пише за някакви политически препирни, а Тери все му повтаряше, че нямам време, защото работел по най-голямата история след небезизвестната свирка на Клинтън.

— Но не знаеш за какво е ставало въпрос?

— Не. Чух само Тери да казва, че ако Франк знаел кой му е източникът, немало да го занимава с подобни мижави задачи.

— По дяволите. Значи сега пък трябва да говоря с тоя Франк, за да разбере по какво е работил Тери.

— Е, ако нямаш пряка телефонна връзка с ада, по-добре забрави.

— Какво?!

— Франк е мъртъв.

— Мъртъв? Кога е умрял?

— Преди седмица, два дни след Тери.

— Господи — изпъшка Демарко. — Имаше ли нещо подозрително около смъртта му?

Реджи съвсем спокойно довърши последното си питие, докато Демарко нетърпеливо чакаше отговора му. Най-накрая каза:

— Франк беше на шейсет и три години. Беше метър и седемдесет, тежеше над сто кила и пушеше „Кемъл“ без филтър. Мислеше си, че висок холестерол е име на състезателен кон. Единствената мистерия е как не е получил сърдечен удар още на четирийсет и три.

4

— Дали ще извадиш късмет, отрепко? — измърмори Демарко, изкривил устни като герой на Клинт Истууд. След което натисна спусъка на пистолета „Магнум .357“.

— Стига де — обади се Ема.

Демарко не ѝ обърна внимание и погледна хартиената мишена с очертанятията на човешки силует. В нея имаше пет дупки и въпреки че не беше постигнал отстояние по-малко от петнайсетина сантиметра, всичките му изстрели бяха улучили негодника.

— Е, страннико, какво ще кажеш? — подхвърли той, като превключи от Клинт Истууд на Джон Уейн.

— Че джаскаш спусъка, вместо да го натиснеш плавно — каза Ема.

— Хайде сега да пробваме с глока — рече Демарко. — Този път ще приложи полицейския хват с две ръце.

— Предавам се — въздъхна Ема.

Ема беше висока и стройна. Косата ѝ беше късо подстригана и с русоляв оттенък, тук-там с по някой сребрист кичур. Имаше царствен профил, като на някоя древна скандинавска кралица на монета, а очите ѝ бяха светлосини, хладни и цинични. Беше поне с десет години по-възрастна от Демарко, може би дори с петнайсет, но се поддържаше в толкова добра форма, че щеше да го изравни със земята, ако би имал глупостта да я предизвика на състезание. Беше облечена с дънки, тъмносин пуловер с дълъг ръкав и черни маратонки. В кобура на колана ѝ имаше автоматичен пистолет с износена дръжка.

Демарко беше решил, че е крайно време да понаучи това-онова за огнестрелните оръжия. Беше ревностен привърженик на контрола върху оръжията — тоест вярваше, че единствените, които би трябвало да могат да притежават оръжие, са полицаите, войниците и той самият, разбира се, ако някога сметнеше, че му е нужно, — но преди няколко месеца за малко не го убиха, защото не знаеше къде се намира предпазителят. И въпреки че нямаше конкретни планове да си купува

пистолет, а и се надяваше да не му потрябва и в бъдеще, той реши, че малко основни познания в тази област няма да са му излишни. Имаше и още нещо — сметна, че ще е забавно да изпробва няколко пистолета, както и се оказа.

И така, под не особено търпеливото ръководство на Ема в този ден той стреля с три вида оръжие: деветмилиметров „Глок“, автоматичен пистолет 22-ри калибър, за който Ема каза, че е най-често предпочитаното оръжие от професионалните убийци, и „Магнум .357“. Искаше да пробва глока и магнума, защото точно тези пистолети все се споменаваха по филмите.

Демарко закачи нова мишена, отдалечи я на двайсетина метра и взе глока. Усещането му хареса. Разкрачи се, както смяташе, че е правилната поза за изстрел, хвана пистолета с две ръце, процеди „Замръзни, копеле!“ и дръпна спусъка шест пъти. Когато свърши, в мишената имаше шест дупки, три от които скупчени доста близо една до друга в лявото рамо на хартиения силует. Като изключим факта, че се целеше в сърцето, не беше зле, помисли си той. Ема обаче беше на друго мнение.

— Джо — каза тя, — ако някой те нападне и имаш избор между бухалка и пистолет, вземи бухалката.

— Да те видим тебе тогава — предложи Демарко.

Защо, по дяволите, го каза? Сигурно заради целия този пушек от изстрелите, който се носеше във въздуха... парите май бяха изпържили онези мозъчни клетки, които го караха да се замисли, преди да си отвори устата.

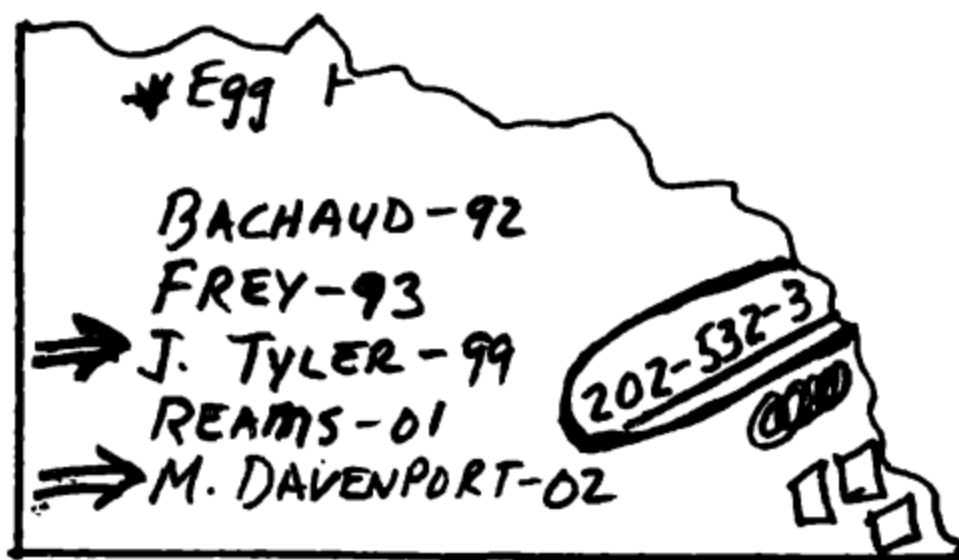
Ема вече се беше пенсионирала, но навремето беше работила във Военното разузнавателно управление на САЩ. Но тъй като беше човек, който рядко, и то не особено охотно, говореше за миналото си, Демарко нямаше представа какво беше вършила за военните през онези близо трийсет години. Знаеше, че към края на кариерата си е била важен играч сред разузнавачите във Вашингтон, а в самото начало — някакъв вид шпионин. Знаеше и още нещо — тя определено умееше да стреля с пистолет.

Ема натисна едно копче, което отдалечи мишената на Демарко с още десетина метра, извади автоматичния пистолет от кобура на бедрото си и като че ли без дори да се прицели, стреля. БАМБАМБАМБАМБАМ. Пет изстрела в толкова бърза поредица, че

беше трудно да ги различиш един от друг. Когато пушекът се поразнесе, Демарко погледна мишената.

Хартиеният човек имаше петсантиметрова дупка там, където преди малко се намираще носът му.

Наградата на Ема за проведения инструктаж беше вечеря в ресторант по неин избор и тя приятно го изненада, като избра не особено скъп ресторант в Александрия, където специалитетът беше син рак. Може би беше избрала мястото заради облеклото им, но Демарко подозираше, че просто жалеше портфейла му. Ема беше богата; Демарко не беше. Докато чакаха ястията, Ема отпиваше от чаша бяло вино и разглеждаше прокъсаната, повредена от водата салфетка, която Дик Финли беше взел от портфейла на сина си.

— Е, какво мислиш? — попита Демарко.

— Предполагам, че са имена на хора, числата след тях са години, но кои са тези хора и какво значат годините... мога само да гадая. А що се отнася до числата отстрани, приличат ми на вашингтонски телефонен номер, на който му липсват последните три цифри.

— Да, до тези изводи стигнах и аз. А какво ще кажеш за това „Ег“? „Яйце“ ли е имал предвид?

Ема сви рамене.

— Може и да е част от списък за пазаруване, но се съмнявам. Щеше да напише „яйца“, а не „яйце“. Като че ли има и още една дума след „Ег“, но не разчитам дори първата буква.

— Това ли е най-доброто ти предположение? Бях останал с впечатление, че в старата ти работа си разшифровала кодирани съобщения.

— Аз не — каза Ема. — Хората, които се занимават с такива работи, имат научни степени и ползват едни много големи компютри. Аз вършех други неща. — Последното уточнение беше придружено от енигматична усмивка. Ема имаше много хубава енигматична усмивка.

— Страхотно — каза Демарко. — Това е всичко значи? Нямаш никакви гениални идеи какво да правя оттук нататък?

— Всъщност имам — кимна тя.

— Ема — жално рече Демарко, — защо да не ми прати проклетата информация по факса? Става въпрос за имена, надраскани на салфетка, по дяволите, не за планове на ракетна отбранителна система.

— По факса? Ти шегуваш ли се? Нийл е такъв параноик, че не вкарва нищо поверително в компютър с интернет връзка, дори няма мобилен телефон и никога, ама никога не изпраща информация по линии, които могат да бъдат засечени.

Точно по тази причина в деня след тренировката по стрелба Ема и Демарко се намираха във Вашингтон, близо до река Потомак, в една стая с изглед към Пентагона. Нийл беше колега на Ема от дните ѝ в разузнаването и сам се наричаше „търговец на информация“, което всъщност означаваше, че разбиваше мрежи, подслушваше, шпионираше и след това продаваше каквото е научил на купувача, предложил най-високата цена. Демарко винаги беше смятал за смущаващ факта, че офисът на човек със способностите на Нийл се намира толкова близо до Пентагона.

Нийл седеше зад разхвърляно бюро на стол, проектиран за неговите размери. Беше на петдесет и няколко и започваше да оплешивява на темето, но връзваше останалата си, леко посивяла руса коса на тънка опашка, която висеше от тила му като опашката на добре охранен гризач. Както обикновено беше облечен с широка хавайска

риза, провиснали шорти и сандали. Демарко нямаше идея с какво се облича, когато температурите спаднеха, но тъй като Нийл рядко излизаше от офиса си, този въпрос беше чисто теоретичен.

— Ема, изглеждаш великолепно както винаги — каза Нийл.

— Благодаря ти — усмихна се Ема. — А ти изглеждаш, като че ли си свалил няколко кила.

Демарко хвърли поглед на Ема, за да разбере дали не се шегува. Нийл беше с размерите на сградата „Крайслер“; и с петдесет килограма да отслабнеше, пак нямаше да проличи.

Нийл обаче се трогна от комплимента и озари Ема с широка усмивка.

— Благодаря ти, че забеляза.

Демарко прочисти гърлото си.

— Да, Джо — каза Ема, — след минутка ще се заемем с въпроса. И все пак няма да е зле да развиеш някое и друго умение за общуване, като например приятелски разговор за повече от шейсет секунди.

— Няма проблем, Ема — махна с ръка Нийл. — Така или иначе, бързам. Със Синди ще ходим на танци довечера.

Синди беше съпругата на Нийл и фактът, че Нийл имаше жена, за разлика от Демарко, беше доказателство за черния хумор на Господ. Но Нийл да танцува? Образът, който му идваше наум, беше хипопотамът от „Фантазия“ на Дисни, не Траволта в „Криминале“.

— Много се радвам — каза Ема. — Може би ако и Джо водеше приятелките си на танци, щеше да успее да задържи някоя.

Нийл се подсмихна на забележката, след което извади една ненадписана кафява хартиена папка от купчината с еднакви папки в единия ъгъл на бюрото му. Демарко нямаше представа как той разпознава коя папка да избере, но имайки предвид колко много Нийл обичаше да се фука, нямаше да се учуди, ако папките бяха маркирани като тесте белязани карти.

— И така — започна Нийл. — Имаме пет имена, пет очевидни дати и непълен телефонен номер, по който все още работя. Проверих обажданията на Финли от домашния и мобилния му телефон, но не е звънял на никого с номер, който да съвпада със седемте цифри на салфетката. Може да се е обадил от уличен автомат и в такъв случай не мога да кажа на кого. И така, след като има три липсващи цифри от телефонния номер и следователно хиляди възможни комбинации, сега

засичам тези комбинации със съществуващите номера, за да видя дали ще намеря някой, съответстващ на останалите неща, които съм открил. Което ме насочва към имената в списъка. Очевидно трябваше да се провери дали има общ фактор, който да ги свързва. И се оказа, че има. — Той направи пауза, после обяви: — Общият фактор е Пол Морели.

— Пол Морели? — повтори Демарко. — Имаш предвид сенатор Пол Морели?

По всеобщо мнение на политическите анализатори сенатор Пол Морели беше най-вероятният кандидат за президент от страна на демократите в следващите избори.

— Точно така — отвърна Нийл. — През 1992 година Маршъл Башо е областен прокурор на прекрасния остров Манхатън. През януари същата година претърпява автомобилна катастрофа, поради което прекарва двайсет и шест седмици в болница и бива подложен на три операции, за да бъдат възстановени различни части на анатомията му. Въпреки протестите на мнозина губернаторът на Ню Йорк назначава един млад помощник-прокурор на име Пол Морели за изпълняващ длъжността областен прокурор, докато не стане възможно Башо да поеме отново задълженията си. На този пост младият Морели се превръща във видима публична фигура. През 1996 година — продължи Нийл — Морели става кандидат на демократите за кмет на Ню Йорк. Опонентът му е едно известно лице с добра репутация на име Уолтър Фрей. По онова време Фрей е главен прокурор на щата Ню Йорк, но четири месеца преди изборите е обвинен в умишлена загуба на важно дело, свързано с една компания в Олбъни. На бял свят излизат имейли между Фрей и компанията, които доказват, че Фрей е осигурявал полезна информация на адвокатите на обвиняемия. В същото време, макар и без отношение към делото, се разкрива фактът, че Фрей има връзка с една млада дама, която работи за него. В крайна сметка Фрей признава за връзката, но твърди, доста глупаво от негова страна, че младата дама била наета от някого, за да го съблазни. И ако погледнете снимки на Уолтър Фрей, би било трудно да си обясните с какво е привлякъл жената. По ирония на съдбата тази история нанася повече вреда на политическата му кариера, отколкото обвиненията за подправянето на делото, защото Фрей винаги е бил голям поддръжник на семейните ценности.

— Осъден ли е за някакво престъпление? — попита Демарко.

— Не — отвърна Нийл. — Доказателствата са били косвени, което е без значение, защото репутацията му е унищожена от пресата. И така Пол Морели става кмет.

Нийл близна дебелия си пръст и отгърна на нова страница.

— А сега за господин Риймс. През 2001 година, докато все още е кмет, Пол Морели решава да се кандидатира за Сената. Социологическите проучвания показват, че той е избраникът на народа, но старата гвардия на демократите в Ню Йорк иска Дейвид Риймс. Риймс е с много връзки, от богато семейство и е служил в Камарата. Мнението е, че Морели е млад и ще му дойде времето, а Риймс има повече опит и повече връзки във Вашингтон.

— А, да, това го помня — обади се Ема.

— И така — продължи Нийл. — Един прекрасен ден полицията нахълтва в една мотелска стая в Статън Айланд и спипва Риймс в леглото с шестнайсетгодишно момче. Риймс твърди, че няма представа нито кое е момчето, нито как се е озовал в мотелската стая. Заявява, че сигурно е бил упоен, и настоява да му направят кръвни изследвания, но резултатите не показват наличие на наркотици. Риймс бива осъден заради възрастта на момчето и лежи десет месеца. И така Пол Морели бива избран в Сената.

— Ами Тайлър и Давънпорт? — попита Демарко. — С тези приятелчета какво е станало?

— Тези приятелчета са жени — каза Нийл.

Нийл смяташе, че Дж. Тайлър е Джанет Тайлър. Тя за кратко бе работила за Пол Морели, когато той бил кмет на Ню Йорк, което Нийл бе открил, преравяйки данъчните декларации, осигурени на служителите в общината за 1999 г. М. Давънпорт бе Марша Давънпорт, декоратор, която очевидно бе помагала на семейство Морели с обзавеждането на дома им в Джорджтаун, когато Морели се преместил във Вашингтон, за да започне първия си мандат в Сената. Досието на Нийл за Давънпорт съдържаше копие от чек, подписан от съпругата на Пол Морели, и хонорарна сметка, откънатата от домашния компютър на Давънпорт, която показваше, че е получила от семейство Морели триста шейсет и пет долара за услугите си.

Но това беше всичко. За нито една от жените нямаше статии от вестници или полицейски доклади, или каквито и да било други публично достъпни документи, които да обяснят защо фигурираха в списъка на Тери Финли.

Тъй като Давънпорт живееше във Вашингтон, а Тайлър в Ню Йорк, Демарко реши да започне с Давънпорт. Тя беше на трийсет и шест години, с един краткотраен брак, но в момента беше разведена. Нямаше деца и живееше в апартамент на Кънектикът авеню, недалеч от Националната зоологическа градина. Ипотеката на апартамента ѝ държеше национална банка „Ригс“, кредитният ѝ рейтинг беше отличен и според данъчната ѝ декларация миналата година беше изкарала седемдесет и две хиляди долара.

Понятието за неприкосновеност на личните данни се изпаряваше, когато хора като Нийл включеха компютрите си.

Жената, която отвори вратата, беше доста привлекателна по мнение на Демарко. Руса коса, големи топли кафяви очи и леко изразена заешка захапка, която Демарко смяташе за дяволски сексапилна. Беше дребничка, не повече от метър и шейсет висока, но със сочна фигура: сравнително големи гърди, тънка талия и добре закръглено задниче. Беше облечена с бяла блуза и дънки и беше боса

— едно от предимствата да работиш от дома си. На темето ѝ се мъдреха очила за четене, а в едната си ръка държеше парче плат, някаква мостра, както предположи Демарко.

— Госпожо Давънпорт, името ми е Джо Демарко, работя за Конгреса. Ще ми отделите ли няколко минути?

— Съжалявам — каза тя, — но в момента съм много заета. Така че ако провеждате някаква анкета...

— Не, госпожо. Исках да поговоря с вас за сенатор Морели.

При споменаването на Морели Давънпорт рязко си пое въздух, стисна устни и сексапилната ѝ захапка изчезна. Демарко не успя веднага да определи изражението на жената. Страх? Притеснение? Може би гняв. Каквито и емоции да изпитваше, скъпи спомени за Морели не бяха сред тях.

— За какво става въпрос? — попита Давънпорт. Мачкаше парчето плат, но може би несъзнателно.

— Мога ли да вляза? — попита Демарко.

— Не. И искам да знам защо сте дошли.

Сложен въпрос. Демарко нямаше намерение да ѝ казва, че е открил името ѝ върху салфетка в портфейла на мъртвец.

— Интересува ме работата ви като служител на сенатор Морели.

— Защо?

— Не мога да ви кажа. Това е правителствен въпрос, свързан с текущо разследване.

За момент Демарко си помисли, че Давънпорт ще откаже да говори, но тя го изненада:

— Никога не съм работила за сенатора. Работих за съпругата му, но ѝ дадох консултации само два пъти. — За секунда се поколеба, после добави: — Нещата просто не се получиха.

— Какво значи това?

— Значи, че не хареса дизайнерските ми идеи. А сега трябва да вървя — каза Давънпорт и затвори вратата.

Демарко пристигна в кафене „Старбъкс“ на Пенсилвания авеню точно в два часа следобед и си отдъхна, когато лимузината на председателя се появи само пет минути по-късно. Не беше необичайно

явление Махоуни да го накара да чака четирийсет минути — или изобщо да забрави за срещата.

Беше се обадил на шефа си веднага след посещениято при Марша Давънпорт и го беше убедил да се видят, преди да напусне града. Махоуни щеше да заминава за Сан Франциско, за да изнесе лекция на някакво събрание, което значеше, че ще поднесе импровизирана дващестминутна реч, ще прибере десет хиляди долара и през останалото си време в Калифорния ще обиколи винарските изби в долината Напа. А и като че ли нямаше да обикаля сам. Когато шофьорът на председателя отвори задната врата на лимузината, на Демарко за секунда му се мярна красив крак, обгърнат в черен чорап.

Демарко беше решил, че е крайно време да се посъветва с Махоуни. Връзката между Тери Финли и Пол Морели го притесняваше. Морели беше не само фигура от политическата стратосфера, но и член на партията на Махоуни. Ето защо Демарко сметна за благоразумно да информира Махоуни какво е научил, преди да продължи нататък.

Махоуни спокойно се приближи до масата, където чакаше Демарко. Той беше седнал отвън, защото знаеше, че Махоуни ще иска да пуши и ще мрънка, ако се появи пречка. Махоуни тежко седна на стола и се пресегна, за да вземе една от двете картонени чаши кафе, които Демарко беше поръчал. Отпи от кафето, намръщи се на вкуса и после бръкна в джоба си за плоското шишенце, онова, сребърното, украсено с емблемата на морската пехота. Същата емблема беше татуирана на дясната му ръка, а когато разговаряше с ветерани, ръкавите му винаги бяха навити. Той премлясна, доволен от вкуса на алкохолното си кафе, и хвърли въпросителен поглед на Демарко.

— Дик Финли смята, че синът му може би е бил убит.

Ако не започнеш разговора с нещо интригуващо, бързо губиш интереса на Махоуни. Демарко му разказа за салфетката, намерена в портфейла на Тери, и за всички останали подозрения на Дик Финли относно смъртта на сина му.

Когато стигна до наученото от Нийл за тримата господата от списъка на репортера, Махоуни погледна часовника си, след това лимузината и после каза нещо, което изуми Демарко.

— По дяволите, тия работи всеки ги знае. Преди да изберат Морели в Сената, излезе една статия в „Таймс“, или пък беше в някое

от ония префърцунени нюйоркски списания. Все тая, пишеше как Морели бил толкова голям късметлия, че трябвало да си купува билети за лотарията, вместо да работи.

— Може би не е било просто късмет.

— Единият се набутва в катастрофа; другия го хващат със секретарката; а третия го спипват с малолетно момче. Знаеш я старата поговорка, синко: никога не отдавай на злоба това, което може да бъде обяснено с тъпотия.

— Имате право — отвърна Демарко, но в същото време се ядоса, че Нийл беше премълчал факта, че всичко, което бе представил като резултат от задълбочено проучване, е било написано в някакво списание. — Смятате, че трябва да зарежа тази история ли? — попита той. — Мога да продължа да се ровя, да говоря с някои от тези хора, да отида до Ню Йорк и да се срещна с другата жена, но...

— Не, ще ти кажа какво ще направиш. Искам да отидеш да се видиш с Пол Морели.

— Шегувате се — сепна се Демарко.

— Не. Може и да съм длъжник на Дик Финли — беше ми от голяма помощ, когато пристигнах в града, — но мой дълг към страната ни е да разкрия истината пред Пол за това какво става. — Махоуни допи кафето си. — Морели е най-доброто, което се е случвало на партията след Рузвелт — или мен — и той ще е следващият президент на САЩ. Добър човек е — може би дори страхотен — и заслужава да знае, че някакъв репортер се е опитвал да го натопи. И ако Тери Финли наистина е бил убит, в което се съмнявам, заслужава да знае и това. Искам да говориш с него и да му кажеш какво си научил. Ще му се обадя да те приеме. А сега имам да гоня самолет.

6

Политиците толкова пъти бяха разбивали илюзиите на Демарко, че той се смяташе за достатъчно увреден, за да добие правото да паркира на местата за инвалиди. И все пак трябваше да признае, че беше сериозно впечатлен от Пол Морели.

Морели произхождаше от работническо семейство, най-малкото от пет деца. Завършил бе колеж с помощта на стипендия за социално слаби и според легендите взел дипломата си на юрист, като учел по дванайсет часа на ден, а останалото си време отдавал на благотворителни начинания. Очевидно изобщо не е спял. Амбициозен, надарен и чаровен, той се гмурнал в политиката като риба във вода и станал един от най-младите обитатели на имението „Грейси“. А като кмет на Ню Йорк пожънал страхотни успехи: престъпността намалела; никакви грозни скандали не опетнили мандата му; профсъюзите се въздържаха от ненавременни разрушителни стачки. И така той отплувал към Сената, а според всички коментатори Сенатът беше просто спирка по стремителния му възход към Овалния кабинет.

Начинът, по който изглеждаше, определено не беше пречка. Беше младолик четирийсет и седем годишен мъж, косата му беше като къдрава черна корона, прошарена с точното количество сребристи кичури, а пластичните хирурзи спокойно биха могли да използват профила му за образец. Беше висок и с идеални пропорции, а ако се умореше от политиката, можеше да работи като модел на бански костюми. Но дори и противниците му трябваше да признаят, че не само външността беше неговата сила. Той беше и невероятен стратег, ненадминат дипломат и един от най-слаждодумните оратори, които някога са хващали микрофона. И темите, по които говореше, каузите, които защитаваше, битките, които водеше, винаги бяха толкова... *правилни*. Последният демократ с такъв магнетизъм носеше името Кенеди.

Онази вечер, когато Демарко позвъни, вратата му отвори самият Морели. Беше облечен небрежно: суичър, удобни бежови панталони и

мокасини. Ръкавите на суичъра бяха навити и откриваха силни китки, покрити с груби тъмни косми. Демарко се почувства скован и прекалено официално облечен в своя костюм и вратовръзка. Морели го отведе в уютен кабинет, докато говореше за топлото есенно време. В кабинета вече седеше мъж, когото Морели представи като шеф на канцеларията, Ейб Бъроус. Бъроус седеше в един от двата стола пред бюрото на Морели и в скута си имаше куп листове, висок петнайсет сантиметра. Той кимна на Демарко, но не се изправи, за да му стисне ръката.

За разлика от Пол Морели, Бъроус не впечатляваше с физика. Беше нисък и пълен, с корем, който преливаше над колана му. Имаше месести устни, масивен нос като картоф и тънка пясъчноруса коса, която беше оформил като къдравата прическа на афроамериканец в жалък опит да прикрие факта, че оплешивява.

— С Ейб гледаме да отхвърлим малко работа на спокойствие — каза Морели с уморена усмивка. — През деня просто не стига времето, а утре заминавам извън града.

Морели покани Демарко да седне до Бъроус, а сам той се настани на високия стол зад бюрото. Дори и със суичър Морели изглеждаше като човек, чието място е зад някое голямо бюро, откъдето да раздава команди, и Демарко се почувства като пълен некадърник. Този мъж беше само с няколко години по-възрастен от него, но докато Джо Демарко беше държавен служител без изгледи за напредък в кариерата, Пол Морели щеше да се кандидатира за президент.

— Искате ли кафе, Джо? — попита Морели и когато Демарко прие, Морели погледна Бъроус. Бъроус се намръщи, че го пращат да прислужва на Демарко, но остави листовите настрана и отиде да донесе кафето.

— Джон Махоуни ме помоли да се срещнем с вас днес, Джо, но не беше особено конкретен относно причината. За него ли работите?

— Не, сър, не пряко за него — излъга Демарко. — Аз съм просто адвокат, назначен към Конгреса. — За да отвлече вниманието на Морели и да спре по-нататъшните въпроси кой го е назначил и с какво се занимава, Демарко изтърси: — Между другото, кръстникът ми е работил за вас.

— Кръстникът ви?

— Да, сър. Хари Фостър.

— Я виж ти! — възкликна Морели. — Хари е добър човек, познаваме се от години. — Следващият въпрос на Морели озадачи Демарко. — Близки ли сте с Хари, Джо?

— Ами не, сър, вече не. Бяхме близки, когато бях малък, но откакто живея тук, а Хари в Ню Йорк...

— Разбирам — кимна Морели. В този момент Бъроус се върна с кафето за Демарко и сенатора. Морели му благодари, отпи от чашата си и попита: — И така, Джо, как мога да ви бъда полезен?

— Господин Махоуни получи обаждане от стар свой приятел, бивш конгресмен на име Дик Финли, който се пенсионира преди около десет години. Синът на Финли наскоро умрял и полицията отписала смъртта му като злополука, но Финли смята, че синът му може би е бил убит заради нещо, върху което е работел.

— С какво се е занимавал синът му?

— Бил е репортер. В „Уошингтън Поуст“.

— А, онзи човек — обади се Бъроус.

— Познавал си го, Ейб? — попита Морели.

— Да, познавах го. — Бъроус направи гримаса, която подсказа на Демарко, че не е бил голям фен на Тери Финли.

— А какво кара господин Финли да смята, че синът му е бил убит? — попита Морели.

Демарко му обясни.

— Хм. Звучи доста неубедително. Но все пак мога да си представя колко разстроен е от смъртта на сина си. Също така предполагам, че господин Финли е доста възрастен.

— Да, сър — потвърди Демарко и неволно се възхити от хитрия ход на Морели. Без да каже и една лоша дума, той току-що беше намекнал, че Дик Финли не само е обезумял от скръб, но и страда от старческо слабоумие.

— При всяко положение това какво общо има с мен, Джо?

Преди Демарко да успее да отговори на въпроса, вратата на кабинета се отвори със замах и съпругата на сенатора влезе при тях.

Демарко беше виждал по вестниците снимки на Лидия Морели, която позира до сенатора на различни празненства във Вашингтон, но на тези снимки не личеше колко крехка всъщност беше тя. Беше дребничка, не по-висока от метър и петдесет и пет-шест и болезнено слаба. Демарко беше чел, че е с няколко години по-възрастна от

съпруга си, но ето че когато двамата се намираха в една стая, разликата в годините сякаш бе цяло десетилетие. Въпреки това тя все още беше привлекателна жена, с големи синьо-сиви очи и руса коса, подстригана във форма, която подчертаваше хубавите ѝ скули. За разлика от сенатора, тя не беше облечена небрежно. Носеше бежов костюм с панталон, розова блуза с широка яка и обувки на високи токчета.

Лидия за момент отвори широко очи от изненада, когато видя Демарко да седи в кабинета, но бързо се овладя, усмихна му се и се обърна към съпруга си.

— Извинявай, Пол. Не знаех, че имаш гости.

— Здравей — каза Морели на жена си. — Къде се губиш?

Морели зададе въпроса небрежно, но Демарко усети лека острота в тона му, като че ли се беше подразнил, че жена му е излизала или че не му е казала къде отива.

— А, бях на вечеря с една приятелка от едно време, от клуба в университета — каза Лидия. След това вяло вдигна юмрук във въздуха, измърмори „Напред, Алфа Пи!“ и отиде до един шкаф в далечния край на стаята. Когато го отвори, Демарко успя да види, че той всъщност представлява барче, пълно с бутилки, чаши и гарафи. — След минутка се махам, няма да ви преча — каза тя с гръб към мъжете, докато разглеждаше съдържанието на барчето. — Само ще си забъркам питие за ваната.

Демарко усещаше, че сенаторът е смутен от поведението на съпругата си. Една-две думи бе произнесла леко завалено, а когато се запъти към барчето, движенията ѝ, бяха премерени, като че ли полагаше усилие да запази равновесие. Очевидно беше обърнала няколко питиета с бившата си състудентка и беше леко замаяна.

Бутилките в барчето силно издрънчаха, докато Лидия се мъчеше да открие тази, която търсеше. Здравно стиснала за гърлото едно шише с уиски, тя се обърна и отново се усмихна на Демарко.

— Няма ли да ме представиш на този привлекателен господин, Пол? — попита тя.

— О, разбира се — отвърна Морели. — Джо, това е съпругата ми Лидия. Лидия, това е Джо Демарко. Джо прави разследвания за Конгреса.

— Наистина ли? Нещо като частен детектив?

Бъроус се изсмя, тъй като най-вероятно предположи, че Лидия се шегува, но тя моментално го стрелна с поглед, който изтри усмивката от лицето му. Демарко беше забелязал, че когато влезе в стаята, тя не обърна никакво внимание на Бъроус, и съдейки по реакцията ѝ на неговия коментар, беше очевидно, че не го харесва.

Демарко се почувства длъжен да отговори.

— Не, госпожо. Аз съм просто адвокат. Аз...

След това замълча. Не смяташе, че е уместно да обсъжда причината за посещението си със съпругата на сенатора, и Пол Морели, който веднага усети безпокойството му, се намеси:

— Джо просто разследва случай, който засяга един репортер, Лидия. Нищо значително.

Лидия повдигна едната си вежда.

— Е, щеше да е много по-интересно, ако беше от ония, печените частни детективи. Прилича на такъв.

— Лидия — каза Морели, чието търпение явно се изчерпваше, — трябва да...

— Добре. Изчезвам. Оставям ви да продължите с момчешките си занимания.

Докато минаваше през вратата, дясното ѝ бедро леко закачи рамката на вратата и тя измърмори „Опа“.

Морели се загледа за момент през отворената врата, след което се обърна към Демарко.

— Предполагам, знаете какво се случи с нашата дъщеря, нашата Кейт. Това оказа ужасен ефект върху нас, особено върху Лидия. И двамата все още се възстановяваме.

Демарко отново се изуми от дипломатичността на Морели. Без да каже нищо унижително, той току-що обясни защо жена му може би е прекалила с питиетата и се е държала малко глупаво пред абсолютно непознат.

— Да, сър — каза Демарко, — и съжалявам за загубата ви.

Демарко знаеше, че Кейт всъщност е била доведена дъщеря на Пол Морели — дете на Лидия от първия ѝ брак — и че Пол я осиновил, когато тя била на по-малко от две години. Преди шест месеца, на шестнайсет, бе загинала при автомобилна катастрофа. Демарко си спомни една вестникарска снимка от погребението: сенаторът е прегърнал жена си, по красивото му лице се стичат сълзи.

Снимката беше като портрет на идеалното семейство, само дето центърът му бе изтръгнат.

Морели поклати глава, като че ли да се отърси от спомени, които не искаше да извиква в съзнанието си.

— Докъде бяхме стигнали, Джо?

И сам отговори на въпроса си:

— А, да. Щяхте да ми обясните какво общо има смъртта на Тери Финли с мен.

Демарко започна да му разказва за тримата мъже в списъка на Финли — Башо, Фрей и Риймс — и когато приключи, Ейб Бъроус избухна.

— Пак ли тези простотии! — възкликна той. — Знаете ли, Демарко, случилото се с въпросните господа обхваща период отпреди пет до четиринайсет години. Четиринайсет години! Но хората продължават да говорят. Тримата мъже са направили по нещо глупаво и винаги ще се намери някой тъпак да намекне, че Пол им е създал тези проблеми просто защото техните грешки са помогнали на кариерата му. А негодниците от Републиканската партия... Сигурно са хвърлили хиляди, дори милиони да разнищват тези злополуки, съвпадения, каквото и да са, по дяволите, и са се изръсили с надеждата да открият нещо, което да лепнат на сенатора. Като например, че видиш ли, той бил платил на онова педалче да се набуца в леглото на Риймс.

— Ейб — вдигна ръка Морели, очевидно недоволен от избора на думи от страна на своя помощник.

— Всичко е една голяма помия! — не се спря Бъроус. — Нека ви кажа и още нещо. Не обичам да говоря лошо за мъртвите, но Тери Финли... Той беше като онези джавкащи малки кученца. Сещате ли се, онези помиярчета, които нямат и петнайсет сантиметра от земята, но все се теглят на каишката и се мъчат да те докопат, все едно са питбули. Ето такъв беше Финли. Все търсеше следващата голяма бомба, която да засенчи аферата „Уотъргейт“ или скандала „Люински“, но така и не я откри. Работи за „Уошингтън Поуст“ петнайсет години, но както чухте преди малко, хора като сенатора дори и не знаят, че е съществувал.

— Не мога да потвърдя впечатленията на Ейб от господин Финли — заяви Морели, — но за едно нещо съм съгласен с него: твърденията,

че съм режисирал трагедиите, сполетели тези мъже, са не само неоснователни, а и са доказано неверни.

Демарко остана с впечатлението, че това беше начинът, по който двамата мъже работеха заедно: Бъроус нанасяше яростната емоционална атака, докато Морели излизаше спокоен и разумен. А може би *наистина* беше спокоен и разумен.

— Имаше още две имена в списъка, сенаторе — каза Демарко. — Две жени. Марша Давънпорт и Джанет Тайлър.

— Кои? — попита Морели. — Познати ли са ти тези имена, Ейб?

— Не — отсече Бъроус.

— Давънпорт е вътрешен декоратор. Вие или съпругата ви очевидно сте се консултирали с нея относно тази къща, когато сте се преместили във Вашингтон.

— Така ли? — учуди се Морели. После щракна с пръсти. — Чакайте малко. Дребничка руса жена?

— Да, сър.

— Вярно. Сега си я спомних. Дойде вкъщи няколко пъти, но доколкото си спомням, нещо не се сработиха с Лидия. За друго не се сещам. Не помня дори да съм разговарял с нея.

Тези думи, общо взето, съвпадаха с онова, което Марша Давънпорт бе казала на Демарко.

— А другата жена? — попита Морели. — Как ѝ беше името?

— Джанет Тайлър. Била е ваша служителка, докато сте били кмет.

— Голяма работа — обади се Бъроус. — Всички в градската управа на Ню Йорк бяха служители на сенатора по онова време.

— И нея ли не помниш, Ейб? — попита Морели.

— Не — каза Бъроус.

— Джо, знаете ли какво — внезапно предложи Морели. — Защо не минете през офиса ми утре, а Ейб ще провери какво имаме из архивите за тази Тайлър. Нали разбирате, и на мен ми е не по-малко интересно защо името ѝ е било свързано с моето.

— О, моля ти се, Пол — каза Бъроус. — Финли си е вкарал мухата, че синът му е бил убит, но това няма нищо общо с нас.

— Ричард Финли беше изтъкнат член на Конгреса, Ейб, и синът му е умрял трагично. Ако можем по някакъв начин да съдействаме за разгадаването на случая, аз искам да помогна.

Демарко трябваше да признае — беше доста впечатлен от Пол Морели.

Отне цял половин час да уредят телефонния разговор.

Пол Морели не можеше да се обади на стареца лично. Първо трябваше да позвъни на друг човек и този човек щеше да предаде на стареца, че се налага да разговарят. Морели даде на посредника номера на една телефонна кабина в ресторант „Гардс“ на Ем стрийт в Джорджтаун. Беше избрал този ресторант заради близостта до дома му и защото не беше често посещаван от тълпите колежанчета, които бяха завладели всяко друго питейно заведение на Ем стрийт. Другото му основание да избере точно това място беше, че автоматът се помещаваше в истинска кабина, в която можеш да влезеш и да затвориш вратата — достатъчно отдалечена и от масите, и от бара.

Пристигна в ресторанта, дегизиран в очила с дебела черна рамка, бейзболна шапка и леко яке — не за да му държи топло, а за да може да вдигне яката и допълнително да прикрие лицето си. Знаеше обаче, че ако някой се вгледа в него, ще го разпознае. Влезе в ресторанта и моментално се запъти към телефонната кабина. Барманът беше увлечен в разговор със симпатична брюнетка и изобщо не го забеляза.

Две минути по-късно телефонът иззвъня.

— Твоите хора май са оплескали нещата с онзи репортер — каза Морели. — Бащата на репортера е намерил цял куп подозрителни неща около смъртта на сина си и сега един човек от Конгреса разследва случая.

— Какви неща? — попита старецът. Както обикновено, гласът му беше спокоен и напълно лишен от емоция. Морели винаги се беше възхищавал на тази негова способност: никога не позволяваше на емоциите да помрачат разсъдъка му. Емоциите пречеха. Или може би, помисли си той, старецът просто не изпитваше емоции.

Морели набързо му разказа за опасенията на Дик Финли.

— Всичко това е без значение — каза старецът.

— Вярно е — съгласи се Морели. — Но твоите хора са допуснали грешка. Не са проверили портфейла на Финли, а вътре е

имало пет имена, написани на салфетка. — Морели бързо разказа за тримата мъже в списъка на Финли. Старецът беше запознат с имената и това не отне много време.

— Стари истории — отсеке старецът. — Спомена пет имена, кои са другите две?

— Две жени, Марша Давънпорт и Джанет Тайлър.

Морели не искаше да му казва за жените, но в крайна сметка реши, че се налага. Дик Финли знаеше имената им, а сега ги знаеше и Демарко, и тези, с които беше говорил. Може би дори и полицията. Способността на стареца да се сдобива с информация беше невероятна — пипалата му се простираха във всички посоки — и беше напълно възможно да научи за списъка на Финли и от някой друг източник. И все пак Морели си даваше сметка, че в момента стъпва по много тънък лед.

— Кои са те? — попита старецът.

— Давънпорт е декоратор, която за кратко работи по къщата ми тук, във Вашингтон. Тайлър беше от служителите ми в Ню Йорк.

— Какво знаят тези жени? — попита старецът.

— Нищо не знаят — заяви Морели.

Доколкото си спомняше Пол, той за пръв път се осмеляваше да излъже стареца.

— Прегледах лаптопа и бележниците на Финли — каза Морели. — Според записаното Финли се е свързал с тези жени, защото съм ги уволнил. Предполагам, надявал се е да чуе злепоставящи ме факти, които да му свършат работа, но е ударил на камък. Финли е търсил за какво да се хване.

— Сигурен ли си? — попита старецът.

— Да. Проблемът не е в списъка или хората в него. Проблемът е, че този човек може да тръгне да рови в същата посока, в която бе поел и Финли.

— А ти все още не знаеш как Финли е взел името на доктора или как го е свързал с...

— Не. Не знам как е направил връзката.

— И как ще действаш? Искаш ли някой да се погрижи за този любопитен младеж?

Лесно му беше на стареца: Искаш някой да изчезне? Нямай грижи.

— В никакъв случай — каза Морели. — Ако пострада, това ще накара някои хора наистина да задълбаят в случая, от ФБР например. Просто искам известно време да бъде следен. Мисля, че след няколко дни ще се откаже, ще реши, че не е имало нищо странно в смъртта на Финли, но дотогава искам да бъде следен. Въпросът е да не говори с доктора.

— Знаеш ли — промърмори старецът, — докторът много пъти ни е бил от полза. Но тъй като не можем да разберем как репортерът се е добрал до него, мисля, че може би е време...

— Да, май си прав — съгласи се Морели. — Но този, любопитния, нека го наблюдаваме. А, да, и още нещо: прати някого да вземе лаптопа на Финли. Искам да го открият някъде. Бащата на Финли подозира, че има нещо гнило, защото лаптопът е изчезнал.

— Сигурен ли си, че е безопасно?

— Да. Важните неща бяха в един бележник, онзи, който е бил у него в нощта, когато е умрял.

— Добре — каза старецът. — Та как се казва любопитният младеж?

— Демарко — каза Пол Морели. — Джо Демарко. — Морели се поколеба дали да спомене, че Демарко е кръщелник на Хари Фостър, но се отказа. Искаше нещата да са прости и ясни за стареца.

Старецът за момент млъкна, след което каза:

— Толкова сме близо, Пол. Никога не съм предполагал, че ще стигнем толкова далеч.

Морели едва не извика: *Аз го постигнах*. Но се сдържа. Вместо това кимна.

— И аз не вярвах, но вече сме близо до успеха. Благодарение на теб.

8

Демарко взе пощата си от кутията и първото нещо, което видя, беше писмо от Ели Майърс. Не я беше виждал близо половин година, а последно бяха говорили преди три месеца. Отвори плика, прочете краткото писмо, след което дълго седя и размишлява. Минаха десетина минути, преди бавно да се затътри към втория етаж на къщата.

Демарко живееше на Пи стрийт в Джорджтаун в малка двуетажна бяла тухлена къща. Когато жена му се разведе с него, му остави ипотекирания им дом, но взе почти всичко останало, което той притежаваше, включително и мебелите. Вече близо две години, откакто тя си замина, желанието му наново да обзаведе къщата непрекъснато биваше подривано от изневярата ѝ — беше имала връзка с братовчед му. В крайна сметка беше заменил повечето от мебелите, които тя беше отнесла, и долният етаж отново приличаше на дом, обитаван от нормален човек. Но горният етаж, който се състоеше от две спални и малка баня с душ, все още беше гол, с изключение на два предмета: пиано втора ръка и двайсеткилограмова боксова круша, която висеше от оголена греда на тавана.

Демарко беше купил пианото от една разпродажба, без много да му мисли. Като малък беше свирил и още помнеше как да чете ноти. Знаеше, че никога няма да може да изсвири пиеса, изискваща истински талант, но сметна, че ако музиката е достатъчно бавна и без много фиоритури, би могъл да свири за себе си. Другият му аргумент бе нуждата от хоби — нещо различно от блъскането по боксова круша. Той и двама негови приятели едва не се осакатиха, докато замъкнат тежкия инструмент по тесните стълби до горния етаж, и затова през онзи ден той беше решил, че ако някога му омръзне да свири, по-скоро ще нацепи пианото на трески, вместо отново да го сваля по стълбите.

Цял час подрънква „Черно кафе“, стар блус на Ела Фицджералд. Малко поразвали песента с по-несръчната си от всякога лява ръка. Докато свиреше, си представяше как Ела пее — и как навремето бе танцувал с Ели.

Запознаха се на една ваканция в Кий Уест. Тя беше учителка, която живееше в Айова, и той хареса всичко в нея — външния ѝ вид, чувството ѝ за хумор, факта, че обичаше да преподава на деца, — но беше невъзможно да продължат връзката, отдалечени на хиляда и петстотин километра един от друг. Той можеше да се премести — или пък тя, — но нито един от двамата не пожела да направи подобен компромис, да се откаже от хубавата си работа и да започне живота си отначало на непознато място. Неизбежно пътищата им се разделиха. Сега му пишеше, че се е сгодила за добър човек, местен пожарникар — но между редовете сякаш се прокрадваше „ех, а можеше да бъде иначе“.

И така, той свиреше на пианото, мислеше си за Ели и се самосъжаляваше. Представи си се стар и самотен, как храни гълъбите, седнал на пейка в парка през някой мрачен зимен ден. Чуваше гласа на майка си, как се оплаква, че няма внучета и никога няма да има. И тогава осъзна, че тъй като беше единствено дете, ще е последният от фамилията Демарко. За щастие, преди да потърси нож, за да си пререже вените, телефонът иззвъня. Беше Нийл.

— Онзи телефонен номер — каза той. — Имам нещо за теб, но не знам какво значи.

Съвсем нетипично за Нийл признание.

Тъй като не би споделил какво е открил, освен ако Демарко не разполага с телефон, оборудван с кодиращо устройство, одобрено от Агенцията за национална сигурност, Демарко трябваше да отиде до дома му, за да получи информацията. За щастие Нийл живееше на по-малко от три километра.

Съпругата му си беше вкъщи и за разлика от Нийл беше симпатичен, нормален човек. След размяната на брачните клетви тя се беше захванала, както е присъщо на жените, да промени съпруга си по най-различни ловки начини, а Нийл дори и не съзнаваше, че някой го променя. В офиса си той беше надут, високомерен и обичаше да се фука, но в дома си, докато жена му беше в кухнята и можеше да го чуе, той обикновено обуздаваше някои от по-дразнещите си навици.

— Както ти споменах — каза той на Демарко, — съставих всички възможни комбинации на цифрите от този частичен номер. Изключих несъществуващите номера и установих на кого принадлежат останалите. Направих кръстосан анализ... Както и да е, няма да те

отегчавам с подробности, но трябва да знаеш, че си беше доста работа. Открих четирима души, които ми се сториха интересни. Единият беше *изключително* интересен. Първият е жена на име Тами Джонсън. Работи в Министерството на правосъдието. Сещам се за ред причини един репортер да разговаря с някого от Министерството на правосъдието за Пол Морели, но проблемът е, че госпожа Джонсън е от „Личен състав“. Занимава се с неща като здравни осигуровки и пенсии, така че се съмнявам да е била златна мина с информация за Тери Финли, но ще оставя на теб да решиш дали съм прав. Вторият номер — продължи Нийл, — принадлежи на един господин, който живее в югоизточната част на Вашингтон и носи интересното име Делион Уайт. Господин Уайт е едноличен търговец на фармацевтични продукти.

Пустият му Нийл — жена му все още имаше доста да поработи върху него.

— Тоест продава дрога — заключи Демарко.

— Крек, ако искаме да сме точни. Тъй че Делион може би продава крек на Морели.

— Съмнявам се — промърмори Демарко.

— И аз — каза Нийл. — Виж, последните две имена са най-интригуващи. Третият номер е на името на Мишел Томас, която работи за елитна фирма за компаньонки.

— Проститутка?

— *Oui*. Тери Финли е бил ерген и предполагам, че си е имал някакъв вид сексуален отдушник, но силно се съмнявам, че е ползвал услугите на госпожица Томас.

— Защо?

— Защото *далеч* не му е била по джоба. Мишел Томас е бутикова стока. Тери Финли е бил по-скоро клиент на евтините универсални магазини. Но виж, Пол Морели би могъл да си я позволи.

— Да, това определено е интересно. Проблемът е, че Пол Морели е толкова дяволски красив, че *жените* биха му плащали, за да спи с тях. Съмнявам се да си вика проститутки.

— Човек никога не знае — каза Нийл. — А сега стигаме и до четвъртия номер. — Нийл направи драматична пауза. — Четвъртият телефонен номер е мобилният на Лидия Морели.

— Какво?!

— Може да е просто съвпадение. Утре ще изтегля телефонния архив на четиримата и ще видим дали някой от тях се е обаждал на Тери Финли. Според архива на Финли той не се е свързвал с тях.

Щом се прибра, Демарко влезе направо в кухнята и извади от фризера бутилка водка. Водката беше руска, с хубавичък зелен етикет. Беше платил за нея петнайсет долара.

Напоследък Демарко експериментираше с различни марки. Ема му беше препоръчала „Грей Гус“, която му хареса, но струваше около трийсет долара бутилката. А в бар можеше да се изърсиш с дванайсет долара за Мартини с „Грей Гус“; и като ти го поднесат, направо очакваш да чуеш: „Давай кинтите!“ И ето че една вечер, докато прехвърляше каналите, Демарко попадна на някакво шоу за невежеството на пиячите на водка. На живо в студиото поднесоха на петима дегустатори — до един превзети тъпаци, които уж проявявали предпочитания към елитни марки — шест различни марки водка в еднакви чаши. По цена водката варираше от най-луксозната до най-достъпната и, както можеше да се очаква, дегустаторите не успяха да идентифицират любимата си марка, а трима от петимата заключиха, че най-евтината водка била най-добрата.

И така, Демарко се нагърби със свещена мисия. Да открие водка, която да е на вкус като „Грей Гус“, но да струва наполовина. Тази марка — която току-що бе извадил от фризера — определено не беше търсената от него. На вкус беше, все едно са я източили от резервоара на руски трактор.

Демарко отнесе долнокачествената водка в кабинета си. Имаше идея. Нийл беше обещал, че на следващия ден ще задейства чудодейните си способности и ще провери дали някой от онези четиримата се е обаждал на Тери Финли, но Демарко си науми, че може да има и по-бърз начин да се сдобие с тази информация. Обади се на Дик Финли.

— Открихте ли нещо, Джо? — попита Финли веднага след като Демарко се представи.

Бившият конгресмен звучеше вяло, но часът беше късен, а мъжът — възрастен, така че може би просто беше уморен. Ако си загубил син, лесно може да те налегне умора.

— Господин Финли, Тери имаше ли мобилен телефон?

— Разбира се.

— Знаете ли къде е?

— В една кутия на масата в хола. Полицията го намери в колата му и го взеха, но впоследствие ми го върнаха. Защо питате?

Дотук добре, помисли си Демарко. Ако телефонът е бил у Тери, когато е умрял, най-вероятно е щял да бъде унищожен след няколко часа престой във водата. Но това накара Демарко да се зачуди защо телефонът е бил в колата на Тери вместо у самия него. Дик Финли даде отговор на въпроса, без да се налага да бъде зададен.

— Сигурно му е паднала батерията — обясни Дик Финли, — защото полицаите казаха, че бил свързан със зарядното за запалка в колата.

— Ако обичате, вземете телефона на Тери, господин Финли — помоли Демарко. — Искам да проверя дали Тери е получил обаждане от един конкретен номер. Нали знаете, повечето мобилни телефони запаметяват последните обаждания...

— Да, знам — прекъсна го Финли. — Не съм чак толкова изостанал от модерния свят.

— Да, господине. Бихте ли взели телефона, за да проверите последните обаждания?

— Да, задръжте така за минутка.

Минаха по-скоро пет, преди Финли да се обади отново.

— Така, взех телефона.

— Добре, сега влезте в менюто с приетите обаждания и вижте дали има някой номер, който започва с две-нула-две, пет-три-две, три.

— Това номерът от салфетката ли е?

— Да, господине.

— Да видим тогава дали го има тук. По дяволите, тези копченца са толкова малки, трудно се справям с тях.

Демарко чакаше нетърпеливо.

— Готово — възкликна Финли. — Има един номер, който започва с тези цифри. Две-нула-две, пет-три-две, три-две-три-едно. Има го два пъти.

Номерът, който Дик Финли току-що прочете, беше на Лидия Морели. Когато Финли попита дали номерът е важен, Демарко излъга,

че не е наясно. За нищо на света не би допуснал Финли да узнае, че има връзка между Пол Морели и смъртта на сина му.

Демарко благодари и затвори телефона, по-объркан от всякога. Имаше обяснение защо Тери Финли би звънял на Лидия: Финли беше напорист и амбициозен и съдейки по всичко, което беше научил до момента, никак нямаше да се учуди, ако Тери беше имал смелостта да се обади на жената на сенатора и да я разпитва за миналото на съпруга ѝ. Но защо, по дяволите, тя ще му звъни? Тъкмо от репортери като него политиците и техните половинки бягат като от чума.

В едно нещо Демарко беше сигурен: не беше *той* човекът, който ще се обади на Лидия и ще я попита защо е звъняла на Тери. Искаше му се, но нямаше да го направи. Пол Морели беше не само политик с власт, но и приятел на председателя. Така че просто да вдигне телефона и да се обади на Лидия — и то след като съпругът ѝ бе заявил, че няма представа какво свързва имената от списъка на Финли — за Демарко беше нещо изключително глупаво. Искаше му се обаче да разбере защо се е обаждала на Тери.

Демарко отново отпи от съмнителното питие. Чувстваше се, като че ли мускулите на челюстта му започват да блокират, все едно частично се парализираше от евтиния руски алкохол. Това го накара да се замисли дали в Русия имат организация като Агенцията за контрол над храните и лекарствата, която да следи дали производителите на водка не добавят бензин в алкохола. Най-умното, което можеше да направи, беше да излее остатъка от водката в канала, преди да се е парализирал напълно.

Напрегна ума си, но не успя да се сети за хитър начин да изкопчи от Лидия защо е звъняла на Тери. На следващия ден предстоеше да се срещне с Ейб Бъроус и да разбере какво казват архивите му за Джанет Тайлър — другата жена в списъка на Финли — и може би дори щеше да хване самолета до Ню Йорк, за да поговори с нея. Отдавна не беше виждал майка си, така че разходката до Ню Йорк нямаше да е пълна загуба на време. Но това беше всичко, което смяташе да направи засега.

Доволен от решението си, той каза *За ваше здравье* — единственото, което знаеше на руски — и безразсъдно изля остатъка от водката в гърлото си. Все още кашляше, когато звънна телефонът.

— Да — изграчи той в слушалката. Гласът му звучеше, все едно някой беше настъпил ларинкса му със ски обувка.

— Господин Демарко, обажда се Лидия Морели. Трябва да поговорим.

9

— Гледай го тоя нещастник! — изрева Карл. — На всеки шибан светофар минава на жълто.

— Ще го изпуснеш — предупреди го Джими. — Дай газ. В това сутрешно задръстване и цял час да гледа една и съща кола отзад, няма да му направи впечатление.

— Накъде е тръгнал изобщо? — почуди се Карл. — Мислех, че работи в Капитолия.

Джими поклати глава. Обичаше Карл като собствен брат — дори и оная му работа да напъхаш в мелачка за месо, пак нямаше и думичка да обели, — но не спираше да задава въпроси. Тъпи въпроси. Въпроси, на които Джими не можеше да отговори. Въпроси, на които нямаше отговор. Съвсем скоро щеше да му изтръгне езика, ако не престане.

— И защо изобщо го следим? — попита отново Карл.

Е *това* вече преля чашата.

— Защото Еди така каза! — изкрещя Джими. — И ти чу същите шибани неща, които и аз, мамка му. Еди каза: „Следете тоя кретен и ако говори с някого, разберете с кого и ми се обадете.“ Друго не знам.

— Да, ама трябваше да ни каже защо. Все едно сме пълни смотаняци, никой нищо не ни казва...

— Да, да, това съм го чувал — каза Джими. — И отвори прозореца. Тоя проклет пушек ме убива.

Наближаваха поредното кръстовище и светофарът отново светна жълто точно когато Демарко стигна пресечката.

— Мамка му! — извика Карл и даде газ до дупка. Светна червено още преди да са стигнали и средата на улицата преди кръстовището.

— Трябваше да му лепнем предавател на колата — каза Джими.

— Няма проблеми, и така ще се оправим — успокой го Карл.

Джими не успя да му отговори, че *има* проблем. Карл го изпревари.

— Гледай ги обаче тия къщи, тия шибани посолства!

Намираха се на Масачузетс авеню, в частта, позната като „Улицата на посолствата“.

— Чудя се дали тия държави си плащат за къщите, или *ние* им ги плащаме. Щото много ще избеснея, ако с моите данъци им плащат проклетите дворци.

Джими просто поклати глава.

— Дај газ — напомни той. — Много изоставащ.

На следващия светофар, разбира се, онзи проклетник отново мина на жълто.

— Шибаняк! — Карл натисна газта, за да хване светофара, но вече беше червено, когато излязоха на самото кръстовище. Колата, която се вряза странично в тяхната, беше такси. То удари предния десен калник на наетия им форд, като го завъртя в почти пълен кръг. Въздушната възглавница на Джими, пред мястото до шофьора, се изду с гръм. Тази на Карл не се задейства.

Карл и Джими бавно излязоха от колата, още замаяни, и Джими леко опипа носа си, за да провери дали не е счупен. Възглавницата го беше ударила право в лицето. Шофьорът на таксито блъсна предната врата с известно усилие, за да я отвори, след което се засили към тях, с огромните си жабешки очи и с безумен поглед иззад дебелите стъкла на очилата. Беше с тъмна кожа и Джими предположи, че е от Афганистан или Пакистан — някоя мюсюлманска държава. Таксиджията се спря на една крачка от Карл, посочи светофара, посочи смачкания капак на таксито и започна да крещи ругатни на някакъв чужд език.

Карл халоса таксиджията между очите, като му строши очилата.

— Мамицата ти терористка — процеди той.

10

Демарко погледна в огледалото за обратно виждане и трепна. Кретенът, който го следеше последните шест пресечки, току-що беше минал на червено и се беше блъснал в едно такси. Така му се падаше на тоя кретен. Пет минути по-късно Демарко сви от Масачузетс авеню по Пилгрим роуд и навлезе в сянката на внушителните стени на Националната катедрала.

Когато миналата вечер говори с Лидия Морели, тя беше предложила:

— Да се срещнем при катедралата, господин Демарко. Смятам, че е подходящо място за една изповед.

Не му стана много ясно какво имаше предвид, но когато попита за коя катедрала става дума, тя каза:

— Ами Националната катедрала, разбира се. Знаете ли някоя друга наоколо?

В интерес на истината Демарко можеше да я просвети, но тогава не му се стори най-подходящият момент да я смайва с познанията си за всички църкви, които не посещава.

Националната катедрала беше шестата или седмата по големина в света и подобно на всички велики средновековни катедрали в Европа, и за тази беше отнело почти сто години, за да бъде завършена, като построяването ѝ бе прекъсвано не от обсади, чума или глад, а от по-банални причини като недостиг на средства и недоволстващи работници. Но след цял един век тежък труд днес тя се извисяваше в цялото си великолепие — дом, който Господ сигурно с гордост е показвал на приятелите си.

Лидия предложи да се срещнат в Епископската градина от южната страна на катедралата. Демарко паркира колата и бързо се отправи към градината. Беше закъснял с десет минути, но Лидия я нямаше. Наруга се за неточността и се зачуди дали вече не си е тръгнала, но по-вероятно му се стори обяснението, че е променила решението си и се е отказала да се среща с него. Седна на една

каменна пейка, още веднъж се огледа за Лидия, след което погледна нагоре.

Националната катедрала има три огромни витража, наречени розетни прозорци, всеки от които с диаметър осемнайсет метра и направен от хиляди парченца стъкло. Отвън те изглеждаха като невзрачни кръгове наред белите каменни стени — късчета тъмно стъкло, подредени в натруфени каменни рамки, без ясна шарка, без дори помен от блясък или красота. Отвътре обаче беше съвсем различно. Стъклописите бяха възхитителни съчетания от форми и цветове, детайлни като маслени картини. Демарко не знаеше защо отвън шарките не можеха да се видят. Подозираше, че имаше нещо общо с физичните закони за светлината, но може би и божественото имаше пръст в този феномен — трябва да влезеш в Божия дом, за да се насладиш на чудесата му.

Петнайсет минути по-късно видя Лидия Морели да крачи към него. Беше облечена със семпла синя блуза, сиви свободни панталони и ниски обувки. Отдалеч изглеждаше слаба и елегантна. Отблизо изглеждаше изтощена и недохранена и Демарко се зачуди дали не е болна.

Тя седна запъхтяна на пейката до него, все едно кратката разходка от паркинга до градината я беше изморила, и когато издиша, Демарко усети мириса на алкохол. Беше едва девет и половина сутринта. Май Лидия наистина беше болна; болестта ѝ се наричаше алкохолизъм. Сега Демарко разполагаше с по-добро обяснение защо съпругът ѝ се беше подразнил от пиенето ѝ.

Лидия затвори очи, докато дишането ѝ се успокои, след което ги отвори и се огледа, очевидно за да се увери, че наблизо няма никого.

— Защо поискахте да се срещнем, госпожо Морели? — не се стърпя Демарко.

Лидия престана да се озърта и се вгледа право в очите му.

— Защото животът ви е в опасност.

Майчице мила! Ако искаш да привлечеш вниманието на някого — ето *това* е начинът да започнеш разговора.

— За какво говорите? — попита Демарко.

— Чух какво казахте на Пол и мазника.

— Мазника?

— Извинявайте. Така наричам Ейб. Както и да е, чух какво им казахте. Подслушвах. След като излязох от кабинета на Пол, останах близо до вратата. — Докато изричаше това признание, Лидия се усмихваше по един леко самодоволен начин, като че ли се гордееше, че е надхитрила прочутия си съпруг. — Тери Финли не е претърпял злополука с лодка — заяви тя. — Беше убит, защото разследваше Пол.

— Госпожо Морели, боя се, че не ви разбирам. Обяснете ми...

— Какво мислите за съпруга ми?

— Какво мисля ли? — примига Демарко, объркан от въпроса. — Ами смятам, че е страхотен политик. Всички казват, че той ще е следващият президент.

Лидия кимна, все едно в знак на съгласие, след което каза:

— Той е чудовище. Мястото му е в клетка, не в Белия дом.

Демарко беше толкова слисан, че едва успя да реагира.

— Госпожо Морели, не съм сигурен накъде...

— Аз съм тази, която се свърза с Тери. Аз съм тази, която го помоли да се разрови в миналото на Пол.

Боже господи.

— Един ден чух Пол и Мазника да си говорят за него. Подиграваха му се, че бил упорито дребно журналистче, което все не успявало да постигне нещо.

Ето това вече притесни Демарко. Пол Морели беше казал, че не познава Тери Финли.

— Аз обаче поразпитах — продължи Лидия — и установих, че тъкмо Тери ми трябва. Нужен ми бе човек, който би направил всичко, за да си създаде име, и същевременно да работи за елитен вестник като „Поуст“ или „Таймс“. Реших, че е крайно време да направя нещо, а Тери беше идеално попадение.

Демарко се замисли, че може и да е избрала Тери Финли поради друга причина: ако се беше обърнала към някой от прославените репортери, те биха проявили малко повече разум и не биха я изслушали дори. Но все още не проумяваше за какво говори Лидия.

— Не ви разбирам, госпожо Морели. Какво по-точно сте искали от Тери?

— Исках да унищожи съпруга ми.

Демарко се облегна назад.

— Защо ще искате...

— Казах на Тери, че някой е помагал на Пол през цялата му кариера. Един много могъщ човек.

— Какъв човек? — Всеки път, когато тя отвореше уста, Демарко все повече се объркваше.

Лидия не обърна внимание на въпроса.

— Сполетялото онези трима мъже от списъка, който сте намерили... Били са натопени. Мъжът, спипан с невръстното момче в леглото, е бил дрогиран, точно както е казал. А мъжът, който е претърпял автомобилна катастрофа... е, не е било катастрофа. Някой го е хвърлил от пътя или е повредил колата му.

— Откъде знаете всичко това? — попита Демарко.

— Просто го знам. Нямам доказателства, които да могат да бъдат представени пред съда, но го знам. Чувала съм Пол и Ейб да замислят провала на хора, изпречили се на пътя на Пол. Подкупвали са, изнудвали са, убивали са, за да...

— Убивали са? — възкликна Демарко. Запита се да не би тази жена да е психично болна, да не е шизофреничка с мания за конспирации.

— Да. Пол никого не е убивал собственоръчно, разбира се. Други хора вършат мръсната работа, но той е човекът, който има изгода.

— Кого мислите, че е убил, госпожо Морели?

— Освен Тери един мъж на име Бенджамин Дал. Случи се, докато беше кмет. Пол се опитваше да построи обществен културен дом в Бронкс, а Дал притежаваше парче земя, което беше нужно за изпълнението на проекта, но Дал отказал да продава. Една вечер чух Пол да казва по телефона: „Твърде дълго се проточи. Трябва да направим нещо по въпроса.“ Два дни по-късно Дал претърпял злополука в къщата си. Паднал по стълбите и си счупил врата.

— Това ли е всичко? — смая се Демарко. — Смятате, че съпругът ви е убил този човек, защото е казал „трябва да направим нещо по въпроса“?

— Да.

— Може да е имал предвид да се намери друго парче земя или да даде на Дал по-добра оферта, или... или да предприеме съдебни мерки срещу него.

— Не беше това — отсече Лидия Морели.

Демарко понечи да изругае, но после се спря. Ругатните нямаше да помогнат.

— Добре — каза той с възможно най-спокойния си глас, — значи вие сте искали Тери Финли да открие доказателства, че съпругът ви е извършвал престъпления, за да преуспее в кариерата си.

— Да.

— И сте му подавали информация, за да му помагате.

— Не, не информация. Аз реално не разполагах с такава. Намесата ми се свеждаше до това да го *окуражавам*, да настоявам да не се отказва, да дълбае по-надълбоко. И той откри нещо. Не знам какво, но последния път, когато говорих с него, беше развълнуван. Той...

Според Дик Финли и Реджи Хармън Тери все бил развълнуван.

— ... той каза, че е открил някого в Ню Джърси, който можел да разкрие всичко. Но не ми каза кой е този човек, нито какво знае. Тери беше... как да кажа, прекалено емоционален. Излишно потаен. И два дни по-късно беше убит.

Когато изрече последното твърдение, Лидия се беше навела към Демарко, с лице, близо до неговото, и той отново усети алкохола в дъха ѝ.

Демарко си мислеше, че трябва просто да си тръгне. Разговаряше с една алкохоличка, която очевидно мразеше съпруга си — описание, което сигурно пасваше на немалко жени, чиито съпрузи работеха в Капитолия, — а това беше комбинация, която го правеше подозрителен спрямо всичко, казано от нея.

— Ами двете жени в списъка на Тери, Марша Давънпорт и Джанет Тайлър? — попита Демарко.

— Пол ги изнасили. — Тонът на Лидия беше абсолютно равен, когато изрече това, просто едно семпло, лишено от всякакви емоции изложение на фактите: *Пол ги изнасили*.

Историята става все по-интересна, помисли си Демарко.

— И откъде знаете? — попита той, без да се опитва да прикрие скептицизма си.

Докато разказваше историята, тънките пръсти на лявата ѝ ръка несъзнателно подръпваха едно кичурче коса над ухото ѝ. Демарко съзря ирония във факта, че докато Лидия описваше как съпругът ѝ е

подлагал на сексуален тормоз други жени, слънцето проблясваше върху диамантите на венчалния ѝ пръстен.

В нощта, когато се случило, Марша Давънпорт била в къщата на семейство Морели в Джорджтаун. Дошла да направи снимки, да разгледа обстановката, за да предложи идеи за обзавеждането. Лидия твърдеше, че след като Давънпорт пристигнала, тя самата излязла, за да пийне с някаква приятелка. Сенаторът си бил вкъщи по същото време, в кабинета си. Когато Лидия се прибрала два часа по-късно, тя открила Давънпорт свита в ъгъла на пода в кабинета на Пол Морели. Плачела, дрехите ѝ били раздърпани, а Пол Морели говорел по телефона с Ейб Бъроус.

— Но откъде знаете, че я е изнасилил? — попита Демарко.

— Тя ми каза — отговори Лидия.

— Тя е *казала*, че съпругът ви я е изнасилил? Тази дума ли използва?

— Не. Каза: „Помощ. Той ме нападна.“ Какво друго би могла да има предвид?

„Нападна“ не означаваше непременно „изнасили“, но Демарко се въздържа от коментар. Вместо това попита:

— А после какво стана?

— После Пол ме видя и се развика да се кача в стаята си и да не мърдам от там. Ядоса се, че не бързам да изляза, взе нещо от бюрото си, преспапие трябва да е било, и го хвърли по мен. То се блъсна в стената близо до главата ми. Не знам дали се опитваше да ме удари, или просто да ме уплаши, но се държеше като луд. А и беше пиян.

Демарко по никакъв начин не можеше да си представи Пол Морели пиян, какво остава да хвърля предмети по жена си. Също така предположи, че и самата Лидия Морели сигурно е била пияна, след като току-що се е била върнала от среща с приятелка.

— И после какво стана?

— След няколко минути Ейб дойде и двамата прекараха следващите два часа в кабинета на Пол заедно с Давънпорт. След това тя си отиде и повече не съм я виждала. А Пол не пожела да ми каже какво се е случило.

— И Давънпорт така и не се е оплакала от това „нападение“?

— Не. Пол сигурно я е разубедил. Или ѝ е платил, за да си мълчи. Или я е сплашил. Не знам какво е направил, за да ѝ затвори

устата.

— И вие не се обадохте в полицията?

— Не. Той ми е съпруг.

Демарко не знаеше как да отговори на този довод.

— А другата жена? — попита той. — Джанет Тайлър. Откъде знаете, че я е наранил?

По лицето на Лидия премина раздразнение, все едно ѝ беше досадно да отговаря на въпросите на Демарко.

— Това се случи, когато още бяхме в Ню Йорк. Една вечер се прибра доста разтревожен. А Пол *никога* не е разтревожен, личеше си, че е пил. Едва беше влязъл в къщата, още дори сакото си не беше съблякъл, когато се появи Ейб. Чух го да казва: „Тайлър няма да е проблем“, и когато Пол попита защо, Ейб отговори: „Заради годеника ѝ.“ Тогава осъзнах, че и аз съм там, и излязоха отвън.

— И това ли е всичко? — попита Демарко. — Това смятате за доказателство, че я е насилил?

— Не, имаше и още нещо, което каза Пол... или Ейб. Не си спомням точните думи. Беше отдавна.

Не думай. Според датите на салфетката е било преди осем години.

— И Тайлър не е подала оплакване, така ли? — попита Демарко.

— Не, но знам, че така е станало. Искам да кажа, по онова време не знаех, но след това, което се случи по-късно с Марша Давънпорт... е, тогава ми стана ясно.

Преди Демарко да успее да каже нещо, тя продължи:

— Вървете и говорете с тези жени. Това направи и Тери. И разберете какво е търсил Тери в Ню Джърси. Трябва да намерите доказателства срещу Пол. Трябва да го изобличите! — Тя почти извика последните думи, протегна се и заби нокти в ръката на Демарко.

Господи, тя *наистина* не е в ред, мислеше си Демарко и точно в този момент чу шум и се обърна. Слава богу, беше свещеник, не репортер. Свещеникът крачеше по алеята с молитвеник в ръка и движеше устни, докато четеше. Той погледна Лидия и видя страданието по лицето ѝ, след което погледна и Демарко, но погледът му не беше обвинителен, а просто питаше дали имат нужда от помощта му. Демарко поклати глава. На Лидия не ѝ трябваше свещеник, трябваше ѝ психиатър.

— Госпожо Морели... — Демарко се спря. Не знаеше как да продължи.

— Знам — каза Лидия. — Просто не можете да повярвате. Не можете да повярвате, че великият Пол Морели е извършил онова, което ви описах. Е, ще ви кажа нещо за съпруга си, което знаем само Ейб и аз.

— И какво е то? — попита Демарко, като нямаше ни най-малка представа какво още може да чуе от тази жена.

— През повечето време Пол е най-студеното пресметливо копеле, което можете да срещнете. Защо си мислите например, че се ожени за мен, жена, с пет години по-възрастна от него, на всичкото отгоре и с дете?

— Нямам пред...

— Ожени се за мен заради баща ми, защото си мислеше, че баща ми ще подпомогне кариерата му.

Демарко беше чел някъде, че бащата на Лидия е бил съдия, но не знаеше нищо повече.

— Пол анализира всичко — продължи Лидия. — Той никога не губи самообладание. Никога не допуска опонентите си да го накарат да направи нещо прибързано, преди да е имал възможността да премисли нещата. И да, той е, както казахте, невероятен. Освен когато е пил. Пол не носи на алкохол. Изобщо. Дори и в малки количества. Той го знае и почти никога не пие, а когато все пак трябва да се чукне на някое парти или благотворително мероприятие, онова копеле Ейб го следи като ястреб. Но понякога, кой знае по каква причина, Пол се напива. Може би заради стреса от работата. Или може би демоните в главата му надават вой. Не знам. Не знам какво го предизвиква. Но когато пие, а в такива моменти той почти винаги е сам... е, тогава духът излиза от бутилката и всички болни пориви изблихват.

Този разговор беше нереален. Жена, която започваше да се налива от сутринта, да говори за алкохолните проблеми на съпруга си. Беше постъпил глупаво, като прие да се срещне с нея.

— Вечерта, когато нападна Марша Давънпорт — не спираше да говори Лидия, — Пол е бил в кабинета си и е пиел, а Давънпорт е направила грешката да влезе при него.

— Той пие и после насилва жени — каза Демарко.

Лидия Морели не забеляза сарказма.

— Да — каза тя. — И винаги един и същ тип жени.

— Какво имате предвид?

— Отидете при Джанет Тайлър. Говорете с нея. Продължете разследването на Тери.

Демарко се чувстваше напълно объркан.

— Госпожо Морели, защо ми казвате всичко това? Не съм нито полицай, нито репортер. Аз съм просто адвокат. Така че дори всичко, което казвате, да е истина — той едва не добави *а това е едно голямо „ако“*, — разговаряте с грешния човек.

— Казах ви защо. Защото животът ви е в опасност и се опитвам да ви помогна да не свършите като Тери. Но също така, защото правите разследвания. Чух Пол да го споменава, когато се запознахме.

— Така е, но... — Демарко поклати глава. — Вижте, трябва да разберете едно: нямам нито властта, нито пълномощията да разследвам съпруга ви.

Така си и беше. За разследването на човек като Пол Морели назначаваха прокурори: умни, безмилостни, независими копелета с десетки хора на тяхно разположение. Но на Лидия Морели не й пукаше.

— *Длъжен сте* — каза тя. — Имате работа и трябва да я свършите.

Внезапно тя стана от пейката.

— Трябва да вървя. Имам... имам среща.

С бутилката, беше мигновената мисъл на Демарко.

— А вие трябва да си вършите работата — повтори тя, след което се обърна да си върви.

— Почакайте за момент — спря я Демарко. — Трябва да знам нещо:

— Какво? — попита тя, вече нетърпелива да си тръгне.

— Според датите на салфетката Давънпорт е била нападната през 2002 година, а Тайлър — през 99-а. Защо го правите едва сега?

Лидия махна с ръка, все едно пропъждаше муха.

— Няма значение. Нужно ви е да знаете само едно: че ви казвам истината. А сега трябва да вървя. А, и още нещо — ако споменете пред някого за този разговор, аз ще отрека.

С това изявление тя си тръгна. Движеше се бавно, като старица, с превит гръб, с несигурни, уморени стъпки, като че ли знанието, което

носеше в себе си, беше тежък товар.

В какво, по дяволите, се беше забъркал?

11

Гарет Дарси наблюдаваше през бинокъл мъжа и жената в градината на катедралата. Мъжът носеше костюм и вратовръзка, но не приличаше на служител, който работи в офис. Имаше вид на здравеняк. Може би ченге? Или пък гангстер. Да, приличаше повече на гангстер, отколкото на ченге. Започваше да става интересно.

Нямаше да е зле да се случи нещо интересно. Страхотно беше отново да има работа, но да следи Гълъбицата беше голяма скука. Ако не друго, беше толкова лесна за проследяване. Не само че беше цивилна, но и съдейки по онова, което беше видял, тя доста си пийваше, а тази дейност не подобрява особено наблюдателността на човек. Но дори и да не близваше и да беше тренирана да забележи, ако някой я следи, пак никога нямаше да го усети. Дарси можеше да се лепне и за призрак; през цялата си кариера се беше занимавал със следене на хора.

Много му се щеше обаче да му бяха възложили Големия гълъб. Нямаше как да не се чуди дали на Фил и Тоби бяха възложили главната мишена заради заслугите им в Косово. Той се беше издънил веднъж, един-единствен път, и то преди години, но можеше да се обзаложи, че точно това беше причината да му възложат съпругата.

Но... карай. Нали му плащаха, а и работата беше лесна. Фил и Тоби трябваше да се бършат здраво, за да насмогват на Големия гълъб, защото той непрестанно пътуваше нанякъде. Тези двамата, горките, не спяха повече от пет часа на ден, като през половината от времето клюмаха, седнали в колата. В сравнение с тяхната задача Гълъбицата беше песен. През повечето време стоеше в къщата в Джорджтаун и доколкото Дарси можеше да прецени, прекарваше по-голямата част от деня в гледане на телевизия и поглъщане на пиитиета. А когато все пак излезеше, тя се срещаше с приятелка, за да обядва и да пийне още някое питие, а вечер, освен ако не придружаваше съпруга си на някой прием, обикновено не си лягаше по-късно от десет и тогава Дарси се отправяше към къщи.

Днес обаче беше по-различно — излезе на среща с този мъж, който приличаше на гангстер, на това закътано местенце. Трябваше да разбере кой е този тип. Фил и Тоби сигурно вече знаеха, но шефът, това дребно подлярче, много си падаше да подава само частична информация. По-късно щеше да попита Фил дали познаваха този мъж, но засега, след като здравенякът и Гълъбицата свършиха с дърдоренето, щеше да го проследи до колата му и да запише регистрационния номер.

Ако имаше подслушващо устройство, можеше и да чуе какво си говорят, обаче нямаше. Ето това ѝ беше странното на тая операция. Шефът като че ли нямаше достъп до апаратурата, която използваша едно време. Без микрофони, без проследяващи устройства, без очила за нощно виждане. Дори трябваше да си носят собствени фотоапарати, който в неговия случай беше един малък, евтин, боклучав цифров кодак. А когато Фил попита дали да не се опитат да монтират бръмбари в къщата на Големия гълъб, шефът каза: не, още не. Е, това може би не беше чак толкова изненадващо, като се има предвид кой беше Големия гълъб. Но тази операция не беше съвсем наред. Шефът определено беше намислил нещо.

Направо да си умреш от смях: като че ли имаше случай това потайно копеленце да не е намислило нещо.

Ама какво ли му пукаше изобщо, беше фасулска работа. Когато се записа морски пехотинец, преди да започне работа при шефа — сякаш беше преди един милион години, — той и още неколцина други се жалваха, че нищо не вършат, а през цялото време само чакат. Едно старо куче ги чу да мрънкат и каза: „Момчета, едни и същи пари ви плащат и да марширувате, и да се биете“.

А на него му плащаха. Когато се пенсионира, си мислеше, че с Шарън без проблем ще си живеят с държавната му пенсия, но парите изтичаха през пръстите на Шарън като вода. Спестяванията им се бяха стопили до нулата. Така че спри да се вайкаш, каза си той. Плащат ти едни и същи пари и да маршируваш, и да се биеш, а тъпа работа е по-добре от никаква работа. А и определено беше по-добре, отколкото да попаднеш в някой ад като Косово.

Демарко сви в алеята пред къщата на Ема и паркира. Ема живееше в Маклийн, Вирджиния, в красива червена тухлена къща, която изглеждаше много по-скъпа, отколкото би могла да си позволи с пенсията на държавен служител. Щеше ли Ема някога да разкрие източника на богатството си? Разбира се, че не. По-скоро сфинксът ще запее на камила.

От къщата се носеше музика. Кристин, любовницата на Ема, свиреше на виолончело в Държавната филхармония и често репетираше вкъщи, но Демарко чуваше звуци — или по-скоро в този случай шумове, — които идваха от повече от един музикант. Поначало Демарко не беше фен на класическата музика — дай му на него добрия стар рокендрол, — но тази музика... Е, не беше типичната монотонна мелодия на Бетовен или Моцарт, която ти пускат в асансьора. Звучеше като вой на котки в предсмъртна агония.

Позвъни на вратата. Отвратителното произведение продължи. Пак звънна и Ема отвори с невменяем поглед, все едно тя беше мъчителката на котките.

— Слава богу, че дойде! — Това не беше обичайната ѝ реакция, когато го видеше. Тя извърна глава и изкрещя през рамо: — Кристин, трябва да изляза. Джо е тук и има... има спешен случай.

Не изчака отговора на Кристин, а моментално затвори вратата.

— Заведи ме някъде, където е звукоизолирано и предлагат алкохол.

— Какво става? — попита Демарко.

— Квартетът на Кристин.

Демарко беше забравил, че Кристин си докарваше по малко недекларирани доходи, като свиреше с един квартет. Веднъж ги беше слушал — преживяване, което би повторил единствено ако е тежко дрогиран.

— Репетират пиеса от някакъв авангарден шведски композитор. Или беше датски. На кого му пука? От един час свирят този пасаж и

вече се готвех да ги изпозастрелям всичките.

Не си намериха звукоизолиран бар, но откриха един, който беше порядъчно тих, дори уредбата беше изключена. Ема си поръча синьо мартини — кюрасо с лайм и джин. Цветът на питието беше почти същият като на очите ѝ. Демарко дълго време си избира марка водка, като обсъждаше възможностите с бармана, докато най-накрая се спря на някаква, произведена в Ирландия, наречена *Бору*. Кой би предположил, че ирландците правят водка? А тя дори беше съвсем прилична, определено по-добра от онзи антифриз в хладилника му, но не беше евтина. Ема отбеляза, че евтиното и доброто рядко вървят ръка за ръка, аксиома, която Демарко беше решен да опровергае.

— Е, какво мислиш? — попита Демарко, след като изложи почти дословно разговора си с Лидия Морели в катедралата.

— На първо място си мисля, че трябва да вземеш на сериозно онази част с „животът ти е в опасност“. Има разни странни неща около смъртта на Тери Финли, а и фактът, че сенатор Морели твърди, че не познава Финли, ме притеснява.

— Мен също, но не забравяй, че човекът, който ми каза, че Пол Морели е познавал Тери, миришеше на алкохол в девет и половина сутринта.

— Все пак се отнеси на сериозно. Забелязал ли си някой да те следи?

— Откъде да знам? — отвърна Демарко. Но си спомни онези неандерталци, които засякоха таксито. — Всъщност може би да. — И той разказа на Ема за катастрофата. — Но ако точно тези са ме следили, бяха доста некадърни.

— То е ясно — отбеляза Ема, — всички гангстери са членове на „Менса“.

Демарко пренебрегна сарказма ѝ.

— Наистина се притеснявам, че не мога да преценя дали Лидия казва истината и ако е така — защо сега? Защо не е проговорила още преди години?

— Нали знаеш — каза Ема, — жените на политиците са по-различни. Вземи Джаки Кенеди или Хилари Клинтън, или, ако щеш, Елинор Рузвелт. Всички те са били публично унижавани от своите

съпрузи женкари, но все пак са останали с тях. Причината може да е любов. Няма нищо необичайно някоя добра жена да обича лош мъж, а тези мъже са били пленителни и чаровни. Така че може би жената на политика остава при неверния си съпруг просто защото го обича. Но има и други фактори. Може би след всичките жертви, които са направили, тези жени не искат да се откажат от ранга си. Искат да са първи дами. Дори мотивите им всъщност може и да са благородни. Знаят, че ще е лошо за страната, ако дадат началото на един грозен публичен развод.

— Добре, значи жените на политиците са различни. И може би досега Лидия е подкрепяла този прекрасен човек, за когото твърди, че е убиец и изнасилвач, защото го обича, защото иска да е първа дама или каквото и да е там. Но в такъв случай какво се е променило? Защо се е свързала с Тери Финли, защо и на мен разказва за съпруга си?

— Не знам — отвърна Ема, — но дъщеря ѝ е умряла едва преди няколко месеца. Може това да е бил повратният момент. Жената очевидно страда, започва да пие сериозно, така че сигурно е...

— Превъртяла?

— Не, не. Травмирана е. Останала е лоялна към съпруга си години наред, но когато дъщеря ѝ умира, нещата се променят, приоритетите ѝ се променят.

— С други думи, открила е своя религия.

— Може би не буквално, но да. При всяко положение трябва да разнищиш нещата. Трябва да разбереш дали казва истината.

— Ема, Махоуни смята, че Пол Морели е вторият Джон Кенеди. Ако научи, че тичам насам-натам и се опитвам да докажа, че е някакъв сексуален хищник...

Както обикновено Ема не слушаше, а следваше своята мисъл.

— И кой е този могъщ човек, който му помага?

— Дори не знам дали *изобщо* има такъв могъщ човек. И ако има, защо да не ми каже кой е?

— Може би се страхува от него — каза Ема. — Да ти разкрие името му може би означава да се изложи на опасност.

— Но недомлъвките ѝ поставят *мен* в опасност.

Ема размишляваше и несъзнателно въртеше чашата с мартини за столчето, завихряйки синята течност.

— Онзи човек, Риймс, който твърдял, че е бил дрогиран? Нийл откри, че са изследвали кръвта му и резултатът бил отрицателен. Ами ако наистина е бил дрогиран? Кой би имал достатъчно влияние да подмени резултатите от полицейски тест за дрога?

— Господи, Ема, отиваш твърде далеч.

— Може би. При всяко положение трябва да се срещнеш с онази жена в Ню Йорк, Джанет Тайлър. И трябва да разбереш какво е правил Тери в Ню Джърси. Нийл може би ще успее да ти даде точното място чрез кредитната карта на Финли или архива на мобилния му телефон.

— И какво предлагаш да кажа на шефа си? — попита Демарко.

— Не му казвай нищо. Не ми ли спомена, че бил в Сан Франциско с най-новата си любовница?

— Пошегувах се, не знам дали му е любовница.

— Точно такава е — отсече Ема.

— И откъде знаеш?

Ема никога не позволяваше липсата на данни да разколебае абсолютната ѝ увереност.

— Много просто, Джон Махоуни е негодник — спокойно заяви тя. — Толкова ми е жал за *неговата* жена.

13

Канцеларията на Пол Морели се намираше в Ръсъл Билдинг, в североизточната част на Капитолия. Отвътре стените на сградата са облицовани с полирани плочи сиво-бял мрамор, а вратите на сенаторските помещения са целите от месинг и махагон и са високи внушителните два метра и половина. Данъкоплатците осигуряват на сенаторите си стил, затова и кабинетът на Морели имаше камина, разкошни старинни мебели и приемна с накачени безброй почетни плакети и награди, които щатът Ню Йорк бе връчил на любимото си чедо. На видно място бе изложена и снимка на Морели с президента. Президентът изглеждаше малко неловко на снимката — имаше вид на човек, който знае, че позира редом с бъдещия си заместник.

Рецепционистката на Морели беше жена на около петдесет години, с конско лице и воднисти очи. Когато Демарко попита за Ейб Бъроус, тя безмълвно посочи една отворена врата, докато шумно си духаше носа в кърпичка.

Съдейки по офиса му, Бъроус беше типичният изтормозен, пренатоварен шеф на канцелария. Малката му разхвърляна стаичка преливаше от разлистени материали и такива, които никога нямаше и да бъдат прочетени; кутията му за входящи документи беше една вавилонска кула, която всеки момент щеше да рухне; куп жълти листчета с бележки от телефонни разговори бяха струпани на разкривена пирамида до телефона му.

Демарко познаваше десетки хора като Бъроус. Те нямаха и капка чар, но бяха умни, работливи и отдадени до фанатизъм. Докато шефовете им прерязваха ленти и целуваха бебчета, те стояха в офиса до среднощ, четяха ситния шрифт в текстовете на законопроектите и сключваха споразуменията, които прокарваха законите. Политиците обикновено бяха емблематичният орнамент върху капака на правителствената машина, а хора като Ейб Бъроус бяха двигателят.

Когато Демарко влезе в офиса, Бъроус говореше по телефона.

— Кажете на вашия човек, че Морели пръста си няма да мръдне за мостовите в Мисисипи, докато някой оттам не се заинтересува от североизточните междущатски магистрали. Обадете ми се пак, като започнете да мислите с главите си.

Беше нисък и пълен, със ситно къдрава коса и смачкани дрехи, които му седяха зле, но въпреки това Демарко знаеше, че би било грешка да съди за характера по външния му вид. Сенаторите не подбираха най-доверените си служители по чар или добра външност; избираха ги, защото са по-твърди от бургия с диамантен накрайник, а и обикновено точно толкова остри.

Бъроус тресна слушалката, погледна телефона и изруга:

— Лайнар.

Като забеляза Демарко, той повдигна въпросително вежди.

— Джо Демарко, Ейб.

— Да, знам. Какво търсите...

— Онази вечер, когато със сенатора не можахте да си спомните за Джанет Тайлър, той предложи да намина. Обеща, че ще погледнете в архивите.

— А, да. Сега обаче съм малко зает. Имам... Ооо, няма значение. Изчакайте малко. — Бъроус натисна някакво копче на бюрото си и каза в микрофона: — Обади се на Джордж Бърак. Кажу му да намери личното досие на едно момиче на име Джанет Тайлър. Работи за сенатора, докато беше кмет. Кажу му да се заеме веднага и да ми се обади.

Бъроус прекъсна връзката, без да чака отговор, след което насочи вниманието си към Демарко.

— Защо си губите времето с това?

Демарко очевидно не можеше да сподели с Бъроус какво беше чул от Лидия Морели. Затова само сви рамене.

— Гледам да свърша нещата докрай — отбеляза единствено той. — Казах на Дик Финли, че ще проуча имената в онзи списък, и Тайлър е последната.

— Хубаво. — Бъроус потри лицето си, все едно се опитваше да избърше умората. — Знаете ли, по някое време догодина ще започнем кампанията за Белия дом. Без съмнение Пол ще получи номинацията. Но още щом я обявим, републиканците ще се постараят да го очернят. Вече направиха един доста добър опит, когато се кандидатира за

Сената. Не успяха да изровят нищо, но стигне ли се до номинациите, ще дадат всичко от себе си, само и само да го компрометират.

— Аз не се опитвам да навредя на сенатора — вметна Демарко.

— Не съм казал нищо подобно. Казвам само, че Тери Финли беше некадърник. Нямаше начин човек като него да намери нещо гнило за Пол, когато цялата републиканска партия и нито един консервативен журналист в Америка не успяват.

Може би са щели да успеят, ако жената на Пол Морели им помагаше.

— Цял живот съм бил в политиката — каза Бъроус — и по-добър от Пол не съм виждал. Не го казвам само защото работя за него. Той наистина е най-достойният, Демарко. Той ще промени тази държава.

Телефонът иззвъня. Бъроус натисна копчето на говорителя.

— Да.

— Джордж е на трета линия, Ейб — каза един безплътен глас.

Бъроус натисна друго копче.

— Джордж?

— Да — обади се Джордж. — Какво искаш да знаеш за тази Джанет Тайлър?

— Коя е тя? — попита Бъроус. — Очевидно е работила за Пол, когато беше кмет, но не я помня.

— Не я помниш, защото е била при нас само за два месеца. Назначили сме я, за да помогне с някакво градоустройствено проучване, но изглежда, е напуснала.

— Изглежда?

— Ами не сме я уволнили. В досието пише само секретар, градоустройствено проучване за Бруклин, до 99-а. Това е всичко. Ако сме я изритали, щеше да го пише.

— И това е всичко за нея?

— Да. Поразпитах един-двама от моите хора, но и те не я помнят.

— Мерси, Джордж — каза Бъроус и затвори телефона. После погледна Демарко. — Е, сега доволен ли сте? Вече знаете всичко, което знам и аз, за Джанет Тайлър.

Разговорът между Бъроус и този Бърак не звучеше ни най-малко нагласен. А и разговорът между Бъроус и Пол Морели за Джанет Тайлър, който Лидия Морели твърдеше, че е чула, се бе провел преди осем години. Беше напълно възможно Бъроус да не го помни, стига да

приемем, че Лидия казва истината, което беше едно голямо ако. И така, на кого трябваше да повярва Демарко: на алкохоличката или на политика? Ето това беше една трудна дилема.

— Да, доволен съм, Ейб — каза Демарко. — Благодаря за отделеното време.

Ема наблюдаваше как Демарко излезе от Ръсъл Билдинг и се засмя, когато той извърна глава да оплакне очи по добре оформеното дупе на една млада жена, която влизаше в сградата. Трябваше да му намери гадже или още по-добре — съпруга. Демарко беше от онзи тип мъже, които се нуждаят от съпруга.

Ема знаеше, че преди няколко години Демарко здравата беше хлътнал по една буйна агентка от ФБР, но всичко приключи с прехвърлянето ѝ в Ел Ей. После се увлече по една учителка и въпреки че Ема не я познаваше лично, ѝ се струваше сваятна. Но тя пък живееше в Айова и вече се бяха позабравили с Демарко, а сега тя щеше да се омъжва за някой друг. Трябваше да му намери някоя тукашна жена, за да не може да използва разстоянието като извинение да не се обвързва.

Понятието „страх от обвързване“ може и да беше клише, но в случая с Демарко беше напълно валидно. И причината, както Ема много добре знаеше, беше бившата му жена. Бившата му беше една невярна празноглавка, но по някаква причина той просто не можеше да я преживее, нито да превъзмогне онова, което му беше причинила. Но любовният живот на Демарко — или по-скоро липсата му — трябваше да почака. Демарко беше слязъл по стъпалата на сградата и вече стоеше на ъгъла на „Конститюшън“ и „Делауер“. Веднага щом се появи едно такси, Демарко му махна и скочи в него, а Ема, която седеше в колата си на няколко пресечки оттам, видя как един тъмносин буик веднага се нареди зад таксито.

Демарко не го знаеше, но Ема беше паркирала близо до къщата му в пет и половина същата сутрин. В седем забеляза кола с двама мъже да спира наблизко, а когато Демарко си хвана такси до Ръсъл Билдинг, колата тръгна след него и Ема я проследи. Тя извади мобилния си телефон. Беше време да разбере кой седеше в буика.

Мъжете, които следяха Демарко, бяха на една пресечка от Ръсъл Билдинг, когато ги спряха от полицията на Конгреса на САЩ. Ема знаеше, че полицайката, която караше патрулната кола, щеше да им каже, че са били забелязани да „се мотаят“ около офис сградите на Сената и че във времена като тези полицията на Конгреса иска да знае какво търсят там.

Полицайката накара мъжете да излязат от колата. И двамата бяха едри, мускулести бели типове на по четирийсет и нещо с тъмни, късо подстригани коси, въпреки че единият беше започнал леко да оплешивява. Плешивият носеше очила с големи черни рамки — този аксесоар най-много го отличаваше от другия. По някаква причина Ема си представи двамата на хокеен мач, с боядисани лица и крещящи от възторг всеки път, когато някой играч биваше изблъскан в мантизелата.

Полицайката ги претърси за оръжие с една ръка, докато другата бе поставена в готовност върху собственото ѝ оръжие, след това погледна в колата, но не я претърси. Междувременно мъжете стояха облежани на капака, със скръстени на гърдите ръце и възмутени физиономии. След кратък спор — и множество гневни жестове — мъжете дадоха на полицайката документите си. Тя им нареди да влязат отново в колата, а тя самата се върна в своята. Ема видя как онзи с очилата удари с юмрук по кормилото от яд. Десет минути по-късно, доста дълго време за една елементарна проверка на съмнителни граждани, полицайката излезе от патрулката и им върна документите. Когато буикът потегли, шофьорът подаде ръка през стъклото и ѝ показа среден пръст.

Полицайката остана пред колата си, докато Ема не спря до нея. Ема свали прозореца откъм мястото до шофьора, размени няколко думи с жената, която ѝ подаде карта памет на цифров фотоапарат. Ема не беше особено общителен човек, но все пак имаше приятели навсякъде.

Самолетът от летище „Рейгън Нашънъл“ до „Ла Гуардия“ пристигна в десет и половина и в единайсет и половина Демарко вече стоеше в коридора пред апартамента на Джанет Тайлър. Позвъни на вратата и отвътре чу как няколко деца се разскачаха и как майка им

каза да стоят мирно. Видя как шпионката потъмня и после вратата се отвори.

Жената, която той предположи, че е Джанет Тайлър, държеше в прегръдките си момиченце на около две години. За коленете ѝ се беше лепнало друго момиченце с големи кафяви очи и тъмна къдрава коса, което беше по-сладко дори от Шърли Темпъл. Самата Тайлър беше слаба и нисичка, под метър и шейсет, но за разлика от тъмнокосите си дъщерички беше със сини очи и руса коса. Косата ѝ беше вързана на хлабава опашка и по розовата ѝ тениска имаше петна от храна. Приличаше на изтощена майка на две свръхенергични деца с не повече от година разлика.

— Госпожа Тайлър? — каза Демарко.

— Да.

Демарко показва служебната си карта и се представи.

— От Конгреса? — попита Тайлър.

— Да, госпожо. Мога ли да вляза? Искам да ви задам няколко въпроса за сенатор Пол Морели.

Тайлър рязко си пое въздух и Демарко си спомни, че бе предизвикал почти същата реакция у Марша Давънпорт. И двете жени се страхуваха от Морели.

— Аз... аз нямам какво да ви кажа за сенатора — промълви Тайлър. — Виждала съм го само веднъж.

— Работили сте за него, докато е бил кмет. Искам само да знам...

— Съжалявам, но в момента не мога да разговарям с вас. Трябва да водя дъщеря си на лекар.

Жената изобщо не умееше да лъже. За разлика от Демарко.

— Госпожо Тайлър — каза той, — ако не разговаряте с мен днес, ще бъдете призована да дадете показания пред комисия на Конгреса. Ще ви се наложи да летите до Вашингтон и може би да останете там няколко дни на собствени разноски, докато комисията не ви приеме за изслушване на показанията. Ако искате да избегнете всичко това, предлагам ви да разговаряте с мен.

Тайлър му направи впечатление на плаха жена, не особено сигурна в себе си, и се почувства като гадняр, който я тормози. Но му трябваша отговори.

Тя затвори очи за момент и после каза:

— Трябва да помоля някоя съседка да наглежда децата. Отсреща на улицата има кафене. Ще се срещнем там след двацет минути.

— Тези двамата по някакъв начин са свързани с ЦРУ — каза Мери Толиър на Ема.

Когато служителката от полицията на Конгреса на САЩ взе документите на двамата мъже в буика, тя ги снима, после ги поръси с пудра за отпечатъци и ги снима отново. След това Ема занесе картата памет от фотоапарата на полицайката на Мери Толиър, която работеше във Военното разузнавателно управление. Навремето Толиър беше работила за Ема и благодарение на нейното влияние се беше изкачила по бюрократичната стълбица и все повече се приближаваше до непробиваемия стъклен таван, който спира женската кариера. Мери Толиър беше длъжница на Ема.

— Какво!?! — възкликна Ема. — Кои са и с какво се занимават?

— Отговорът и на двата въпроса — каза Мери — е „не знам“. Имената в документите са фалшиви. Проверих отпечатъците им и не открих нищо в нито една база данни, но половин час по-късно по телефона ми се обади някакъв много груб човек от Лангли да ме разпитва защо съм проверявала точно тези отпечатъци. Разменихме си любезности и затворихме.

— Мерси, Мери. А, току-що се сетих. Ти обичаш музика. Имам една приятелка, която свири в квартет, и утре ще имат концерт, ще свирят някакъв невероятен шведски композитор. Аз няма да мога да отида и се чудех дали ти би приела моя билет.

Щеше да каже на Кристин, че се е наложило да използва билета като подкуп, за да получи информация от Мери. Знаеше, че заслужава да се пържи в ада заради това, което беше направила току-що.

Джанет Тайлър влезе в кафенето след двацет минути, както беше обещала, и видя Демарко да седи в едно ъглово сепаре. Беше свалила омазаната тениска, беше се сресала и дори си беше сложила малко червило. Беше една хубава млада майка, но доста притеснена.

Седна срещу Демарко.

— За какво е цялата тази работа? — попита тя.

— Ще пиете ли едно кафе? — предложи Демарко.

— Не.

— Добре. Знам, че сте работили за Пол Морели през 1999 година. Участвали сте в някакво градоустройствено проучване, но сте напуснали само след два месеца. Искам да знам защо сте напуснали.

— Не ми хареса работата — отвърна Тайлър.

Ама никак не умееше да лъже.

— Не ви вярвам — отсече Демарко.

— Казвам ви истината. Просто не ми...

— Пол Морели нападна ли ви, Джанет? Изнасили ли ви?

Очите на Тайлър се разшириха от ужас, но Демарко не можеше да прецени дали беше шокирана, защото е отправил подобно възмутително, невярно обвинение срещу Морели, или защото той самият знаеше какво ѝ е причинил Морели.

— Не — каза тя. — Нищо не ми е направил. Просто работата не ми хареса и напуснах. Защо ми задавате тези въпроси?

Лидия Морели беше споменала, че използвали годеника на Тайлър, за да я принудят да си мълчи. Цялата история се бе случила преди осем години, а Тайлър имаше деца, така че Демарко предположи, че се е омъжила за въпросния годеник.

— Кой е съпругът ви, Джанет? — попита Демарко.

— Не съм омъжена.

— Тогава кой е бащата на децата ви?

— Не е ваша работа.

— Джанет, аз работя за правителството. Колко време, мислите, ще ми отнеме да разбера това, което искам?

— Ама че гадняри. Защо не ни оставите на мира? Какво ще направите? Ще ми вземете децата? Ще депортирате баща им?

— Не, за бога! — възкликна Демарко. За какво изобщо говореше тя?

Тайлър скри лице в ръцете си и се разхлипа, което накара Демарко да се почувства още по-зле отпреди.

— Джанет — каза той, — нищо лошо няма да причиня на децата ви. Просто искам да знам...

— Името на годеника ми е Хюсеин Халас. Той е от Йордания и не сме женени, защото не може да получи развод от жена си. Има ли още нещо, което искате да знаете?

— Казах ви. Искам да знам дали Пол Морели ви е наранил. И дали ви изнудва по някакъв начин, за да си осигури мълчанието ви.

— Не — каза тя, но без да го погледне. — Мога ли вече да си вървя?

Демарко не можеше да измисли нищо, с което да я накара да проговори.

— Да, можете да си вървите.

Тайлър моментално се изправи, нетърпелива да избяга от Демарко възможно най-бързо. Той наистина се чувстваше като гадняр, след като я беше притиснал така, затова се опита да я успокои.

— Не се притеснявайте, Джанет. Обещавам, че по някакъв начин няма да навредя на семейството ви.

Демарко нямаше представа дали ще може да спази даденото обещание.

— Провери ли отпечатъците, които ти изпратих, Марв?

— Да. Защо разпитваш за тези мъже, Ема?

— Няма да ти кажа.

— По дяволите, не мога просто така...

— Знаеш ли, Марв, може би пресата няма да прояви интерес. Всъщност колко години минаха оттогава? Десет? Дванайсет? Да, може би след толкова много време не е интересно, че ти и твоите хора откраднахте куфарче с хероин от стаята за веществени доказателства на Военното разузнавателно управление, което разменихте за руски ракети земя-въздух. Е, няма да прозвучи чак толкова зле, с изключение на дребната подробност за кражбата на дрогата, но историята има продължение. Нали дадохте ракетите на някакъв терорист, който пък взе, че използва едната, за да свали хеликоптер, който превозваше филипински политик. И най-якото е, че политикът беше на наша страна. Ама че грешка.

— Не знаехме, че е терорист — изскимтя Марв.

— Знам. Само че с този ход счупихте тъпомера, Марв.

— Блъфираш, Ема. Операцията и до ден-днешен е строго секретна и ако си отвориш устата, ще отидеш в затвора.

Ема се изсмя.

— Все едно можеш да докажеш, че аз съм си отворила устата.

За момент от другата страна на телефона настъпи мълчание.

— Добре де — изпъшка Марвин. — Истинските имена са Карл ван Хорн и Джеймс Сътъл.

— Агенти ли са?

— Не, за бога. Просто двама глупаци, които сме използвали на няколко пъти.

— Използвахте за какво?

— Е, нали знаеш. Разни работи, с които не искахме да имаме нищо общо. Последния път беше за един banker в Хаити. Превеждаше пари на грешните хора и ние се опитахме да накараме правителството на Хаити да предприеме нещо срещу него, но bankerът подкупваше прекалено много хора. Затова пратихме Ван Хорн и Сътъл. Те трябваше да го посплашат, но Ван Хорн му потрошил капачките на коленете с тухла, защото само така успял да му привлече вниманието.

— Боже господи! — Ема поклати глава. ЦРУ направо я изумяваше и... ужасяваше.

— Сега за вас ли работят?

— Не, не сме ги използвали след Хаити. Виж, тези момчета на практика са гангстерчета. Може да работят за всеки. А сега ще ми кажеш ли защо питаш?

— Естествено, че не — отвърна Ема.

— Хюсеин Халас е затворен в деветте кръга на имиграционния ад — каза Нийл.

Демарко му се бе обадил след разговора с Джанет Тайлър, защото отново се нуждаеше от магическите му умения.

— Близо десет години се опитва да получи гражданство, но не може, защото си има жена в Йордания. А и фактът, че е мюсюлманин, не му помага особено. Но най-големият абсурд е, че трябва да се върне в Йордания, за да се разведе с жена си, но после няма да го пуснат отново в Щатите.

— Но имиграционните служби сигурно като нищо могат да го депортират, стига да поискат — каза Демарко.

— О, да, и още как — отвърна Нийл.

Хари Фостър твърдеше, че е политически консултант — поне така пишеше на вратата на кабинета му. Но всъщност Хари беше човек, който винаги имаше някакъв познат, който пък познаваше друг човек. Ако се нуждаеш от политик на своя страна, Хари можеше да ти препоръча най-доброто на пазара. Ако искаш разрешително за строеж, което да мине незабелязано през системата, Хари знаеше къде да капне смазка. Некадърният ти зет се нуждае от работа? Няма проблем. Хари познава един човек от профсъюзите. За да пробиеш в Ню Йорк, може да играеш по правилата, но ако искаш да спечелиш, си наемаш старо куче като Хари Фостър.

Хари беше помогнал на Пол Морели да стане кмет на Ню Йорк. Хари беше на шейсет и пет и беше от онези хора, които изглеждат по-добре на шейсет и пет, отколкото са изглеждали на дващест и пет. Беше малко по-нисък от Демарко, слаб и в добра форма. Някога черната му коса вече беше придобила красив сребрист оттенък, беше оредяла над слепоочията и изтегленият нагоре триъгълник все още жива коса му придаваше аристократичен вид. Кожата му беше леко сипаничава от стари белези от акне, но хубавият му тен, добре поддържан в ковчега на поклонниците на слънцето, намаляваше този малък дефект до минимум. Ноктите на ръцете му също бяха поддържани, косата му беше перфектно подстригана, а лицето му беше парфюмирано с осезаем изтънчен аромат. В говора му все още се усещаше бруклинският акцент, но оттогава беше изминал дълъг път. Двамата с Демарко в момента седяха дванайсет етажа над Пето авеню в офис, подходящ за градски принц, и пиеха кафе от фин костен порцелан. Под тях се простираше Сентръл Парк в цялата си есенна прелест, а от височината, на която се намираха, гледката беше неопетнена от джебчии, пияници и каквото и да е простолюдие.

Както Демарко каза на Пол Морели онази вечер, когато се срещнаха за пръв път, Хари беше негов кръстник. Бащата на Демарко и Хари се познаваха още от деца — едно италианско момче с железни

юмруци и неговото ирландско приятелче със златна уста. Бащата на Демарко взе грешен завой някъде по криволичещия път на живота и стана бияч на един мафиот от Куинс на име Кармине Талиаферо. Хари пое по различен път, като се хвана на работа при един корумпиран кмет на Бронкс и накрая се озова в положението, на което се радваше днес — богат и обгърнат от ореола на привидна почтеност.

Каквато и връзка да бяха изградили Хари и бащата на Демарко помежду си като деца, тя все още съществуваше в по-късните години. От време на време Хари наминаваше през старата къща в Куинс и заедно с бащата на Демарко седяха в кухнята и пиеха кафе, докато Хари се шегуваше за добрите стари времена, когато монахините в католическото училище им дърпаха ушите. И докато си говореха, майката на Демарко се мръщеше на Хари, все едно той беше виновен, че мъжът ѝ работеше за мафията. А може и така да беше.

Хари и бащата на Демарко си останаха приятели до деня, в който Джино Демарко бе убит в разцвета на силите си, застрелян от съперническа банда.

— Дълго време мина, Джо — каза Хари. — Колко да е? Почти две години?

— Горедолу толкова. Съжалявам, че не се виждаме по-често.

— Е — каза Хари и сви рамене. Всеки със задълженията си.

— Тъкмо бях на гости на майка ми — излъга Демарко — и реших да намина.

— И как е прекрасната ти майка? — попита Хари с престорена усмивка. И двамата знаеха какво е мнението ѝ за Хари.

— Добре е. Държи се мъжки.

Хари се засмя.

— Не се съмнявам. — За момент той огледа Демарко. — Изглеждаш ми малко на тръни, синко. Да предположа ли, че има причина за твоето посещение, нещо повече от желанието да се отбиеш да ме видиш?

Въпреки че майката на Демарко никога не го беше харесвала, Хари не изостави Демарко, когато убиха баща му. От време на време му беше пращал пари, докато учеше в колежа, а му беше предложил и утеха, когато бракът му пропадна. В известен смисъл възприемаше Хари като свой баща, а сега се нуждаеше от бащински съвет.

— Искам да те питам нещо за Пол Морели, Хари.

— Искаш да говорим за Пол?

— Да. Не че не го харесвам, но...

— Е, че то кой не го харесва — вметна Хари.

— ... чух нещо за него и ако е вярно... Е, тогава може би не е човекът, за когото го мислят всички. Ти го познаваш от доста време и имам нужда от твоето мнение по въпроса.

— Искаш да кажеш, че си чул нещо *лошо* за Пол? — Хари сякаш се притесни и се изправи в стола си.

— Да.

Демарко нямаше намерение да разкрива пред Хари, че е чул въпросните злепоставящи думи от жената на Пол Морели, но му разказа за смъртта на Тери Финли и за подозрението на Дик Финли, че синът му е бил убит заради онова, което е разследвал. Когато чу имената на тримата мъже, написани върху салфетката от портфейла на Тери, Хари реагира също като Ейб Бъроус и Пол Морели, а и Джон Махоуни: сполетялото тези мъже било чисто съвпадение и ако е имало нещо подмолно, то досега да е било разкрито.

— Не става въпрос само за мъжете — каза Демарко. — Има и една жена в списъка. Живее в Ню Йорк и е работила за Морели, когато е бил кмет. Казаха ми, че Морели може би е нападнал тази жена. Сексуално.

Реакцията на Хари направо смая Демарко.

— Тази алчна кучка! — процеди той. — Ако си въобразява, че може да върти такива номерца, ще превърна живота ѝ в същински ад.

Демарко нямаше представа за какво говори Хари, но преди да успее да каже каквото и да било, Хари добави:

— Говориш за Сюзан Медфорд. Нали?

— Ммм... — промърмори Демарко.

Ако Хари не беше толкова ядосан, можеше и да забележи колебанието на Демарко. Но Хари беше бесен.

— Всичко идва от майка ѝ. Мамка му, *трябва* да идва от нея.

— Хари, за какво говориш?

— Беше Нова година, имаше офис парти и... По дяволите, не знам какво му стана на Пол. Прекали с алкохола, беше под стрес заради кампанията за Сената, а и чух, че нещата не вървели добре между него и жена му по онова време. Както и да е, кой знае по каква причина Пол се натрясква, завежда това момиче в офиса си и се опитва

да я понатисне или нещо такова. Сигурно за пръв път ѝ се е случило пиян нахалник да я опипва, изпада в истерия и избягва от партито. Майка ѝ твърди, че блузата на момичето била наполовина разкъсана, но това са врели-некипели.

— Значи я е *нападнал*, така ли?

— Не, за бога, не я е нападнал! Дори не изричай такива глупости. Пол просто се понапил и тръгнал да я сваля. Може и да я е опипал, но нищо повече.

— И какво стана?

— Майка ѝ нае адвокат. Решава, че ще съди кмета на Ню Йорк за сексуален тормоз, опит за изнасилване и още какви ли не простотии. За щастие адвокатът, който наела, ме познава и той ми се обади, преди пресата да е надушила историята. Споразумяхме се да изплатим непогасената ипотека на къщата на майка ѝ — момичето живее с нея, — а на момичето дадохме сто бона. За нанесени *щети*, така се изрази адвокатът ѝ, все едно щещата ѝ е била безвъзвратно увредена. Накарахме майката, момичето и адвоката да се подпишат, че ако някога *изобщо* повдигнат отново въпроса, направо ще ги съсипем.

— Божичко, Хари...

— Е! — възкликна Хари, подразнен от осъдителния тон на Демарко. — Трябваше да потулим нещата. Така или иначе, Пол щеше да спечели изборите, но щеше да стане точно като с Шварценегер, всичките онези простотии, че бил опипвал жени. Така че ѝ платихме. Но Пол със сигурност не я е изнасилил. А сега ти ми казваш, че тая жена — със сигурност е проклетата ѝ майка — разправя историята наляво-надясно. Ще ѝ се обадя на тая кучка веднага щом си тръгнеш и ще ѝ обясня точно какво ще ѝ се случи. Тази жена, майката, обожава къщата си — има изглед трепач към Хъдсън — и аз ще ѝ обясня, че ще трябва да живее в шибаната си кола, ако се отметне от споразумението, което подписа. — Хари поклати глава. — Въпросът е там, че въпреки че Пол нищичко не е направил, освен може би да понамляска момичето, това е последното нещо, което му трябва в момента.

— Морели правил ли е нещо такова и преди? — попита Демарко.

— Не, по дяволите! Стана само един-единствен път — извика Хари все така гневно. — И кой ти каза за тази история?

Демарко се чувстваше ужасно, че трябва да лъже Хари, но се налагаше.

— Не мога да ти кажа, Хари. Нали знаеш, адвокатски работи. Но мога да ти кажа, че името на жената беше в един списък и човекът, с когото разговарях, който е познавал Тери Финли, каза, че е чул някакви слухове за сексуален тормоз, но нищо конкретно, нищо, което може да бъде потвърдено.

Демарко знаеше, че ако Хари говори с Пол Морели, Морели ще знае, че Сюзан Медфорд не е в списъка. Как лесно може да се оплете човек.

— И сега какво, Джо? На кого ще изпееш тази история?

— При никого няма да ходя. Нямам намерение да създавам проблеми на Морели. Каза ми какво е станало, и това е краят.

Хари за момент се вгледа в лицето на Демарко и внезапно попита:

— Кога ти е полетът, синко?

— В четири — отвърна Демарко.

— Хайде тогава. Да идем да обядваме и после ще те закарам до летището.

Хари се обади да докарат колата му и отидоха в един ресторант в центъра на Манхатън. Името на ресторанта беше изписано над вратата с толкова избледнели букви, че почти не се четяха, вътре дървените подове бяха издраскани и протрити, а масите — малки и паянтови. Покривките на сини и бели квадратчета бяха прани, но петната от хиляди ястия си личаха отдалеч.

Един мъж на около седемдесет, който говореше английски със силен италиански акцент, прегърна Хари още щом прекрачиха прага на заведението. Демарко забеляза, че всички сервитьори бяха мъже, близо шейсетгодишни, със средиземноморски тен. Ресторантът не беше пълен, само три други маси бяха заети, и всички — собственикът, сервитьорите, клиентите — бяха един тип: италианци от работническата класа на средна възраст или по-стари. Беше място, посещавано от една малка част от едно определено поколение, и когато това поколение си отидеше, и заведението щеше да си отиде заедно с него.

Собственикът ги настани на една маса, отделена от другите, и те поседяха само минутка, преди да им донесат гарафа силно червено

вино. Така и не видяха меню. Храната просто започна да пристига, различно ястие на всеки две-три минути. Демарко не помнеше кога за последен път е хапвал с такова удоволствие.

По време на обяда Хари разправяше истории за Пол Морели.

— Няма празно при него, Джо, направо не е за вярване. Повечето политици не знаят как да решават проблеми — те изнасят речи. Но Пол просто е гениален. Трябват ти пари, за да оправиш нещо — той намира източници. Искаш двама души да се спогодят — той ще го уреди. Не се будалкам. Не познавам човек, който с такава лекота да придвижва нещата.

И така през целия двучасов обяд. Хари разправяше истории за построени детски градини, за грижи за стари хора, за фирми, които са били изправени на крака. Разказваше за черни и бели, които работят заедно, за стиснати старчета, които даряват богатствата си за благотворителност.

Когато тръгнаха да си ходят, собственикът на ресторанта дойде при Хари, отново го прегърна и го целуна по бузата.

— Пак искам да ти благодаря, Хари, за това, което направи за моята Джина.

— Нищо не съм направил, Бени, просто говорих с кмета Морели. Хари погледна Демарко.

— Дъщерята на Бени имаше нужда от трансплантация на костен мозък. Единственият приемлив донор беше брат ѝ, пълен разбойник, затворник в Атика. Хлапето беше толкова изпаднало, че дори на собствената си сестра не искаше да помогне. Споменах на Пол между другото и той лично отиде и убеди момчето да стане донор. Нищо не му е обещавал, но след като го пуснаха под гаранция, Пол му намери работа. Вече шест години кара товарен камион и не се забърква в неприятности.

Свети Пол Нюйоркски.

Хари изчака Демарко да потъне в терминала на „Ла Гуардия“, след което извади телефона си от калъфчето на колана. Отвори капачето и посегна да натисне поредицата от копчета, но после се спря.

Наистина трябваше да говори с Пол за Джо. Фактът, че задаваше въпроси за Сюзан Медфорд, не беше на добре и ако ставаше въпрос за който и да било друг, освен кръщелника му, щеше да позвъни, без дори да му мигне окото. Но Джо беше негов кръщелник.

Също така осъзна, че се е издънил. Колосално. Сюзан Медфорд беше просто едно име на парченце хартия и Джо наистина нищичко не знаеше за нея, преди Хари да си отвори голямата уста. Пол определено щеше да се ядоса, ако разбере каква я е свършил.

И все пак — трябваше да се обади на Пол.

Несъзнателно започна да отваря и затваря капачето на телефона, отново и отново, като не обръщаше внимание на тихичкото цъкане.

Ако Пол по-късно научеше, че Джо е идвал при него, а той е премълчал... нямаше да е много добре. Но какво щеше да стане, ако Пол му каже да отиде да говори със стареца? Хари не смяташе, че има голяма вероятност да стане така, но човек никога не може да бъде сигурен. Господи, не искаше *никога* да му се налага да ходи при стареца във връзка с Джо. Джо му беше като роден син.

Хари подскочи от изненада, когато някой почука на стъклото на колата с венчалната си халка. Беше някакъв полицаи от летището, който искаше Хари да освободи мястото за паркиране. Тъпак. За какъв го вземаше тоя? За някакъв тюрбанлия терорист? Хари затвори телефона и го върна на колана си.

Джо беше добро момче. Нямаше да им създаде неприятности.

Управителят на салона точно ругаеше едно от крупията, че е закъснял, когато видя Еди. Мамка му. Той пък какво правеше тук? Беше сам на една маса за блекджек за пет долара и точно това правеше — залагаше по пет долара на всяка ръка. Очевидно не беше дошъл, за да играе комар.

Еди може би беше най-широкият мъж, когото беше виждал. Не дебел, просто широк. Раменете на този проклетник сигурно бяха един метър, а гърдите и талията му не бяха много по-малки. Беше като голям квадратен бетонен блок на два набити крака. Но ръцете му бяха най-плашещите: с размера на ръкавици за бейзбол и пръсти като разплескани наденици — накълцани и странно изкривени, целите нашарени с дебели грозни белези. Много му се искаше да знае кой е бил куражлията, обезобразил ръцете на Еди, но никога нямаше да го попита. Също така би се обзаложил — би заложил и последния си цент, — че който и да го е направил, сега беше мъртъв, и то беше умрял в адски мъки.

О, не. Еди току-що го беше погледнал и беше кимнал, един жест, който казваше *докарай си задника тук*. Искаше да говорят за нещо. Боже, защо точно *той* трябваше да е на смяна тази вечер?

Отиде до масата за блекджек.

— Стейси — каза той на крупиято, — отиди да си напудриш носа. Пет минути, не повече.

Стейси прибра картите и се отдалечи, без да обели и дума. И тя беше като повечето крупията жени — около четирийсетгодишна и все още достатъчно приятна на вид, за да накара неколцина да се обърнат да я огледат, но вече не ставаше за стриптийзърка. И както повечето крупията, беше същинско зомби. Картите направо летяха из ръцете ѝ и можеше мигом да отгатне дали нещастниците са се издънили, събираше им чиповете, ако са загубили, или им плащаше, ако са спечелили, но през цялото време умът ѝ беше на милиони километри

от казиното и си мислеше за каквото там си мислеха тия мацки, докато работеха.

— О, Еди — каза той веднага щом Стейси си отиде, — отдавна не сме се виждали. С какво мога да ти помогна?

Моля те, моля те, господи, нека каже, че иска проститутка.

— Виждаш ли онзи там? — попита Еди. — На масата за двайсет и пет долара, със зеленото сако?

Управителят бавно завъртя глава, все едно небрежно оглежда залата, докато си говорят.

— Да — каза той, — това е докторът. Почти не излиза оттук. И през цялото време губи.

— Не и днес — каза Еди. — Днес искам да удари голяма печалба.

Мамка му.

— Колко?

— Десет-петнайсет бона. Това стига.

— Добре.

Тъй вярно, сър, ще уредим пачките.

Управителят се върна на позицията си сред масите за блекджек и вдигна телефона. След пет минути дойде Рей, мъж на петдесет и нещо, с бяла риза, малка черна папийонка като на всички останали крупиета и с пръсти като на пианист. Рей беше най-добрият техник, с когото разполагаха. А може би и най-добрият в околността.

— Поеми масата на Дейв — каза управителят. — Искам онзи със зеленото сако да спечели десет бона.

— Дадено. — Очите на Рей светнаха като ротативка, на която някой току-що е спечелил. Рей живееше за такива моменти.

Управителят прекара следващите няколко часа в мечти да се намира на друго място. На което и да е друго място. Беше сигурен, че току-що е станал пешка в нечия игра, не знаеше каква, но каквато и да беше тя, усещаше, че не е на добре.

Докторът за пореден път нададе победен вик. Нещастникът си мислеше, че днес е просто върхът. Наивник.

Управителят погледна Еди. Все още седеше сам на масата на Стейси и все още залагаше по пет долара на ръка. Очите му бяха фиксирани върху доктора и наблюдаваха как купчината чипове растеше все по-висока.

Демарко току-що се беше върнал от пътуването си до Ню Йорк и седеше в кабинета си. Една вена на слепоочието му туптеше, докато четеше някаква статия в „Уошингтън Поуст“. Злобното копеле, което я беше написало, призоваваше Конгреса да увеличи минималната пенсионна възраст на федералните служители на шейсет и пет, бълвайки един куп дивотии като аргументи как това щяло да спести значителни суми на данъкоплатците. Демарко заключи, че ако *той* имаше нужната власт, първото, което щеше да си замине, беше Първата поправка на Конституцията. Преди да успее да се докара до състояние на трескав ужас от мисълта, че може да се наложи да работи за Махоуни, докато не стане на шейсет и пет, някой звънна на външната врата.

Отвори вратата и видя една своя съседка. Вече от шест месеца живееше в къщата вдясно от неговата, но той не можеше да си спомни името ѝ. Елън, Хелън, нещо такова. Винаги поздравяваше и нея, и съпруга ѝ, когато ги срещнеше, но дотам се простираха взаимоотношенията им. Тя беше пълничка жена на около трийсет години, обикновено мила и усмихната, но днес изглеждаше, все едно беше зърнала кадри от края на света. С едната си ръка държеше бебе, което се скъсваше да пици, а лицето му беше придобило цвета на домати. С другата здраво стискаше ръката на едно намръщено десетгодишно диване.

— Слава богу, че сте си вкъщи — задъхано изрече тя. — Не знам какво щях да правя, ако ви нямаше.

— Какъв е проблемът? — попита той с пълното съзнание, че не иска да чува отговора.

— Уесли е много болен. Има четирийсет градуса температура и трябва да го закарам в спешното. Обадих се на детегледачката да поеме Станфорд, но била извън града, а сестра ми ще дойде чак след един час. Ще можете ли? Много, много ви моля да наглеждате

Станфорд, докато дойде сестра ми. Просто трябва да закарам бебето в болницата.

Умът на Демарко препускаше, докато се опитваше да измисли някакво извинение, дори и смътно задоволително, за да откаже на жената с трескавото бебе. Помисли си дали да не ѝ каже, че е педофил под гаранция.

Тя забеляза колебанието му.

— Само за един час. Моля ви. Докато дойде сестра ми. Бих го взела със себе си, но много лесно се разболява и ме е страх да не хване някой грип в чакалнята с всички тези болни хора.

— Разбира се — каза Демарко. — С удоволствие ще наглеждам, хъм, Станфорд за един час.

— О, толкова много ви благодаря, господин Демарко. Не мога да ви опиша колко съм ви задължена!

— Казвайте ми направо „Джо“ и няма защо да ми благодарите...

— Алисън. Алисън Уебстър.

— Точно така. Алисън.

Тя бутна Станфорд напред.

— Сестра ми се казва Джойс. Вече пътува насам.

След като майката си тръгна, двамата останаха в антрето, втренчени един в друг. Демарко не беше сигурен дали Станфорд е едър или дребен за възрастта си — беше нисък. Имаше червеникаво кафява коса и малки сини недоверчиви очи. Юмруците му бяха стиснати.

Демарко се предаде пръв.

— Значи как ти викат? Стан?

— Не. Името ми е Станфорд. Стан е човек, който работи в някой гараж.

Прекрасно. Надут дребосък.

Демарко не продължи разговора и Станфорд попита:

— Е, какво ти се прави?

— Лети ми се до Айова да се видя с бившето ми гадже.

— А? — зяпна Станфорд.

— Няма значение. Нищо не ми се прави. На теб какво ти се прави?

— Имаш ли компютър?

— Да.

— Имаш ли някакви игри? *Спайдърмен*, *Донки Конг*, нещо такова?

„Донки Конг“?

— Не — каза Демарко. — Нямам нищо на компютъра, освен програма за данъци.

— Ами „Нинтендо“? Имаш ли „Нинтендо“, вързано за телевизора?

— Не, но имам кабелна.

— Голям праз. Всички имат кабелна.

— Виж какво, хлапе, това не ти е занималня. Нямам никакви играчки, нямам никакви игри. Имам телевизор, боксова круша и пиано. Избирай.

— Имаш пиано?

Демарко се подразни, че хлапето толкова се изненада. — Да.

— „Стейнуей“?

— „Ямаха“.

Станфорд се подсмихна. Бяха минали по-малко от пет минути, а вече му лазеше по нервите.

— Е, щом като няма нещо по-забавно, ще се поупражнявам за концерта.

Демарко вдигна поглед нагоре с изражение на мъченик. Представи си как диването цял час блъска по клавишите „Прекрасната мечтателка“ на Стивън Фостър във версия за два юмука.

— Добра идея — каза той. — Запълни си времето с нещо полезно. Нагоре по стълбите, на втория етаж. И не пипай нищо друго без разрешение.

Защо ли изтърси това последното? Горе нямаше нищо друго освен боксовата му круша.

— Мама казва, че си мърморко.

— Такъв съм. Върви да свириш.

Станфорд тръгна да се качва по стълбите и Демарко извика след него:

— Между другото, учителят ти по пиано казвал ли ти е какво значи пианисимо?

Станфорд пак се подсмихна и кимна.

— Хубаво. Упражнявай се тогава пианисимо.

Демарко си наля питие, за да го подкрепя в предстоящия един час, и седна да дочете вестника. Точно вдигна чашата да отпие, когато музиката започна. Брамс, Бетовен, нещо подобно. А хлапето си го биваше, и то свиреше по памет. Демарко знаеше, че няма да може да свири така, дори и три ръце да имаше. Утеши се с варианта Станфорд да е някое гениално идиотче.

Прекара следващия час, заслушан в музиката, и размишляваше за множеството страни на Пол Морели. Според Лидия някой влиятелен човек подпомагаше политическата кариера на съпруга ѝ и този човек вероятно беше убил Тери Финли, когато се заел да разследва миналото на сенатора. Освен това според Лидия Пол Морели беше сексуален хищник, факт, който нито една жена от списъка на Финли не желаше да потвърди. От друга страна, без да иска, Хари му беше разказал, че Морели все пак е посегнал на жена, на Сюзан Медфорд. Но какво ѝ бе направил? Опитал се е да я целуне? Опибал я е? Или е било нещо по-сериозно?

Демарко се отнасяше скептично към всичко, което му беше разказала Лидия. Жената нямаше никакви доказателства, пиеше много и очевидно все още страдеше заради смъртта на дъщеря си. Скептицизмът му се подхранваше от обстоятелството, че обвиненията срещу Пол Морели в опит да провали кариерите на тримата мъже от списъка бяха разследвани от хора, по-умни от Финли и Демарко. Демарко беше убеден, че това ще се окаже задънена улица.

Рационалното в него — не си спомняше дали е дясната или лявата половина от мозъка му — приемаше версията на Хари, че Морели е добър човек, който може и да е сгазил лука един-два пъти, а представите на Лидия за съпруга ѝ бяха изопачени под влиянието на алкохола и нещастния им брак. Но някъде от дълбините на черепа му, от онова закърняло малко образование, което отговаряше за интуицията и емоциите, едно гласче му казваше, че Хари е в дълбока заблуда. Демарко все още се опитваше да измисли какво да прави, когато иззвъня телефонът.

— Има един тъмносин седан, паркиран на петдесет метра от къщата ти — каза Ема. — Двамата мъже вътре те следяха онази сутрин, докато отиваше към Ръсъл Билдинг.

— Шегуваш се — каза Демарко.

— Така ли ти звуча? Излез през задната врата и ела при мен в „Паоло“.

„Паоло“ беше ресторант в Джорджтаун, съвсем близо до къщата на Демарко.

— Не мога да изляза в момента. — Демарко ѝ обясни положението с малкия Станфорд.

— Някаква жена те е помолила да гледаш детето ѝ? Това трябва да се докладва на социалните.

Преди Демарко да успее да се направи на обиден, Ема добави:

— Веднага щом детето си тръгне, измъкни се през задната врата. Остави лампите да светят и надуй телевизора.

Лелята на Станфорд дойде няколко минути по-късно и когато тръгнаха към вратата, Демарко каза:

— Много си талантлив, Станфорд. Беше ми приятно да те слушам как свириш.

— А, всеки идиот може да свири на пиано. Трябва да ме видиш как играя на „Нинтендо“.

— Хлапето си тръгва — каза Джими. — Но жената, дето го взе, е друга, не е онази, дето го доведе.

Двамата с Карл бяха видели първата жена да звъни на вратата на Демарко с бебе в ръце и малкия червенокос досадник. Демарко беше разговарял с нея, след това хлапето влезе вътре, а жената с бебето замина нанякъде с такси. А сега някаква друга жена идва и взема момчето. Изглежда, съседката беше помолила Демарко да гледа диването за известно време. Джими не беше сигурен, но май такава беше работата. Хубавото беше, че поне ще има какво да докладват на Еди. По никакъв начин нямаше да си признае, че са го изпуснали два пъти за два дни.

— Чудя се защо тая му остави детето — каза Карл.

— Де да знам — рече Джими.

— И къде, по дяволите, беше тоя цял ден?

Айде, пак се почна, помисли си Джими. С въпросите. Не стига това, а и носят все още го болеше от експлозивния удар на въздушната възглавница. Опасна работа бяха тези възглавници.

— Знаеш ли какво — каза Джими, — вместо само да задаваш тъпи въпроси, защо не вземеш да помислиш какво ще правим, ако Еди поръча да се погрижим за този тип. И си отвори проклетия прозорец. Колко пъти да ти повтарям? Шибаният пушек направо ми прогаря синусите.

Карл направи физиономия, но отвори прозореца.

— Може да го блъснем с колата и да офейкаме — каза той след малко. — Това ще свърши работа.

— Не, твърде рисковано е. Някъде извън града — става. Но тук, забрави. Навсякъде има камери. Като с онази кучка вчера. Кой да се сети, че има камери точно на онова кръстовище?

— Добре че имаме фалшиви документи. Толкова глоби съм натрупал, че нямаше да мога да си платя застраховките.

— Някакви други идеи? — попита Джими.

— Май не. Знаеш ли, толкова щеше да е хубаво, ако от време на време ни пращаха просто да гръмнем някой от тия тъпаци. Страшно досадно е все да се мъчим да изглежда като нещастен случай. Ами ти, имаш ли някакви идеи, или само на моите разчиташ?

— Всъщност имам — отвърна Джими. — Знаеш ли как е свързан гаражът с къщата му?

— Гаражът е под къщата.

Гаражът на Демарко беше в мазето. Когато влизаше с кола в алеята към къщата, продължаваше надолу, под първия етаж на къщата. До гаража, на нивото на мазето, имаше едно помещение, където бяха пералнята и сушилнята, както и котелът на парното и бойлерът.

— Както и да е, сецаш ли се днес — каза Джими, — когато влязохме? Спалнята му е точно над гаража.

— Е, и?

— Ами влизаме и пробиваме няколко дупки в тавана на гаража, което е и подът на спалнята. Пробиваме ги, така че да се паднат под леглото му. Например утре може да го направим. И после когато и да ни заръча Еди да действаме, изчакваме да заспи, влизаме в гаража и запалваме двигателя на колата му. Може да оставим вратата между гаража и къщата отворена за всеки случай.

— Поднасяш ме — каза Карл.

— Не. Хрумна ми, защото преди няколко месеца в Айдахо ли беше, в Орегон ли, някакъв тип и жена му умрели така. Нещастен

случай, не самоубийство. Мъжът оставил колата да работи в гаража, легнали си и се събудили мъртви. Въглероден окис.

— Оставил е колата да работи цяла нощ?

— Да. Двигателите на тези нови коли са толкова тихи, че дори не можеш и да ги чуеш.

— А той няма ли да се събуди, като палим колата?

— Може и да се събуди, но ако изчакаме, докато захърка, сигурно няма да чуе. А и да чуе... е, тогава може просто да го удушим или нещо такова и да го пъхнем обратно в леглото.

— Ами ако на колата ѝ свърши бензинът?

— А, ето това вече е умен въпрос. Ще си вземем няколко туби бензин и ще напълним резервоара догоре, преди да запалим колата.

Карл поседя известно време, обмисляйки идеята на Джими. Тръгна да си пали нова цигара, но се спря. Не му се слушаше Джими пак да мрънка за синуси.

— Не знам — каза Карл. — Дали наистина ще се хванат, че си е оставил колата запалена?

— Е нали ти казах. Повярвали са за онази двойка в Монтана.

— Не беше ли Айдахо?

— Монтана, Айдахо, каква е шибаната разлика!

* * *

Демарко видя Ема в „Паоло“, седнала на бара. Говореше си с красива жена с дълга кестенява коса и официална рокля с дълбоко деколте, все едно току-що се беше измъкнала от някой коктейл. Жената — може би заради начина, по който си беше направила косата — му напомняше за онези филмови звезди от петдесетте като Рита Хейуърт или Ейва Гарднър. Ема го видя и се извини, но Демарко забеляза, че жената остана леко разочарована.

С Ема седнаха на една маса близо до входа на ресторанта, тъкмо освободена от друга двойка. Демарко си помисли да се пошегува, че всякакви жени свалят Ема по баровете, но реши, че не е добра идея. Вместо това попита:

— И кой смяташ, че ме следи?

— Знам кои са — каза Ема. — Имат документи с имената Джери Фалън и Тим Рийд, но истинските им имена са Карл ван Хорн и Джеймс Сътъл. Дребни риби, които работят за ЦРУ като наемници.

— ЦРУ?

— Да.

— Майко мила. Значи Лидия може би е имала предвид някоя голяма клечка в Лангли, когато каза, че някакъв влиятелен човек помага на съпруга ѝ.

— Може би. В ЦРУ има хора, които са способни на всичко.

— Мислиш ли, че Колин Мърфи може да е замесен?

Мърфи беше настоящият директор на ЦРУ.

— Не — отвърна Ема.

— Защо не?

— Защото инцидентите, които са подпомогнали кариерата на Морели, са започнали през 1992 година. Оттогава насам са се сменили седем-осем директори на ЦРУ, а Мърфи е там от две години.

— Ако не е Мърфи, тогава трябва да е някой от старата гвардия, някой от кариерата, който е там от паметивека и е нависоко в хранителната верига.

— Възможно е. Но също така е възможно двамата изобщо да не работят за ЦРУ. Както казах, наемници са. Всеки може да ги е наел. Ти какво научи в Ню Йорк?

Демарко ѝ разказа.

— Значи човекът си е изнасилвач.

— Чакай малко, кръстникът ми каза, че...

— Глупости. Знаеш какво ти е казала Лидия Морели и по всичко личи, че Морели изнудва Джанет Тайлър, като използва годеника ѝ, а сигурно по подобен начин е затворил устата и на Марша Давънпорт. А този твой кръстник...

Ема изрече думата „кръстник“, все едно Хари Фостър беше Вито Корлеоне.

— ... потвърждава, че Пол Морели не може да си държи ръцете прибрани.

Демарко поклати глава.

— Не е толкова просто, Ема, и ти много добре го знаеш. Всички доказателства срещу Морели не могат да се нарекат дори и косвени. Направо никакви ги няма.

Демарко си помисли, че добре го е казал, но Ема не мислеше така.

— Трябва отново да говориш с Лидия. Трябва да разбереш кой помага на сенатора и защо тя чак сега е решила да действа.

— Ема, можеш ли дори за момент да си представиш реакцията на Махоуни, ако разбере, че се опитвам да докажа, че Морели е престъпник?

— Хич не ми пука за реакцията на Махоуни.

— Разбира се, че няма да ти пука. Ти си богата, за никого не работиш и си получаващ пенсията.

— Това няма никакво значение.

— За теб няма, да — отбеляза Демарко.

Той замлъкна за момент и Ема го срита под масата.

— Е, какво чакаш? Обади се на Лидия. Уговорете си среща.

— Ти луда ли си? — възкликна Демарко. — Ами ако съпругът ѝ е там?

— Съпругът ѝ е в Маями. Главен докладчик е на конгреса на Националната испаноезична бизнес асоциация. И ще изнесе речта си на испански, ако мога да добавя.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото чета и друго освен спортните страници на „Уошингтън Поуст“. Така че давай. Уговори си нова среща с Лидия.

Демарко не помръдна. Не искаше да си създава проблеми с Махоуни.

— Джо, говорим за човека, който може да стане следващият президент на Съединените щати.

По дяволите, права беше. По навик Демарко извади мобилния си телефон и започна да набира номера на Лидия, но Ема го спря.

— Използвай автоматата.

Телефонът на Лидия звъня дълго, преди тя да вдигне, а после отне доста време Демарко да я убеди да се срещнат на другия ден, защото тя беше пиана. Всъщност му звучеше, все едно е на ръба да изпадне в несвяст.

Върна се на масата.

— Беше се направила на нищо. Едва говореше.

— Може би алкохолът е единственият начин да намери покой — отвърна Ема.

— Да, а освен това може би има и халюцинации.

— Но се съгласи да се срещнете?

— Да, утре сутринта. Съпругът ѝ щял да се прибере след четири, така че поне няма да се притеснявам да не се сблъскаме с него. Което ми напомня: не искам онези от ЦРУ, или каквито и да са, да ме виждат да говоря с нея.

— Мисля, че ще мога да ти помогна — каза Ема.

Видяха как Демарко излезе от къщата си и застана на тротоара, докато не пристигна едно такси.

— Тръгваме — каза Карл и запали колата.

— Гледай поне днес да не го изпуснеш — предупреди го Джими.
— Два пъти го изтървахме за два дни и в никакъв случай не искам да казвам на Еди, че пак сме го изпуснали.

— То е ясно — съгласи се Карл. Завъртя волана наляво, за да се отдалечи от бордюра, но преди да успее, някакъв камион на „Федерал Експрес“ паркира до него и му попречи да тръгне.

— По дяволите! — изкрещя Карл. Погледна към шофьора на камиона, едър чернокос мъжага, който четеше адреса на някакъв колет. Карл свали прозореца, размаха ръце към шофьора и когато той не му обърна внимание, наду клаксона. Шофьорът му хвърли един поглед и му направи знак да изчака, след което отново се зачете в адреса.

— Шибаняк! — извика Карл.

— Кучи син! — кресна Джими и със замах отвори своята врата.
— Ще запиша номера на онова такси — подвикна той и се затича надолу по улицата.

Да бе, да, помисли си Карл, ей сега ще го догони пеша, с всичките тези сланинки, дето е натрупал. Карл на всяка цена трябваше да накара този нещастник да премести камиона. Изскочи от колата, при което вратата здраво се тресна в камиона, и заблъска с юмруци по ламарината.

— Черен шибаняк! Помести проклетия камион!

— Какво каза? — обърна се шофьорът и се облеци.

Мамка му, помисли си Карл. Не биваше да му говори така. Този тип беше *огромен*.

— Казах, помести камиона — повтори Карл. — Веднага. Спешно е.

— Ще го поместя, когато се извиниш, че ме обиди, тлъст очилат...

— Мерси, Андре. — Ема подаде на шофьора една стодоларова банкнота, сгъната така, че да не може да се види стойността.

— Не мога да взема пари от теб, Ема, не и след всичко, което направи за нас. А, така или иначе, беше забавно. Особено след като онзи тъпак започна да ме ругае.

— Парите не са за теб — каза Ема. — Избери хубав букет за жена си. Кога за последно си й подарявал цветя?

Майчице, помисли си Андре. Все едно всички жени са ходили на курс *накарай го да се чувства виновен*.

Демарко се срещна с Лидия Морели в Джорджтаун, на алеята, която върви успоредно на канала „Чесапийк & Охайо“. В миналото по брега на канала бяха вървели мулета, влачещи шлепове от Вашингтон до пристанища навътре в сушата чак до Къмбърланд, Мериленд. По канала все още имаше няколко функциониращи шлюза и доколкото знаеше Демарко, от канала все още имаше някаква полза, но при всеки случай беше едно много приятно място за разходка.

Когато Демарко пристигна, Лидия вече беше там — седеше на една дървена пейка и гледаше с празен поглед бавното течение на водата. Беше облечена с палто от камилска вълна, а под него имаше бял пуловер с релефна плетка и тъмни панталони. Когато видя Демарко, тя се изправи и се запъти към него. Изглеждаше ужасно: подпухнала, с тъмни торбички под кървясалите очи и жълтеникава кожа. Като че ли беше прекарала цялата нощ в битка с непобедимата бутилка, която както винаги отново я беше надвила.

— Добро утро — поздрави Демарко. — Благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

Лидия само кимна и извади пакет цигари от джоба на палтото си. Ръцете ѝ трепереха, докато запали цигарата, и когато издиша пушека, Демарко отново усети лек мирис на алкохол в дъха ѝ. Не беше пияна, може би беше изпила само едно питие, но с изключение на Махоуни, Демарко обикновено нямаше доверие на хора, които закусват с уиски. Двамата тръгнаха по алеята и Демарко се почувства като някаква мечка, толкова висок и едър беше в сравнение с нея.

— Госпожо Морели, трябва да знам...

Но тя го прекъсна насред изречението.

— Виждам, че ми нямате особено доверие, но също така виждам, че започвате да изпитвате известни съмнения спрямо Пол. Иначе нямаше да поискате да се видим.

Може и да беше алкохоличка, но имаше силна интуиция и определено не беше глупава.

— Вероятно — каза Демарко, — но трябва да знам повече. Трябва да знам кой помага на съпруга ви, а също и защо след толкова много време решавате да унищожите кариерата му.

— Не ви е нужно да знаете нито едното, нито другото — изрече Лидия със сприхав тон. — Това са незначителни неща. Важно е единствено, че един корумпиран зъл човек е на път да стане президент, ако вие не предприемете нещо, за да му попречите.

Демарко се спря, хвана я за ръката и леко я завъртя с лице към себе си.

— И за миг не вярвам, че правите всичко от загриженост за нацията. Долавям някаква лична драма, нещо между вас и него. Знаели сте какви неща е вършил — или какво сте си *мислили*, че върши — от години. Питам ви: защо правите всичко това сега и кой му помага?

Лидия поклати глава.

— Няма да ви кажа името му.

— Защо?

— Помните ли, казах ви, че Пол се ожени за мен заради баща ми?

— Да.

— Когато баща ми се провали...

Демарко нямаше представа какво имаше предвид.

— ... Пол се страхуваше, че колкото и да е умен, никога няма да се издигне достатъчно високо в политиката. Но по-късно заради мен се намеси самият дявол.

Дявол?

Изречението на Демарко не й убягна.

— Не говорех буквално, Джо. Не съм религиозна фанатичка. Нито съм побъркана.

Тя направи пауза, после добави:

— Но може би ако бях религиозна, нито едно от тези неща нямаше да се случи. Името на този човек не е важно. И то, защото никога няма да се доберете до Пол чрез него. Той никога не върши нищо лично и никога няма да намерите връзка между него и Пол. Трябва да се съсредоточите върху жените, които Пол е нападнал. Това е най-добрият ви шанс.

В думите на тази жена нямаше смисъл. Защо отказваше да назове името на могъщия покровител? Току-що бе споменала, че заради нея

Пол се е срещнал с този мъж, но какво следваше от това? Дали не се притесняваше, че ако изрече името, по някакъв начин ще се замеси в историята? Може би мотивите на Лидия бяха изцяло лични и нямаха нищо общо със съпруга ѝ.

— Страхувате ли се от този човек, госпожо Морели? Затова ли не искате да ми кажете името му? Страх ви е, че може да ви убие, ако разбере ли?

Лидия понечи да отрече, но като че ли се отказа.

— Може и да ме убие. Не знам. Понякога зверовете изяждат малките си.

Божичко, още един завоалиран, безполезен коментар. Демарко не знаеше дали Лидия е склонна да драматизира, дали нарочно говореше уклончиво, или наистина беше луда. Но със сигурност знаеше, че му лази по нервите.

— По дяволите, имам нужда от помощ! Трябва да знам кой е този човек, за да се защитя. Следят ме двама мъже, които работят на повикване за ЦРУ, и трябва да знам защо.

— ЦРУ? — повтори Лидия, след което се изсмя, въпреки че Демарко не помнеше да е казал нещо смешно. — Мога да ви уверя, че няма нищо общо с ЦРУ — каза тя. — Така че не знам кой ви следи, Джо, нито защо.

Преди Демарко да успее да се възпротиви, тя каза:

— Просто се съсредоточете върху Пол. Говорете с онези жени от списъка на Тери. Накарайте ги да признаят, че Пол ги е нападнал.

— Говорих с тях, госпожо Морели, и те твърдят, че съпругът ви нищо не им е направил.

— Лъжат. Говорете с тях отново. Накарайте ги да се съгласят да свидетелстват срещу него.

Положението беше безнадеждно; жената беше като кон с капаци. И не добавяше нищо ново към онова, което вече му беше казала при катедралата.

— Госпожо Морели, молите ме да унищожа един от най-уважаваните политици в страната — когото *и аз* уважавам, — но нямате никакви доказателства, не искате да ми кажете защо го мразите, не искате да ми кажете и кой му помага. А сега и животът ми е застрашен. Няма да се занимавам повече с тази история.

— Тери Финли не се страхуваше — заяви Лидия.

Тери Финли е бил човек с болни амбиции и мания за величие, едва не извика Демарко, но се спря.

— Е, тогава Тери е бил по-смел от мен.

А може и да беше вярно.

— Госпожо Морели, или ми кажете нещо повече, или се отказвам.

В този момент две колежанки, едната руса, другата брюнетка, с тениски и анцузи, преминаха на бегом покрай тях. Дългите им коси бяха вързани на високи опашки, които се люшкаха наляво-надясно в такт с темпото им. Момичетата разговаряха и се смееха, дори не се задъхваха, докато тичаха. Демарко си представи, че Лидия Морели е била точно като тях едно време — здрава, щастлива и безгрижна, — но сега тя крачеше до него под бремето на мъката по мъртвата си дъщеря, омразата към съпруга си и тайните, които не искаше или не можеше да сподели. Стана му жал за нея, но беше време да си върви. Тя отказваше да му помогне и той се чувстваше с вързани ръце.

— Довиждане — каза Демарко. — Обадете ми се, когато имате какво да ми кажете. — И се обърна да си ходи.

— Почакайте! — спря го Лидия.

Демарко се обърна с лице към нея.

— Какво? — попита той.

— Съпругът ми, той... Имам нужда да пийна нещо.

Питието беше последното, от което имаше нужда, но може би малко алкохол щеше да ѝ развърже езика.

— Има едно заведение наблизо — каза Демарко.

Тъкмо бяха стигнали до мястото, където каналът пресичаше Уисконсин авеню. Изкачиха няколкото дървени стъпала до улицата. Походиха половин пресечка до ъгъла на Ем стрийт и Уисконсин авеню до един ресторант на име „Нейтан“. Вечер барът беше пълен с млади безделници, които си търсеха свалка, но в единайсет сутринта беше изцяло на тяхно разположение.

Обслужи ги типичният сервитьор за Джорджтаун — колежанин, който се смята за прекалено умен за подобна работа. Жестовете му излъчваха досада, а когато Лидия си поръча блъди мери, физиономията му изрази младежкото презрение към стари пияници, които не могат да дочакат дори обяд, за да нападнат черния си дроб.

Демарко погледна притеснено към вратата с надеждата, че никой няма да влезе и да го види с нея. Не искаше Пол Морели да узнае, че се среща тайно с жена му. Лидия седеше неспокойно на мястото си, докато сервитьорът най-сетне не ѝ донесе питието.

— А сега говорете — подкани я Демарко. — В прав текст. Без повече глупости за дяволи и зверове.

Лидия не му обърна внимание. Тя сграбчи чашата с две ръце и изгълта половината напитка, след което се облегна назад и затвори очи. Алкохолът като че ли я поуспокои и част от напрежението напусна лицето ѝ. След малко отвори очи, взря се в Демарко и заяви:

— Пол налиташе на дъщеря ми. Доведената си дъщеря.

Демарко не знаеше дали Лидия казва истината, но само мисълта как Пол Морели посяга на шестнайсетгодишно момиче го накара да изтръпне. Лидия забеляза реакцията му и изглежда, остана доволна, като че ли дори развълнувана от изражението на пълна погнуса, която се изписа на лицето му.

— Да — каза тя. — И това не е всичко. Дъщеря ми не загина при катастрофа. Тя се самоуби. Не е пропуснала завоя онази вечер. С пълна скорост се е блъснала в подпората на моста. Нямамо е и следа от спирачен път. Не е направила и опит да спре. Копелето я уби.

Демарко понечи да каже нещо, не беше съвсем сигурен какво точно — да изрази съчувствие, да попита как може да е сигурна, — но преди да успее да отвори уста, тя продължи:

— Така че беше прав, Джо. Историята е лична. Много лична.

Лидия отново се пресегна за питието си, но този път с не чак толкова голяма жажда.

— Изобщо не вярвам Пол някога да е имал обикновена връзка — каза тя. — Не мисля, че се е измъквал до някой мотел със секретарката, за да прекарат един горещ следобед между чаршафите. Нормалните мъже правят разни такива неща. Но моят съпруг не си позволява любовни афери, защото подобно поведение може да провали кариерата му. Всъщност притежава невероятен самоконтрол. Той е едно студено, пресметливо копеле с каменно сърце.

Тя направи драматична пауза и добави:

— Освен когато пие.

Демарко неволно погледна към полупразната чаша пред нея.

— Да, знам — промърмори Лидия. — Присмял се хърбел на щърбел. Но когато пия, аз вредя единствено на себе си. Когато Пол пие, напада жени.

— Госпожо Морели, това вече ми го казахте — вметна Демарко. — Искам да знам...

Но Лидия пет пари не даваше, че се повтаря.

— Пол обича да притиска в тъгла уплашени жени — заяви тя, — докато се предадат. Той обича да се налага, да... да наранява. Това е, което го възбужда. Той е един болен изверг.

Осъзнавайки, че повишава глас, тя си пое дъх, за да се успокои, след което тръгна да си пали цигара. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че накрая Демарко взе запалката и ѝ поднесе огънче.

— Благодаря — притеснено се усмихна тя. — Май не съм в най-добрата си форма.

Тя дръпна силно от цигарата и за миг на върха ѝ увисна дълго стълбче пепел, което незабелязано се отрони в скута ѝ.

— Ще ви кажа и нещо друго — добави Лидия, — колкото и да е унижително да си го призная. След първата година на брака ни съпругът ми и аз рядко правехме любов. Но понякога той... той просто... дори не знам как да го опиша. Дори не си свалеше дрехите. Блъсваше ме на пода, на леглото или където и да е и ми се нахвърляше яростно, брутално. Все едно се опитваше да ме накаже. Но знаете ли какво? Никога не съм се оплаквала, защото аз също съм извратена. Все още го обичах въпреки всичко, което знаех, че е направил. Обичах го, докато не разбрах защо умря Кейт.

— Госпожо Морели, какво ви кара да мислите, че той е изнасилил дъщеря ви?

— Не разбирате ли какво ви разказвах досега? Каква по-желана жертва за него от една срамежлива тийнейджърка?

— Но откъде знаете?

Лидия носеше часовник на слабата си лява китка, от онези с еластичните метални каишки. Докато говореше, тя усукваше каишката на часовника и Демарко забеляза как металът се врязва в плътта ѝ, като оставяше тъмночервени резки по кожата ѝ. Демарко не можеше да каже дали тя осъзнаваше болката, или сама си я причиняваше.

— Не знам кога е започнало. Пропуснала съм всички признаци, които станаха толкова очевидни, след като разбрах фактите. Кейт беше

кротко тихо момиче, но изведнъж стана сприхава. Оценките ѝ в училище се влошиха. Започна да получава истерични пристъпи при най-малките проблеми. Аз отдадох промяната ѝ на хормоните. Бях толкова глупава. Най-странното беше, че точно към мен Кейт стана враждебна. В присъствието на Пол винаги мълчеше, типичната нацупена тийнейджърка. Но с мен беше раздражителна, постоянно ме нападаше. По-късно осъзнах, че си е мислела, че знам какво се случва, и ме е обвинявала, че не правя нищо, за да го прекратя. Нощта, в която умря, изпадна в абсолютна истерия. Наложих ми се неочаквано да замина извън града. Леля ми беше болна. Кейт поиска да дойде с мен, но аз ѝ отказах, защото на следващия ден беше на училище. И тя напълно обезумя, пищеше и ревеше като двегодишно дете. Да ми прости господ, но не я взех със себе си. Едва след като си беше отишла, аз осъзнах, че се е държала така, защото не е искала да я оставям сама с него.

Всичко това е прекалено мъгляво, помисли си Демарко.

— Дъщеря ви някога казвала ли ви е направо, че съпругът ви ѝ е посягал?

Очите на Лидия проблеснаха.

— Не, дявол да ви вземе, не ми е казвала. Но аз знам! Една майка знае!

Лидия избухна в сълзи и внезапно се изправи, при което събори чашата си и ледените кубчета се пръснаха по дървения под, след което изтича към тоалетната. Сервитьорът видя разлятата чаша и с изражение на погнуса се зае да почисти.

С мазна усмивчица подхвърли:

— Май имаме проблемче?

Раздразнен от незаслуженото чувство за превъзходство на хлапака, Демарко го сряза:

— Млъквай и почисти. После ѝ донеси още едно.

Сервитьорът за момент се поколеба, чудейки се дали да не прати Демарко по дяволите, но после осъзна каква голяма грешка би било това. Може и да беше надут недорасляк, но поне не беше глупав.

— Да, сър — каза той, но все пак успя да вмъкне подигравателна нотка в обръщението.

Сега поне Демарко разбираше омразата на Лидия към съпруга ѝ, но разбирането за мотива не означаваше, че ѝ вярва. Пияниците са

емоционални и не слушат гласа на разума. Възможно беше да е дотолкова съсипана от алкохола и огорчението от несполучливия си брак, че да е изтълкувала погрешно думи и действия, които са били абсолютно невинни. Сприхавостта на дъщеря ѝ може наистина да е била причинена от хормони, а липсата на спирачен път на мястото на катастрофата не значеше непременно, че не е било злополука. Може момичето да е бърникало нещо по радиото или да е говорело по телефона. Просто нямаше как да е сигурен. Налице беше и фактът, че той наистина *не искаше* да ѝ повярва. Просто не можеше да си представи Пол Морели да върши нещата, в които тя го обвиняваше.

Десет минути по-късно Лидия Морели се върна от тоалетната. Очите ѝ бяха зачервени от плач, спиралата ѝ се беше отмила, което правеше лицето ѝ още по-изпито и уязвимо.

— Съжалявам — каза тя. — Просто... просто понякога губя контрол.

— Няма нищо — кротко рече Демарко. — Под голям стрес сте.

За момент тя се вгледа в лицето му и в очите ѝ се появи разочарование.

— Да, под голям стрес съм, но виждам, че не сте убеден в истинността на думите ми.

— Работата е там, че...

— Имам пари, Джо — каза отчаяно тя. — Ще ви платя колкото пожелаете.

— Госпожо Морели, не става въпрос за пари. Проблемът е, че няма начин да докажете, че съпругът ви е извършил онова, в което го обвинявате.

Лидия прехапа долната си устна, помъчи се да запази самообладание — и не успя.

— Какво, по дяволите, да направя? — извиси тя глас до писък.

Нахаканият сервитьор погледна към тях с раздражение.

Когато Демарко не отговори, тя сграбчи китката му и ноктите ѝ се впиха в кожата му. Заприлича му на врабче, което се е вкопчило в някой клон по време на ураган.

— Кажете ми. Какво трябва да направя? — повтори тя. — Да вляза с него в Белия дом, знаейки какво е причинил на дъщеря ми?

— Не знам какво трябва да направите, госпожо Морели. Може би просто трябва да го напуснете.

Демарко нямаше представа какво, по дяволите, го накара да изрече това, но отговорът ѝ го изненада.

— Няма да е достатъчно.

В този момент Демарко осъзна, че Лидия беше така обладана от омразата, че не виждаше в развода изход за себе си, а единствено начин да навреди на съпруга си.

— Познавам го — продължи тя. — Ще изкара себе си жертва. Ще спечели всеобщо съчувствие и не след дълго ще е на корицата на списание „Джи Кю“ като най-видния ерген в Америка.

Тя отново се вгледа в лицето на Демарко и когато не откри каквото търсеше, чертите ѝ посърнаха в знак на примирение.

— Вие няма да ми помогнете.

— Госпожо Морели, трябва да знам името на човека, който...

— Никой няма да ми помогне — каза тихо тя, сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на Демарко.

По дяволите, трябваше да я накара да назове този мистериозен човек. Трябваше да разбере кой го следи и защо. Но Лидия не беше свършила.

— Може би е време сама да си помогна — каза тя.

— Какво имате предвид? — попита той, защото фаталистичният ѝ тон никак не му хареса.

— Ще се обърна към пресата и ще им разкажа за дъщеря си. Ще им разкажа всичко, което е извършил Пол. И преди съм си мислела да го направя, но не ми достигаше смелост.

Устните ѝ се свиха в една непоколебима линия.

— Вестниците ще ми повярват — каза тя. — Те няма да искат доказателства. Ще излезе, че съм безгръбначна глупачка, което не е далеч от истината, но това със сигурност ще го съсипе.

— Госпожо Морели, може би трябва пак да обмислите този ход. — А всъщност искаше да каже: може би трябва да изчакате, докато изтрезнеете, преди да решите да станете медийна звезда.

— Вървете по дяволите — почти шепнешком изрече тя и без да каже нито дума повече, стана от масата. Блъсна се в един стол, леко залитна, възвърна равновесието си и излезе от ресторанта. Демарко не се опита да я спре. Загледа се през прозореца, докато не я изгуби от поглед. В следващия миг забеляза отражението си. Извърна очи, защото не остана никак очарован от гледката.

Едва се съдържа да не смачка физиономията на надутото сервитьорче.

19

Този тип беше същият, с когото Гълъбицата се беше срещнала пред катедралата. Гарет Дарси вече знаеше името му. Демарко. Беше го научил чрез регистрационния номер на колата му, а по-късно разбра, че се е срещал и с Големия гълъб. Но никой не можеше да разплете какво прави този тип. Едната вечер се среща с Големия гълъб, на следващия ден — с Гълъбицата; Фил и Тоби го виждат да влиза в Ръсъл Билдинг, където е офисът на Гълъба, а сега пък отново се среща с Гълъбицата на канала. Какво, по дяволите, целеше?

За него не знаеха друго, освен че е адвокат и че работи за Конгреса. Но това беше всичко. Посещенията му в къщата и офиса на Гълъба може би бяха законни, може би имаше някаква политическа работа с него. Да се среща с Гълъбицата обаче, и то на подобни закътани местенца, вече беше странно. Беше почти сигурен, че не спи с нея — езикът на тялото му бе достатъчно красноречив, — но за какво си говореха, нямаше представа.

Дарси извади мобилния си телефон и се обади на работодателя си.

— Човекът от катедралата пак се видя с Гълъбицата.

Нямаха кодово име за Демарко, но шефът му знаеше за кого става дума.

— Срещнаха се на канала „Чесапийк & Охайо“, а сега седят в една дупка на име „Нейтан“ в Джорджтаун. Тя пие както винаги. Онзи просто си седи и най-вече слуша, не говори много. Да го проследя ли този път, или да се лепна за нея?

Шефът му се поколеба, очевидно обмисляше нещата. Дарси остана с впечатлението, че се ядоса, защото не може да си позволи да проследи и двамата. Тази операция определено беше нискобюджетна.

— Да, проследи го — каза най-накрая той.

— Знаете ли, ако имах параболичен микрофон, можех да чуя за какво си говореха на канала.

— Знаем! — срязва го той и затвори.

Ето това беше необичайно, шефът да си изпусне нервите. Положението трябва да бе доста напечено, за да се случи подобно нещо.

Демарко се обади в офиса на Махоуни, откъдето научи, че председателят се връща от Сан Франциско едва вечерта, след което веднага ще се отпрати към гръцкото посолство, за да отпразнува някакво търговско споразумение между САЩ и Гърция. Демарко предположи, че двете държави са се разбрали взаимно да намалят митническите тарифи върху стоките си, но доколкото знаеше, гръцкият внос се свеждаше до зехтин и узо. Най-вероятно Махоуни беше подкрепил споразумението заради узото.

Тъй като разполагаше с време, Демарко се върна в офиса си и включи компютъра. Искаше да научи повече за Лидия Морели. А и онова, което каза за зверовете, които изяждали малките си, доста го озадачи. Той сметна, че говори за влиятелния мъж в сянка, който помага на Пол Морели, но думите ѝ прозвучаха, все едно въпросният мъж по някакъв начин е свързан с нея самата. Дали не говореше за баща си?

Не беше сигурен, ето защо започна да търси в „Гугъл“. Без съмнение Нийл би проучил нещата по-обстойно и по-бързо и би се добрал до бази данни, недостъпни за Демарко, но Нийл вземаше скъпо — а и беше досадник, — така че Демарко се гмурна в киберпространството сам, като чукаше по клавиатурата с два тромави неопитни пръста.

За семействата на Пол и Лидия Морели имаше изчерпателна информация в медиите. Бащата на Морели бил механик, а майка му — домакиня. Всичките му братя и сестри бяха живи и се числяха към средната класа. Морели като че нямаше кръвна връзка с влиятелни хора нито в политиката, нито в бизнеса, а заради това, че е политик с италианска фамилия, беше разследван обстойно за връзки с организираната престъпност. Очевидно такива не бяха открити.

Родителите на Лидия бяха по-нависоко в обществената стълбица, отколкото тези на Морели. Баща ѝ бил федерален съдия, а майка ѝ, богатата наследница, спокойно би могла да се нарече дама от висшето

общество, въпреки че бе работила в различни художествени галерии. Лидия нямаше братя или сестри, също както и баща ѝ. Майка ѝ имаше сестра, която работеше като редактор на детски книги.

Кариерата на бащата на Лидия приключила позорно, когато бил обвинен, че е повлиял на изхода на някакво дело, засягащо сина на богаташ. Така и не го бяха съдили, но той се оттеглил от съдийската колегия и по всеобщо мнение оставката му била резултат от някаква сделка с прокурора. С други думи, прокурорът можел да докара съдията до фалит само със съдебните разноски, а публичността определено щяла да съсипе репутацията му, но обвинителят не е разполагал с достатъчно доказателства, за да постигне желаната присъда. Пет години след като се пенсионира, съдията починал от цироза, а жена му — няколко години по-късно от рак на яйчниците.

Пол Морели беше вторият съпруг на Лидия. Първият ѝ съпруг Питър Брент бил задръстен корпоративен счетоводител, който, едва трийсетгодишен, починал внезапно, докато тичал в парка. Бракът с Лидия траял само колкото той да успее да стане баща. Пол Морели се оженил за нея, когато дъщеричката ѝ Кейт била на по-малко от две години. Един от по-злюбничките нюйоркски водещи на клюкарска рубрика изказваше хипотезата, че Морели се оженил за Лидия заради връзките на баща ѝ, които се изпарили, когато опозореният съдия си подал оставката. Навярно това беше имала предвид Лидия, когато спомена, че баща ѝ се е провалил.

Семейната история на Лидия беше безинтересна и донякъде трагична, но Демарко никъде не откри следи от някой толкова влиятелен човек, че да е в състояние да подпомогне политическата кариера на Пол Морели, не и по начина, по който го описа Лидия. Не можеше да открие звяра.

Повечето от стоте гости в гръцкото посолство бяха наясно, че подобни приеми не са нищо повече от едно продължение на работния им ден, просто още една възможност да се говори за политика, да се лобира, да се шпионира. Но не и Махоуни. За него купонът си беше купон и затова, макар да танцуваха едва десетина души, той беше сред тях, избрал за партньорка някаква блондинка на трийсет и няколко с главозамайващо деколте. Демарко наблюдаваше шефа си и за пореден

път се изненада колко леко се движеше Махоуни, докато омайваше поредното си потенциално завоевание.

Валсът приключи и Демарко улови погледа на председателя. На Махоуни никак не му се хареса това прекъсване. Той се поклони на партньорката си, целуна ѝ ръка и с раздражение направи знак на Демарко да се срещнат на терасата. Младата дама, с която беше танцувал валс, за момент остана на дансинга, очевидно зашеметена от чара на Махоуни. Демарко просто не можеше да си го обясни.

Махоуни разпалваше пурата си, когато Демарко излезе отвън.

— Вече никъде не мога да пуша — измърмори Махоуни.

Когато пурата най-накрая се разгоря и изпусна очакваната смрад, той попита:

— И така, какво е чак толкова спешно, че да не може да изчака до утре?

— Лидия Морели е била източникът на Тери Финли. Опитва се да унищожи съпруга си, защото смята, че е изнасилил дъщеря ѝ и я е докарал до самоубийство.

— По дяволите! — Очите на Махоуни спряха да шарят по жените в стаята и се фокусираха върху Демарко.

— А мен ме следят двама бандити, които евентуално работят за ЦРУ.

Махоуни зяпна за момент, след което каза точно това, което Демарко очакваше:

— Веднага се връщам. Имам нужда от питие. Дръж за малко — добави той, като подаде на Демарко гнусната олигавена пура.

След като Махоуни се върна с питието си, Демарко му разказа всичко, което беше чул от Лидия Морели. Отначало Махоуни не каза нищо. Просто пафкаше пурата си и намръщено гледаше нанякъде. Демарко проследи погледа му и видя, че зяпа в камбанарията на Националната катедрала, където се бе срещнал с Лидия първия път.

— Не вярвам на тези дивотии — заяви накрая Махоуни. — Мисля, че Лидия е изперкала след смъртта на дъщеря си, пропила се е и е решила, че за всичко е виновен съпругът ѝ. Цялата тази история, че някакъв влиятелен човек помага на Морели, а той самият нападал жени... хайде де! А историята с изнасилването е най-тъпата част от цялата работа. Нали се запозна с Пол. Мислиш ли, че на мъж с неговата външност ще му се наложи да прибегва до насилие?

— Е, да, но онези жени... Държаха се странно. Беше ги страх от Морели, виждах го в очите им, докато разговаряхме.

Махоуни сви рамене.

— Кой знае какво се е случило. Може и наистина да е изучавал момичетата. А и ти каза, че едната си имала гадже. Сигурно е искала да скрие от него, че е преспала с Морели.

Махоуни очевидно не виждаше никаква връзка между изневярата и уменията на един мъж да управлява и Демарко разбираше защо.

— А какво ще кажете за типовете, които ме следят? — попита той.

— Не знам — отвърна Махоуни, — но едно ще ти кажа със сигурност: не работят за ЦРУ. След единайсети септември и Ирак онези палячовци от ЦРУ правят всичко по силите си да са на чисто. В никакъв случай не биха се замесили в подобни работи: Тери Финли, Морели да те следят. Неее, няма начин просто.

— Тогава кой ги е наел?

— Казах ти, не знам. Току-виж, причината да те следят изобщо не е свързана с Тери Финли.

Възможно беше, но Демарко не смяташе така. Не, организираното следене беше свързано по някакъв начин с разследването му около смъртта на Финли. Кое го накара да зададе следващия въпрос:

— И какво да кажа на Дик Финли?

— Нищо. Засега нищо не му казвай. Ако тръгнеш да го занимаваш с своята хипотеза, че синът му е бил убит и смъртта му по някакъв начин е свързана с Пол... Е, Дик вече не е на длъжност, което обаче не значи, че няма връзки. Ако споменеш и думичка от това, което каза на мен, следващият му телефонен разговор ще е направо с проклетите разследващи репортери от Си Би Ес. Така че не казвай нищо на Дик, а ако те пита, обясни му, че все още проучваш случая.

— Добре, тогава какво искате да направя? Някой може би е убил Тери, и то защото е разследвал Морели.

Махоуни поклати голямата си белокоса глава.

— Джо, за момента не Тери Финли, а Морели е нашият приоритет.

— Да, но...

— Утре ще се обадя на Пол и ще му предам какво ти е наговорила жена му.

— Вие сериозно ли!

— Напълно сериозен съм. Лидия Морели е алкохоличка, която е превъртяла. Съжалявам за случилото се с дъщеря ѝ, но това е повлияло на преценката ѝ. За бога, Джо. Нито дума от тези глупости не звучи правдоподобно. Пол да поръчва убийства, да изнасилва доведената си дъщеря... Не, жената е болна, горката, и съпругът ѝ трябва да знае.

Тогава Демарко осъзна нещо важно. Джон Махоуни никога не му беше правил впечатление на човек, който ще се прекланя пред някой герой, особено ако този герой беше политик. Махоуни беше в политиката от паметивека и с очите си беше виждал как побратимите му извършват всяко едно престъпление, всяко едно извращение, което може да роди човешкото въображение. Но по някаква причина — а Демарко съзнаваше това, защото и той самият отначало беше благоговял пред Махоуни — Махоуни беше поставил сенатора на пиедестал. Демарко едва ли не на шега беше подхвърлил на Ема, че Махоуни смята Морели за следващия Кенеди, но сега започваше да вярва, че е налучкал истината.

Може би имаше и друга причина Махоуни така горещо да подкрепя Морели: може би Морели му беше обещал да го направи вицепрезидент или да му даде благата служба на посланик в някоя държава като Ирландия, където ще може да ходи на партита, да пие „Гинес“ и да играе голф до края на дните си. Но каквато и да бе причината, стигнеше ли се до Пол Морели, Джон Махоуни ставаше напълно сляп за недостатъците му, дори да му избождат очите.

Махоуни довърши питието и остави чашата на перваза на балкона — и чашата падна в храстите два етажа по-долу. Махоуни не забеляза.

— Радвам се, че дойде да ми докладваш — каза той и потупа Демарко по гърба. — Постъпи правилно. А сега бягай вкъщи, аз ще се погрижа за всичко.

И с тези думи Махоуни метна все още горящата пура в същия онзи храст, в който се беше приземила и чашата му. Тогава Демарко видя как председателят нагласи на лицето си най-нехайната ирландска усмивчица и си запроправя път през тълпата в балната зала право към пицната съпруга на гръцкия посланик.

21

Ема беше по изтъркани дънки, мъхесто елече върху блуза с дълъг ръкав и за да предпази коленете си, беше сложила наколенки като на скейтбордист. На главата ѝ имаше сламена шапка с широка периферия, а на ръцете — дебели платнени ръкавици. В дясната си ръка държеше мачете.

Демарко я завари коленичила в задния двор да дърпа и кълца някакво упорито пълзящо растение. То беше успяло да си проправи път изпод оградата на съседите и сега задушаваше едно от крехките растения в нейната градина. Демарко знаеше, че Ема обикновено вика градинари — за двор с такива размери имаше нужда от професионална помощ, — но не беше под достойнството ѝ лично да защити своята територия от разни листати нашественици.

Тя спря да напада растението достатъчно дълго, за да чуе какво бе казала Лидия Морели на Демарко, след което смаяно изслуша как бе реагирал Махоуни, научавайки историята на Лидия. Сега стоеше изправена, с увиснало в ръката мачете, и се взираше в Демарко с кръвнишки поглед.

— Дявол да го вземе, Джо! Лидия ти казва, че съпругът ѝ е насилвал дъщеря ѝ, и вместо да ѝ помогнеш, ти отиваш и изпяваш всичко на Махоуни. Божичко! Направо ми иде да...

За момент Демарко си помисли — или може би го подведе въображението му, — че тя тръгна да замахва с мачетето.

— Ема — опита се да се защити той, — аз работя за Махоуни. Той ми е шеф.

— Това пък какво общо има, по дяволите?

Демарко знаеше, че Ема говори сериозно; беше убеден, че тя никога в живота си не е направила компромис с принципите си.

— За какво си дошъл? — попита тя. — Да търсиш съвет? Да молиш за опрощение на греховете? За какво?

— Не, не моля за опрощение на греховете си, мамка му! — Ема започваше да го изнервя.

— За какво тогава?

— Не знам — призна той. Което беше самата истина. Не мислеше, че ще е правилно да се откаже от разследването, но в същото време не можеше наистина да е сигурен, че обвиненията на Лидия са достоверни. При нейното пиене, липсата на доказателства, омерзението към съпруга й... невъзможно беше човек да е сигурен. А дори и действително да говореше истината, все пак скриваше важни неща, не му казваше достатъчно, за да може той и да й помогне, и да се предпази. Така че може би не търсеше опрощение на греховете, както се беше изразила Ема, а искаше някой да го увери, че има вероятност Махоуни да е прав, а историята на Лидия да е продукт на един разстроен, увреден от алкохола мозък.

Очевидно беше дошъл при грешния човек.

— О, забрави. Ще се видим по-нататък — каза той.

Тя не отговори. Обърна му гръб, коленичи и отново се зае да кълца престъпното растение. Когато тръгна да си ходи, на Демарко му се стори, че чува как растението пици.

— Опитвах се да се свържа с вас снощи — каза Гарет Дарси на шефа си, — но не си вдигахте телефона.

— Не можех — каза мъжът, подразнен, че наемникът му държи сметка кога е на линия и кога не. — И за какво звъня?

— Вчера, след като се срещна с Гълъбицата на канала, онзи се върна до Капитолия, предполагам, отишъл е в офиса си.

— Е, и?

— После отиде в гръцкото посолство. Затова се опитах да ви се обадя.

— Гръцкото посолство?

— Да — отвърна Дарси. — Имаше някакво парти. Видях мъже със смокинги и разни мадами с официални рокли да се разхождат насам-натам, но Де... онзи от катедралата не беше облечен като за парти. Както и да е, остана там около петнайсет минути, после си тръгна.

— Хммм.

Какво, по дяволите, значеше хммм?

— Възможно ли е да работи за гърците? — Дарси имаше предвид, че Демарко може да е някакъв шпионин в Конгреса. Което би било много странно. Последният път, когато гърците са развивали шпионска дейност, сигурно е бил през Троянската война.

— Съмнявам се — каза шефът му, а той най-добре знаеше кой кого шпионира. — Това ли е всичко?

— Не — каза Дарси. — Тази сутрин отиде при някаква жена на улица „Маклийн“.

— Коя е жената?

Гарет Дарси му каза името.

— Сигурен ли си? Абсолютно сигурен?

— Да — каза Дарси. — Знаете ли коя е?

— О, да. Чудесно знам коя е.

Бесен от мистерията около Тери Финли и проклетия му списък, Демарко реши да отиде на някое игрище и да си го изкара на цяла кофа топки за голф. Упражнението беше точно толкова терапевтично, колкото и да блъска по боксовата круша, но много по-малко изпотяващо. Целта му би трябвало да е да подобри уменията си в играта, но понякога обичаше просто да хване стика и да удря топките с всичка сила. Повечето му удари се отклоняваха от желаната траектория или отскачаха встрани, но Демарко беше силен в горната половина на тялото си и понякога отпращаше топката право напред, на повече от двеста метра, все едно за миг в него се е вселил Тайгър Уудс.

Тъкмо метна чантата за голф в багажника на колата, когато иззвъня телефонът му. Мобилните телефони бяха проклетие, една безкрайно дълга верига, която постоянно те приковаваше към работата. Погледна кой го търси. Беше Дик Финли. Мамка му. А сега какво, по дяволите, да каже на човека?

— Здравейте, господин Финли.

— Намерили са лаптопа на Тери — каза Дик Финли. — Бил го оставил в някакъв бар, същия, от който е салфетката. Нали се сещате, салфетката, на която бяха написани онези имена.

— „При Сам и Хари“?

— Да. В момента е там. Управителят току-що ми се обади. Тери го забравил една вечер и някакъв барман го прибрал в стаичката, където се преобличат служителите, но после барманът заминал на почивка, без да каже на никого за компютъра. Както и да е, барманът днес се върнал на работа, видял, че лаптопът още е там, и се обадил в „Уошингтън Поуст“. От вестника му дали моя номер.

Значи лаптопът на Тери не е бил откраднат от някой убиец, както предполагаше Дик Финли. Репортерът се е понапил, забравил е компютъра си и на следващия ден, когато усетил, че липсва, подал жалба в полицията, че е откраднат — точно както шерифът на окръг Луиза беше казал на Дик Финли. А може би шерифът беше прав и за

всичко останало, свързано със смъртта на Тери, включително и за заключението, че е било инцидент.

— Обаждам се да ви помоля за нещо — продължи Финли, — дали ще можете да приберете компютъра и да погледнете какво има вътре?

Мамка му.

— Разбира се — отвърна Демарко.

— Ако няма нищо, свързано със смъртта на Тери... не знам. Дайте го на някого.

— Звучите доста изморен, господин Финли. Добре ли се чувствате?

— Да. Просто вече съм стар. И така, открихте ли нещо?

— Още не, сър — каза Демарко и за да попречи на Финли да му задава други въпроси и да не се налага пак да го залъгва, добави: — Но ще отида до този бар още сега и ще взема лаптопа.

И така, вместо да свърши нещо здравословно, като например да удари няколко топки, Демарко отиде в „При Сам и Хари“. Мястото му хареса. Беше тъмно, хладно и тихо — обстановка тъкмо като за бар, — а барманите имаха навика да сипват по повечко, тъй като опитът ги беше научил, че по-големите питиета правеха пияниците щастливи, което на свой ред водеше до по-големи бакшиши.

Демарко си поръча бира — в момента не му се експериментираше с някоя нова марка евтина водка — и взе лаптопа на Финли от бармана на смяна. Намери си маса близо до контакт и включи зарядното на компютъра. Лаптопът съдържаше стотици файлове, някои от които бяха създадени преди години, включително и един, наподобяващ роман, който така и не беше стигнал по-далеч от трета глава. Повечето файлове бяха груби чернови на статии, но някои съдържаха записки от интервюта и бележки по теми, които Тери бе разследвал. Само един файл бе свързан с Пол Морели.

Във файла за Морели имаше препратки към стари статии за Риймс, Башо и Фрей, тримата мъже от списъка на Тери, но нямаше никакви конкретни доказателства за вината на Морели. Също така имаше и големи откъси от текстове, които като че ли бяха от стари статии за Морели. Изглежда, Тери Финли беше открил тези статии в

интернет и ги беше копирал на компютъра си. Също така Тери беше говорил с много хора. Повечето, които беше интервюирал, имаха нещо общо със случаите на Риймс, Башо и Фрей. Например беше разговарял с полицаия, който хванал Риймс в леглото с тийнейджъра, и с управителя на мотела, където се беше случило всичко. Но нищо в записките на Тери не хвърляше нова светлина върху тези отдавнашни случки и нищо не сочеше към някой могъщ човек, който да е помагал на Пол Морели да извършва престъпления.

Имената на Джанет Тайлър и Марша Давънпорт бяха споменати във файла. Финли беше открил, че Марша Давънпорт е участвала в декорирането на дома на семейство Морели и че Джанет Тайлър е работила по проект за градоустройство, но това беше всичко. Изглежда, Финли бе успял единствено да докаже, че и двете жени имат пряка връзка с Морели, но нищо не подсказваше, че Финли е подозирал Морели в насилие срещу жени. Името на Лидия Морели изобщо не се споменава.

На Демарко му хрумна, че не е задължително лаптопът на Финли да съдържа най-новите му проучвания. Повечето репортери не биха използвали лаптоп, за да си водят записки, когато интервюират разни хора. Финли сигурно е запазвал суровите си записки в някой бележник или на диктофон и чак после е прехвърлял наученото на компютъра си. Но нито бележник, нито диктофон не са били намерени при тялото на Тери или в къщата му — както според Дик Финли, така и според полицейските доклади, които беше чел Демарко. Бележниците на Финли сигурно бяха в офиса му в сградата на „Уошингтън Поуст“, реши Демарко, и шефовете му най-вероятно вече са ги прегледали.

Демарко погледна часовника си. Вече беше прекалено късно да ходи на игрището. Забеляза една доста привлекателна брюнетка сама на бара, която си играеше с блекбърито. Реши да се присламчи до нея и да си поръча още една бира.

— Защо, по дяволите, ще си сложи стиковете за голф в багажника и после ще отиде на кръчма? — попита Карл.

Джими не си направи труда да отговаря. Просто седеше, втренчил поглед във входа на „При Сам и Хари“, и си мечтаеше цялата тази работа вече да е минало, мечтаеше си Карл да си затвори шибаната уста.

Бяха се отървали от буика и сега караха форд експлорър. Карл издишваше пушека от цигарата си през прозореца, тъй като току-що беше изтърпял още една лекция за пасивните пушачи. Опита се да обясни, че е по-вероятно Джими да се разболе от рак от изгорелите газове на минаващите коли, но все пак свали прозореца и може би добре направи. Джими днес беше в гадно настроение заради начина, по който се развиваха нещата, и щеше да изгаси цигарата в ухото му, ако се беше опънал.

Днес бяха паркирали на ъгъл, където никой не можеше да ги запуши. Ако се наложеше, щяха да минат направо през бордюра. Хубаво беше човек да си има джип 4×4 с големи гуми. Просто нямаше начин пак да го изпуснат този идиот.

— Я го погледни онзи, бе — сепна го Карл.

— Кой? — попита Джими.

— Дето идва насреща по улицата.

Джими погледна в посоката, накъдето сочеше Карл. Към тях вървеше мъж на средна възраст, повел кученце горе-долу с размерите на катеричка, с розова панделка на главичката. Мъжът носеше розова риза с нещо като пагони — по цвят ризата пасваше с панделката на кучето, — а панталоните му бяха толкова широки на бедрата, все едно беше облякъл пола. На краката си имаше еспадрили, а на главата — малка шапчица, която приличаше на бейзболната шапчица на някое детенце, толкова къса беше козирката.

— И после се чудят защо ги бият — промърмори Карл.

Джими понечи да наругае Карл, че е идиот, но телефонът му започна да вибрира и той подскочи, все едно са го сритали в задника. Проклети мобилни телефони. Той вдигна, послуша няколко секунди и затвори.

— Еди беше — каза Джими. — Можело да престанем да следим този тип.

— Слава богу — въздъхна Карл.

— Само че идва насам. Иска да го вземем с колата от катедралата.

— Защо ще идва насам?

Джими сви рамене.

— Имал друга задача за нас, ама не каза каква.

— Дано не ни е ядосан, че осрахме нещата. Тъй де, не ми се иска човек като Еди да ми е ядосан.

— То е ясно — каза Джими. — Чувал съм, че в затвора счупил някакъв нещастник върху коляното си.

— Какво?!

— Онзи нещо сгафил и Еди го вдигнал — сграбчил го за топките и за гушата с тия негови ръчища — и направо го прекършил на две върху коляното си, все едно е пръчка. Счупил му гръбнака.

— Божичко — простена Карл.

— Не е ядосан обаче, или поне не звучеше така. Просто каза, че имал някаква друга задача за нас. Може би иска да му кръцнем гръцмуля на този кретен Демарко, вместо само да го следим. Както и да е, престани да се стягаш. Хайде да вървим да хапнем нещо.

— Чудесно. Къде искаш да отидем?

— Има едно местенце в Арлингтън, на булевард „Уилсън“. Казва се „При Марио“. Правят най-добрия сандвич „Филадельфия“, който някога си ял.

— Звучи прекрасно — зарадва се Карл. — Човек може ли да изпие и една бира?

— Не, то е по-скоро драйв-ин.

— Е, хубаво де. Не знаеш ли къде можем да си вземем и сандвич, и бира?

Ема седеше в дневната и зяпаше с празен поглед горящите дърва в камината. Току-що се бяха скарали с Кристин за нещо абсурдно тривиално и сега Кристин се беше усамотила някъде в другия край на къщата. Ема знаеше, че трябва да отиде и да се извини, по-късно щеше и да го направи, но не сега. Сега просто искаше да зяпа в огъня, който нагорещаваше въздуха в стаята.

Демарко беше причината да се скарат с Кристин. Самият спор не беше заради него, но точно той беше причината за лошото ѝ настроение. Ема беше убедена, че Лидия Морели казва истината, а Демарко и неговият подъл шеф бяха обърнали гръб на горката жена. Може би *тя* трябваше да се обади на Лидия и да...

Позвъни се на вратата. Ема се зачуди дали Кристин не си е повикала някоя приятелка, за да излязат. Или пък беше Демарко, който се е върнал, за да я нервира още повече. Тя стана с нежелание и отиде до вратата. Никога не се беше запознавала с мъжа, който стоеше на прага, но знаеше кой е. Името му беше Чарли Екълнд. Работеше за ЦРУ. Зад Екълнд стоеше друг мъж, квадратен и мускулист, който оглеждаше околните къщи със суров остър поглед. Очевидно Екълнд си имаше бодигард и тя моментално се запита защо ли му е нужен.

Чарли Екълнд беше над седемдесетгодишен. Беше дребен и слаб, висок около метър и седемдесет. Носеше син костюм и червен пуловер без ръкави, което му придаваше хем старомоден, хем добродушен вид. Имаше грижовно сресана бяла коса и безлично лице — нито една негова черта не се отличаваше по никакъв начин. Изражението му беше приятно и като че ли постоянно си беше такова, все едно дотолкова се беше извисил над свадите на ежедневието, че не би позволил нищо да наруши доброто му настроение.

Ема нямаше и бегла представа какво върши за ЦРУ. Знаеше единствено, че работи там отдавна и че званието му постоянно се мени. А всичките му длъжности винаги съдържаха фрази, които звучаха, все едно имаше власт, но не много, например помощник

заместник-директор на този или онзи отдел. Но човек никога не можеше да разбере с какво точно се занимава, за какво отговаря, на кого докладва или кой му е подчинен. Всеизвестно беше, че присъства на важните съвещания — онези, на които обсъждаха бюджета, служителите и обсега на контрол на ЦРУ.

През дългата си кариера Екълнд винаги беше стоял на заден план и никъде не беше оставил отпечатъци. Никога не го бяха споменавали в пресата и никога не го бяха викали пред Конгреса да дава отчет за някоя провалила се операция на ЦРУ, да обяснява защо нещо е било ужасно, катастрофално, публично оплескано. Директорите на ЦРУ идваха и си заминаваха; старшите служители биваха уволнявани и замествани с нови или се пенсионираха; но Чарли... Чарли винаги си беше там.

— Мисля, че трябва да си поговорим — каза той на Ема.

Ема не отговори.

— Мога ли да вляза?

Ема продължи да мълчи.

— Добре тогава — каза Екълнд, без да промени приятното си изражение, но очите му засвяткаха, може би от удоволствие, но може би и от злоба. Очите на Чарли Екълнд трудно се разгадаваха. — Какво иска Военното разузнавателно управление от сенатор Морели? — попита Екълнд.

— Не работя за Управлението — каза Ема. — Пенсионирана съм.

— Пенсионирана сте — повтори Екълнд, — но понякога им помагате, както им помогнахте в Иран преди няколко години.

Ема се зачуди откъде знае той за Иран, но не попита. Вместо това зададе друг въпрос:

— Защо хората ви следят Джо Демарко?

— Питърсън не ви е излъгал — отговори Екълнд.

Питърсън беше „Марв“, служителят от ЦРУ, с когото Ема беше разговаряла за Джеймс Съгъл и Карл ван Хорн.

— Или по-скоро е бил достатъчно *глупав* да ви каже истината — добави Екълнд. — За негов късмет обаче се оказа и достатъчно умен да ме уведоми, че е разговарял с вас, но все още се чудя дали да не го изпратя в някой „стан“ заради голямата му уста.

Екълнд имаше предвид някоя страна като Афганистан, Узбекистан или Туркестан.

— Значи Сътъл и Ван Хорн не работят за вас — отбеляза Ема.

— Да. Питърсън ви е казал истината: от време на време са работили за нас, но... Чували ли сте за старата приказка, че джамджийски пирончета не се забиват с тесла? Е, двойката Сътъл-Ван Хорн са като тесла. Много ги бива в силовите изпълнения, но ги няма в прецизността, която е нужна при повечето операции, затова вече не ги наемаме.

Екълнд май казваше истината, но Ема подозираше, че това не значи нищо.

— Не смятате ли, че бихме могли да водим този разговор седнали? — попита Екълнд. — Имам проблеми с вените на краката. Продължителното стоене прав може да е много болезнено.

— Ами седнете на тротоара — каза Ема. — Не ми харесва, че сте тук. Не ви искам в дома ми. За какво дойдохте?

— Казах ви. Искам да знам защо се интересувате от сенатор Морели.

Ема не каза нищо.

— И защо вашият съдружник, господин Демарко, се среща със съпругата на сенатора?

Ето *това* вече беше нещо. Сътъл и Ван Хорн не бяха следили Джо на срещите му с Лидия, което значеше, че е бил някой друг, който работи за Чарли Екълнд.

— Не знам какво сте замислили, Екълнд, но...

— Наричайте ме Чарли. Моля ви.

— ... но ако започнете да се бъркате в живота ми или в този на Джо Демарко, ще се обърна към медиите, както казах и на Питърсън, и ще им кажа какво стана на Филипините.

— Изобщо не ме интересува — махна Екълнд с ръка. — Идете при медиите. *Още сега*, ако искате. Този инцидент е древна история и замесените в него вече не работят в Управлението. А тогавашният директор... Как се казваше? Ще се сетя. Толкова често се сменят, че е трудно човек да помни всичките, но който и да е бил, вече не е сред живите. Е, да, тази история ще ни изложи, но ще кажем, че се е случило, преди да се реформираме. Не знаете ли? Ние вече сме новото, реформирано ЦРУ.

— Какво, защитавате сенатора ли?

— Да го защитавам? — вдигна вежди Екълнд. — Ето това е забавно.

Екълнд за момент направи пауза, преди да добави:

— А е и доста интересно предположение.

Ема се зачуди дали неволно не беше издала нещо. Човек трябваше много да внимава, когато кръстосва шпаги с Чарли Екълнд.

За момент Екълнд се взря в Ема. Тя отвърна на погледа му.

— Виждам, че тази вечер няма да постигнем консенсус — каза той. — Очевидно трябваше да съм по-добре подготвен за тази среща.

Имаше предвид, че е трябвало да измисли как да я принуди да му съдейства.

— Не, няма да се получи и да, трябвало е — каза Ема. И затръшна вратата в лицето на Чарли Екълнд.

Блейк Хановър умираше от рак на белите дробове.

Апартаментът на Хановър се помещаваше в една червеникавокафява рушаща се сграда в евтината част на Вашингтон. Беше се пенсионира от ЦРУ като служител с възможно най-високата заплата, но Ема подозираше, че трите му развода са стопили приходите му до такава степен, че едва-едва стигаха да поддържа мизерния едностаен апартамент, в който живееше. Беше седнал в едно оцапано кресло, облечен с кафява хавлия, жълта пижама и кафяви пантофи. Прозрачна тръбичка, която излизаше от една малка синя бутилка, вкарваше кислород право в носа му. Беше изцяло плешив заради химиотерапията; кожата му беше жълтеникава, направо като восъчна, а голото му теме беше обсипано с големи грозни червеникавокафяви струпеи. В дясната си ръка държеше кърпа и постоянно кашляше в нея. Кърпата беше цялата в петна от засъхнала кръв.

Преди двайсет години, когато Ема се запозна с Блейк Хановър, той беше як русоляв шпионин, който палеше цигара от цигара. Беше циничен и преситен от живота. По онова време беше главен агент на съвместна операция на ЦРУ и Военното разузнавателно управление и тази операция, заради безпощадната тактика на Хановър, ненужно беше унищожила живота на една млада китайска шпионка. Ема презираше Хановър и смяташе, че чувствата им са взаимни. За нищо на света не би се обърнала към него за помощ, ако не знаеше, че някогашните му работодатели са се отнесли зле с него.

Преди пет години, в момент, когато Хановър очаквал да се пенсионира и да го обсипят с благодарности, златни часовници и почетни плакети, ЦРУ имало нужда от изкупителна жертва за някаква операция, която здравата се била оплескала. Хановър бил избраната жертва. Ема се съмняваше, че Хановър поначало е бил кой знае колко лоялен служител, но след злополучния край на кариерата му смяташе, че чувствата му към старите му работодатели ще са горчиви. Освен това умираше — което Ема не знаеше, преди да отиде да се види с

него, — така че може би щеше да е дори още по-склонен да каже истината. Приближаващата смърт обикновено имаше подобен страничен ефект.

— Та защо разпитваш за нашето приятелче Чарли?

— Кръстосаха ни се пътищата — отвърна Ема. — Или по-скоро шпагите.

— О, колко жалко.

Хановър се засмя, след това смехът му премина в кашлица, като при всеки експлозивен спазъм изтощеното му тяло леко се повдигаше от стола.

— Какво си направила, че да ядосаш Чарли? — попита Хановър, когато отново можеше да диша.

— Има ли значение?

Хановър се замисли.

— Не, предполагам, че не. Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам какво работи в Лангли.

Пресъхналите устни на Хановър потрепнаха от задоволство.

— Би могло да се каже, че е счетоводител. И този, който носи големите пари.

— Счетоводител?

— Да. Чарли прикрива парите. От години го прави и много го бива, може би точно затова от толкова години работи там.

Ема знаеше за какво говори Хановър. Конгресът даваше на ЦРУ милиони долари всяка година и голяма част от тези пари беше предназначена за определени неща. Очевидно работата на Екълънд беше да отклонява парите натам, където ЦРУ желае да ги похарчи. Да речем, Конгресът дава на ЦРУ няколко милиона, за да наеме и обучи устни преводачи от арабски език, но ЦРУ предпочита да похарчи тези пари, за да се сдобие с данни за руския ядрен арсенал. ЦРУ обикновено така правеше — решаваше, че от всички други то най-добре знае какви трябва да са приоритетите му. Очевидно задачата на Чарли беше да нагласи сметките така, че да се види как Управлението е похарчило парите в упорити опити да наеме хора, владеещи арабски, но, уви, въпреки всички усилия с цялата тази сума са успели да наемат едва дваайсетина преводачи.

— А когато Конгресът не ни даде достатъчно пари, за да свършим всичко, което искаме — обясни Хановър, — Чарли е спец в

откриването на други източници.

Като например да краде наркотици и да ги разменя срещу ракети земя-въздух както в онази операция във Филипините, помисли си Ема.

— Но е замесен и в много други неща. Вре си носа в активни операции, съдейства за планирането на нови, анализира входящата информация. Като някакъв проклет паяк е. През повечето време просто си седи и наблюдава какво се случва, но от време на време използва по мрежата си и изяжда нещо.

— Не разбирам — каза Ема.

— Е, веднъж и на теб да ти се случи — изръмжа Хановър и преди Ема да успее да каже каквото и да било, добави: — Не позволявай на уж невинната му външност на миловидно старче да те заблуди. Ако си го ядосала, ти може да си следващата, която ще изяде.

— Можеш ли да се сетиш по каква причина би се интересувал от някой сенатор?

— Кой сенатор?

— Няма значение. Да речем, че проявява огромен интерес към един сенатор. Какво би го подтикнало?

Хановър сви рамене.

— Идват ми наум няколко причини. Например сенаторът може да се е разфучал за нещо, което ние сме направили...

Това е интересно, помисли си Ема — човекът вече беше пенсионер, а и се бяха отнесли с него ужасно, но той продължаваше да казва „ние“, все едно още работеше за ЦРУ. Може пък да бе сбъркала в преценката си за лоялността му.

— ... или пък се бърка в бюджета на ЦРУ — ето това вече би разярило Чарли, — а може и да е в комисията по разузнаването към Сената и да задава грешните въпроси.

Хановър направи кратка пауза.

— Знаеш ли, Чарли е толкова стар, че дори е познавал Алън Дълес. С всичките тези простотии, които започнаха след единайсети септември, когато назначиха този крал на разузнаването да води парада, ни принудиха да си играем на „мамо, може ли“ с Конгреса всеки път, когато искаме да се изакаме, задължиха ни да се занимаваме с всеки изпаднал полицейски участък в града — такива неща много биха раздразнили Чарли. И ако този сенатор ги е погнал за нещо... Е,

на Чарли му се иска да е така, както беше в доброто старо време, когато никой не знаеше какво, по дяволите, вършим.

Ема познаваше Джуди Пауъл по възможно най-тривиалния начин — бяха съседки повече от десет години.

„Административен асистент“ обикновено означаваше, че жената работи като обикновена секретарка, но тази формулировка ѝ придаваше фалшива значимост и намекваше, че се съблюдава равнопоставеността между половете. В случая с Джуди Пауъл обаче длъжността „административен асистент“ удряше право в десетката. Тя беше работила за някои от най-важните хора във Вашингтон през последните трийсет години и поради огромния ѝ талант работата ѝ далеч не се ограничаваше до вдигането на телефона и уговарянето на командировки за шефа си. В момента работеше за сенатор Майкъл Сандовал, председател на Комисията по разузнаване към Сената на САЩ.

Ема почука на вратата на Джуди.

— Ема! — възкликна Джуди от радост, че я вижда. Джуди харесваше Ема по същата причина, по която и Ема харесваше Джуди — и двете бяха изключително умни и способни. Джуди беше едра жена и се чувстваше добре в тялото си. Харесваше ѝ да е такава, каквато е. Обличаше се добре, косата ѝ беше внимателно фризирана, за да подхожда на кръглото ѝ лице, и гримът ѝ винаги беше перфектен. Съпругът ѝ работеше в Националния архив, но Ема нямаше никаква представа с какво се занимава, а и се съмняваше, че някога ще разбере. Хенри Пауъл говореше по-малко от всеки друг мъж, когото някога бе познавала.

Веднъж Ема беше на гости на Джуди и обсъждаха фирмата за поддържане на градини, която и двете ползваха. Нивото на обслужване беше спаднало и двете дискутираха положението, опитвайки се да решат дали да не си потърсят друга фирма, или да положат усилия да ги сложат на място. Джуди беше попитала съпруга си за мнение по въпроса. Той сведе вестника, който четеше, направи физиономия, която възприеха като „идея нямам“, и продължи да чете. Тогава Джуди каза:

— О, Хенри, толкова много ти благодаря за съдействието.

А с Ема сподели:

— Хенри произнесе почти цяло изречение преди две седмици. Аз го попитах: „Хенри, все още ли си лудо, страстно влюбен в мен?“ И знаеш ли той какво отвърна? Каза: „Даммм.“

По онова време Ема подозираше, че Хенри наистина все още е лудо, страстно влюбен в жена си.

След като се настаниха в кухнята на Джуди, Ема каза:

— Искан да те помоля за една услуга. Голяма услуга.

— Добре — кимна Джуди.

— Каква е позицията на сенатор Пол Морели спрямо ЦРУ?

Ема искаше да разбере защо Екълънд се интересува от Морели, но темите, които се дискутираха на съвещанията на Комисията по разузнаване, често бяха секретни, следователно не можеше просто да се сдобие с копие от архивите на Конгреса, за да разбере какво ли е направил Морели, за да раздразни хората в Лангли. Но тъй като присъстваше на повечето от тези съвещания заедно с шефа си, Джуди сигурно знаеше. Да пита направо какво се говори на тези съвещания обаче беше недопустимо — и двете го знаеха.

Преди Джуди да успее да отвори уста, Ема добави:

— Не искам нищо конкретно, Джуди. Нищо секретно. Изобщо нямаше да те питам, ако не беше наистина важно.

— Това ми е ясно — отсече проникателната Джуди. Пое си въздух и започна: — В комисията има два типа сенатори. Едните действат на принципа „колкото по-малко, толкова по-добре“. Те не искат да знаят какво се кани да извърши ЦРУ. Така ако ЦРУ се издъни, никой не може да ги държи отговорни, но след като фактът е налице, могат да привикат въпросния директор и да го съсипят по Кабелно сателитната мрежа за публични дела. Другата група пък иска да знае всичко, което правят шпионите, и са склонни да поемат отговорност, ако нещата се оплескат. Сенатор Морели е от втория лагер. Той иска Лангли да бъде държан на много, много къса каишка. Държи ЦРУ да не предприема абсолютно никакви операции, които не са били предварително одобрени от комисията. Естествено, ЦРУ смята позицията му за изключително ограничаваща и имайки предвид броя операции, които се провеждат, и за доста непрактична. Много шум се вдигна, че при подобно изискване възможността Управлението да се отзовава бързо при спешни случаи ще му бъде отнета. Сенатор Морели също така иска да знае точно как се изразходва бюджетът. ЦРУ има

навика да харчи много пари за неща, за които твърди, че не може да говори, което значи, че никой реално не знае какво става с тези пари. Повдигне ли се въпрос за Лангли, любимата думичка на сенатор Морели е „прозрачност“. Той иска Управлението, всичките му операции и целият му бюджет да са видими за всички членове на комисията.

— Един човек на име Чарли Екълънд присъствал ли е на някое съвещание, когато сенатор Морели е изказвал мнението си?

Умните очи на Джуди проблеснаха.

— О, да. Милият Чарли просто си седи на последния ред с усмивка на лукавата си бледа физиономийка.

— И какво смяташ, че ще стане, ако Морели бъде избран за президент?

— Знае ли човек? Взаимоотношенията на един президент с ЦРУ са съвсем различна история от взаимоотношенията на един сенатор с ЦРУ. Предполагам обаче, че сенатор Морели говори сериозно. Ще сложи директора на ЦРУ и на разузнаването като цяло на едно малко бюрце точно пред Овалния кабинет, за да го следи какви ги върши.

Ема бавно се отправи към дома си, но не се прибра веднага. Вместо това обиколи двора, като внимателно огледа тревата, дръвчетата и буйните храсти. Искаше да се увери, че проклетият увивен паразит, който беше разчленила онзи ден, не е решил да отвърне на удара.

Ако Джуди беше права, Пол Морели не беше приятел на ЦРУ. И ако Блейк Хановър беше прав, Чарли Екълънд нямаше да е приятел на Морели. Проблемът беше там, че както Морели, така и Екълънд бяха способни да нагласят нещата така, че да изглеждат на едно мнение по даден въпрос, а всъщност да са на противоположното.

След петнайсет минути Ема стигна до заключението, че е невъзможно да разбере какво е намислил Екълънд. Със сигурност знаеше само едно: историята с Тери Финли и Пол Морели бе преминала на съвсем различно ниво.

Отвори задната врата на къщата си и надуши нещо невероятно, което се готвеше в кухнята. Очевидно Кристин вече не ѝ се сърдеше. Поне едно нещо в живота ѝ беше наред.

Два дни след като Демарко се срещна с Махоуни в гръцкото посолство, в „Уошингтън Поуст“ излезе статия, че Лидия Морели била приета в „Отец Мартин“, скъпо платен рехабилитационен център за алкохолици в Авр дьо Грас, Мериленд.

Фактът, че канцеларията на сенатора бе информирала медиите за състоянието на Лидия, никак не беше изненадващ. След като Бети Форд първа даде пример, беше станало доста популярно богатите и известните да свикват пресконференция, когато е дошло времето да се отърват от камъка, провесен на шията им. Другата причина да се информират медиите беше прагматичната, политическата — така или иначе, щяха да разберат, тъй че защо да не получим някоя и друга червена точка, защото сме открити и честни?

Но в случая с Лидия Морели Демарко знаеше, че има и още една причина историята да излезе наяве: на мястото на Пол Морели ако едно малко пиленце ви кажеше — или по-точно едно белоконо пиленце, — че съпругата ви възнамерява да се свърже с пресата и да разкаже разни грозни истории за убийства и изнасилвания, със сигурност бихте се погрижили да стане пределно ясно, че тя е умствено нестабилна алкохоличка, която не трябва да се взема на сериозно.

Демарко нямаше представа дали Лидия сама е отишла в „Отец Мартин“, или съпругът ѝ я е пратил там, но със сигурност знаеше, че повече няма да се занимава с тази история. След последната си среща с Махоуни беше заключил, че каквото и да е извършил Пол Морели, действията му са от един порядък със световния глад, глобалното затопляне и всички онези проблеми, които бяха прекалено големи, за да може да ги разреши. А Ема да върви по дяволите.

И точно в този момент, все едно досега е надничала в черепа му през някое прозорче, мобилният телефон на Демарко извънтя и на екранчето се изписа името на Ема. Не искаше да разговаря с нея, но все пак вдигна.

— Здравсти — каза той.

— Видя ли какво пише в сутрешния вестник?

— Да, но...

— Не, нямам предвид статията за Лидия. Погледни на трета страница от местния раздел. Къде си в момента?

— В офиса.

— Ела да се видим в Библиотеката на Конгреса след половин час — каза Ема и затвори. Ако гласът ѝ беше с една идея по-студен, телефонът щеше да замръзне на ухото му.

Демарко извади „Уошингтън Поуст“ от кошчето за боклук и отгърна на местните новини. Статията беше по средата на страницата и се състоеше от един-единствен абзац. Пишеше, че телата на двама мъже са били открити в една кола в Югоизточен Вашингтон. Били застреляни в тила, всеки с по два куршума. Вестникът наричаше екзекуцията „в гангстерски стил“, каквото и да означаваше това. Мъжете били идентифицирани като Тим Рийд и Джери Фалън, фалшивите имена на Карл ван Хорн и Джеймс Сътъл. Статията отбелязваше, че районът, в който са били открити телата, е известен с търговията с наркотици, намеквайки, че Ван Хорн и Сътъл са били там или да купуват, или да пласират дрога и някой ги е убил.

Сградата „Томас Джеферсън“, където се помещаваше част от Библиотеката на Конгреса, се намира точно срещу Капитолия, на две минути от офиса на Демарко. Библиотеката на Конгреса няма нищо общо с типичната общинска библиотека. Там има тритонни врати от лъскав бронз, сводести тавани и мраморни подове. Главното национално книгохранилище по-скоро прилича на катедрала или на езически храм, отколкото на квартална библиотека.

Демарко завари Ема, застанала под четири големи картини на някакъв художник със странното име Елиху Ведер. Според една брошура, която беше чел, картините на Ведер изобразяваха „последствията от доброто и лошото управление“ и две от тези отрицателни последствия бяха „Анархия“ и „Корумпирано законодателство“. Демарко винаги беше смятал, че в никоя сграда няма достатъчно място да се изобразят всички последствия от лошото управление.

— Защо реши да се срещнем точно тук? — попита Демарко.

— Защото е близо до офиса ти. Някой ме следеше тази сутрин. Успях да се отърва от него, но ако някой следи и теб, се надявах да го забележа, когато влезе тук да те търси.

— Някой ни следи?

— Да — каза Ема. Направи кратка пауза, преди да продължи. — ЦРУ има пръст в цялата тази работа и може би следи и двамата ни.

— Нали каза, че Ван Хорн и Сътъл не работели за ЦРУ. И кой, по дяволите, ги е...

— Помня какво казах, но нещата се промениха.

Ема разказа на Демарко за посещенията на Чарли Екълнд.

Когато чу, че Екълнд е знаел за срещите му с Лидия Морели, Демарко отбеляза:

— Но Сътъл и Ван Хорн не ме следяха по време на тези срещи.

— Знам — отвърна Ема. — Което значи, че е бил някой друг, който е докладвал на Екълнд.

— Какво се случва, по дяволите?

— Преди да стигнем дотам, нека ти разкажа и нещо друго, което научих. — И Ема предаде разговора си с Джудит Пауъл, като обясни, че Пол Морели, изглежда, не е най-големият фен на ЦРУ. — Така че ето какво може би се случва — заключи Ема.

Според нея имаше два възможни сценария. В сценарий номер едно ЦРУ — или лично Чарли Екълнд — се притесняваше от това какво може да им причини Пол Морели, след като стане президент. Затова Екълнд беше възложил на някакви хора да наблюдават Морели, надявайки се, че сенаторът може да направи нещо глупаво — да се забърка в любовен скандал, да си повика проститутка, да се срещне с грешните хора, — и когато Морели стане президент, Екълнд смяташе да влезе в Овалния кабинет, да плесне снимките на новото бюро на Морели и да каже: „Хайде да си поиграем.“

Сценарий номер две: Екълнд всъщност е помагал на Пол Морели през цялата му кариера и публичното отношение на Морели спрямо ЦРУ е просто параван. В този случай, когато стане президент, той ще остави ЦРУ да си прави каквото му се прииска, а в замяна Чарли Екълнд ще продължи да решава всички проблеми на президента Морели, които не могат да се решат по конвенционален начин. В сценарий номер две може би ЦРУ е следило Лидия Морели, защото

съпругът ѝ се е страхувал, че тя може да разкаже на медиите всички онези неща, които знае за него. И в двата сценария Сътъл и Ван Хорн са работели за Екълънд, от което следваше, че както Марв Питърсън, така и Чарли Екълънд бяха излъгали Ема.

— Но защо им е било да убиват тези двамата? — попита Демарко.

— Работата е дебела, Джо, ЦРУ шпионира сенатор или под влияние на сенатор. Екълънд може да ги е убил, защото сме ги идентифицирали и се е уплашил да не проговорят.

Демарко се замисли, опитвайки се да смели всичко, което беше чул току-що.

— Лидия беше убедена, че човекът, който помага на съпруга ѝ, не е от ЦРУ. Познава го лично.

Ема сви рамене.

— Не мисля, че умни хора като Пол Морели и Чарли Екълънд биха се затруднили да заблудят Лидия.

— Може би — съгласи се Демарко, — но според мен има и трети сценарий. Възможно е Сътъл и Ван Хорн да са работили за някой друг, не за Екълънд, а Екълънд да е наблюдавал Морели поради причините, които ти посочи — надявайки се, че Морели ще направи гаф, от който ЦРУ по-късно може да се възползва.

— Прав си — кимна Ема. — И това е възможно. Но тогава защо Сътъл и Ван Хорн са мъртви?

— Защото, след като ти ги идентифицира, шефът им, който и да е той, е решил, че става уязвим.

— Но ако шефът им не е Екълънд, откъде ще знае това? Единствените, които знаят, че съм идентифицирала Ван Хорн и Сътъл, са Марв Питърсън и Чарли Екълънд от ЦРУ. И ти, разбира се.

— Не, и още един човек знае — отбеляза Демарко. — Махоуни. Той научи, когато му казах, че ме преследват някакви тъпацы, които преди време са били наемани от ЦРУ. Така че е възможно Махоуни да е казал на Морели и онзи, с когото Морели е говорил, да е решил да ги извади от играта.

Демарко погледна към картината на Елиху Ведер, наречена „Анархия“. Централната фигура беше една полудяла гола Медуза, която стоеше наред развалините на нещо като правителствена сграда. В ръката си държеше факел, все едно се канеше да подпали града —

предполага се, Вашингтон. Което може би не е чак толкова лоша идея, помисли си той.

— Ама че гадна бъркотия — въздъхна Демарко. — Имаме Лидия, която твърди, че съпругът ѝ е въплъщение на Сатаната. Имаме този тип Екълънд, който може да е, но може и да не е приятелче на Морели. Имаме двама мъртви разбойници, за които не знаем нито за кого са работили, нито кой ги е убил и защо. А Лидия Морели е в изтрезвителна клиника, или защото е халюцинираща алкохоличка, която има нужда от медицинска помощ, или защото съпругът ѝ я е пратил там под ключ, за да ѝ попречи да се добере до пресата. А, да, имаме и още нещо: моя шеф, който си мисли, че Пол Морели ходи по вода.

Демарко се изправи.

— Къде отиваш? — попита Ема.

— В Бостън. Махоуни ме праща.

— Защо?

— Някаква задача, свързана с един от служителите му. Нищо интересно. Но може и просто да се опитва да ме откъсне от Морели. Не знам. Знам само, че работя за този човек и затова заминавам. Ти можеш да си седиш тук и да се ядосваш, но цялата история далеч надхвърля онова, за което ми плащат. Не са ми в категорията един сенатор на Съединените щати, един председател на Камарата на представителите и един долен малък заговорник от ЦРУ. Единственото, което ми възложиха, беше да разбере дали има нещо гнило около смъртта на Тери Финли.

— Каквото се оказа, че има.

Демарко не знаеше как да отговори. Затова просто си тръгна.

Махоуни поддържаше малък персонал в Бостън и жената, която ръководеше бостънския офис — над шейсетгодишна, белокоса, с внушителна гръд, — от години работеше за него. Името ѝ беше Маги Долън и Демарко беше убеден, че тя страда от раздвоение на личността. В един момент беше въплъщение на самото състрадание и прегръщаше бабичката, загубила чека с пенсията си, а минутка по-късно ругаеше като моряк по някакъв идиот, който не играел по свирката на Махоуни.

Маги се бе обадила на Махоуни да докладва за възникнал проблем. По настояване на председателя бе наела на непълнен работен ден някакво хлапе от Харвард, защото бащата на хлапето разполагал с много пари и голяма власт. Миналата седмица хлапето започнало да се държи странно — закъснявало за работа, тръгвало си по-рано, имало вид на не спало и не яло дни наред. Според Маги било откачило. Опитала се да разговаря с него, но то не искало да ѝ каже какъв му е проблемът.

Една от самоличностите на Маги искала да уволни тоя безполезен харвардски лигльо, но знаела, че това може да навлече на Махоуни проблеми с богатото татенце. Маги Номер две обаче ужасно се притеснявала за горкото дете, да не вземе да си пререже вените, защото тя не би понесла подобно нещо да ѝ тежи на съвестта. И помолила Махоуни да ѝ даде Демарко под наем, за да се опита да разбере какво става.

Половин ден Демарко следи хлапака и го наблюдава как ходи насам-натам с наведена глава и буквално си говори сам, с вид на човек, който е загубил и кучето, и котката, и папагалчето си в един и същ пожар. Горедолу на всеки пет минути изваждаше телефона си и звънеше на някого, който очевидно все не се обаждаше. Това подтикна Демарко да се обади на Алис, негова позната, пристрастена към комара, която му беше длъжница. Работеше в една телефонна компания. Алис откри, че хлапакът с еднакво постоянство се обажда

на два номера, понякога до десет пъти на ден. Един от номерата беше на Патрис Хамилтън, която живееше в общежитие в Харвард. Другият, беше на книжарницата на Харвард.

Демарко прекоси прочутия университет, за да стигне до книжарницата, като периодично поглеждаше през рамо, за да се увери, че никой не го следи. Дори и да го следяха, той не виждаше никого. Демарко оглеждаше и хлапетата, които учеха в Харвард. Реши, че трябва да са доста умни, за да са ги приели там, но всичките му изглеждаха съвсем нормални, особено момчетата. Повечето от тях бяха облечени в измачкани дрехи и съдейки по косата им, като че ли току-що се бяха измъкнали от леглото. Тези, които не бяха с махмурлук, тичаха, защото закъсняваха за там, където се очакваше да са в момента. Момичетата бяха по-спретнати, по-зрели, по-съсредоточени и изглеждаха, сякаш наистина следваха в университета, за да учат, а не за да пият.

Демарко влезе в книжарницата и попита дали при тях има служителка на име Патрис Хамилтън. Да, имаше. Тогава Демарко попита дали Патрис в момента е на работа и го насочиха към дъното на книжарницата, където попълвала с налични книги. Той се отправи натам и видя една поразителна млада жена, която лепеше етикети с баркодове на кориците. Беше висока и слаба и имаше лице на момиче от корицата на някое списание. Също така беше тъмнокожа.

Демарко наблюдава Патрис няколко минути, докато се преструваше, че разглежда един рафт със суичъри, и в същото време го осени едно от онези редки вдъхновения, все едно току-що беше получил телеграма от Господ. Излезе отвън, отново се обади на Алис в телефонната компания и я помоли да провери дали Патрис Хамилтън се е обаждала на хора с определени професии. Да, обаждала се е, каза Алис.

Прекрасната Патрис бе звъняла два пъти на някакъв акушер-гинеколог и веднъж на организацията „Планирано майчинство“.

Демарко се върна при Маги Долън да докладва.

— Приятелката на хлапето е бременна. И тъмнокожа.

Какъвто беше станал циничен, и то предимно под влияние на Махоуни, Демарко реши, че хлапето си скубе косите, защото момичето отказва да направи аборт и на него ще му се наложи да съобщи на превзетите си богати родители, че им предстои да станат баба и дядо

на цветнокожо дете. Демарко осъзна, че има и други възможности, други сценарии, които биха могли да представят богатия питомник на Харвард в по-добра светлина, но ги отхвърли с лека ръка. След като Маги вече знаеше основния проблем, все някоя от личностите ѝ щеше да помогне на момчето да го разреши.

Демарко се прибра вкъщи същата вечер в толкова лошо настроение, в каквото отдавна не беше изпадал. Поколеба се дали да не се обади на Ели в Айова да я поздрави за предстоящата сватба, но реши, че идеята не е добра. Всъщност искаше да ѝ каже колко много му се иска нещата помежду им да са се развили по различен начин и тя най-вероятно щеше да каже, че ако наистина така се чувства, е трябвало да направи нещо по въпроса. Не, този разговор нямаше да го накара да се почувства по-добре, само щеше да натъжи и Ели. Тя не го заслужаваше. Заслужаваше да се омъжи за своя пожарникар.

И така, вместо да вдигне телефона, той вдигна бутилката водка, някаква унгарска, и се опита да не мисли за абсолютно нищо. Никаква Ел, никакви Пол и Лидия Морели. Откри, че колкото повече водка пиеше, толкова повече си мислеше за всички неща, за които не искаше да си мисли, затова накрая просто си легна.

На следващата сутрин Демарко излезе от къщи само по анцуг и тениска. Беше ясна, свежа, прекрасна есенна сутрин. В такъв ден не може да си депресиран, каза си той. За момент постоя на верандата, почувства слънцето върху лицето си и упражни правото си на собственик на имота да се почеше по корема, докато оглеждаше малкото си владение. Забеляза вестника си на няколко метра от вратата, промъкна се на пръсти през мократа трева с босите си крака и го вдигна. Махна ластика, с който бе свит на руло, и го разгърна.

Заглавието на първа страница крещеше: СЕНАТОР МОРЕЛИ ПРОСТРЕЛЯН, ЖЕНА МУ УБИТА.

Мозъкът на Демарко изплю новината за смъртта на Лидия. Не успя отведнъж да приеме, че само преди седмица тя беше жива, дишаща, разгневена — вкопчила тънките си пръсти в ръката му, умолявайки го да ѝ помогне, — а сега беше замлъкнала завинаги и никой не можеше да ѝ помогне.

Шокиран, Демарко седна на най-горното стъпало на верандата, за да прочете вестника. В уводната статия се казваше, че някакъв мъж нахлул в къщата на сенатора в Джорджтаун и застрелял Лидия с един куршум в главата, както спяла до съпруга си. Изстрелът събудил сенатора. След това мъжът прострелял Пол Морели в лявото рамо, но сенаторът успял да отнеме оръжието от похитителя и да го застреля. Полицаяте, които откликнали на обаждането на Пол Морели, казали, че когато пристигнали на местопрестъплението, намерили сенатора в безсъзнание, с телефона в ръка. Морели в момента се намирал в Университетската болница в Джорджтаун и бил в стабилно състояние. Според лекаря имало вероятност лявата му ръка да остане трайно увредена, въпреки че до момента прогнозата била добра.

Убиецът на Лидия бил осемнайсетгодишен афроамериканец на име Исаия Пери, който от малолетен имал криминално досие за въоръжен грабеж. Тези досиета по принцип би трябвало да са поверителни, но „Уошингтън Поуст“ очевидно имаше по-услужливи

източници от ЦРУ. Преди смъртта си Пери бил чистач на половин работен ден в сградата на Сената и най-вероятно Пол Морели се бил срещал с убиеца на съпругата си. Полицията подозирала, че Пери извършвал обир в дома на сенатора, когато се разиграла престрелката, но разследването продължавало.

Други статии във вестника обсъждаха феноменалната кариера на Морели, голямата вероятност той да е следващият кандидат за президент на Демократическата партия, както и трагичната смърт на доведената му дъщеря. Кратката биография на Лидия Морели даваше повече информация за баща ѝ, отколкото за самата нея. Споменаваше се, че същата седмица Лидия била на лечение в клиниката „Отец Мартин“ и че вечерта излязла, за да придружи съпруга си на някакъв прием.

Все още замаян от новината, Демарко влезе в къщата, за да види дали дават нещо за инцидента. Но преди да успее да пусне телевизора, телефонът в кабинета му иззвъня. Беше Ема. Не искаше да разговаря с нея, само щеше да го накара да се чувства още по-зле, така че не вдигна, а Ема не си направи труда да остави съобщение. За втори път Демарко тръгна към телевизора, но телефонът отново иззвъня. По дяволите, колко беше настоятелна. Този път Демарко вдигна телефона и каза „ало“. От другата страна се обади дрезгав глас:

— Ела в офиса ми.

Може би защото беше почивен ден, Махоуни не беше с костюм. Беше нахлузил широки панталони, сив суичър, евтини мокасини и раздърпани бели чорапи. Червена бейзболна шапка на „Ред Сокс“ беше кацнала на голямата му белокоса глава. Изглеждаше като някой, когото можете да видите да пие убийствени коктейли в девет сутринта в някой бар в гъзарския квартал. Но не беше.

— Разбери какво е станало с Лидия Морели — нареди Махоуни без каквото и да било предисловие.

— Какво имате предвид? — попита Демарко.

— Е какво сега, да ти рисувам пътни карти ли? Разбери какво, по дяволите, се е случило, всичко, което не са писали по вестниците.

— Смятате ли, че Морели...

— Нищо не смятам. Просто направи това, което ти казвам. Постарай се да се добереш до истината.

Демарко се вгледа в кървясалите сини очи на шефа си. Не можеше да повярва. Махоуни се беше обадил на Морели, за да му изпее какво си е наумила жена му, и сега съвестта го човъркаше. Демарко винаги беше подозирал, че ако Джон Махоуни изобщо има съвест, то тя ще да е с размера на кварк — една от онези невидими частици, които са милиони пъти по-малки от атома, толкова малки, че физиците по усет предугадили съществуването им.

— Е, какво чакаш? Бягай.

Демарко се изправи, зашеметен от онова, за което Махоуни несъмнено си мислеше.

— Джо — спря го той.

Демарко отново се обърна към шефа си. В очите на Махоуни липсваше обичайният блясък — онзи, който казваше, че животът не е нищо повече от игра.

— Дай всичко от себе си. Трябва да знам.

От устата на Махоуни това звучеше едва ли не като признание, че се е издънил.

Демарко изведнъж усети желание за едно питие — и да бъде някъде нависоко. Отиде с колата до хотел „Мариот“, разположен на Кей Бридж от страната на Вирджиния. Хотелът имаше ресторант на последния етаж, който предлагаше панорамна гледка към цял Вашингтон. Едно от нещата, които Демарко не харесваше във Вашингтон, беше, че нямаше изгледи от птичи поглед, нямаше стръмни скали, нямаше високи хълмове, на които човек да може да поседне, да огледа света наоколо и да поразмишлява за мястото си в него. Човек има нужда от височина, за да избистри мисълта си, а точно в този момент той отчаяно се нуждаеше от ясна мисъл.

Седна на една маса близо до прозореца и си поръча блъди мери от една сервитьорка, която се движеше, все едно е зомби, натъпкано с успокоителни. Когато питието му пристигна, изведнъж го обзе непреодолимо желание да изпуши една цигара. Той се отдаде на порива си, отиде до магазинчето на хотела и купи кутия цигари, чийто надпис твърдеше, че съдържат по-малко катран и от капчица роса.

Беше отказал пушенето, когато започна да излиза с Ели. Тя беше непушач и след третата им среща започна да му изнася обичайните проповеди, които праведните пазят за неправедните. Да спре да пуши заради жена беше, поне според него, най-романтичният жест, на който бе способен един мъж. Но тъй като сега си нямаше жена, можеше да смърди и да вреди на здравето си, колкото си пожелае.

Докато пушеше цигарата — която дъхтеше на клоака, — той съзерцаваше пейзажа, известен с конспирации и измени. Изисканите апартаменти на хотелския комплекс „Уотъргейт“ ясно се виждаха отвъд реката. В неговите очи „Уотъргейт“ беше национален паметник, точно толкова значим, колкото и Мемориалът на Линкълн, защото постоянно напомняше на наивните, че корупцията може да се изкачи и до най-горния етаж. На юг от „Уотъргейт“, отвъд Потомак, беше Пентагонът. Демарко с погнуса си припомни онези дни, в които генералите нагаждаха броя на загиналите, за да не бъде прекратена играта, защото е станала прекалено кървава. А след него идваше лъскавият бял купол на Конгреса. Списъкът със злодеите, окачвали шапките си под покрива на тази сграда, беше прекалено дълъг, за да си спомни всички отведнъж.

Целият шибан град го отвращаваше.

Беше бесен. Бесен на себе си, защото не помогна на Лидия. Бесен на Махоуни, защото поначало отказа да приеме вероятността Пол Морели да не е самото съвършенство. И, разбира се, защото дълбоко в сърцето си, ако не в главата си, знаеше, че поне част от това, което беше казала Лидия за сенатора, трябва да е било истина.

Но Лидия Морели беше тази, която най-много го вбесяваше. Беше го натоварила с всичките обвинения срещу съпруга си, но беше толкова уклончива, че той не можеше да бъде сигурен в нищо, казано от нея. Беше готов да я остави да потъне в тъмните коридори на съзнанието му, сам да се убеди, че всичките й думи не са били нищо повече от пропити с алкохол измишльотини, а накрая какво направи тя — взе, че се остави да я убият и заряза Демарко да влачи смърдящия труп на вината както древният моряк и онази проклета птица.

Защо просто не се беше свързала с пресата, както се беше заканила? Може би точно защото дрънкаше тази празна заплаха, когато се напиеше, а на следващия ден, когато я посрещнеше утринната светлина и постоянният ѝ махмурлук, губеше смелост. Или може би не

беше успяла, защото съпругът ѝ, след един много полезен телефонен разговор с Махоуни, я бе затворил в клиниката.

И така, сега тя беше мъртва. Много удобно мъртва. И заради атаката на микроскопичната съвест на Махоуни, което можеше да се случи едва веднъж на хиляда години, сега Демарко беше получил заповед да разреши тази непосилна за него загадка. Мамка му. Мамка им на всичките.

Прекалено нетърпелив да чака мудната сервитьорка, Демарко стана и отиде до бара да си поръча още едно питие. Телевизорът над бутилките привлече погледа му: на плътно синия екран застина надпис с бели букви предупреждаваше, че предстои специален бюлетин. След това се появи репортер, облечен в съвсем обикновен шлифер с колан, и обяви със сериозен тон, че предава на живо от Университетската болница в Джорджтаун.

Барманът престана да бърше чаши и се присъедини към Демарко, който се беше втренчил в телевизора. Репортерът ги информира, че сенатор Морели, който бил приет в болницата само преди десет часа, след броени минути ще бъде изписан жив и здрав. Куршумът минал през лявото му рамо, без да причини сериозни увреждания. Прелели му литър и половина кръв, превързали го и сега го изписвали по негово собствено настояване. Репортерът припомни обстоятелствата, при които сенатор Морели бил ранен, а съпругата му убита, и преди да се наложи да започне да се повтаря, сенаторът излезе от болницата.

Мъже със сериозни лица — агенти на Сикрет Сървис или цивилни полицаи от охраната на Конгреса — бяха обградили Морели, докато той бавно си проправяше път през тълпата от репортери и служители на болницата, които бяха задръстили входа. Съдейки по броя на белите престилки наоколо, като че ли всички от персонала на болницата бяха наизлезли да пожелаят на сенатора на добър час. Ейб Бъроус беше плътно до него и подканяше с раздражени жестове репортерите да се разкарат.

Морели направи знак на бодигардовете да се отдръпнат, за да се обърне към медиите. Лявата му ръка беше обездвижена с черна превръзка през рамото, под която се виждаха стегнати бинтове. Беше облечен с бяла тениска без ръкави, която излагаше на показ стройното му тяло. Някой го беше наметнал със сакото си. Морели изглеждаше

уморен и лицето му беше някак изпито, което бе напълно обяснимо, след като бе загубил толкова много кръв. Но въпреки че беше изтощен и небръснат, пак беше привлекателен, фотогеничен и изключително чаровен. Една значителна част от населението — женската част — осъзна, че в момента гледа пред себе си един мъж, който беше не само богат, красив и влиятелен, но също и вече свободен.

В коментарите си пред пресата Морели заяви, че смъртта на обичаната му съпруга е още едно сърцераздирателно напомняне за неуспеха на Америка да се справи с наркотиците, бедността и оръжията. Но колкото и да е завладян от скръбта, той ще трябва да загърби личната си трагедия и да се съсредоточи, с повече настойчивост от всякога, върху едно законодателство, което да предпази останалите от загубата, която той сега преживяваше — загубата, която винаги ще чувства.

Звучеше толкова убедително, че за момент дори Демарко му повярва.

Детектив Дейвид Дръмънд с чин лейтенант беше на петдесет и няколко години. Гърдите му бяха широки, раменете — силни, а ръцете — като на Попай моряка. Бялата му коса беше гъста и късо подстригана — прическата на сержант, който гони новобранците. Ръцете му като че ли бяха влачили бетонни плочи, кокалчетата му бяха деформирани и възлести, а носът му сякаш неведнъж беше спирал тежки предмети, движещи се с пълна скорост. Демарко огледа кабинета му за някакъв трофей, който да възхвалява Дръмънд като някогашен шампион в тежка категория на някой вашингтонски полицейски участък, но предположението му не се потвърди. Може би ченгето просто беше непохватно, но това определено не беше теория, която би искал да изпробва.

Кабинетът му съдържаше едно очукано сиво метално бюро и два дървени стола. Прозорците бяха целите наплюти от мухи и прозрачни колкото тухла. Стените, някога бели, сега бяха жълти от дима на един милион цигари, изпушени под стрес. Мускулестите ръце на Дръмънд лежах на бюрото и стискаха нацърбена чаша за кафе. В ъгъла на бюрото имаше негова снимка с някаква крехка жена на средна възраст — двамата позираха на люлка в беседката на розова градина. Жената държеше едната му огромна лапа в двете си мънички ръце — Кинг Конг усмирен от Фей Рей.

— И така — започна Дръмънд. — Ема ми каза колко упорито сте настоявали да говорим за случая „Морели“. Какво искате да знаете?

— Вие ли водите разследването? — попита Демарко.

— Не. Но аз съм единственият в отдела, който би говорил с вас, и то само защото Ема ми се обади.

Демарко се зачуди как така Ема има някакво влияние върху това вашингтонско ченге. Спря се на предположението, че Дръмънд невинаги е бил ченге, но при Ема всичко беше възможно.

— Оценявам това, лейтенант — каза той.

— Хубаво. Какво искате да знаете?

— Подробностите. Всичко, което не е излязло по вестниците.

Дръмънд се поколеба.

— Не изгарям от желание да ви разказвам неща от кухнята за такъв горещ случай. Откъде да знам, че няма да изприпкате и да се раздрънкате пред пресата?

Демарко се усмихна.

— Ако се изкуша, можете да ме набиете.

Дръмънд отвърна на усмивката, но неговата не беше приятелска. Колко са ти големи зъбите, бабо, помисли си Демарко.

— Може би там, откъдето идвате, драги, това е шегичка — каза Дръмънд. — Там, откъдето идвам аз, е реална възможност.

За секунда Дръмънд сурово изглежда Демарко, след което се поотпусна и качи излъсканите си със слюнка ботуши на ръба на бюрото.

— Общо взето, вестниците всичко писаха — каза Дръмънд. — Онзи нещастник Пери чупи прозореца на задната врата на къщата на сенатора, промъква се в спалнята и вкарва един куршум в слепоочието на Лидия Морели. Сенаторът се събужда от изстрела и хлапакът го улучва в рамото. Сенаторът сграбчва тоя нещастник — не е бил особено едър, — опитва се да му измъкне пистолета и хлапакът свършва прострелян в сърцето. Морели не се е опитвал да го убие — или поне така твърди. А дори да не е така, на кого му пука?

— Но защо е искал да убие сенатора? — попита Демарко.

— Нали знаете, че е бил чистач в сградата, където работи сенаторът?

Демарко кимна.

— Прочетох го във вестника.

— Е, според Бъроус, съветника на Морели, сенаторът е спипал Пери при опит да му открадне калкулатора от бюрото в деня на инцидента. Сенаторът го предупредил, че ще трябва да се оплаче от него. Смятаме, че копелето се е опитало да убие сенатора, за да не си загуби работата — най-много това да беше станало. Или може би Пери си е мислил, че може да свърши и в пандиза, но се съмнявам. Такива като него знаят всичко за системата и разните там обжалвания и сделки.

Такива като него?

— Но защо ще краде калкулатор? — попита Демарко.

— Откъде да знам. Да го заложи сигурно.

— Какъв е бил калкулаторът?

— Най-обикновен. Вероятно ги раздават на всички сенатори да следят националния дълг.

Демарко пренебрегна опита на Дръмънд да се пошегува.

— По дяволите, лейтенант, в наши дни можеш да си купиш и най-специалния калкулатор за петдесет долара. Банките ги раздават безплатно само като си откриеш спестовна сметка. Бас държа, че не можеш да му вземеш и десет долара в заложна къща.

Дръмънд сви рамене.

— Кой знае какво си е мислело копелето? Бъроус каза, че когато Морели влязъл в офиса, хлапето тъкмо слагало калкулатора в джоба си. Може би е било просто първото, което му е попаднало. Може би е мислел да претърси цялата стая за малки предмети за свиване или някакви дребни суми, или каквото там успее да намери.

— Странно ми се струва за такова нещо да рискуваш работата си — продължи да настоява Демарко.

— Може пък да е бил клептоман. Като онази филмова звезда. Защо ѝ е на звезда да задига шапка? Знае ли човек защо крадат хората.

— Пери има ли досие за кражби?

Дръмънд се намръщи. Разпитът на Демарко беше започнал да го дразни.

— Не знам, но със сигурност знам, че не ми пука. Какво значение има дали е крал, или не, дали е щял да залага калкулатора, или не?

— А какво ще кажете за мотив, лейтенант? Не мислите ли, че опасността да загуби работата си е доста слаб мотив, за да убие двама души, без да му мигне окото?

Тонът на Демарко беше малко остър и Дръмънд му отвърна подобаващо.

— Майната му на мотива! Мога да ви измисля един милион мотиви. Исаия Пери е негодник от семейство негодници. По-големият му брат е наркочилър и заподозрян в поне едно убийство. Мисля, че малкото братче просто е решило да се включи в семейния бизнес. — Той удари едната си дебела длан в бюрото и заключи: — Не ми пука за мотива!

Демарко реши да спре да притиска Дръмънд относно мотива. Зададе няколко въпроса за криминалното досие на Исая Пери и за въоръжения грабеж, който е извършил като малолетен, а после го осени друга мисъл.

— А защо ще стреля първо по Лидия Морели?

— Накъде биете? — наежи се Дръмънд.

— Ако се каните да застреляте двама спящи, лейтенант, няма ли първо да застреляте мъжа, който всъщност е по-вероятно да ви отнеме оръжието и да ви застреля с него?

— Аз може би, може би и вие също, но може би хлапакът не е бил толкова умен, колкото нас. Или може би е било тъмно в стаята и не е успял да различи по кого стреля първо.

Преди Демарко да успее да зададе следващия си въпрос, Дръмънд каза:

— Много странни неща питате, драги, и не ми харесва накъде отиват нещата.

За момент огледа Демарко и очите му се изпълниха с подозрение.

— Опитвате се да създадете проблеми на сенатора ли? Това ли ви е играта?

Демарко реши, че е дошло време да се оттегли от тази дискусия.

— Не, лейтенант. Познавах Лидия Морели и съм разстроен от смъртта ѝ.

Дръмънд прикова Демарко с острите си полицейски очи.

— И аз ще съм доста разстроен, ако се опитате да използвате думите ми, за да навредите на Морели. Харесвам го. Харесвах го още преди всичко това да се случи, но сега, след като простреля малкото лайно, го харесвам дори повече.

Пол Морели замина за Ню Йорк под претекст, че ще се консултира за ръката си със специалист по спортна медицина, когото беше посещавал преди. Във Вашингтон имаше безброй лекари, при които можеше да отиде — някои от тях дори се бяха обаждали да му предложат да го прегледат безплатно, надявайки се да му станат лични лекари, когато се премести в Западното крило, — но Морели заяви, че има доверие на манхатънския специалист.

Истинската причина да замине за Ню Йорк беше срещата му със стареца.

Приключи с прегледа при доктора в пет часа следобед. Никакви притеснения за ръката, беше казал лекарят, а после му препоръча няколко упражнения, които да прави, за да се поддържа подвижността на мускулите. Морели обеща да ги изпълнява най-стриктно. Той се върна в стаята си, почина си за един час и след това слезе по стълбите към паркинга. Девететажното спускане не беше никакъв проблем. Хари Фостър го чакаше долу, паркирал на място за инвалиди. На Морели това не му хареса, но си премълча.

Хари щеше да го закара до мястото на срещата. И да го видеха с Хари, нямаше да е проблем. Щеше да каже, че се е съветвал с него за предстоящата кампания. Погледна часовника си. Трябваше да се върне в хотела до два часа, имаше уговорка с няколко души да се видят на едно питие, но нямаше идея къде го кара Хари, нито колко време ще отнеме, за да стигнат дотам, защото старецът, параноичен както винаги, нямаше да назове мястото на срещата до последния момент.

За щастие, мястото се оказа офис сграда наблизо в Манхатън. Хари спря в подземния паркинг и даде на Морели ключ от някаква стая. Сградата се използваше от адвокати, счетоводители и други професионалисти. Повечето хора, които работеха тук, вече си бяха тръгнали, но ако Морели се сблъскаше с някого, имаше много основателни причини да се намира на подобно място.

Качи се на шестия етаж, погледна надолу по коридора и не видя никого. Беше толкова тихо, че се зачуди дали някой изобщо работи тук. Не би се изненадал, ако старецът е избрал някой офис, който току-що се е освободил. Морели стигна до стая номер 623 и пъкна ключа. Еди и старецът вече бяха там.

Както обикновено Еди стоеше настрани, в един ъгъл близо до прозореца. Беше като някаква огромна скала — тих, неподвижен и странно зловещ. Морели открай време недоумяваше как Еди се е сдобил с белезите по ръцете си. Не бяха от изгаряне и изглеждаха прекалено широки, за да са от острие на нож. Все едно някой се бе постарал да осакати ръцете му — удрял ги е с вратата на кола или ги е налагал с чук — и след това са били възстановени хирургически. Вършеха работа, но не приличаха съвсем на човешки, като ръце, които Франкенщайн би пришил към китките на своето чудовище.

Старецът се надигна от стола, на който седеше. Бавно се придвижи напред със сериозно изражение на лицето. Нито той, нито Морели обичаха прегръдките, затова двамата само се здрависаха, като Морели се погрижи да не стиска ръката на стареца прекалено силно.

Старецът изглеждаше както винаги: меката му бяла коса беше внимателно сресана, тенът му беше бронзов, а суровото му лице подсказваше за способността му да бъде брутален. Беше облечен с кафяв костюм, бяла риза и широка зелена вратовръзка. Морели можеше да се обзаложи, че и костюмът, и вратовръзката са на не по-малко от петнайсет години. Старецът имаше достатъчно пари да си купи собствена верига магазини за дрехи, но от години бе престанал да се тревожи дали е модерен.

— Как си? — попита старецът.

Пол кимна, симулирайки тъга, която не изпитваше.

— Добре. А ти?

— Знаеш как стоят нещата, едва я познавах: Не е както когато умря Кейт, но...

— Знам — каза Морели. — Не съм спал спокойно, откакто се случи. Трябваше да се грижа по-добре за нея. Трябваше да съм по-добър съпруг.

Старецът кимна.

— Знам как се чувстваш. Когато моята съпруга умря, и аз се чувствах по същия начин.

За момент помълчаха, и двамата потънали в мисли за изгубените си съпруги, макар че нито един от тях не изпитваше истински угризения.

— Това хлапе, тъмнокожото... Има ли нещо друго, за което вестниците не са писали? — попита старецът.

— Не. Беше просто някакъв младеж, който работеше в офиса ми. Старецът поклати глава.

— Предполагам, изводът се налага от само себе си: независимо кой си, независимо колко си влиятелен, не можеш да се предпазиш от съдбата.

— Въпросът е, че имаме аларма в къщата, но никога не я пускахме през нощта, когато си бяхме въщи. Ползвахме я само когато излизахме. Да бях пусал проклетата аларма...

— Да се върнем на чернокожия — прекъсна го старецът. — Сигурен ли си, че не е свързан с никого?

— Да. Беше едно обикновено хлапе. Може и да се е числял към някоя местна банда, нямам представа, но определено не е работел за някого в политиката.

— Добре, щом си сигурен. Стигнахме много далеч, Пол. Прекалено близо сме. Ако има нещо, което трябва да направя, каквото и да е, кажи ми.

— Знаеш, че ще го направя — каза Морели.

Отново замълчаха и единственият звук в стаята беше тежкото дишане на стареца.

— Успя ли да разбереш защо онези жени са били в списъка на репортера? — попита старецът.

По дяволите! Трябваше да отвлече вниманието му от този въпрос, но да го лъже беше прекалено опасно. Старецът беше убивал хора само защото бе заподозрял, че го лъжат.

— Само това, което ти казах и преди — отвърна Морели. — Едната жена, тази, която живее в Ню Йорк, за кратко е работила при нас по едно проучване, когато бях кмет, и сме я уволнили. Просто не беше компетентна. Репортерът сигурно е решил, че може би сме я уволнили, защото е видяла нещо и се е възпротивила. Не знам дали си спомняш, беше доста отдавна, но градоустройственото проучване се извършваше, за да помогнем на едни хора, които ти познаваше в Бруклин, и ти малко натисна общинския кмет по онова време. Както и

да е, тази жена не знаеше нищо за това. Занимаваше се с маловажни задачи. Но репортерът не е бил наясно. Той се е надявал, че който е бил уволнен, ще е склонен да разговаря с него.

Старецът кимна.

— А другата жена, декораторката? — попита той.

— Същата работа. Лидия я нае и по-късно се отказа от услугите ѝ. Предполагам, че не е била добра декораторка. Не знам. Но репортерът трябва да е говорил с нея по същите причини. Прекара няколко дни в къщата ми и той може би си е мислил, че е чула или видяла нещо, и ако е била ядосана, че сме я освободили, може би е щяла да проговори. Финли е търсел сламки, за които да се хване — заключи Морели, — търчал е насам-натам и е говорил с разни хора, които съм уволнил, надявайки се да изскочи нещо злепоставящо.

— Трябва да е много дълъг списъкът с хората, които си уволнил — каза старецът.

— Ами не съвсем — каза Морели. — С повечето хора, които съм назначавал, съм извадил късмет, а с уволненията обикновено се занимава Ейб. Това е най-странното при онази жена от Ню Йорк. Като че ли дори не съм я срещал, когато е работила за мен.

— Добре — каза старецът след малко. — Значи приключихме с репортера?

— Да — каза Морели. — Въпреки че все още не знам как се е добрал до доктора.

И това беше лъжа. Лидия беше казала на Финли нещо, не знаеше какво, но то го беше отвело при доктора. Сега обаче, когато и доктора, и Лидия ги нямаше...

— А този адвокат от Конгреса, когото искаше да следим? Да намеря ли някой друг да го поеме? И този път Еди ще се погрижи да не го усетят.

— Не, няма да е проблем — каза Морели. — Няма нишка, за която да се хване.

Не и щом Лидия е мъртва, което не можеше да изрече на глас.

31

На Демарко му отне два пъти повече време от обичайното, за да стигне до общинския жилищен комплекс в Александрия, където бе живял Исая Пери. Отне му толкова дълго, защото не знаеше дали не го следи някой от хората на Чарли Екълънд или друг, който работеше за Пол Морели. Затова похаби време и бензин да кара по тихи улички и да прави ненужни завои, а на няколко пъти дори изчака светофарът да светне почти червено, преди да мине кръстовището. Докато караше, се замисли, че ако ЦРУ беше замесено, може и да му бяха лепнали на колата някоя джаджа за проследяване, но в такъв случай не можеше да направи нищо по въпроса.

Сградите бяха като кутийки, двуетажни тухлени кубчета, и бяха привлекателни колкото казарми. Затревените площадки за игра, оптимистично разположени между тях, се бяха превърнали в бойни полета от спечена пръст, обсипани с остри парчета отломки. Войнишко зелената боя на рамките на вратите и прозорците висеше на парцаливи ивици и единствените цветни петна из квартала бяха флуоресцентните отблясъци на войнствени графити.

Демарко знаеше, че общинските жилища по принцип бяха част от нечий добронамерен план: като ръка, протегната да окаже помощ на нуждаещите се, едно евтино място, където да живеят, докато си стъпят на краката, докато всички онези други грижовни федерални програми успеят да ги добуват до редиците на средната класа. Но като оставим добрите намерения настрана, в действителност тези места бяха люпилни на нещастие, гръмоотводи, които привличаха скръбта. Те като че ли събираха проблемите на бедните на едно място и подобно на радиоактивните атоми, сбити натясно, обитателите често достигаха до критичната си маса.

Демарко намери адреса, който търсеше, и изключи мотора, но остана в колата, питайки се дали няма само да си загуби времето. Вестниците бяха писали, че Исая Пери бил съден като малолетен за въоръжен грабеж, но Дръмънд с неохота му беше казал това, което

вестниците бяха пропуснали: че Пери бил на четиринайсет години при въпросния арест, че бил съден като невъоръжен съучастник и че е получил условна присъда. Същинският въоръжен грабител е бил по-големият брат на Исая Пери, Маркърс, наркочилърът, когото Дръмънд беше споменал.

Но освен тази единствена условна присъда нямаше други провинения в досието на Исая. Нямаше арести заради дрога, нямаше кражби на коли, нямаше серии от дребни провинения, които неизбежно да са довели до убийство. Исая Пери определено не е бил следващият Джеси Джеймс и съдейки по средата, в която е бил отгледан, това, че имаше само едно спречкване със закона, си беше направо забележително постижение. Всъщност беше толкова забележително, че Демарко продължаваше да се пита как от невъоръжен съучастник е стигнал до хладнокръвен убиец, без да е извършил каквото и да е друго престъпление.

Той излезе от колата и се запъти по напукания тротоар към дома на Пери. На верандата на съседната къща седяха двама млади тъмнокожи мъже. Единият беше с работен гащеризон, виненочервено поло и кожена шапка без периферия. Другият носеше черно, дълго до средата на бедрото яке с качулка с логото на „Оукланд Рейдърс“, черен анцуг и черни високи маратонки „Адидас“ с развързани връзки. Нахлупената качулка на якето скриваше лицето му. Приличаше на Дарт Вейдър, облечен за посещение във фитнеса.

Шапката развълнувано, но тихо говореше нещо на Качулката, който седеше, вперил поглед в земята, и мълчеше. Шапката забеляза Демарко и се изправи. Беше висок над метър и осемдесет и пет, много широкоплещест и с мрачно изражение като буреносен облак, който всеки момент ще се пръсне.

— Да не си се изгубил, приятел? — попита той.

— Не — отвърна Демарко. — Търся един човек.

Шапката го прониза с поглед, но Демарко не му обърна внимание — или поне се опита. Трудно беше да не му обърнеш внимание; враждебността му бе повече от осезателна.

Демарко почука на вратата на жилището на Пери и Шапката отново се обади:

— Ей! За какво блъскаш по вратата на госпожа Пери? И ти ли си от ония, репортерите? Най-добре да си разкараш задника оттук, преди

да съм ти го изритал през гърлото.

Демарко предположи, че Шапката е приятел на семейство Пери, разярен от действията на медиите около смъртта на Исяя. Демарко му съчувстваше, но ако не предприемеше нещо, ситуацията можеше да стане много грозна. Време беше да вкара Биг Брадър в играта.

Той студено се втрени в Шапката и бавно извади портфейла, в който държеше картата си от Конгреса. Отвори го със замаха на ченге и заяви:

— Момчета, от федералните съм. Ако реша, мога да извикам цял отряд униформени да ми свършат работата.

Реши, че прозвуча доста добре — е, не точно като Клинт Истууд в „Мръсния Хари“, но определено наподобяваше реплика на кораво ченге.

До този момент Качулката си мълчеше, но сега се изправи. Беше дори по-едър от Шапката, близо метър и деветдесет и пет. Може би самите „Оукланд Рейдърс“ му бяха подарили якето, само и само да не наранява играчите им.

— Майка ми не си е вкъщи — каза той. — Какво искаш?

Демарко не можеше ясно да види лицето му. Качулката на якето правеше сянка, която много ефективно прикриваше чертите му, а очите му бяха скрити зад тъмни очила.

— Вие ли сте Маркърс Пери? — попита Демарко.

— Да. И какво?

— Господин Пери, бих искал да говоря с вас и майка ви.

— И за какво? Нищо не съм направил.

— Просто искам малко информация за брат ви.

— Нямам какво да ти кажа. Вие ченгетата сте тъпи задници. А майка ми е в църквата, крие се от пресата. Ако я закачаш, здраво ще те сритам.

Демарко реши да не поправя грешното му предположение, че е ченге.

— Господин Пери, може и да ви е трудно да повярвате, но аз съм на страната на брат ви.

Демарко не знаеше какво подсъзнателно прищракване го накара да каже това; единствената страна, на която беше, си беше неговата собствена. Очевидно и Маркърс Пери беше на същото мнение.

— На негова страна! Това пък какво трябва да значи?

— Какво ще ви навреди, ако разговаряте с мен? — попита тихо Демарко.

— Никой не те кара да говориш с него, братле — обади Шапката. — Кажу му да се разкара.

Маркърс се зае да проучва Демарко през тъмните стъкла на очилата си. След това се обърна към приятеля си.

— Всичко е окей, братле. Чакай да видя какво иска тоя глупак. Ако не говоря с него, пак ще се върне да тормози майка.

Шапката отвори уста, но Маркърс го изпревари.

— Бягай. Всичко е окей. Ще се видим по-късно, ще мина през вас.

Шапката кимна и потупа Маркърс по рамото.

— Можеш да разчиташ на мен, братле. За каквото и да е. Знаеш го.

Маркърс кимна. Шапката изгледа злобно Демарко и си тръгна.

— Причината, поради която дойдох... — започна Демарко.

— Дай да се махаме — спря го Маркърс. — Не те искам тук, ако майка ми се прибере.

Качиха се в колата на Демарко и тръгнаха към по-приветливата, по-дружелюбната част на Александрия, надолу по Кинг стрийт. Минаха покрай магазинчета за сладолед, модни бутици и барове, наречени „пълове“. Комерсиалната старомодност на този район беше като нещо чуждоземно в сравнение с общинските жилища, които се намираха само на няколко пресечки зад тях. Демарко шофираше, а Маркърс Пери седеше тих и неподвижен до него. Огромното му тяло запълваше цялото пространство в колата, главата му почти опираше в тавана, а широките му рамене се простираха извън седалката. Качулката на якето скриваше профила му, което правеше присъствието му някак мрачно, враждебно — чуждоземен хищник, който пътуваше по този лъскав булевард.

Маркърс насочи Демарко към някакъв бар на две пресечки от Кинг стрийт, място, което беше по-западнало от останалите по главния булевард. Беше едва десет часа сутринта, но няколко тъмнокожи мъже вече пиеха бира или бърбън, пушеха и зяпаха с празен поглед в телевизора над бара. Течеше повторение на предаване на Марта Стюарт, която предлагаше хитри съвети за подредбата на масата в Деня на благодарността. Демарко нямаше идея защо телевизорът беше

точно на този канал, но подозираше, че дори да даваха мажоретки на „Уошингтън Редскинс“, които се борят голи в калта, мъжете на бара пак щяха да гледат със същото безучастно изражение.

Маркърс и Демарко седнаха на най-отдалечената маса и барманът веднага дойде да им вземе поръчката. Беше над два метра висок и имаше типичната пружинираща походка на бивш баскетболист.

— Съжалявам за брат ти, човече — каза той на Маркърс.

Маркърс кимна.

— Дай ми един блекджек с лед, Томи.

Барманът изненадано повдигна едната си вежда. Очевидно Маркърс Пери не беше от обичайните му клиенти, който закусват с пиячка.

— Нямах проблеми — каза той.

След това погледна Демарко отвисоко.

— А ти какво искаш?

— Кафе, моля — рече Демарко.

— Няма кафе.

Демарко многозначително погледна пълната кана с кафе зад бара. Тогава Маркърс се намеси:

— Всичко е наред, Томи. Дай му кафе.

Маркърс свали качулката на якето и очилата, като позволи на Демарко за пръв път да огледа добре лицето му. Косата му беше подстригана късо, заравнена отгоре и почти до кожа обръсната отстрани, а на лявото ухо имаше малка диамантена обеца. Кожата му беше тъмно шоколадово кафява, носът му — широк и с големи ноздри, челюстта му — силна и издадена. Гъстите вежди и дълбоко разположените очи му придаваха застрашителен вид.

Барманът се върна с поръчките. Тресна чашата с кафе толкова силно на масата пред Демарко, че половината течност се разля.

Демарко изчака барманът да си отиде, след което каза:

— Господин Пери, казвам се Джоузеф Демарко. И не съм ченге. Адвокат съм.

— Каза, че си от федералните.

— Така е. Работя за правителството, за Конгреса, но съм адвокат.

— А, сега загревам, лайно такова, намислил си да осъдиш някого и да изкараш пари.

Демарко поклати глава.

— Никого не съм тръгнал да съдя. Не съм такъв адвокат.

— Тогава какво ти пука какво е станало с брат ми? Да не е някаква политическа игричка? Мъчиш се да докараш проблеми на онзи сенатор.

Демарко се поколеба. Не можеше да каже на Маркърс, че разследва смъртта на брат му, защото Махоуни му е наредил, и затова му даде възможно най-искрения отговор, който успя да съчини:

— Не става въпрос за политика. Искам да разбера какво точно се е случило и защо. Говорих с полицията за онова, което се предполага, че е извършил брат ви, но има неща, които звучат безсмислено.

— Какво! — със сарказъм възкликна Маркърс. — Не вярваш, че брат ми, въоръженият престъпник, най-големият бандит в града, е застрелял онази жена? По дяволите, всички знаят, че тоя бесен негр го е направил.

Демарко си замълча. Думите не можеха да пробият щита на недоверието на Маркърс.

Маркърс в крайна сметка прекърсна мълчанието.

— Не знам каква игра играеш, приятел, ама моето малко братче никой не е убивало. Не ми пука какво разправя онзи сенатор.

Маркърс Пери беше един много силен млад мъж с черупка, здрава като бронирано желязо, но Демарко изведнъж прозря, че той страда за брат си. Срам го беше да си признае, но Демарко осъзна, че ако Маркърс беше някое бяло хлапе вместо тъмнокож гангстер, щеше да се досети много по-рано, че мъжът насреща му изпитва същата мъка, която всеки би изпитал при загубата на обичан по-малък брат. Нищо чудно, че Маркърс Пери и приятелите му нямаха доверие на хора като него.

— Разкажете ми за брат си — каза меко Демарко. — Моля ви.

Маркърс просто си седеше, втренчен в Демарко с хладен циничен поглед. Беше убеден, че Демарко има някаква изгода, щом продължава да упорства.

— Трябва да ми се доверите — каза Демарко. — Аз съм сигурно единственият бял мъж във Вашингтон, който не смята, че брат ви е хладнокръвен убиец. Но ако не говорите с мен, никой никога няма да разбере истината.

Маркърс продължи да се взира в Демарко още известно време, след което най-сетне отстъпи:

— Добре. Мисля си, че ме пързаяш, но все пак ще ти кажа.

Отпи от питието, пое си дълбоко въздух през носа и започна да говори.

— Исаия никога не е направил нищо лошо, през целия си живот. Работеше тая тъпанарска работа, но ходеше и на училище. Не напусна като мен, а и си получаваше проклетите шестици. Ако си мислиш, че лъжа, питай в училището. Догодина щеше да ходи в колеж, разправяше, че ще става инженер. И щеше да го направи.

Маркърс поклати глава и добави:

— Тая история убива майка ми.

Сълзи започнаха да премрежват гневния поглед на Маркърс, но той бързо извърна глава и запали цигара, за да спечели време да си възвърне хладнокръвието. Демарко си помисли, че Маркърс Пери сигурно не е плакал, откакто е бил пеленаче.

— Ами присъдата за въоръжен грабеж? — попита Демарко.

— Шибани глупости. Аз обрах оня магазин. С Исаия един ден се прибираме от училище — той само на четиринайсет, аз на шестнайсет и здраво напушен — и влизаме в тая проклета бакалия. Исаия се заяпва в някакви комикси или нещо си там, а аз отивам при оня дъртак зад щанда и вадя патлака. На излизане викам на Исаия, хайде. Той дори не разбра, че съм обрал магазина. Същото казах и на ченгетата, когато ни арестуваха, но те не ми повярваха. Те си знаят, имаш ли две чернилки в магазин, и двамата са бандити.

Демарко се изненада, че Маркърс е само с две години по-голям от брат си. Но беше надраснал годините си, изобщо не можеше да се нарече хлапе.

— Исаия имал ли е някакви други неприятности със закона?

— Абе ти глух ли си? Казах ти, беше добро хлапе. Никога нищо лошо не е направил.

Опитвайки се да запази неутрален тон, Демарко продължи:

— Господин Пери, според полицията брат ви се е опитал да открадне някакъв калкулатор от офиса на сенатора и сенаторът го хванал. Полицията смята, че брат ви се е опитал да убие сенатора, за да не допусне да докладва за опита за кражба.

— Това са шибани глупости! — извика Маркърс.

Клиентите на бара се извърнаха към масата им.

— Тоя проблеми ли ти създава, човече? — попита барманът.

Маркъс поклати глава.

— Исаия нищо не би откраднал, особено някакъв си калкулатор. Той си имаше калкулатор. Със сто копчета по него, дето прави графики и какво ли не. За какво му е да краде от офиса на онзи?

Същия въпрос беше задал и Демарко на Дръмънд.

— Полицията смята, че е искал да го заложи — каза Демарко.

Маркъс без малко да се изплюе на пода, но после осъзна къде се намира.

— И колко пари според тебе ще вземеш, като заложиш шибан калкулатор? Казвам ти, това всичкото са пълни глупости.

— Може би е така, но как ще обясните какво е правил брат ви в къщата на сенатора посред нощ?

Маркъс се поколеба. Каквото и да се канеше да каже, Демарко усети неохотата му. Трябваше да го накара да говори.

— Господин Пери, искате ли брат ви да си отиде в гроба и хората да си мислят, че е бил крадец и убиец? Така че моля ви. Говорете с мен. Кажете ми защо е бил в къщата на сенатора.

За да си даде време да помисли, Маркъс отпи още веднъж от питието и се смръщи, когато течността опари гърлото му. Най-накрая погледна Демарко право в очите и каза тихо:

— Отиде да му продаде пистолет.

— Какво!

Маркъс избухна.

— Майната ти, шибаняк! Знаех си, че няма да ми повярваш!

Маркъс стана от стола.

— Почакайте — спря го Демарко. — Не съм казал, че не ви вярвам. Просто се шокирах, това е. Седнете. Обяснете ми.

Все още наежен, Маркъс бавно седна и продължи.

— Една вечер Исаия чистел офиса и някакъв тип — не сенаторът, някакъв друг — го пита дали може да му намери патлак.

Демарко го прекъсна, за да уточни кога се е случило това. Маркъс отвърна, че станало три дни, преди да умре брат му, тоест докато Лидия Морели все още е била в „Отец Мартин“. Когато Демарко го попита дали знае името на мъжа, който е говорил с брат му, Маркъс каза, че не го знаел, но Исаия го бил нарекъл „къдрав дребен бял тип“.

Ейб Бъроус.

Според Маркърс Бърроус обяснил на Исая, че заради позицията, която шефът му заел по отношение контрола върху оръжията, не можел ей така да влезе в някой магазин и да си купи пистолет. Медиите можели да надушат. Но искал да има пистолет, ако някой го нападне в дома му, и решил, че Исая може да му помогне.

— Отначало онзи тип се държал като пич, бързикал се, будалкал се, Исая обаче му казал, че не може да му помогне, и онзи се озлобил. Направо го заплашил, че ако нещо изчезне от офиса, всички щели да си помислят, че е Исая, негърът чистач — нали имал досие и така нататък.

— Знаел е, че брат ти има досие?

— Да. Мислех, че досиетата на малолетните са запечатани, ама тоя тип работи за сенатор. Сигурно може да разбере всичко, дето иска. Както и да е, дребният говнар притиснал Исая. Здраво го притиснал. Казал му, че ако не му намери пистолет, щял да загуби честта да бърше пода на всичките тия бели мъже.

Маркърс изгледа кръвнишки Демарко, като че ли той бе измислил расизма.

— Брат ми обаче не искаше да си губи работата и дойде при мене за помощ, пита ме дали мога да му намеря пистолета. Трябвало да бъде 22- или 25-калибров, не по-голям. Онзи държал на това. Патлакът, дето му намерих, беше много скапан, ама реших, че който и да иска такъв смотаняшки пистолет, няма да забележи разликата.

— Но защо е отишъл в къщата на сенатор Морели?

— Не е знаел, че е неговата къща. Оня тип му казал да отиде там. Дал му адреса, поръчал да занесе пистолета след полунощ и да е сам. Аз изобщо не стоплих. Просто реших, че онзи не иска съседите му да виждат Исая.

Маркърс тръгна да казва нещо друго, но се спря. Тъжно поклати глава, запали нова цигара и въздъхна.

— Това е всичко. На следващата сутрин полицията казва на майка, че Исая са го убили, но аз знам, че са го вкарали в капан. Той не е убил онази бяла жена и не е стрелял по сенатора.

— Казахте ли на полицията, че брат ви е доставял пистолет в къщата на сенатора?

Маркърс дрезгаво се изсмя.

— Да, бе. Шибаните ченгета няма да ми повярват, каквото и да им кажа.

Демарко замълча, обмисляйки следващите си думи. Не искаше да нарича Маркърс лъжец, но имаше известни съмнения относно историята с пистолета.

— И ти не ми вярваш — заключи Маркърс, сякаш беше прочел мислите му.

Преди Демарко да успее да отвори уста, Маркърс изръмжа:

— Майната ти, италианско лайно такова. Разкарай се от тука. Хайде.

— Вижте, господин Пери...

— Казах, разкарай се!

Шарън оправяше багажа и си тананикаше, щастлива като някоя проклета чучулига. Само ако знаеше истината, помисли си Гарет Дарси.

Чарли Екълнд го беше уведолил, че иска да си вземе кратка ваканция. Един вид малка премия, каза хитрото копеле. Дори му даде пет бона допълнително, за да могат с госпожата да си изкарат като хората.

Всичко това бяха глупости. Чарли просто го баламосваше. Пращаше го далеч от Вашингтон, където да не могат да го намерят лесно.

След като Гълъбицата отиде в онази болница за пияндета в Мериленд, Екълнд започна да разкарва него и Тоби и Фил, накъдето му скимне. Един ден трябваше да следи Големия гълъб, на следващия — Демарко, а понякога и онази кучка Ема. Е това вече беше майтап. Която и да беше тази Ема, биваше си я. Нямахше начин да не е професионалист. Всеки път, когато трябваше да я следи, тя му се изплъзваше за около десет минути. Щеше да го е срам, ако не знаеше, че се изплъзва и на Тоби и Фил, а Екълнд, мамка му, дори се изсмя, като му каза, че я е изпуснал.

Но това, което беше видял онази вечер — и което беше чул, — ето това вече бяха неща, които никак не му се искаше да вижда и чува. Защо *точно* той трябваше да е там онази вечер? Защо не се падна на Тоби или на Фил? Екълнд — това лъжливо дребно лайно — и преди беше карал хора да изчезват, а да накара един пенсиониран агент като Гарет Дарси да се изпари, човек без официален статус... е, това никак нямаше да се опъне на добрия стар Чарли. И най-смешното беше, че когато му дойде времето, сигурно точно Фил или Тоби щяха да са тези, които ще го очистят.

Фил беше сложил бръмбарите. Докато Гълъбицата си беше вкъщи, Екълнд не искаше да поема риска да ги хванат как ги инсталират. Но след като отиде да се лекува и след като Големия гълъб

почти не се прибираше, той прати Фил да ги монтира. Сложи в кабинета на Големия гълъб, във всекидневната, в кухнята и в голямата спалня и ги свърза с едно записващо устройство, което се задейства от глас, скрито зад електромера отвън. Беше работа на Дарси да взема старите касетки всяка вечер и да слага нови.

Онази вечер седеше пред къщата на Големия гълъб и чакаше всички лампи да загаснат, за да може да вземе касетките — и тогава всичко се срина. Видя всичко и бръмбарите чуха всичко. Дори успя да направи няколко снимки с малкия си боклучав кодак. Не бяха много на фокус, но очевидно бяха достатъчно ясни, защото, когато Екълънд ги видя... По дяволите, Дарси можеше да се закълне, че за последно Чарли Екълънд е бил толкова щастлив, когато убиха Джак Кенеди.

Беше принуден да изчака няколко дни, за да вземе последните касетки, важните, и изключително много се радваше, че криминалистите не бяха намерили записващото устройство, докато са събирали улики в къщата. Бръмбарите никога нямаше да открият, освен ако не тръгнеха да събарят стени, но можеха да забележат записващото устройство, ако се бяха постарали. За щастие — или може би за нещастие — криминалистите прекараха цялото си време в голямата спалня, не отвън.

И след това от едната тъпотия той прослуша касетките.

Когато Екълънд го попита дали ги е прослушвал, той отрече, но беше ясно, че малкото лайно се досеца, че го лъже. И точно тогава си получи „премията“ — ключовете за къщата близо до Лодърдейл и плика с допълнителните пари. Да, какъв невероятен шеф беше добрият стар Чарли.

Искаше му се да каже на Шарън да забрави за Флорида, че ще ходят в Мексико. Или може би в Канада щеше да е по-добре, но там беше толкова студено, по дяволите. Познаваше един тип, който можеше да им изкара чисти документи, а брат му можеше да продаде къщата и по някакъв начин да му прати парите. Проблемът беше как щеше да си получава пенсията. Ако пратеше някакъв документ за смяна на адреса, за да му я изпращат някъде другаде, Екълънд можеше да го проследи.

— Скъпи — извика Шарън от спалнята, — къде са ти банските? Червените, не онези на цветята.

Банските. Божичко. Зачуди се как ли щеше да реагира тя, ако ѝ кажеше: „Мило, няма да плуваме кой знае колко, защото видях нещо, което ми се иска да не съм виждал, и сега тоя лукав дърт шибаняк от Лангли сигурно ще ме убие. Така че, кукло, ще се наложи да си сменим имената, да се преместим в Нова Скотия и да си намерим работа в някоя консервна фабрика, за да не умрем от глад.“

Да, чудеше се как ли ще реагира.

— Виж в най-долното чекмедже — каза той, — при наполеонките ми. А може би и наполеонките ще трябва да вземеш в багажа.

— Какво? — извика Шарън.

Ема паркира пред училището — непривлекателна триетажна купчина от кафяви тухли — и отвратно потръпна от мрачната гледка. Имаше камери над прозорците на по-ниските етажи, камери по ъглите на сградата, защитени от телени мрежи, и униформен пазач, който стоеше на главния вход в парадна поза с радиостанция и палка на колана. Мястото ѝ напомняше на затвор, с единствената разлика, че нямаше кули с картечници. Пазачът наблюдаваше група тийнейджъри, които сигурно трябваше в момента да са в час, но просто си седяха, пушеха, смееха се и разговаряха шумно. Тя предположи, че за пазача е по-добре да са извън училището, отколкото вътре, където трябваше да се разправя с каквито поразии успеят да свършат.

Беше дошла, защото Демарко я помоли да провери една информация, което можеше да свърши и с няколко телефонни разговора, но после беше решила да отиде лично. По принцип не би помогнала на Демарко с толкова лесна задача, но в момента той си имаше достатъчно главоболия покрай Морели и ЦРУ.

На влизане в училището Ема кимна на пазача и той ѝ кимна в отговор, без да отклонява вниманието си от групата момчета.

Докато минаваше по един коридор покрай редове с очукани шкафчета, тя си спомни колко много мразеше гимназията. Презираше групичките и натиска на съучениците, с който трябваше да се съобразява. Увлеченията на момчетата по онова време я смущаваха, маймунското им поведение я отвращаваше — момчета не много по-различни от онези пред училището, само дето бяха бели и богати. А и в онези дни беше обърквана заради сексуалността си, може би най-трудната част от всичко. Но в частното училище, в което беше учила, най-силният наркотик, на който бе изложена, беше марихуаната и ако някой от съучениците ѝ е бил въоръжен, тя определено не е знаела. Там нямаше охрана, нямаше метални детектори на вратите, нямаше го страха от някой загубеняк с автоматично оръжие, който може да

изтреби мъчителите си. В сравнение с училището на Исая Пери нейната гимназия беше по-безопасна от манастир.

Намери заместник-директорката в кабинет, където единият прозорец беше закърпен с шперплат. Директорът не беше там — даваше показания в съда. Заместник-директорката Биатрис Томпсън беше едра афроамериканка с очи на ветеран от войната, който е бил оставен прекалено дълго на фронта. Ема можеше да си представи как Томпсън е напуснала колежа с учителска диплома в ръка, изпълнена с надежда, оптимизъм и желанието да прави добро за своите. Сега, двайсет и пет години по-късно, тя беше на предела на силите си. Беше видяла прекалено много деца, израснали без бащи, прекалено много деца, чиито модели за подражание са били царе на дрогата и насилието, прекалено много деца, които вярват, че единственият честен начин да се измъкнеш, е свързан с топката. Работата на Томпсън беше да задържи прилива с детска лопатка и преди години беше осъзнала колко е безсмислено всичко. Но все още се опитваше, Бог да я благослови, все още се опитваше.

— Той беше невероятно хлапе — каза Томпсън. — Без съмнение щеше да постъпи в колеж. Беше отличник, имаше страхотни резултати по SAT, членуваше в най-добрите клубове.

— Имаше ли калкулатор? — попита Ема.

— Разбира се. Трябваше му за курса по математика за напреднали, който посещаваше. Училището му го купи.

— Тогава защо му е било да краде калкулатор?

— Не знам.

Трябваше да каже: „Той не би го направил!“ Защо не го защитаваше? Ема се зачуди. Защо точно тя просто приемаше факта, че Исая Пери наистина е извършил онова, за което пишеха вестниците? Ема знаеше отговора: беше се случвало прекалено много пъти — едно хлапе като по чудо е преминало невредимо през минното поле от неблагоприятни условия, след което пада на крачка от обетованата земя.

Тази жена, тази добра жена, се нуждаеше от различна работа, която ще възвърне младежкия ѝ оптимизъм.

— Мога ли да ви попитам още нещо?

Жената кимна.

— Как успяваше Исая? Как успяваше да се справя, и то толкова добре, докато много други се провалят?

Учителката се усмихна — усмивка, по-тъжна от лилии, положени на гроб.

— Брат му. По-големият му брат, наркодилърът, му помагаше. Грижеше се да ходи на училище. Грижеше се никой да не го закача. Грижеше се да стои далеч от бандите и наркотиците. Веднъж Маркът дойде на родителска среща, когато майка му бе заета; изпоплаши всички учители.

Ема слезе по стълбите на училището с наведена глава, ровейки в чантата си за ключовете от колата. Отляво се чу вик. Момчетата, които беше видяла да седят пред училището, сега играеха баскетбол. Рингът нямаше мрежа, а по таблото имаше пет-шест дупки, за които Ема беше сигурна, че са от куршуми. Тъкмо когато погледна нататък, тя видя как едно хлапе, което не беше по-високо от метър и седемдесет, прелетя и заби топката. Все едно имаше метални пружини в кльощавите си крака. Изражението на пълно задоволство по лицето на хлапето, увиснало от ринга, очарова Ема.

Тя извърна очи от играта в посока към колата си и удоволствието ѝ моментално се изпари. Чарли Екълнд стоеше до мерцедеса ѝ. На няколко крачки встрани бодигардът му движеше глава, все едно проследяваше траекториите за чист изстрел.

— Защо имате бодигард? — попита Ема, когато стигна до колата си.

— Преди една година — Екълнд хвърли поглед към своя човек — решихме, че унищожението на един южноамерикански наркокартел ще донесе изгода на един амбициозен полковник. Бяхме успели да унищожим картела, но за съжаление шефът му остана жив. Това не беше част от плана. Е, този господин, кокаиновият магнат, имаше репутацията на безпощаден човек и я демонстрира, като уби нашия полковник и семейството му по много брутален начин, но по-важното, някак си успя да разбере, че аз съм лично замесен в неговите нестоди. И тогава, по някакъв късмет, приятелчето изчезна и не можем да го открием. Минаха шест месеца и подозирам, че може да е мъртъв, но не съм сигурен, и дотогава... — Екълнд посочи с глава бодигарда си.

— Прекрасно — промърмори Ема. — И какво правите тук?

— Ние...

— Ще престанете ли да казвате „ние“. ЦРУ няма нищо общо с каквото и да се занимавате. Това си е *ваша* операция, Чарли. По някаква причина наблюдавате сенатор Морели, както и Джо Демарко, както и мен.

Кожата около очите на Екълнд се набръчка, когато той се усмихна.

— Без значение дали става въпрос за мен или за Управлението — каза той, — ние... Извинете ме. Аз, аз искам да прекратя това, с което сте се заели.

— И с какво по-точно смятате, че се занимавам?

— В момента вие и вашето приятелче разследвате смъртта на Лидия Морели и аз искам да престанете. Мигновено. Искам тази малка драма да се разиграва без външна намеса. Достатъчно добре ли ме разбрахте?

За момент Ема се вгледа в Екълнд, преди да отговори.

— Имали сте хора, които са наблюдавали Пол Морели в нощта, когато жена му беше убита. Нали, Чарли?

Екълнд не отговори, но очите му бяха едновременно бляскави и някак плоски, като пластмасовите очи на евтините кукли.

— Предполагам — продължи Ема, — дошли сте, за да отправите някоя заплаха, да ми кажете какво ще ми се случи, ако не изпълня каквото искате.

— Правилно — кимна Екълнд. — Удоволствието е толкова голямо, когато човек си има работа с умни хора.

— Ами действайте тогава.

— Много добре. Имате си приятелка, красива млада жена, която живее с вас. Свири на виолончело. Тя пътува доста. Точно си говорихме за наркотици. Не мислите ли, че ще бъде много тъжно, ако следващия път, когато тръгне нанякъде, намерят огромен пакет хероин в куфара ѝ?

Ема направи крачка към Екълнд, но той не се отдръпна. Просто източи врат, за да я погледне.

— А вашият приятел Демарко по рождение, така да се каже, има връзки с организираната престъпност. Мога да измисля един куп начини да се възползвам от тази ситуация.

Ема сведе глава, така че лицето ѝ застана на сантиметри от това на Екълнд.

— Чарли — почти шепнешком изрече тя, — мислите ли, че бодигардът ви е достатъчно добър, за да ми попречи да ви убия?

След обяд Демарко се върна в офиса си и завари две нови съобщения на гласовата си поща. Първото беше от Ема и потвърждаваше това, което той вече знаеше — че Исая Пери е бил добър ученик с отлични перспективи. Съобщението ѝ завършваше със загадъчното изявление, че Чарли Екълнд от ЦРУ отново е говорил с нея. По-късно щяла да му обясни какво ѝ е казал Екълнд, но за известно време нямало да може да му помага при разследването. Вместо това щяла да се опита да намери начин да ги отърве от Чарли Екълнд.

Второто съобщение беше от един конгресмен, който споделил с председателя опасенията си, че синът му взема наркотици, но не можел да бъде сигурен. Махоуни му бе дал номера на Демарко.

Демарко се изненада, че Махоуни му е намерил нова задача, когато току-що му беше поръчал да разследва смъртта на Лидия Морели, но осъзна, че Махоуни може би е говорил с конгресмена преди настоящата му задача. Другата възможност, разбира се, беше на Махоуни да не му пука с колко неща едновременно товари Демарко. Помисли си дали да не игнорира съобщението на конгресмена за няколко дни, но след като, така или иначе, не знаеше каква да бъде следващата му стъпка по отношение на Лидия, реши, че не му пречи да говори с човека за сина му. Също така си помисли, че ако го следят, тази извънредна мисия би могла да обърка преследвачите му, а и щеше да е много готино да има и някой друг объркан, освен него, макар и за кратко.

Половин час по-късно седеше пред бюрото на конгресмена и се преструваше, че си води записки, докато политикът говореше. Конгресменът беше едър червендалест мъж от Охайо, с ръце като на пристанищен хамалин и Демарко знаеше, че е бил футболна звезда в колежа преди двайсет години. На Хълма имаше репутацията на обещаващ политик — решителен, прозорлив, агресивен. Истински нападател в политиката. Но когато заговори за сина си, цялата му

самоувереност го напусна. Ръцете му нервно потрепераха и очите му гледаха навсякъде, само не и в Демарко. Въпреки че имаше самочувствието, че може да управлява цялата страна, той не знаеше какво да прави с четиринайсетгодишния си син. Даде на Демарко снимка на хлапето, каза му къде ходи на училище и придоби облекчен вид, когато Демарко си тръгна от кабинета му.

Частното училище приличаше на малък колеж от Бръшляновата лига. Момчетата носеха сини блейзъри и вратовръзки на райета. Демарко видя сина на конгресмена заедно с още едно момче да излизат от училището, когато извънпя звънецът. И двамата бяха руси и късо подстригани и имаха високомерния вид на привилегированите. Те бяха бъдещето на Америка, Бог да ни е на помощ.

Вместо да се качат на частния автобус, който караше съучениците им у дома, двамата тийнейджъри хванаха градския автобус до центъра. Демарко ги проследи до един магазин на „Джей Кру“ и видя как откраднаха чифт ръкавици.

През следващия един час стояха на ъгъла на улицата и очевидно чакаха някого. Демарко си мислеше: И сега накъде? Какво щеше да прави, след като знаеше, че Исая Пери най-вероятно не е бил нито крадец, нито убиец?

В шест часа Демарко видя сина на конгресмена да се ръкува — два пъти — с един кльоцав потаен латинос с каубойска шапка. Когато момчето и приятелчето му се пъкнаха в тоалетната на някакво заведение за бързо хранене, Демарко ги последва и ги чу да смъркат кокаин.

Докато момчетата чакаха метрото, за да се върнат в Чеви Чейс, у Демарко се зароди един въпрос, който нямаше нищо общо с тези разглезени диванета. Как бе стигнал Исая Пери от общинските жилища в Александрия до Джорджтаун? Полицейският доклад не казваше нищо за намерена близо до къщата на сенатора кола, която да принадлежи на Исая. Метрото не спираше в Джорджтаун, в полунощ автобусът би бил проблем, а хората обикновено не си вземаха такси, за да извършат двойно убийство.

Демарко сподели с Ема последното си прозрение относно убийството на Лидия, а тя му предаде разговора си с Чарли Екълънд.

Седяха на масата в кухнята на Ема. Демарко, който обичаше да готви, обожаваше кухнята на Ема. Беше голяма, светла и просторна, и оборудвана с всяка кулинарна джаджа, позната на модерното човечество. От задната част на къщата се чуваше как Кристин свири на чело. Демарко разпозна пиесата, което означаваше, че не беше от обичайните претенциозни произведения. Имайки предвид какво обсъждаха с Ема, някой реквием щеше да е по-подходящ.

— Значи Екълънд защитава Морели — заключи Демарко.

— Мисля, че вече да — отвърна Ема. — Но смятам, че беше прав по-рано, когато каза, че Ван Хорн и Сътъл не работят за Екълънд, а за онзи влиятелен мъж, за когото разправяше Лидия.

— Чудесно — промърмори Демарко. — Значи сега Морели си има двама души, които му помагат.

— Да. И Екълънд заплашва, че ще пострадате ти и Кристин, ако не престанем да душим около смъртта на Лидия. Така че трябва да намеря начин да го... неутрализирам.

— Какво искаш да направя? — попита Демарко. — Да се отдръпна за известно време?

— Не. Не можеш. Струва ми се, има едно обстоятелство, което е в наш интерес. Почти сигурна съм — не, убедена съм, — че това, с което се занимава Екълънд, не е получило одобрението на ЦРУ. Следователно няма екип, който да му помага. Може и да е платил на този-онзи да следят семейство Морели — наемници като Сътъл и Ван Хорн или може би пенсионирани агенти, — но съм сигурна, че не разполага с екип от петдесет души и че не използват сателит, за да ни следят. Операцията си е на Чарли, не на Лангли.

— А това с какво ни помага? — попита Демарко.

— Помага ни, защото човешкият ресурс на Екълънд е ограничен и ако човек се постарее, сигурно ще успее да се изплъзне на този, който го следи.

И така, Демарко, който никога не беше обучаван как да избягва шпиони, напусна къщата на Ема и отново започна да криволичи на пълна скорост по завоите и тесните улички, като постоянно местеше очи към огледалото за обратно виждане, докато се опитваше да се отърси от невидимия преследвач. И през цялото време се чудеше как ли планира Чарли Екълънд да унищожи живота му.

На Демарко посещението на общинския комплекс в Александрия никак не му се бе сторило забавно по светло. Още по-малко пък по тъмно.

Паркира под единствената улична лампа в квартала, която все още работеше, излезе от колата, заключи я и отиде до входната врата на семейство Пери. Почука, почака една минута, после пак почука. Най-сетне вратата отвори набита тъмнокожа жена на около петдесет, облечена в избелял розов халат. Имаше набръчкано, повехнало от работа лице, а кожата под очите ѝ беше посивяла от изтощение. Тъмните ѝ очи издаваха един живот, преминал в скръб, бедност и лош късмет.

В ръцете си държеше момченце на не повече от две годинки. Беше облечено в пижамка, изрисувана с подскачащи зайчета, и смучеше биберон, докато гледаше Демарко. Очите му бяха огромни, невинни и любопитни и за разлика от тези на жената пухкавите черти на бебето не издаваха никакви грижи. Не беше достатъчно голямо, за да знае, че неочаквани гости посред нощ обикновено носят лоши новини.

— Да? — попита жената.

— Извинете, че ви безпокоя толкова късно, госпожо. Вие ли сте майката на Маркъл Пери?

— Да. Кой сте вие? Поредният репортер?

— Не, госпожо. Търся Маркъл. Вкъщи ли е?

— От полицията ли сте? Какво е направил пак?

— Не съм от полицията, госпожо. Адвокат съм. Търся сина ви по работа.

— По работа? Да не сте му клиент?

— Не, госпожо. Просто трябва да говоря с него. Важно е.

Тя огледа Демарко и изражението ѝ на погнуса го накара да се почувства като червей. Очевидно си мислеше, че купува дрога от Маркъл.

— Моля ви, госпожо, ще ми кажете ли къде мога да го намеря?

— По това време на нощта — каза тя — обикновено е с изпадналите си приятели в онзи клуб в центъра.

Демарко я попита за името на клуба.

— Казва се... не мога да се сетя. Ето, подръжете бебето. — Тя бутна детето в ръцете му. — Някъде в кухнята имаше рекламно кибритче.

Демарко несръчно хвана малкото момченце и те се спогледаха мълчаливо, любопитните кафяви очи в циничните сини. Детето се пресегна и стисна носа на Демарко, след което, тъй като не откри нищо друго, с което да си струва да се занимава, продължи да го зяпа и да смуче биберона. Госпожа Пери се върна с кибрита с името на клуба, подаде го на Демарко и си взе бебето. Демарко ѝ благодари и се обърна да си ходи.

— Ей — провикна се тя. — Като го видите, кажете му, че момичето, дете е наел да му гледа сина, не му е сменяло пелените цял ден. Сега бебето цялото се е обринало от собственото си ако. Кажете му, че малката кучка беше толкова надрусана, като се прибрах, че дори не ме позна. Кажете му, чухте ли?

Тя тресна вратата в лицето на Демарко, преди той да успее да обели и дума.

Рап, мелодичен като пневматичен чук, щурмува слуха на Демарко, когато влезе в клуба. Очите му се пригодиха към оскъдната светлина и видя, че е единственият бял човек в помещението, а всички глави са обърнати в неговата посока. Той остро усети уязвимостта на това да си различен.

Взря се през опушения мрак и най-сетне откри Маркъс Пери, седнал с някаква млада жена на една маса в най-далечния край. Беше облечен в по-официално облекло, отколкото предишния път. Нямаше ги якето с качулка и развързаните маратонки. Носеше черно сако върху бяло копринено поло. Около врата му имаше златни верижки, а диамантената му обеца проблясваше на оскъдната светлина. Тази вечер той съвсем добре би се вписал и в най-скъпите клубове в града, стига никой да не забележеше пистолета в кобура под мишницата му.

Младата чернокожа жена с него беше красавица с дълга шия и профил като на нубийска кралица. Беше облечена с тясна червена рокля, с достатъчно дълбоко деколте, за да разкрие великолепен бюст, и достатъчно къса, за да покаже перфектни крака. Прекрасната приятелка на Маркъс обаче не изглеждаше много щастлива; зяпаше нанякъде с отегчено изражение на красивото си лице и потропваше нетърпеливо по масата с дългия си маникюр.

— Господин Пери, трябва отново да говорим — каза Демарко.

Маркъс не му обърна грам внимание, дори не си направи труда да го погледне. Бавно вдигна една чаша към устните си, отпи, след това внимателно я постави обратно на масата до полупразна бутилка „Джак Даниълс“. Имаше бавните движения и стъкления поглед на много пиян човек.

Преди Демарко да се повтори, младата жена каза на Маркъс:

— Скъпи, ще отида да седна при Реджина, докато ти си говориш с този човек. Съжалявам за брат ти — много добре го знаеш, миличък, — но не знам защо ме покани да излезем тази вечер. И две приказки не си казал, откакто сме тука. Ела да ме викнеш по-късно, ако искаш. Окей?

Маркъс не отговори. Продължи да гледа право напред, съсредоточен в някакъв невидим хоризонт. Младата жена леко тръсна глава с отвращение и се изправи. Застана до Демарко и го погледна изотгоре; с високи токчета беше доста над метър и осемдесет. Демарко усети топлината, която струеше от тялото ѝ, като че ли в слабините ѝ гореше малка пещ.

— На ваше място щях да съм много внимателна, господине — каза тя на Демарко. — След тази работа с брат му е като побесняло куче. Вече преби един тази вечер, а той нищо не му беше направил.

Прекрасно. Демарко седна на мястото на жената срещу Маркъс.

— Как ме намери? — попита Маркъс, все още втренчен напред. Говореше завалено и толкова тихо, че Демарко едва го чуваше.

— Майка ви ми каза, че сте тук.

Маркъс безчувствено се изсмя.

— На бас, че не е била много щастлива.

— Не беше.

Демарко предаде на Маркъс какво бе казала майка му за детегледачката.

— Ще ѝ счупя главата на тая малка кучка — мрачно се закани Маркъс.

— Причината да дойда тази вечер...

За пръв път Маркъс погледна Демарко право в очите.

— Мислиш си, че не ми пука за сина ми, нали? Мислиш си, че той е просто някакво бебе с майка, дето се е чукала за пари, друсала се е и накрая пукнала, а баща му е наркодилър. Нали така?

Точно това си мислеше Демарко, но не каза нищо.

— Ама грешиш. Ожених се за майката на детето. И не се друсаше, и не беше курва. Не е взела свръхдоза и не е умряла от СПИН или някакви такива лайна. Имаше рак, онзи лимфния. Обичам сина си.

— Радвам се да го чуя, господин Пери. Но аз дойдох да поговорим за брат ви.

— Казах ти всичко, което знам.

— Не, не всичко — кротко отрече Демарко.

Очите на Маркъс злокобно се присвиха и спомняйки си предупреждението на младата жена, на Демарко му се прииска да беше измислил по-дипломатичен начин да нарече Маркъс лъжец. И трезвен беше достатъчно опасен, а когато беше пьян и разкъсван от скръб, всяко противоречие можеше да е фатално.

— Брат ви имаше ли кола?

Маркъс се замисли, лицето му придоби подозрително изражение. Знаейки, че Демарко може да провери, той в крайна сметка отговори:

— Не. Що питаш?

— Мисля, че знаете защо. Закарали сте брат си до къщата на сенатора в нощта, когато са го убили. Нали? Когато ми обяснихте за доставката на пистолета в полунощ, казахте: „Аз изобщо не стоплих“. Закарали сте го, нали? — повтори Демарко.

Маркъс се размърда в стола си и се поизправи, стана още по-огромен пред очите на Демарко.

— Мъчиш се да ме изкараш съучастник, а?

— Не, не мисля, че сте съучастник. Мисля, че сте свидетел.

Маркъс несъзнателно кимна безмълвно.

— Кажете ми какво стана. Моля ви.

Маркъс продължаваше да мълчи.

— Господин Пери...

— Да, закарах го. Седях в колата, докато той отиде до къщата. Каза, че след минутка се връща. Както и да е, той влиза в къщата — не видях кой му отвори — и след около пет минути чувам два изстрела. След още две минути чувам трети изстрел. Не знаех какво да правя. Беше ясно, че нещо не е наред, но не исках да нахлувам в къщата, не и в тоя бял квартал. И така си останах в колата, и се молах той да излезе, но вместо него се появи онзи, белият. Нисък трътлест тип с къдрава коса. Щях да изляза от колата и да го хвана тоя малък шибаняк — да го питам какво е станало с брат ми, — но тогава запищяха сирени от другия край на квартала и аз се чупих.

Демарко вече разбираше, че не само мъката разкъсваше Маркъс, а и гузната съвест. Чувстваше се лично отговорен за случилото се с малкия му брат и поставяше собствения си кураж под въпрос, задето не бе направил нищо, след като бе чул изстрелите.

— И сега какво? — попита предизвикателно Маркъс. — Ще идеш при ченгетата да им кажеш, че съм помогнал на брат ми да застреля онази госпожа? Нищо не можеш да докажеш.

— Аз нищо няма да направя, господин Пери. Но *вие* трябва да направите нещо. Трябва да кажете на полицията какво наистина се е случило.

Маркъс бавно поклати глава. Понечи да заговори, когато очите му рязко се съсредоточиха в нещо зад Демарко. Демарко се обърна и видя младата жена с червената рокля да танцува с някакъв мъж. Всяко нейно движение беше прелъстително. С такова тяло нямаше и как другояче; би изглеждала прелъстителна и докато чисти риба.

Демарко се обърна с лице към Маркъс и видя, че той все още гледа жената и партньора ѝ на дансинга. На лицето му имаше малка злобна усмивчица.

— Трябва да говорите с полицията — повтори Демарко.

— Какво си мислиш, че ще стане, ако отида при ченгетата? — попита Маркъс, докато все още гледаше жената. После се обърна към Демарко. — Е, нека аз да ти кажа. Ще рекат, че съм бил там да помагам на Исая, че съм му бил шофьор, ама като шофьор, дето ще го *измъкне*. Никога, ама никога няма да повярват, че е доставял пистолет на оня мъж.

Демарко за кратко поспори с него, но после осъзна, че Маркъс е прав. С неговото досие никой нямаше да му повярва, че не е замесен в

убийството.

— Не, няма да говоря с полицията — каза тихо Маркърс, — но ще оправя нещата. Да, ще оправя нещата.

Не говореше на Демарко, а даваше обещание пред себе си.

— Не бъдете глупав — каза Демарко. — Пол Морели е сенатор на Съединените щати, не някой квартален наркопласьор. Ако искате да направите нещо, отидете в полицията.

Маркърс се изправи и бавно достигна височината си от метър и деветдесет и пет. Демарко се изправи срещу него.

Маркърс отново хвърли поглед към жената на дансинга, после към Демарко. В очите му блестяха сълзи. Той протегна дългите си ръце и ги сложи на раменете на Демарко, след което се наведе, така че лицата им едва не се докоснаха. Той се ухили — усмивка, която противоречеше на проблясващите сълзи в очите му.

— Ти наистина си въздух под налягане. Известно ли ти е?

Маркърс заобиколи Демарко и бавно се насочи към дансинга, към жената в червената рокля и мъжа, който танцуваше с нея.

Демарко бързо си тръгна от заведението. Не искаше да става свидетел на бурята, която всеки момент щеше да се отприщи.

Блейк Хановър носеше същата жълта пижама, с която беше облечен и последния път. Седеше си в креслото и синият резервоар на пода до него съскаше като змията на Ева, докато му помагаше да диша. Изглеждаше толкова по-зле от последното посещение на Ема, че тя се зачуди дали не носи същите дрехи, защото няма сили да се преоблече. Апартаментът миришеше на стар умиращ човек.

— Трябва да ми помогнеш за Чарли Екълнд — каза Ема.

Хановър се усмихна и Ема видя, че дори и това като че ли му костваше усилия. И знаеше защо се усмихва: каква ирония точно от него да потърси помощ. Но Хановър нямаше сили да прави саркастични коментари. Попита само:

— Защо?

— Дълга история, Блейк. — Веднага осъзна, че никога досега не го беше наричала с малкото му име. — Въпросът е, че Екълнд помага на един мъж да стане президент, а мъжът, на когото помага, е убиец.

— Обикновено се превръщат в убийци едва след като станат президенти — отбеляза Хановър.

Може би не е чак толкова слаб, помисли си Ема.

— Но как мога да ти помогна аз? — попита Хановър.

— Имам нужда от начин да контролирам Екълнд. Имам нужда от някакво предимство.

— Ами желая ти късмет — каза Хановър. — Няма да откриеш нищо гнило във финансите му. Чарли е богат. Роден е в купчина пари. А ако реши да краде... Е, човек, който успява да прикрие следите на парите на ЦРУ от Конгреса и от Управлението за правителствена отчетност, не би имал никакви проблеми да скрие и собствените си пари. А ако си мислиш да се хванеш за секс, и това можеш да забравиш. Лично аз мисля, че Чарли е асексуален. Никога не е бил женен и никой не знае да е имал и гадже. Години наред хората си мислеха, че е обратен, но и за това няма доказателства. Опитвам се да ти кажа, че дори и като млад сексът не е бил приоритет за Чарли, а

сега, на тази възраст, още по-малко. Така че ако си смятала да го спиеш чрез секс или пари, ще трябва да измислиш друг начин.

— Някакви предложения?

Хановър поседя известно време, без да каже нищо, и като че ли беше съсредоточил цялата си енергия да поеме следващата глътка въздух.

— Всъщност — каза накрая — единственото, което го вълнува, е ЦРУ. Управлението е целият му живот. Ако искаш да престане да те тормози, трябва да се захванеш с това, което му е най-ценно.

Хановър отвори уста, за да каже още нещо, но се закашля — стържещ, влажен, отвратителен звук. Ема отиде до кухнята и напълни една чаша с вода от мивката. Поднесе чашата към пресъхналите устни на Хановър и той отпи няколко малки глътки, след което ѝ направи знак да дръпне чашата.

— Имаш ли кой да ти помага? — попита Ема.

Блейк поклати глава.

— Искаш ли да се обадя на някого? Мога да уредя сестра да се грижи за теб. Аз ще платя.

Хановър пак поклати глава.

— От хосписа ще дойдат утре сутрин, но аз си викам, какъв е смисълът да се проточват нещата? Имам един стар 45-милиметров в нощното шкафче до леглото ми. Дали би могла да ми го донесеш?

— Не мога да го направя, Блейк. Съжалявам.

Хановър се засмя.

— Така си и мислех. Ама реших, че ще е забавно да пробвам.

Докато шофираше, Ема си мислеше какво ѝ беше казал Хановър: единственото, което вълнува Екълнд, е работата му и ЦРУ.

И тогава ѝ просветна — имаше начин да обезоръжи Екълнд.

Извади мобилния си от калъфа на колана, но промени решението си. Съмняваше се, че Екълнд подслушва телефонните ѝ разговори, но защо да рискува? Отби в една бензиностанция и се обади от автомата. Час по-късно, уверена, че никой не я следи, тя пиеше кафе с двама мъже в една боулинг зала в Арлингтън.

Майк Кохарски беше над шейсетгодишен, побелял и як. Беше бивш командир от флота, който беше прекарал двайсет години на

ядрени подводници и обикновено носеше ризи с дълъг ръкав, за да скрие татуировките, които си бе направил по време на един отпуск на брега, който не си спомняше. Вторият мъж беше Сами Уикс. Сами приличаше на кръстоска между трол и жокей, толкова нисък и грозноват, че малките деца се очароваха при вида му. Майк и Сами бяха партньори в детективска агенция, която рядко припечелваше нещо, защото бяха прословути със своята придиичност към клиентите.

— Искам да следите един мъж — каза им Ема. — И държа да сте особено внимателни — добави тя. — Има си един много нервен бодигард.

Каквото почукало, такова се обадило, Чарли, каза си тя, след като приключи с инструкциите към Майк и Сами.

Следващият номер, който набра, беше на Демарко.

— Как се казва онзи твой приятел, репортерът от „Уошингтън Поуст“?

— Реджи Хармън.

— Добър репортер ли е?

— Пие — отговори Демарко.

— Добре — каза Ема.

След това Ема се обади на четирима свои познати, хора, които бяха не само нейни приятели, но и длъжници както в личен, така и в професионален план. Помоли ги за услуга, каквата никога не би поискала, ако положението не беше толкова напечено. Единият от тези приятели беше жена, която работеше за президентския съветник по националната сигурност. Вторият беше мъж и работеше като висш анализатор в Агенцията за национална сигурност. Третият беше висш агент от ФБР, който ежедневно присъстваше на съвместни срещи с ЦРУ и Министерството за вътрешна сигурност. Четвъртият беше директорка на отдел в ЦРУ, омъжена жена, с която Ема беше имала връзка, когато и двете бяха съвсем млади. Последният разговор най-много я притесняваше и тя подозираше, че след тази случка жената никога повече няма да ѝ проговори. Но трябваше да опита.

Ема поиска от четиримата следното: да се сдобие с определена информация, която, ако бъде разкрита публично, ще изложи ЦРУ, но по никакъв начин няма да застраши националната сигурност или важна операция на ЦРУ. Само толкова.

Реджи Хармън влезе в църквата и се огледа. Не беше католик и не знаеше как изглеждат изповедалните, нито къде се намират в църквата. Тогава видя три малки врати в източната част. Вратите бяха горе-долу по средата на редовете с пейки и над едната от тях имаше незапалена крушка с кехлибарен цвят. Влезе през вратичката, която беше най-близо до олтара, както го бяха инструктирали.

В изповедалнята беше толкова тъмно, че той се притесни. Посегна към шишенцето в джоба си и глътна от водката — огнената му утеха. Точно прибра шишенцето обратно в джоба си, когато едно малко прозорче се отвори. Сега на мястото на преградата имаше телена решетка и от другата страна Реджи видя силуета на лице, но не можеше да различи чертите му.

Реджи си помисли, че ако беше католик, не би му се харесала идеята да изповядва греховете си на такова място.

— Господин Хармън? — попита човекът от другата страна на прозорчето.

— Да — отвърна Реджи.

— Имам информация за вас.

— Кой сте вие? — Не можеше да разбере с мъж ли говори или с жена. Човекът отсреща ползваше някакво устройство да си преправя гласа и звучеше като някой, на когото са му извадили ларинкса. На Реджи, който беше както пияница, така и пушач, никак не му хареса този звук.

— Всичко, което ви е нужно да знаете, е, че работя за ЦРУ. В статията си можете да ме наречете висшестоящ служител на Управлението.

— Но откъде мога да знам, че сте такъв? — попита Реджи.

— От това, което предстои да ви кажа — отговориха отсреща.

На следващия ден на трета страница в „Уошингтън Поуст“ имаше статия от един абзац. Според вестника „висшестоящ източник от ЦРУ“ бе информирал репортера на „Уошингтън Поуст“ Реджиналд Хармън, че агент на ЦРУ е бил депортиран от Джакарта, Индонезия, предишния ден заради опит да подкупи член на индонезийския

кабинет. Когато господин Хармън се свързал с индонезийския посланик във Вашингтон, господин Юсеф Кала потвърдил историята и заявил, че индонезийското правителство е „силно обезпокоено“, че действащ американски агент би направил подобно нещо. Господин Кала добавил, че му предстои среща с държавния секретар, за да обсъдят инцидента. Пресаташето на Белия дом Джералд Хофман казал, че не е бил информиран за инцидента, преди от „Уошингтън Поуст“ да се свържат с него, но бил сигурен, че президентът ще обсъди ситуацията с директора на ЦРУ Колин Мърфи.

Паки Морис беше шеф на канцеларията на младшия сенатор от Мериленд. За разлика от Ейб Бъроус и повечето други старши помощници на сенаторите, които познаваше Демарко, Паки не изглеждаше вечно затормозен. Безгрижното му излъчване може и да се коренеше в непукисткото му отношение към живота изобщо, но по всяка вероятност се дължеше на факта, че баща му притежаваше половината търговска част на Балтимор. Паки Морис не възприемаше безработицата като съществена заплаха.

Паки беше близо два метра висок и тежеше около сто и петдесет килограма, а тези кила бяха меки и разплути: ако някъде там имаше мускули, то те бяха далеч, далеч под повърхността. Имаше къса тъмна коса, която сресваше напред, и месест гърбав нос. Винаги напомняше на Демарко на охранен римски император, увит в огромна бяла тога, който сочи с палец надолу, доволен, че праща на смърт някой окървавен гладиатор. Напоследък Паки беше започнал да носи червени тиранти и папийонка, при което тирантите приличаха на състезателната маркировка на някой тир, а папийонката почти се скриваше под многопластовата му брадичка.

Когато Демарко влезе в офиса му, гигантските крака на Паки, четирийсет и осми номер, си почиваха върху бюрото му, а той се беше облегал назад в стола си и четеше спортния раздел на „Балтимор Сън“. Той погледна над вестника към Демарко и каза:

— Мисля, че „Рейвънс“ трябва да инвестират парите си в науката. С всичките милиони, които профукаха по играчи, някой умник досега можеше да им е конструирал биоробот. Като от онзи филм „Робокоп“. Можеха да си направят робозащитници. Поне няма да са в списъка с контузени през половината шибан сезон.

— Още ли залагаш на „Рейвънс“, Паки?

— Не залагам, аз правя дарения. В тазгодишната си данъчна декларация ще обявя букмейкъра си за благотворителна организация.

— Разкажи ми за Ейб Бъроус, Паки.

— А, Ейб, моят събрат роб на законодателството?

Паки беше като магнит за клюките — събираше ги в пазвата си, както скъперникът си къта жълтиците.

— Да. Какво ще кажеш за него?

— Защо питаш?

— Чисто любопитство.

— Чисто любопитство? — повтори Паки и присви проницателните си очи. Когато Паки присвиеше очи, те изчезваха между гънките тлъстина.

— Да — отвърна Демарко.

— А ще ми кажеш ли *защо* ти е любопитно?

— Не.

— Божке, колко изгодна сделка. Аз ти помагам — ти ми разправяш глупости. Как мога да откажа?

Демарко си замълча.

Преди няколко години беше нает един безскрупулен лобист — което си е чиста тавтология, — за да попречи на Конгреса да приеме един определен закон. Лобистът решил, че един от начините да се подсигури, че е изпълнил изискванията на клиента си, е да изнуди някои определени законодатели, които се колебаели как да гласуват. Наел няколко млади жени, много по-хубави на външен вид от обичайните улични проститутки, за да подмамят избраните законодатели в леглата си и със скрита камера да ги заснемат в пози, в които те не биха искали да ги видят съпругите им.

Демарко беше пратен от Махоуни да отърве един конгресмен, който се бил хванал в клопката на лобиста, и в процеса на действие Демарко попадна на снимки на Паки Морис. На снимките Паки беше гол — гледка, която до ден-дневен му докарваше кошмари — и се беше разположил между две голи жени, чиито лица бяха изрисувани като на актьорите от мюзикъла „Котки“. Демарко не знаеше защо лобистът има компрометиращи снимки на Паки, но подозираше, че това има нещо общо с безсрамно богатия му баща. Демарко даде негативите на Паки — без да коментира сексуалните му фантазии, — но оттогава Паки така и не можеше да реши дали Демарко не си е запазил копия от фотосесията.

— Добре — каза Паки, — но нека те попитам нещо: по каквото и да работиш, има ли то нещо общо с любимия ми сенатор от Мериленд?

Демарко вдигна дясната си ръка — жест, който правят както лъжесвидетелите, така и тези, които казват истината — и отговори:

— Заклевам се, Паки, не правя нищо, което ще навреди на шефа ти.

Очите на Паки отново се присвиха в опита му да прецени доколко е способен Демарко на измама. Скептичен, но очевидно поуспокоен, той каза:

— Сиско Кид и Панчо. Морели, разбира се, е героят, но си има нужда от своя Панчо. Ейб Бъроус играе един много гаден Панчо.

— Какво имаш предвид?

— Виждал си Морели — самата доброта, самото благоразумие, нито една лоша дума за никого. Е, преди Морели изобщо да е стигнал до масата за преговори, Ейб се е разходил из града и е изпонамушкал тоя-оня в гръб или ги е праснал с нещо тежко по главата. Тук горе всички играем грубо, Джо, но Ейб е играч, който не само ще те залъже — той ще се прицели право в главата ти и ще ликува, ако те изкара от игра.

— А какви са личните им отношения? Близки ли са помежду си, приятели ли са? Бъроус лоялен ли е към Морели, тоест има ли нещо повече извън отношенията им на служител и работодател?

Паки се замисли за момент и докато размишляваше, устните му се движеха, все едно дъвчеше нещо много малко с големите си предни зъби.

— Приятели ли са? Не. Но Бъроус обича Морели.

— Обича го? Искаш да кажеш, че е обратен?

— Не. Ейб го обича платонически. Боготвори дори земята, по която стъпва Морели, а Морели дори и не знае, че Ейб съществува.

— Имаш ли някакво основание за това твърдение, Паки?

— Нищо конкретно. Просто чувството, което изпитвам, когато ги видя заедно. Не са като сенатор и помощник — по-скоро като съпруг и раболепна, благоговееща пред него съпруга. А има и разни истории — добави Паки с блеснали очи, наслаждавайки се на ролята си на клюкарка.

— Какви истории?

— Ами например как веднъж в Ню Йорк, преди Морели да стане кмет, някакво ченге го спряло една вечер, защото карал колата както му падне, по средата на шосето. Бъроус платил глоба от хиляда долара и

му взели книжката, защото карал пиян. Ченгето, което ги спряло, казал, че Бъроус е шофирал, но шест месеца по-късно партньорът му заявил, че Бъроус бил свеж като кукуряк, а Морели така се бил отрязал, че едва говорел.

— Значи Бъроус си е сложил главата в торбата заради Морели?

Паки сви рамене.

— Докъде би стигнал Бъроус заради Морели, Паки?

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно.

Паки се поколеба за миг, след това добави:

— Ейб би умрял за него.

37

— Вижте — каза Реджи, — трябва ли да продължаваме да се срещаме точно тук? Тръпки ме побиват от това място.

— Това е църква — каза човекът от другата страна на прозорчето. — Как може да ви побиват тръпки в църква?

— Не знам, но е така. Изглежда ми, де да знам, богохулно, че го правим тук.

— Хм — каза човекът. — Включен ли е диктофонът ви?

— Да — каза Реджи. — Прекалено е тъмно да си вода записки, по дяволите! — И на мига съжали, че е изпсувал в църква.

* * *

В статия на първа страница на „Уошингтън Поуст“ пишеше, че от ЦРУ обявили разкриването на тренировъчна база на Ал Кайда в Нигерия преди три месеца. Нигерийският президент Джозеф Мбанедо яростно отрекъл, че страната му подслонява терористи, но американският посланик в Обединените нации настоял да бъдат наложени икономически санкции върху западноафриканската държава. Предишния ден високопоставен служител на ЦРУ информирал репортера на „Уошингтън Поуст“ Реджиналд Хармън, че задълбочен анализ на сателитни снимки от Националната служба за разузнаване разкрил, че предполагаемата тренировъчна база всъщност се оказала футболно игрище, използвано от членовете на методистка мисионерска църква на километър-два оттам. Говорителят на ЦРУ Мерилин Сийли каза, че е докладвано за допуснатата грешка на президентския съветник по националната сигурност Стивън Мартел и вече се предприемат дипломатически стъпки за туширане на последствията от нея.

Сами Уикс, детективът миньонче, когото Ема назначи да следи Чарли Екълнд, докладва:

— Всяка сутрин на път към Лангли той се отбива в „Старбъкс“ на шест пресечки от дома си. Обича мока. Излиза от колата — след него и онзи огромен бодигард с квадратната глава — и заедно влизат в кафенето, за да си купи мока. Обикновено е там около седем сутринта, плюс-минус пет минути.

— Благодаря ти, Сами — каза Ема.

Реджи не знаеше какво се случва, но източникът му от ЦРУ до момента не го беше подвел по никакъв начин. Това копеле дори го превръщаше в звезда. На всичко отгоре покрай събитията напоследък той понамали и пиенето.

Източникът му каза да отиде в „Старбъкс“ във Фолс Чърч. Около седем сутринта щял да пристигне черен лексус, от него щели да слезат белокоос мъж и един здравеняк и да влязат заедно в кафенето. Реджи трябваше да изчака да излязат, което се случи пет минути по-късно.

Когато белокоосият тръгна да слиза по стълбите, Реджи пристъпи насреща му и в същия момент здравенякът бръкна под сакото си и Реджи видя автоматичния му пистолет в кобура. Майко мила.

— Извинете ме — каза Реджи, — вие ли сте Чарлс Екълнд?

Белокоосият направи знак на другия, че всичко е наред, и каза:

— Да.

— Името ми е Реджи Хармън, господин Екълнд. Репортер съм от „Уошингтън Поуст“. Чудех се дали имате някакъв коментар по статиите, които наскоро публикувах, относно големите гафове на ЦРУ в Западна Африка и Индонезия. Не знам дали сте ги чели, но...

— Не, нямам коментар — отвърна Екълнд. — А сега, ако обичате, да ме извините.

И Екълнд заобиколи Реджи.

— Ей, чакайте малко — викна Реджи и тръгна след Екълнд, но маймуната с пистолета сложи ръка на гърдите му и поклати глава.

Реджи просто остана така, докато лексусът си замина, потривайки мястото, където го беше натиснал онзи тип.

— Реджи — каза Демарко в слушалката, — мислиш ли, че ще успееш да откриеш копие от програмата на Пол Морели за седмицата, преди жена му да умре?

Демарко можеше да се сдобие с графика и сам, но засега смяташе за благоразумно да не бие на очи със своя интерес към Морели.

— Морели? Какво си намислил, Джо? — възкликна репортерът.

— Не мога да ти кажа, Реджи.

— Виж, доста съм зает тези дни. Не знам дали си забелязал, но заковах ЦРУ два пъти за два дни.

Чудесно, помисли си Демарко, сега Реджи се беше надул.

— Виж, Реджи — каза Демарко, — ако ми свършиш тази услуга и ако това, върху което работя, се получи, ще ти предоставя историята, ексклузивно. Заклевам се.

Това си беше най-нагла манипулация. Нищожна бе вероятността проучванията на Демарко да стигнат до публикация.

— Ама по какво работиш? — попита отново репортерът.

— Реджи, просто ми имай доверие — каза Демарко, щастлив, че в момента Реджи не можеше да види лукавата му физиономия. — Това, с което съм се захванал, е много по-голямо от историята, че ЦРУ не прави разлика между терористи и футболисти.

Дълго време от другата страна на слушалката не се чу нищо. Реджи или обмисляше предложението на Демарко, или беше изпаднал в алкохолна кома.

— Добре, Джо — каза той най-сетне. — Ще се пробвам.

— Можеш да се престориш, че се каниш да пишеш...

— Не е нужно да ми обясняваш как да си набавя необходимата информация. Аз съм стар пияница, не млад малоумник.

Затвориха, след като се разбраха да се срещнат в един бар на Юниън Стейшън в пет следобед.

Барът се намираше на Юниън Стейшън. Беше приятно място с леко доловима атмосфера на Американския югозапад — леко доловима, ако човек не обърне внимание на четирите триметрови червени пластмасови люти чушлета, които висяха от тавана. Слънчевата светлина нахлуваше през високи прозорци, а в случай че прозорците не осигурят достатъчно светлина, по дължината на бара имаше и малки лампички за клиентите, които искат да виждат какво пият. Реджи моментално намрази мястото.

— Какво, по дяволите, търсим в това леговище на юпита? — възмути се той. — Шибаната светлина е толкова ярка, че можеш да видиш всяка проклета спукана вена на носа ми.

— Просто беше удобно, Реджи.

— Заслужават да им се накълца разрешението за алкохол. Баровете трябва да са тъмни и задимени. С месинг и махагон. С избледнели снимки на стари боксьори по стените.

Преди Реджи да успее да даде още предложения за декора, Демарко попита:

— Успя ли да вземеш графика на сенатора?

— Фасулска работа.

Реджи бръкна в джоба си и извади лист хартия. Демарко го грабна и започна да чете.

— Ако ми кажеш какво търсиш, мога и да ти помогна — предложи Реджи.

Демарко не му обърна внимание. Във вестниците бяха писали, че вечерта, преди да бъде убита, Лидия Морели била пусната временно от рехабилитационната си програма в „Отец Мартин“, за да присъства на някакъв прием със съпруга си. Във вестника не пишеше какъв е бил този прием и Демарко беше любопитен как се е държала тя със съпруга си през последната нощ от живота си. За деня на убийството в графика на сенатора пишеше: „7:30 ч., вечеря Джаско“.

Демарко взе мобилния телефон на Реджи — неговият беше с изтощена батерия — и се обади на Мадлин Мос, жена от хайлайфа, с която беше имал кратка авантюра след развода си. Мадлин ходеше на официални мероприятия шест вечери в седмицата и дори и да не е била поканена на събитието от графика на Морели, тя все пак можеше да му каже каквото искаше да знае. След като си поговори с нея — да,

дълго време беше минало; да, спомняше си добрите стари времена, — той я пусна като ловджийско куче на светския живот по следите на „вечеря Джаско“.

Докато я чакаше да му се обади, Демарко внимателно прегледа графика на Морели, а в същото време Реджи лочеше питиета със замайваща скорост и се мъчеше да изкопчи с какво се занимава Демарко. Ако не беше дал на Мадлин номера на Реджи, щеше да го зареже да се оправя със сметката, която с бързо темпо приближаваше трицифрено число.

Нищо в графика не му хвана окото. Морели бе имал ангажменти като говорител почти всяка вечер с най-различни организации като Американската медицинска асоциация, някаква конференция на строителни компании и Асоциацията на пилотите. Дните си в Конгреса през тази седмица бе прекарал в поредица от редовни заседания на комисии, с изключение на един ден, когато бе хванал самолета за Ню Йорк, за да се срещне с някакви избиратели. Върнал се от Ню Йорк още същия ден, навреме да смае докторите на вечерята на Американската медицинска асоциация. Също така бе присъствал на обяд по случай нов експонат в института „Смитсониън“, посетил бе спешното и педиатричното отделение в някаква болница във Вашингтон и си бе подстригал косата. През ден сутрин бе играл скуош в клуб, който би отказал членска карта на Демарко. Морели беше зает човек — само като прегледа графика му, Демарко се умори.

Научи единствено, че Морели очевидно не е бил особено притеснен за съпругата си, защото не си бе направил труда да я посети в клиниката, с изключение на деня, в който бе отишъл да я вземе за Джаско приема. Просто я беше завел в клиниката за една седмица, за да я държи далеч от пресата, след което я бе игнорирал до нощта на смъртта ѝ.

Мадлин най-накрая се обади и уведоми Демарко, че въпросното събитие било в чест на Елън Джаскович — благодетелка от класата на Майка Тереза, посветила живота си на малтретирани жени, бездомни деца и други благотворителни каузи. Събитие, на което определено си е струвало да се присъства, заключи Демарко, но не чак толкова важно, че да е било наложително заради него да прекъсне лечението на съпругата си. С котешки мъркация си клюкарски глас Мадлин го информира, че Лидия Морели не се появила на приема. Сенаторът

лично се обадил на домакинята и се извинил, че съпругата му се чувствала „неразположена“. Според Мадлин това означаваше, че Лидия някак си е успяла да се натряска през краткото време между напускането на клиниката в Мериленд и вечерята.

След като Демарко благодари на Мадлин за помощта и я закле да запази разговора им в тайна — обещание, което знаеше, че тя беше по природа неспособна да спази, — той погледна към Реджи и видя, че очите му са приковани върху жена в другия край на помещението. Жената беше на около петдесет години и кожата под брадичката ѝ беше леко увиснала. Беше с къносана коса и прекалено плътни зелени сенки за очи. Изглеждаше като женския вариант на Реджи — една жена, която на младини е била красива и която е видяла прекалено много от живота от столчето си на бара.

Реджи усети, че Демарко го гледа, и без да сваля очи от жената, обясни:

— Познавам онова момиче. Бяхме заедно в Чикаго, отразявахме една и съща история, вече дори не помня каква, а тя беше пратена от някакъв тексаски вестник. За начало се опитахме да разберем кой ще успее да изсмуче червейчето от бутилката текила и преди да е приключила вечерта, вече бяхме в нейната стая и мачкахме чаршафите. Дявол да го вземе, страхотна беше, Джо.

Реджи поклати глава и добави:

— Никога повече не я срещнах след онази нощ.

Демарко виждаше, че тази жена носи на Реджи сладко-горчиви спомени и те не бяха свързани само с горещ секс. Реджи се връщаше към онези дни, когато огънят в стомаха му не беше причинен от киселини.

— Защо не отидеш да ѝ кажеш „здрости“? — предложи Демарко. Все още загледан в жената, Реджи отвърна:

— Абе майната му, няма да ме помни, така или иначе. А и на каквото съм заприличал, съмнявам се, че ще иска да си спомни креватните ни приключения.

— Времето и за нея не е спряло, Реджи. Какво ще загубиш?

Реджи помълча само миг.

— Мамка му, прав си.

Ставайки от стола, той се погледна в огледалото отсреща, оправи вратовръзката си и позаглади изтънялата си коса. Усмивката оголи

пожълтелите му зъби.

— Ей затова ми викат Чаровния Реджи. Гледай внимателно, момче, и се учи.

Демарко му стисна палци, когато Реджи се приближи към жената. Тя вдигна поглед, стресната да чуе името си, след което доближи глава до неговата, докато той ѝ говореше. Изведнъж жената извика по тексаски и се метна на кльоцавия врат на Реджи. Няколко минути си поговориха, след това жената събра нещата си и двамата тръгнаха, както реши Демарко, към някой бар, където светлината ще е по-ласкава и към двама им.

Заболя го да си признае, но Демарко завидя на Реджи — дъртият тлъстак си намери някого, а той беше сам. Огледа се наоколо и видя, че всички са по двойки. Двойки, които ходеха ръка за ръка. Двойки, които се гледаха в очите. Двойки, които само дето не правеха секс. Единствената самотна жена беше една скитница, която буташе пазарска количка, преливаща от безценни боклуци; в живота ѝ определено нямаше място за него.

Тъй като не се чувстваше готов да се прибере в празната си къща, Демарко си поръча още едно питие от една минаваща сервитьорка и се насили отново да прегледа графика на Морели. При втория прочит очите му се приковаха върху посещението на Морели в болницата във Вашингтон, височайшето му благоволение да обиколи педиатричното и спешното отделение.

Ема наблюдаваше как Чарли Екълнд, следван от бодигарда си, се приближи до масата за пикник, където седеше тя. Екълнд крачеше префърцунено, като вдигаше високо крака, сякаш за да предпази скъпите си обувки от мократа трева.

Ема беше избрала за срещата Тъкахоу Парк във Фолс Чърч, тъй като паркът беше на еднакво разстояние от неговата къща и нейната. Причината да избере това място обаче не беше удобството на Екълнд, а фактът, че паркът беше частично обграден с гъсти гори, в които се криеха приятелите ѝ Майк Кохарски и Сами Уикс, всеки въоръжен с пушка. Ема се съмняваше, че Екълнд — или по-скоро въоръженият му бодигард — ще се опита да я нарани, но както беше казал Клаузевиц: планирай според възможностите на врага си, не според намеренията му.

— Добър вечер — каза той, като седна на масата срещу нея. Бодигардът му остана прав, на достатъчно разстояние, за да не чува разговора. — Благодаря, че избрахте място, където мога да седя, докато разговаряме.

Той направи пауза, след което попита:

— Мога ли да предположа, че причината, поради която се срещаме, е намерението ви сега вие да ме заплашите?

— Както сам казахте, Чарли, хубаво е, когато човек разговаря с интелигентни хора. И да, прав сте. Каня се да ви заплаша и вие ще спрете да следите мен и Джо Демарко и ще престанете да помагате на Пол Морели.

— Никога не съм помагал на сенатор Морели — заяви Екълнд.

Ема осъзна, че това твърдение може и наистина да е вярно.

— Може и да не сте — каза тя, — но се опитвате да прикриете факта, че той е убил съпругата си.

Ема не беше наясно какво знае Чарли Екълнд за нощта, в която бе умряла Лидия Морели, но беше сигурна, че знае нещо. Беше наел хора да я следят, така че можеше да има свидетел, който да е видял Ейб

Бъроус да излиза от къщата на семейство Морели онази нощ, свидетел, който да опровергае историята, разказана от Морели на полицията. Ако отидем малко по-далеч, дори можеше и да е подслушвал къщата на Морели и да е чул всичко, което се е случило.

Преди Екълнд да успее да отрече, Ема каза:

— Вие сте едно достойно за презрение нищожество. Готов сте да оставите убиец да стане президент само за да влезе в Овалния кабинет човек, когото контролирате.

— Смятам, че надценявате влиянието ми — отбеляза Екълнд, докато почистваше някакво невидимо боклуче от панталоните си.

— Възможно е. Но държа да се уверя, че няма да нараните хората, които са ми скъпи.

— И няма да го направя, защото...

Ема отвори чантата си. В същия момент бодигардът пхна ръка под сакото си. Ема не му обърна внимание, но се надяваше да не извади оръжието си. Това можеше да коства живота му. Тя измъкна плик и взе отвътре три снимки. На тях се виждаше как Екълнд говори с Реджи Хармън пред кафене „Старбъкс“.

— Тази седмица на два пъти имаше изтичане на информация от страна на високопоставен източник от ЦРУ и тези разкрития доста са посрамили директора ви. Репортерът, написал тези статии, е човекът на снимките, който разговаря с вас точно пред кафенето, където се отбивате всяка сутрин преди работа.

— Аха — промърмори Екълнд. — Значи си въобразявате, че можете да убедите моя директор, че аз съм източникът на господин Хармън.

— Да. Репортерът не желае да разкрие източника си, но ще каже, че се е срещал с него в една католическа църква на две пресечки от дома ви и че се е срещал с вас.

— И вие смятате, че тези два факта и снимките са достатъчни? Може и да не сте толкова умна, колкото ви смятах — процеди Екълнд през малката си уста, чиито ъгълчета бяха вирнати нагоре, а малките му бляскави очички бяха студени като камък.

— Напротив, Чарли. Зададох си един въпрос, макар и с известно закъснение. А именно: Защо ще поемате подобен риск? Защо ще тръгвате на своя глава, без одобрението на Управлението, да следите сенатор Морели? Първоначално си помислих, че просто не искате един

настроен срещу ЦРУ президент в Белия дом, а ако той все пак се озове там, ще държите да имате някакъв контрол върху него. И все пак смятам, че целта не е да защитите Лангли от Белия дом. Единствената ви грижа е да защитите самия себе си.

— Себе си? — като ехо повтори Екълнд.

— Работата е вашият живот, Чарли, а отдавна сте преминали пенсионната възраст. Приятелите, които някога сте имали в Лангли, вече са се пенсионирали или са покойници и сега нямате влиянието, което сте имали преди години. Мисля, че сте си изпели песента. Действията ви подсказват, че се мъчите да откриете нещо, с което да изнудвате Морели, така че ако се опитат да ви пенсионираат, вие да можете да го накарате да се намеси. А може би сте дори още по-амбициозен. Може би си мислите, че с правилните ходове ще принудите Морели да ви направи директор.

Екълнд не каза нищо, но вече не се усмихваше.

— Каквито и да са подбудите ви — заключи Ема, — смятам, че настоящият ви директор, на когото президентът току-що му разказа играта, би заподскачал от радост, ако изскочи някой, когото да обвини за всичките си нещастия. Смятам, че ако Колин Мърфи види тези снимки, ще прати дъртия ви задник да си събира багажа, след което ще разпространи из целия Конгрес, че сте доносител на медиите, което ще попречи да ви одобряват за директор на ЦРУ дори и да въртите Морели на малкия си пръст.

Екълнд се взираше в Ема. Сега на бузите му имаше две алени петна.

— Е, ще видим какво ще излезе, нали така? — дрезгаво изрече той, при което стана и се отдалечи на късите си схванати крачета.

В осем часа същата вечер Демарко се натъкна на доктора, който беше развел Пол Морели из спешното отделение. Откри го зад една врата, на която пишеше САМО ЗА ПЕРСОНАЛ. Опънат върху продънено канапе, той пушеше цигара и разлистваше старо издание на „Спортс Илюстрийтид“, посветено на бански костюми. На масичката до канапето имаше кутийка от кола и смачкана обвивка от шоколадче. На земята имаше още една кутийка от кола, която докторът използваше за пепелник.

Демарко си пожела този човек да е личният му лекар.

Докторът беше над четирийсетгодишен. Косата му оредяваше на широкото чело, а гъстата му черна брада беше прошарена. Носеше очила за четене, омачкан зелен хирургически екип и износени маратонки. Изглеждаше уморен и кисел.

— Доктор Мейсън? — попита Демарко.

Докторът едва-едва го погледна над рамките на очилата си.

— Не ми пука дори и бубонна чума да имате, махайте се. На смяна съм от трийсет и шест часа.

— Извинете, че ви притеснявам, но е важно.

— Убеден съм. И кой сте? Някой безпощаден адвокат или застрахователен агент?

— Нито едно от двете. Работя за правителството.

— Тогава определено вървете по дяволите.

— Докторе, имате ли идея какъв процент от бюджета на тази институция идва от федералните фондове?

— Не — гласеше отговорът.

Кое то беше хубаво, защото и Демарко не знаеше.

— Много голям процент — каза той.

— И какво от това?

— Е, сенаторът, който ме изпрати тук тази вечер, си е извадил големия бюджетен нож. Ако се прибера с празни ръце, той ще извика

директора на тази болница и ще заплаши да го използва — и всичкото това заради вас.

Докторът се подсмихна. Беше работил вече ден и половина без сън; никой от администрацията не можеше повече да му вгорчи живота. Демарко реши да пробва различен подход.

— Докторе, само няколко лесни въпросчета. Ще отнемат не повече от минута. Моля ви. Имам жена и две деца вкъщи, които ми се иска да целуна преди полунощ. Помогнете ми.

Един дълъг миг докторът го изучава с поглед, след което отстъпи.

— Добре де, питайте.

Демарко не можеше да повярва: мъж, който не трепна при директна заплаха, се размекна в отговор на жалък зов за помощ. Може би затова беше лекар.

Мейсън дори се изправи до седнало положение.

— Е, какво искате?

— Сенатор Морели е посетил тази болница миналата седмица. Говорил е с вас в спешното отделение. За какво...

— Шефът ви иска да знае за посещението на Морели? За това ли сте тук?

— Докторе, политиката е идиотска игра и никой не обяснява правилата на нещастник като мен. Както и да е, за какво си говорихте с Морели?

Мейсън сви рамене.

— Обичайните неща. Колко пациенти преглеждаме на ден, колко души напускат и колко постъпват на работа, колко дълго трябва да чака един пациент. Такива работи. Уж е напипал същината, за да може после да се заяжда със здравеопазването като всички останали.

— Пита ли ви нещо за рани от куршум?

Докторът беше искрено изненадан от този въпрос.

— Не — каза той, — но докато беше тук, един лекар закърпваше простреляно хлапе. Сенаторът си сложи маска и известно време го гледа как работи — предполагам, беше му интересна процедурата.

— Можете ли да ми кажете къде точно беше прострелян пациентът?

Докторът запали нова цигара, издиша пушека в посока на табелата ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО и заби показалец в лявото си

рамо.

— Ето тук. Куршумът е влязъл в пекторалис майор, точно под ключицата. Хлапето е извадило късмет; ако куршумът го бе улучил малко по-долу, щеше да закачи белия му дроб.

Демарко не знаеше какво е пекторалис майор, но мястото, което посочи докторът, съвпаднаше с раната на простреляния Морели. Във вестника бяха приложили малка анатомична рисунка.

— Зададе ли ви някакви въпроси за пораженията, нанесени от куршума?

— Да, изглеждаше загрижен за пациента.

— Поиска ли да погледне рентгеновите снимки? — попита Демарко. — Нали се сещате, за да си изясни естеството на раната.

— Не. За какво, по дяволите? Пък и остана някакви си пет минути с мен, всичките фотографии бяха горе в педиатричното.

Пристанище „Уошингтън“ беше на няколко пресечки надолу от Ем стрийт в Джорджтаун. То всъщност не е точно пристанище, а нагъсто разположени сгради, включително един лъскав хотел и половин дузина ресторанти, накацали на вашингтонския бряг на река Потомак. Ресторантите са построени около площад с калдъръмена настилка и в средата има фонтан. Най-близо до реката има бар с масички отвън и рекламни чадъри на „Чинцано“ и човек може да седне и да наблюдава как разни отбори тренират по реката. Идеалното място за едно питие в някой пролетен ден. В тази ветровита хладна есенна вечер, с празния площад и прибраните чадъри, тук беше точно толкова пусто и мрачно, колкото и в душата на Демарко.

Той седна на една пейка близо до водата и се загледа в Потомак. В единайсет часа вечерта нямаше много за гледане. Реката беше само една широка черна ивица, отделяща Вашингтон от блещукащите светлини на домовете в Северна Вирджиния. Самолетите, които непрекъснато излитаха и кацаха на летище „Рейгън“, бяха прогорили червен знак на победата в нощното небе. Доверието, което имат хората на авиодиспечерите, е поразително, помисли си Демарко.

Знаеше какво се е случило с Лидия Морели. Не можеше да го докаже, но не се съмняваше, че е разкрил истината. Единствената му задача тази вечер, докато гледаше как кацат самолетите, беше да

подреди догадките си в един смислен низ от думи, които биха прозвучали убедително.

Пол Морели беше убил жена си. От председателя бе научил, че тя се кани да се свърже с пресата, и бе предизвикал конфронтацията. Сигурно бе попитал Лидия дали наистина възнамерява да разкаже на медиите някоя абсурдна история как той е насилвал дъщеря ѝ. В този момент, смяташе Демарко, омразата на Лидия беше бликнала като вода през срутен бент.

Тя е бесняла и пищяла, и Морели се е опитал да я успокои, да ѝ внуши, че всичко е било плод на въображението ѝ, подсилено от алкохола и скръбта. Но Лидия вече е била преминала границата, най-сетне е отказала да се поддаде и съпругът ѝ е заключил, че трябва да предприеме нещо, за да я спре.

За мъж с неговото влияние щяло да бъде лесно да накара лекарите в „Отец Мартин“ да я държат далеч от телефони и да ѝ попречат да приема посетители; може дори да е било стандартна практика пациенти със сериозна зависимост да бъдат държани в изолация. Демарко обаче подозираше, че когато Морели е затворил Лидия в клиниката, още не е имал намерение да я убива; пратил я бе там, за да я държи далеч от медиите и да си даде време за размисъл. Лидия беше казала на Демарко, че съпругът ѝ не допуска да го пришпорват към прибързани решения.

И когато е получил достатъчно време за размисъл, Морели сигурно е осъзнал, че единственият начин да си гарантира мълчанието на жена си е да я убие, и то бързо. Давал си е сметка, че не може безкрайно да я държи изолирана от външния свят в „Отец Мартин“. Също така в някакъв момент е решил, че има нужда от помощ, и е заключил, че Ейб Бъроус е човекът, който може да му помогне. Да въвлича когото и да било друг би го направило уязвим към изнудване до края на живота му, но е знаел, също както Паки Морис, че може да повери дори живота си на Ейб Бъроус. А ако Лидия беше казала на Демарко истината за отбора на Морели и Бъроус... Бъроус и преди е бил съучастник на сенатора, може би не в убийство, но в други подли начинания.

И така, двамата умни мъже са обединили усилията си. Имали зад гърба си заговори за решаването на далеч по-сложни проблеми от убийството на една беззащитна алкохоличка и не им е отнело много

време да съставят не особено оригиналния план някой да нахлуе в къщата на сенатора и да убие жена му, след което сенаторът да убие нападателя.

Демарко смяташе, че когато Морели е видял простреляното хлапе в спешното отделение на болницата, на практика невредимо след попадението на малокалибрения куршум, всичко е започнало да се подрежда и тогава той е поставил наистина брилянтния завършек на своя план. Малка била вероятността някой да се усъмни в неговата версия за смъртта на жена му — той все пак бил сенатор Пол Морели. Но ако бъде *прострелян* по време на фалшивия взлом, то тогава всякакви подозрения щели да отпаднат. Разбира се, имало е физически риск — да не говорим за огромната болка, — но като се има предвид залогът — кариерата му и най-вече президентският пост, — той бил склонен да поеме този риск.

Идеята добила конкретни очертания. Оставало да намерят някоя пионка, която да изиграе ролята на злия престъпник. Демарко нямаше идея защо са се спрели на Исая Пери. Може би Бъроус бе проучил миналото на няколко нископлатени служители в Ръсъл Билдинг, за да открие човек с досие или връзки с криминално проявен. Може би са избрали Исая просто защото е бил млад и чернокож. Какъвто и да е бил случаят, бяха намерили идеалния нападател, млад мъж с криминално досие и брат, познат на служителите на закона.

За да примамят Исая в дома на сенатора, те скроили плана Бъроус да купи пистолет от него и Бъроус веднага се заел да го изнуди, за да се подчини. Също така измислили и мотив на Исая — историята как Морели го хванал да краде от офиса му. Като се замисли човек, тази работа с мотива на Исая беше най-слабата част от плана им, но все пак се бе оказала достатъчно добра за полицията.

Докато седеше в тъмнината, Демарко можеше да си представи точно как се е случило. В деня на убийството Морели пътува до Авр дьо Грас и убеждава персонала на клиниката, че жена му трябва да излезе същата вечер, за да присъства на приема у Елън Джаскович, където в крайна сметка тя не се появява. Морели оставя Лидия с Бъроус, за да отиде на приема, и казва на Бъроус да не пречи на Лидия да пие колкото иска. Бъроус дори може и да ѝ е сипал успокоително в питието, за да я държи под контрол или да я приспи. Ако при аутопсия

в кръвта ѝ бъдат намерени следи от седатив, лекарите не биха се учудили, след като Лидия е била доказана алкохоличка.

След приема у Джаскович Морели се е прибрал у дома в полунощ, Исая Пери е пристигнал и колебливо е почукал. Бъроус, не сенаторът, е отворил вратата; бил е той, защото цялата сделка се е провела между Исая и Бъроус и заговорниците са се подсигурили, че момчето няма да се стресне и да побегне. Вътре в къщата Исая за пръв път вижда сенатора и Морели, с несравнимия си чар, веднага го успокоява. Казва на Исая, че pistolетът наистина е за него, и моли да го разгледа. Поздравява момчето, благодари му, че е изпълнил тази необичайна услуга, и след това под някакъв претекст го отвежда в спалнята. Веднъж озовали се в спалнята, сенаторът — Демарко беше сигурен, че е бил сенаторът, не Бъроус, дори Бъроус не би извършил хладнокръвно убийство — се приближава до Исая Пери, притиска pistolета в гърдите му и го прострелва в сърцето.

Лидия Морели се размърдва в съня си, но не се събужда заради количеството алкохол, което е изпила по-рано вечерта. Морели се приближава до спящата си съпруга и без колебание я застрелва в слепоочието. Не се е поколебал, защото е човек без съвест.

След убийствата той и Бъроус оглеждат стаята и нагласяват обстановката, все едно сенаторът и Исая са се борили за оръжието. Това обясняваше паузата между първите два изстрела и последния, които бе чул Маркърс Пери.

Тогава дошла сложната част. Сенаторът се разполага на мястото, където уж е бил, когато Исая го е прострелял. Той дава pistolета на Бъроус и му помага да постави дулото на точното място на рамото му, където е било простреляно и момчето от спешното отделение. Демарко можеше да си представи как Бъроус се колебае да натисне спусъка, докато Морели не му крясва да действа. Можеше да си представи как куршумът се връзва в рамото на Морели и как Морели превъзмогва болката благодарение на невероятната си воля.

След като Морели е прострелян, Бъроус изчаква, за да се увери, че шефът му няма да припадне, набира 911 и наблюдава как Морели казва на полицията да побърза да дойде в дома му и че жена му е била убита. След като обаждането е минало успешно, Бъроус светкавично изчезва от къщата, но сигурно се спира някъде наблизко, за да може да се обади отново, ако линейката не дойде скоро.

Да, Пол Морели беше убил жена си. Демарко ясно си представяше как се е случило всичко — и без съмнение друг нямаше да си го представи така.

Оставаше само едно нещо, което Демарко не можеше да си обясни: ако Морели имаше влиятелен съюзник, който и преди е извършвал престъпления заради него, защо не беше използвал същия човек, за да убие Лидия?

Махоуни притежаваше десетметрова лодка, която държеше в един яхтклуб близо до Анаполис. Съпругата му Мери Пат беше отличен моряк, също както и една от дъщерите му. Докато Демарко все още беше женен, Мери Пат беше поканила него и жена му на плаване един ден, когато вятърът беснееше с двайсет възела, и Мери Пат толкова наклони лодката на една страна, че перилата докоснаха водата. Изкара му ума, но жена му, каквато си беше празноглава, сметна, че е било страхотно.

Махоуни никога не се качваше в лодката с жена си. Твърдеше, че му ставало лошо в момента, в който напусне пристанището, но Демарко подозираше, че е ужасен от безразсъдното плаване на Мери Пат. Махоуни ползваше лодката само когато искаше да размишлява. Не я изкарваше от пристанището, само си седеше на палубата, пушеше пури, пиеше и мислеше. Сега той и Демарко се бяха разположили един до друг на шезлонгите и пиеха ямайски ром. Над главите им светеше пълната луна, а по водата танцуваха малки бели вълнички.

— Убил я е — каза Демарко.

Председателят затвори очи и устните му се раздвижиха в тиха ругатня.

— Как се е случило? — попита той.

Демарко му разказа. Когато свърши, Махоуни попита:

— Сигурен ли си?

Дали е сигурен? Беше сигурен, че О Джей е убил Никол; беше сигурен, че Лий Харви Осуалд не е действал сам — и беше точно толкова сигурен, че Пол Морели е убил жена си. Не можеше да го докаже, но беше сигурен.

— Да — каза той.

— А имаш ли доказателства?

— Не.

— И какво ще правиш?

— На този етап не мисля, че мога да направя каквото и да било. Но *вие* можете.

— Например? — попита Махоуни, като присви подозрително очи.

— Да говорите с позицията. И аз ще се срещна с тях, след като вие разговаряте, ще им кажа всичко, което знам, но ако отида сам, ще ме изхвърлят.

Със сигурност обаче нямаше да изхвърлят Джон Фицпатрик Махоуни. О, не. Ще подновят разследването и ще намерят реални доказателства, които да свържат Морели с престъплението. Ще накарат Маркърс Пери да признае, че е видял Бъроус да излиза от къщата. Ще пребият Ейб Бъроус с гумен маркуч и ще го накарат да проговори. Но не преди Махоуни да даде един голям тласък.

Председателят веднага отговори. Мозъкът в огромната му красива глава можеше да изчислява изгодни за него стратегии побързо, от който и да е компютър. Не му отне и една наносекунда да отхвърли предложението на Демарко.

— В никакъв случай — отсече той. — Ако отида в полицията и им кажа, че смятам Морели за убиец, а те не могат да го докажат, ще ми съдерат задника. Можеш ли да си представиш заглавията по вестниците? Председател на Камарата на представителите обвинява кандидат-президент в убийство. В никакъв случай няма да го направя, по дяволите, не и с това, с което разполагаш. Не, отиди сам при ченгетата.

— Нищо няма да се получи! — възрази Демарко.

— Ами направи така, че да се получи, мамка му!

Демарко поклати глава.

— Знаете, че ако отида в полицията, има голяма вероятност това да стигне до Морели. Ще ме подкрепите ли, ако Морели ме погне?

— Разбира се — не се поколеба Махоуни.

Разбира се, на баба ми хвърчилото, помисли си Демарко.

— Има и още нещо, което трябва да знаете — каза Демарко.

— Какво! — сопна се Махоуни.

Демарко виждаше, че шефът му иска тази среща да приключи и Демарко да си тръгне, но на Демарко не му пукаше. Хвърли се в дискусия за Чарли Екълънд и операциите му за следене на Морели, за смъртта на Ван Хорн и Сътъл и за незнайния мъж, който помагал на

Пол Морели през цялата му политическа кариера. Докато Демарко говореше, виждаше как раздражението на Махоуни расте. Историята на Демарко беше завързана, а Джон Махоуни нямаше търпение да слуша завързани истории. От друга страна, притежаваше способността да прониква в същината на проблема.

Той прекъсна своя подчинен по средата на изречението, като кресна:

— Стига! Стига с тези глупости за ЦРУ и някой си, който бил помагал на Морели. Избий си ги от главата и се съсредоточи върху едно нещо: съсредоточи се върху Морели.

— Да, но...

— Джо... — Махоуни се взря в очите на Демарко с онзи поглед, който използваше, за да убеди другите политици да го следват, погледа, който използваше, за да вкарва млади жени в леглото си. — Съсредоточи се върху Морели. Ако го спипаме, синко, вече няма да е от полза на онзи от ЦРУ. Ако го спипаме, каквото и да е правил в миналото и който и да му е помагал в миналото, става без значение. Него трябва да пипнем. Не можем да оставим да му се размине това, което е извършил.

Демарко не си направи труда да попита Махоуни защо постоянно казва „ние“, при положение че иска Демарко да свърши цялата работа и да поеме всички рискове.

Прииска му се да изкара Махоуни в морето с проклетата лодка и да го хвърли на рибите.

Лейтенант Дейвид Дръмънд свали вестника, който четеше, и раздразнено погледна Демарко.

— Това, което имам да ви кажа, ще ви шокира — заяви Демарко.

Изражението на досада върху лицето на Дръмънд мигновено се смени с усмивка.

— Не можете да ме шокирате, драги, дори и да си свалите гащите и да ми покажете розичка там, където се очаква да ви е патката.

— Добре тогава — каза Демарко. — Смятам, че сенатор Пол Морели, с помощта на шефа на канцеларията си Ейб Бъроус, хладнокръвно е убил Лидия Морели и Исаия Пери.

Съдейки по начина, по който увисна ченето на Дръмънд, Демарко прецени, че все пак е успял да шашне детектива дори без да си разкопчава колана.

В първия момент Дръмънд не каза нищо. Просто седеше и зяпаше Демарко, все едно се опитваше да прецени психическата му уравновесеност. Най-сетне прочисти гърлото си и проговори:

— Казвай каквото имаш да казваш, приятел, но да знаеш, че според мен си пълна откачалка. Ако не бях длъжник на Ема, отдавна да съм те изритал.

Демарко седна на дървения стол пред бюрото на Дръмънд. Надълго разказа за подозренията си, като се стараеше да изясни на Дръмънд всички нюанси, всички подробности, които беше научил и които го бяха довели до това заключение. Дръмънд седеше с ръце под брадичката и се взираше в Демарко, като единственият признак на чувствата му беше скептично увисналата уста.

Когато Демарко свърши, Дръмънд се облегна назад в стола си и сложи дебелия си боксърски ръце зад късо подстриганата си глава. Беше напълно спокоен — изобщо не изглеждаше като човек, с когото току-що са споделили конспирацията на десетилетието.

С глас, пропит със злостен сарказъм, той промърмори:

— Чакай да видим дали съм ви разбрал правилно. Лидия Морели, която деветдесет процента от времето е фиркана, ви е убедила, че съпругът ѝ, Божият дар за Америка, е насилвал доведената си дъщеря и я е докарал до самоубийство. Фактът, че пътната полиция е установила, че смъртта на Кейт Морели е била нещастен случай, е малък детайл, който вие очевидно сте решили да игнорирате. А когато Лидия бива изпратена в клиника — което дори вие признавате, че ѝ е било нужно, — решавате, че причината е заплахата ѝ, половин година след смъртта на дъщеря ѝ, да се свърже с пресата и да разкаже за всички гадости, които е направил съпругът ѝ. А, ще им каже и още една тайна — за този влиятелен мъж, който е помагал на Морели през цялата му кариера, — но вие не знаете кой е той. Дотук правилно ли съм разбрал?

Демарко усети как червенината бавно плъзва по шията към челото му, но все пак кимна в отговор на въпроса.

— Добре, да видим сега, докъде бях стигнал? А, да. След като Лидия е убита от онова малко копеленце...

— Исая Пери не е имал мотив да убива когото и да било, Дръмънд. Не се е опитвал нищо да открадне, по дяволите.

Дръмънд невъзмутимо продължи:

— Вие отивате при Маркърс Пери, наркодилър и убиец, и той ви убеждава, че малкото му братче е било в къщата на Морели онази нощ, за да му достави пистолет. Да му продаде пистолет, за бога! И според добрия гражданин Маркърс брат му го е направил, защото злият стар Ейб Бъроус, който прилича на тестено човече, го заплашил, че иначе ще си загуби работата.

— Той е бил просто едно осемнайсетгодишно хлапе, Дръмънд! Бъроус го е манипулирал.

Дръмънд продължи, все едно Демарко не бе издал и звук.

— И така, когато Исая Пери стига до къщата на сенатора, вие смятате, че сенаторът го убива с пистолета, който онзи ужким му продава, застрелва жена си в главата и после спокойно си сядат и дават на Бъроус да му пробие дупка в ръката. А, за малко да забравя. Бъроус нарочно е поръчал на Пери да донесе малокалибрен пистолет; и точно по време на посещението си в болницата при болните дечица Морели научава за пет минути достатъчно по анатомия и за огнестрелните рани, за да не си откъсне ръката. Пропуснах ли нещо?

— Да. Маркър Пери е видял Бъррус да излиза от къщата.

— Маркър е трябвало да измъкне брат си, идиот такъв! И защо му е Бъррус на сенатора, за да има свидетел, който да го изнудва до края на живота му?

— Не, защото Морели е искал някой да му помогне за Исая и защото го е било страх, че може да припадне, след като го прострелят, и е искал някой да е там да се обади за линейка, за да не му изтече кръвта.

— Кажете ми нещо, Демарко, тъй като историята си е ваша: *Защо* му е било на сенатора да се прострелва?

— Защото е знаел, че ако бъде прострелян по време на така наречения взлом, никой няма да го заподозре в убийството на жена му. И вие определено не сте се усъмнили. А той ще стане истински американски герой — не само че е застрелял един от лошите, а е бил и ранен. Когато президентският пост е заложен на карта, Дърмънд, хората са склонни да поемат големи рискове.

— Вие сте шибан побърканийк — изрече Дърмънд с равен глас — просто констатираше факт.

— Маркър Пери ми описа Бъррус. Откъде ще знае как изглежда?

Дърмънд замълча за момент, усмихна се и после каза:

— Видял го е по телевизията, когато Морели излезе от болницата.

Копелето имаше отговор за всичко.

— Тогава как Исая Пери е успял да влезе в къщата на сенатора? — продължи да настоява Демарко. — Знам, че къщата има аларма.

— Сенаторът казва, че са пускали алармата само когато излизат. Хлапето е счупило стъклото на задната врата и е влязло оттам.

— Или Бъррус го е счупил на излизане от къщата.

— Глупости.

— По дяволите, вие изобщо някакво разследване правили ли сте? Проверихте ли ръцете на Исая за следи от барут, за да установите дали наистина е стрелял? Анализирахте ли пръските кръв, за да разберете дали съвпадат с историята на сенатора?

Дърмънд се изсмя.

— Следи от барут! Пръски кръв! Да не следите сериалите „От местопрестъплението“ по телевизията, Демарко? Да не се мислите за Грис Гасъм, или както му е шибаното име?

Самата истина — единственото, което Демарко знаеше за следите от барут, *действително* беше от телевизията. Невежеството му обаче не го спря и той неволно повиши глас.

— Може би ако гледахте телевизия, щяхте да имате някаква представа как се разследва убийство.

Дръмънд се изправи. Насочи в Демарко дебелия си показалец и изкрещя:

— Вие сте напълно побъркан! Проклетата ви теория за убийство не е нищо повече от догадка, базирана на бръщолевенето на една алкохоличка и един изпаднал престъпник, който на всичкото отгоре е роднина на застреляното хлапе!

На свой ред Демарко се изправи, събаряйки стола, на който седеше, и кресна:

— На нито един от вас ли, идиоти такива, не му се стори странно, че този отличник в училище, който никога през живота си не се е забърквал в нищо, се е опитал да убие сенатор на Съединените американски щати?

И двамата стояха и се гледаха на кръв. Беше настъпил онзи момент, до който всички мъже достигат, когато не могат да се разберат — започват да крещят с пълна сила и едва не тръгват да се бият с голи юмруци. За Демарко налице бе поредното доказателство защо само жени трябва да са държавни глави.

След малко Дръмънд затвори очи и дълбоко си пое въздух. Усилието, което положи да възвърне самообладанието си, беше повече от осезателно. След това отново отвори очи и каза с неутрален бюрократичен глас:

— Господин Демарко, какво по-точно очаквате да направи този отдел?

— Искам да подновите разследването по убийството на Лидия Морели, но този път се отнесете към съпруга ѝ като към заподозрян.

Дръмънд кимна.

— Очакванията ви ще бъдат предадени на моите началници.

Демарко се взря в невероятно спокойното лице на ченгето и попита:

— Няма да си мръднете пръста, нали?

Дръмънд се наведе напред, подпря големите кокалчета на ръцете си върху бюрото и каза:

— Остават ми шест месеца до пълна пенсия. Разкарайте се и да не съм ви видял повече.

Телефонът до леглото му внезапно го събуди. Погледна с едно око часовника на нощното шкафче — седем и половина сутринта. Несъобразително копеле. Вдигна слушалката и изгъгна едно „ало“.

— Демарко, ЛАЙНО такава! Да си в офиса на сенатора в десет нула-нула. Разбра ли?

Беше Бъроус. Лошо му се пишеше.

— Какъв е проблемът, Ейб? — попита Демарко. Вече знаеше какъв е проблемът.

— Много добре знаеш какъв е шибаният проблем! — потвърди Бъроус.

Демарко си помисли дали да не прати Бъроус да върви по дяволите, но рано или късно щеше да се наложи да изсърба попарата. А и трябваше да разбере какво знае Морели.

— Недоумявам за какво си толкова разстроен, Ейб — излъга той, — но ще дойда, щом така иска сенаторът.

— Добре ще направиш — изръмжа Бъроус. — ЛАЙНО такава! — изкрещя отново той, преди да тресне телефона.

На Демарко не му беше нужно да е ясновидец, за да се сети защо Пол Морели иска да го види. Детектив Дръмънд, изпитвайки нуждата да си подсигури почти пенсионирания задник, се бе обадил на шефа си, след като Демарко си бе тръгнал. „Ей, няма да повярваш — сигурно бе казал Дръмънд на шефа си. — Тоя кукавелник току-що ми разправи някакви щуротии, че Морели бил светнал жена си. Егаси майтапа.“ Шефът на Дръмънд сигурно се бе изхилил в съгласие, но мълвата се бе разпространила нагоре по стълбицата. В крайна сметка някой, който е искал да се подмаже на Морели, му се бе обадил. „Просто искахме да знаете, господин сенатор. Но не се тревожете. Не му се връзваме на тоя откачалник.“ Ако проклетият председател беше направил така, както го беше помолил Демарко, ако лично бе говорил с шефа на детективите, всичко това нямаше да се случи.

Спукана му беше работата.

Когато Демарко пристигна в офиса на Морели в Ръсъл Билдинг, двама добре сложени млади мъже в костюми седяха в приемната и четяха списания. И двамата застанаха нащрек, когато Демарко влезе, и го наблюдаваха, докато той отиде до бюрото на рецепционистката и попита за Бъроус. Демарко забеляза бдителните им погледи, както и малките устройства с телесен цвят в левите им уши с почти невидимите бели жички, които се спускаха в яките на саката им. Помисли си, че може би са агенти на Сикрет Сървис, но тъй като Морели все още не беше кандидат за президент, те по-скоро бяха цивилно облечени полицаи на Конгреса. Полицията на Конгреса постоянно осигурява защита на членовете на Сената и на Камарата на представителите и в този случай Демарко реши, че са се загрижили да не би някой, свързан с Исаия Пери — някой млад тъмнокож от престъпен квартал, — да вземе да си отмъщава за смъртта на Исаия. Които и да бяха тия типове, определено не се шегуваха.

Бъроус се появи веднага след като рецепционистката го уведоми за пристигането на Демарко. Изглеждаше по същия начин, както и последния път, когато Демарко го беше видял — торбести панталони, омачкана синя риза с едно висящо отвън панталоните крайче и надъвкана вратовръзка. С къдравата си коса и раздърпаните дрехи той приличаше на някакъв изпаднал клоун — с изключение на очите. Защо не беше забелязал тези очи по-рано?

Когато видя Демарко, лицето на Бъроус почервения, челюстта му се напрегна в потисната ярост. Понечи да каже нещо, но се спря и се обърна към бодигардовете.

— Проверете го — нареди им той. — Уверете се, че не носи подслушвателно устройство... или пистолет.

Бодигардовете моментално се изправиха, а единият пъкна ръка под сакото си, готов да извади оръжието, ако се наложи.

— О, за бога, Ейб — възпротиви Демарко. — Нямам...

— Не мърдайте, господине — каза единият мъж на Демарко.

Другият прокара ръце по всеки сантиметър от тялото му, опипа чатала му, разрови косата му докато кимне на Бъроус, за да му сигнализира, че всичко е наред, лицето на Демарко беше пламнало от смущение.

— Хайде — каза Бъроус. — Сенаторът чака.

— Господин Бъроус — обади се един от бодигардовете, — ако смятате, че този мъж представлява заплаха, ще се наложи да присъстваме на разговора ви.

— Не, нищо няма да направи — каза Бъроус. — Може да е тъп, но не чак толкова.

Демарко стисна зъби. Идеше му да блъсне Бъроус в стената заради този коментар, но бодигардовете щяха да го свалят на земята и да го закопчат с белезници за около две секунди. Така че овладя гнева си и последва Бъроус в офиса на Морели, като пътъом оправи косата си с пръсти.

Морели стоеше пред един прозорец, предлагайки на Демарко профила си. Поза като за снимка на някой кампаниен плакат, с купола на Конгреса като перфектния фон за перфектния кандидат. Черната превръзка вече я нямаше, нямаше го и изпития му измъчен вид при напускането на болницата. На Демарко му изглеждаше красив, атлетичен и с осанката на президент — и ни най-малко скърбящ. Единственото свидетелство, че съпругата му е умряла, беше черната лентичка на десния ръкав на сакото му. Самият костюм беше сив на тънки сини райета, а тъмночервената кърпичка в джобчето на сакото му беше в тон с цвета на вратовръзката. Лидия беше отгатнала — скоро щеше да се появи на корицата на „Джи Кю“ — най-видният необвързан мъж в Америка.

Сенаторът бавно извърна глава и се вгледа в Демарко за няколко секунди. Тъмните му очи бяха неразгадаеми, лицето му — безизразно. Най-накрая той посочи един стол пред бюрото.

— Заповядайте, седнете, Джо.

После се обърна към Бъроус.

— Ейб, кога трябва да съм в Белия дом?

— След двацет и пет минути, сенаторе. Колата ще бъде отпред след петнайсет.

Бъроус посочи Демарко и добави:

— Проверих го за подслушвателни устройства. Чист е.

Все едно изобщо не бе чул Бъроус, Морели се настани зад бюрото си. Бъроус зае позиция отдясно на Демарко, като се облегна на стената — беше прекалено изнервен, за да седне.

Морели изчака тишината да напрегне атмосферата до крайност, преди да попита:

— Защо сте отишли в полицията с тази история, Джо?

Демарко се поколеба. Не можеше да каже, че Махоуни му е наредил.

Преди Морели да успее да реагира, Бъроус се стрелна към Демарко и изкрещя в лицето му:

— Слушай, тъпако! Знаем всяка една дума, която си казал на ченгето. А сега отговори на въпроса на сенатора.

— Контролирай се, Ейб — смъмри го Морели. А към Демарко, със същия мек тон, който беше използвал и преди, отбеляза: — Ейб все пак е прав, Джо. Избягването на въпроса няма да ви помогне. Само ще ме ядоса, а, повярвайте ми, не бихте искали да ме ядосвате.

Откритата ярост на Бъроус не беше толкова ужасяваща, колкото съдържаността на Морели. Ейб беше като залп от пиратки, които припукваха в ухото на Демарко; сенаторът беше като граната — и когато тя гръмнеше, щеше да размаже Демарко из цялата стая.

Майната му, помисли си Демарко.

— Имах информация — каза той, — която сметнах, че полицията трябва да чуе. Беше мой дълг да им я съобщя.

— Разбирам. Значи просто сте си вършили работата. — Морели закима, все едно отговорът на Демарко звучеше смислено.

— Какъв дълг, бе! — не се стърпя Бъроус. — Тоя нещастник се...

Морели вдигна ръка, за да го усмири.

— Наистина ли вярвате, че съм насилвал дъщеря си и че съм убил жена си, Джо?

Като гледаше Морели, действително му се струваше невероятно този красив, уверен бъдещ президент да е извършил нещо толкова отвратително.

— Знам само какво ми каза съпругата ви, сенаторе.

— И кога сте разговаряли с Лидия?

— В деня, след като посетих дома ви. Тя ми се обади.

— Но защо ви се е обадила?

— Не знам. Може би защото бе чула, че се занимавам с дискретни проучвания. — Нищо нямаше да спечели, ако му разкриеше, че Лидия се е свързала с него, защото е искала той да продължи разследването на Тери Финли. Със сигурност знаеше само едно: светът

се бе обърнал с краката нагоре. Морели беше убил жена си, а Демарко беше подложеният на разпит.

— И вие наистина сте повярвали на твърденията ѝ — заключи Морели, като клатеше глава в недоумение как някой може да е толкова наивен.

— Беше убедителна.

— Джо, сигурно знаете, че Лидия имаше сериозен проблем с алкохола.

На видно място в ъгъла на бюрото на сенатора стоеше портретна снимка на Лидия и дъщеря ѝ. Морели погледна снимката и каза:

— Лека ѝ пръст, но беше доста объркан човек.

На снимката лицето на Лидия беше обърнато към това на дъщеря ѝ, а устните ѝ бяха извити в нежна майчинска усмивка. Кейт Морели имаше сините очи на майка си и дяволита усмивка, която разби сърцето на Демарко.

— И още нещо — продължи Морели, — какво, за бога, ви е било прихванало, че да избълвате всичките тези глупости, че Ейб бил в дома ми, а онова нещастно хлапе дошло да ми продаде пистолет?

На Демарко му писна да се гърчи като червей и той дребосък Бъроус да му крещи в ухото.

— Маркърс Пери, братът на Исая, ми каза.

После погледна към Бъроус и добави:

— Маркърс е бил в кола, паркирана пред къщата ви онази нощ, сенаторе. Бил е свидетел.

Демарко вече беше казал това на Дръмънд, така че не разкриваше на Морели нищо, което той да не знае.

Единствената реакция на Морели беше едно леко поклащане на главата, все едно му се е сторило забавно, че Демарко може да е толкова глупав, че да слуша Маркърс Пери, но Бъроус се намеси:

— Какъв свидетел, бе! Маркърс Пери е шибан наркодилър.

Недоволен, че не постигна желанието сарказъм, той не се стърпя и попита:

— И какво друго ти каза Маркърс?

Демарко не му обърна внимание, продължи да гледа Морели и Бъроус кресна:

— Отговори на въпроса ми, мамка му!

Демарко тръгна да става от стола — не смяташе да търпи повече простотиите на Бъроус, — но преди да успее да се изправи, Морели се разпореди:

— Ейб, иди да провериш дали е пристигнала лимузината.

Демарко мигновено осъзна, че Морели не се беше загрижил какво може да причини Демарко на Бъроус, а искаше Бъроус да се махне от страх, че в яростта си помощникът му може да се изпусне. Ейб беше слабото му място и сенаторът го знаеше. Демарко се зачуди дали и Ейб го знае.

— Но, сенаторе... — понечи да възрази Бъроус.

— Ейб, отиди да провериш за колата. Веднага, ако обичаш.

Морели изчака вратата да се затвори.

— Отправили сте някои много сериозни обвинения срещу мен, без дори да имате доказателства, Джо, и аз съм много разстроен от постъпката ви. Полицията не ви вярва, разбира се, дори са притеснени, че сте психически неуравновесен. Подозирам, че вече са предупредили Сикрет Сървис и охраната на Конгреса.

Чудесно. Сега беше влязъл в списъка с побърканите атентатори. Проклетият Махоуни.

— И силно се надявам да не тръгнете да звъните на пресата с шантавите ви теории.

Демарко не каза нищо, но се чудеше дали да не спомене за Чарли Екълнд и вероятността неговите хора да са видели нещо в нощта, когато е умряла Лидия. В крайна сметка се отказа. Той нямаше представа какво знае Екълнд, но беше сигурен, че няма съюзник в негово лице. Затова стоеше и слушаше заплахите на Морели.

— Защото, ако се свържете с пресата — продължи Морели, — трябва да знаете, че ще ви съдя, докато ви докарам до просешка тояга. Всъщност смятам, че имам достатъчно влияние в този град, за да ви почерня живота дори без да предприема никакви преки действия срещу вас. Няма да ми се наложи да наема и един адвокат. Достатъчно би било да подшушна тук-там за недоволството си.

Това беше все едно Майк Тайсън да предизвика гаджето си на двубой. Категорията на Морели беше далеч над тази на Демарко — и двамата го знаеха.

В опит да запази някакво достойнство Демарко поясни:

— Информирах полицията за обвиненията на съпругата ви, защото сметнах, че е мой дълг. Направих всичко, което възнамерявах.

И в този момент осъзна, че казаното току-що беше чистата истина. Вече беше затънал толкова дълбоко, че повече нямаше да се занимава с Пол Морели, без значение какво му говори Махоуни. Морели впи поглед в Демарко, докато обмисляше думите му. Най-накрая попита:

— Джо, кой ви забърка в тази история?

Ето сега Демарко осъзна причината за срещата. Целта не беше да разберат какво знае той — нито дори да го заплашат. Морели го беше повикал, за да разбере дали зад него стои някой с *истинска* власт, но Демарко нямаше да се издаде. Вероятността председателят да вземе неговата страна срещу Морели беше нищожна, но все пак и нищожната вероятност беше по-добра от никаква.

— Никой в нищо не ме е забърквал, сенаторе.

— Направили сте всичко сам? И очаквате да ви повярвам?

— Да, господин сенатор.

— Е, не ви вярвам.

Очевидно Морели не можеше да си представи Демарко без господар, който да го държи на каишка.

— За кого работите, Джо? — попита отново Морели.

— За никого, сенаторе. Службата ми е независима.

Това накара Морели да се усмихне.

— Джо, вие сте висш държавен служител. Във Вашингтон няма подобно нещо като независим висш държавен служител.

Демарко не отговори.

— Джон Махоуни ви прати при мен. За Джон ли работите?

Мамка му.

— Не, сенаторе — излъга Демарко. — В миналото председателят ми е възлагал задачи, но не съм му подчинен. Той само ми нареди да разговарям с Дик Финли.

Морели за момент обмисли отговора на Демарко, след което кимна.

— Да, Джон ми е приятел. Никога не би се опитал да ми навреди по толкова подмолен начин. Значи трябва да е някой друг. Някой от Републиканската партия ли?

Ето това вече беше нагло — Морели да се държи, все едно републиканците са изворът на всяко зло, при положение че той беше този, който беше убил, за да запази властта си.

— Не, сенаторе — отвърна Демарко. — Казах ви, постът ми е независим от всякакви политици и политически партии. Аз съм просто адвокат, който служи на членовете на Конгреса.

— Е, на мен не служите особено добре, нали така, Джо?

На това нищо не можеше да каже.

За момент Морели се вгледа в Демарко, след което бавно се изправи и се върна до прозореца, където стоеше, когато Демарко влезе в стаята.

— Знаете ли защо ще ходя в Белия дом тази сутрин? — попита Морели, като хвърли поглед към купола на сградата на Конгреса.

— Не.

— Президентът не може да прокара в Конгреса плана си за реформа на социалното осигуряване. Планът му не е лош, но той не може да... спечели законодателите на своя страна. И така, аз отивам в Белия дом, за да посъветвам президента как да прокара своя план.

Той поклати глава, все едно потресен от некомпетентността на президента.

— А знаете ли какво ще правя следобед?

— Не.

— Ще се срещна с избрани членове на Камарата на представителите и Сената, за да представя най-радикалния закон за контрол на оръжията, който тази страна някога е виждала. Гарантирам ви, че до десет години престъпността, свързана с оръжие, ще спадне толкова драстично, че ще си помислите, че живеете в Швейцария. А знаете ли кой ще седи до мен, докато представям проекта?

Демарко поклати глава. Нямаше представа защо Морели го посвещава в плановете си, но на всичко беше готов, само да не го пекат на бавен огън с въпроси кой е шефът му.

— Някои от най-влиятелните членове на Националната асоциация на собствениците на огнестрелни оръжия — заяви Морели. — Ще го нарека Закона на Лидия — нали се сещате, като Закона на Брейди — и така трагичната смърт на съпругата ми ще се превърне в извор на нещо великолепно.

Демарко осъзна, че Морели беше напълно искрен — гордееше се, че му се удава възможност да използва убийството на жена си, за да състави закон, който ще попречи други да бъдат убити. Беше издигнал студения прагматизъм до ново ниво; и камъкът имаше повече съвест от него.

Морели прикова тъмните си очи в него и за момент Демарко усети магнетизма на неговата личност.

— Джо, трябва да ми повярвате, когато ви казвам, че мога да създам една нова реалност в Америка. Реалност, която с гордост ще завещаем на децата си.

Пол Морели беше абсолютно уверен, че съдбата е предопредила да управлява нацията и управлението му ще донесе само добро. Той виждаше неща, които другите бяха прекалено ограничени или прекалено глупави, за да оценят, и Бог да е на помощ на тези, които дръзнат да му се изпречат на пътя.

— Усещам, че сме на опасен кръстопът, Джо. Тази велика държава, аз... и вие. И не бива да изберете грешния път. Прекалено много е заложено на карта. А сега ми кажете за кого работите.

— Господин сенатор, вече ви казах...

— Джо — прекъсна го той. — Престанете да увъртате, губите ми времето.

За пръв път самоконтролът на Морели се пропука — едва забележимо — и ледената ярост зад меките му думи беше гола и ужасяваща. Той пристъпи до стола, на който седеше Демарко, наведе се напред и сложи ръце на подлакътниците. Лицето му беше на сантиметри от това на Демарко, толкова близо, че черните му очи бяха като лазери, които ровеха в мозъка на Демарко.

— Трябва да разберете — каза Морели. — Няма да позволя на никого да ме спре. На никого!

Очите му заковаха Демарко за стола.

— Разбирате ли, Джо?

Демарко кимна. Пред него стоеше един политик в костюм — не някой престъпник рокер с верига в ръка или някой гангстер, въоръжен до зъби, — но Пол Морели го плашеше до смърт.

В този момент Бъроус се върна.

— Сенаторе, трябва да тръгваме — каза той. — Колата е отпред, както и пресата. Сигурно са разбрали за срещата ви с президента.

Морели не му обърна внимание. Остана в същата поза почти цяла вечност, с лице, залепено до това на Демарко.

— Разбирате ли? — попита отново той с онзи мек глас.

Демарко кимна.

Очевидно удовлетворен, Морели се изправи и каза:

— Надявам се, Джо. Наистина се надявам.

Бъроус държа палтото на сенатора, докато се облече. Морели се обърна към Демарко и каза със същия равен, разумен глас:

— В крайна сметка ще открия кой ви е насъскал срещу мен, но който и да е той, смятам, че трябва да си помислите дали да не напуснете Вашингтон. Ще бъде във ваш интерес. Не смятате ли?

Демарко отново кимна. Започваше да се чувства като онези кукли с движещите се глави по задните стъкла на колите.

— Добре тогава, благодаря ви, че дойдохте днес. — След което Морели излезе от кабинета си.

Бъроус тръгна след шефа си, но се обърна и направи пистолет с ръка — вдигнат палец, изпънат показалец — и изстреля един въображаем куршум в мозъка на Демарко. Ейб Бъроус вече не приличаше на клоун.

Демарко остана сам в центъра на сенаторския кабинет, вцепенен и объркан. Току-що мъжът, който скоро щеше да стане най-могъщият човек в света — следващият президент на Съединените американски щати, — му беше казал да напусне града. Демарко погледна през прозореца. Гледката към купола на Конгреса, вместо да го увери, че е в безопасност, че е защитен от закона и многото му служители, просто добави към усещането за нереалност.

Демарко напусна кабинета на Морели и се озова зад антуража на сенатора, който се беше отправил към главния изход на Ръсъл Билдинг. Групата образуваше формата на летящо ято, но от обратен ракурс: двамата бодигардове от рецепцията бяха най-отпред, малко пред сенатора; самият сенатор и Бъроус вървяха рамо до рамо с доближени глави и разговаряха; а точно зад сенатора вървеше втори помощник, който носеше тежко куфарче. Най-отзад неохотно пристъпваше Демарко, на няколко крачки зад компанията на Морели, като гъсок в полет на юг.

Морели напусна сградата и мигновено беше спрял на площадката точно пред изхода, където пътят му беше блокиран от някаква репортерка и оператора с нея. Репортерката беше брюнетка на двайсет и нещо, облечена с къса пола, за да покаже краката си, и с очила с големи рамки, за да покаже, че е сериозен журналист. Белобрадият ѝ оператор изглеждаше отегчен и съвсем явно си мечтаеше в момента да е някъде другаде — отдавна не беше имал пред обектива си политик, когото си струва да снима.

В този момент времето като че ли забави ход.

Репортерката питаше нещо Морели и тикаше микрофона към лицето му, но Демарко не чу какво каза тя, защото над рамото на сенатора, в подножието на стъпалата, близо до бордюра, той видя един мъж с яке на „Оукланд Рейдърс“. Беше Маркърс Пери.

Маркърс тръгна нагоре по стъпалата към площадката, където стоеше сенаторът. Лицето му беше безизразно, очите му — приковани върху Морели. В дясната си ръка държеше пистолет, насочен надолу и частично прикрит от десния му крак.

Бодигардовете на Морели се оглеждаха безгрижно наоколо, зяпаха лимузината, зяпаха краката на репортерката. Гледаха навсякъде, но не и в Маркърс Пери.

Маркърс започна да вдига дясната си ръка.

Демарко изкрещя:

— Маркърс, недей!

Маркърс не му обърна внимание. Центърът — крайт — на вселената му беше Пол Морели.

Един от бодигардовете се обърна назад, за да види защо Демарко крещи, но другият видя пистолета в ръката на Маркърс. Той вече се беше изкачил до средата на стъпалата, на по-малко от десет метра от Морели. Бодигардът, който забеляза, че Маркърс е въоръжен, истерично забърка под сакото за собственото си оръжие, но в този момент Ейб Бъррус се блъсна в него и го изкара от равновесие.

Бъррус пристъпи пред Морели и вдигна ръка, за да попречи на Маркърс да се приближи повече. Демарко не сметна, че Бъррус се опитва да предпази сенатора; не сметна, че Бъррус дори е видял пистолета в ръката на Маркърс. Бъррус просто се опитваше да му попречи да досажда на сенатора по време на пресконференцията. Ейб беше свикнал да се грижи за Морели — беше нещо, което вършеше автоматично, както му държеше палтото. Последното дело на Ейб беше спонтанен жест на помощ към човека, когото обожаваше.

Вместо Морели куршумите на Маркърс удариха Бъррус, първият го улучи в гърдите, а вторият — в гърлото. След втория изстрел част от кръвта изпръска лицето на другия помощник, но като по чудо нито капка не докосна Пол Морели.

Морели не помръдна — нито сантиметър. Не се наведе, нито се обърна да се втурне обратно в сградата, нито предприе каквото и да било друго действие, за да избегне да го убият. Тъй като беше зад него, Демарко не можеше да види изражението на лицето му, но същата вечер щеше да го види по новините, когато отново и отново показваха тези кадри. Морели просто стоеше на площадката и гледаше надолу към Маркърс Пери с толкова емоция, колкото някой би показал, докато оглежда сутрешното небе за признаци на дъжд.

Поведението му — начинът, по който стоеше там, нехаещ за собствената си безопасност — може би беше най-явният признак за мегаломанията на Пол Морели. Или може и да беше проявил самообладанието на човек, който знае, че камерите са насочени към него и който е твърдо решен да не изглежда като страхливец. Но Демарко се съмняваше случаят да е точно такъв. Според него Морели не беше проявил никакъв страх поради твърдото убеждение, че някакво нещастно тъмнокожо хлапе с пистолет има шанс да отклони

съдбата му точно колкото и есенните листа, които се сипеха от дърветата.

Преди Маркър да успее да изстреля трети куршум, оръжията избухнаха в ръцете на бодигардовете. Бяха нещо като малки картучници, „Узи“ или „Мак-10“. Каквито и да бяха, изстрелваха куршуми с невероятна скорост. Демарко не знаеше колко куршума улучиха Маркър. Като че ли цяла вечност остана там, гърчейки се като кукла, докато изстрел след изстрел го удряше в гърдите.

Когато стрелбата утихна, времето възвърна нормалния си ход. Репортерката лежеше на земята и хлипаше. Помощникът, който беше опръскан с кръвта на Ейб Бърое, като обезумял шареше с ръце по тялото си, неспособен да разбере дали са го простреляли, или не. Двамата бодигардове, с димящи картучни пистолети, дишаха толкова учестено, че бяха на ръба да си докарат хипервентилация.

Сенаторът постоя за миг, оглеждайки касапницата, след което прекрачи тялото на Бърое и помогна на репортерката да се изправи. Бърое очевидно вече не му беше от полза, докато репортерката имаше някаква потенциална ценност. Един от бодигардовете, не толкова прагматичен, колкото Морели, коленичи и провери пулса на Бърое, въпреки че жестът очевидно беше загуба на време.

Демарко мина покрай всички и слезе до мястото, където лежеше Маркър Пери. Очите му бяха отворени и сляпо се вираха в оловното небе.

Маркър не бе имал никакъв план. Просто беше дошъл пред Ръръл Билдинг, надявайки се да свари Морели на открито. Може би не му е минало през ума, че сенаторът ще има и допълнителна охрана, а може би не му е пукало.

Без съмнение медиите щяха да представят опита на Маркър да отмъсти за смъртта на брат си като зловещо продължение на безсмисления цикъл на насилие, който всекидневно се разиграваше из общинските жилищни комплекси: ти убиваш моя човек, аз убивам теб и така до безкрай. Но Демарко знаеше, че нещата стигаха по-надълбоко. Маркър наистина бе обичал брат си и е бил наясно, също както и Демарко, че Морели никога няма да плати за престъплението си. За разлика от Демарко обаче Маркър бе имал куража да направи нещо по въпроса.

Броени минути след престрелката Ръсъл Билдинг беше обграден от мигащи сини и червени светлини. Униформени полицаи от охраната на Конгреса се спускаха на вълни към мястото на събитието, щастливи, че имат по-вълнуващо занимание от това да упътват туристите.

Привидно забравил всички наоколо, Морели драматично коленичи до падналия си помощник, а в същото време операторът заснемаше скръбта му и репортерката говореше в микрофона си. Хубавата репортерка гледаше към Морели с очи, които излъчваха нещо повече от възхищение, чувство, граничещо със страст.

Докато Демарко стоеше в подножието на стъпалата близо до разливащата се локва кръв, която изтичаше от тялото на Маркърс Пери, той погледна нагоре към Морели и за миг очите им се срещнаха. Може и да беше плод на въображението, но му се стори, че видя как устните на сенатора за секунда се свиха в тънка самодоволна усмивка. Морели знаеше, че сега, след като и Бърнус, и Маркърс бяха мъртви, нямаше кой да опровергае неговата версия за смъртта на Лидия.

Демарко се отдръпна от окървавения бетон пред Ръсъл Билдинг и си запроправя път през насъбиращата се тълпа. Докато крачеше през района на Конгреса, изсъхналите листа под краката му пукаха като изстрели. Спря се, когато стигна до едно тихо местенце, и извади телефона си.

За да се отърве бързо от секретарката на Махоуни, Демарко се представи като шефа на президентския кабинет.

— Били, момчето ми — весело се обади председателят, когато вдигна слушалката.

— Аз съм — каза Демарко.

— Какво, по дяволите...

— Пуснете си четвърти канал.

Веднага се чу звук от телевизор и как Махоуни повтаря „Майчице мила“ няколко пъти. След това каза в слушалката:

— Ей, ама това си ти. Какво, по дяволите, правиш там?

— Ченгетата са ме изпортили на Морели. Ходих при тях вчера, за да се опитам да ги убедя, че трябва да подновят разследването за смъртта на Лидия, и те са докладвали на сенатора. Тази сутрин той ме извика в офиса си и заплаши, че щял да ме разори от съдебни дела, ако продължа да се ровя. После ми каза да напусна града.

— Това тъпо копеле — процеди Махоуни.

— Морели? — попита Демарко.

— Не, черното хлапе — отвърна Махоуни, който очевидно още гледаше репортажа. — Какво, по дяволите, си е въобразявало?

— Чухте ли ме изобщо? Морели ми каза да напусна Вашингтон.

— Да — рече Махоуни.

„Да“ какво? Демарко изчака шефът му да каже още нещо и накрая се принуди да хвърли бомбата.

— Истинската причина Морели да ме извика беше твърдото намерение да изкопчи за кого работя.

— Копелето — измърмори председателят. Ето сега беше привлякъл вниманието му. — И ти какво му каза?

— Че не работя за никого.

— И той повярва ли ти?

— Не — отвърна Демарко. — Ще ви кажа и още нещо: сега, след като и Бъроус, и Маркърс Пери са мъртви, Морели е недосегаем.

Председателят помълча няколко секунди. На заден план се чуваше телевизорът. Най-накрая Махоуни проговори:

— По дяволите, синко, наистина си оплескал нещата.

Демарко влезе в сградата на Конгреса и се спусна по стълбите до подземния си офис. Заклучи вратата, остави слушалката на телефона на бюрото и изключи мобилния си. Имаше нужда да помисли; имаше нужда да реши какво да прави по-нататък. В крайна сметка стигна до извода, че отговорът е следният: нищо.

Както беше казал на Махоуни, вероятността изобщо някога да осъди Пол Морели за убийството на жена му вече беше нулева, при положение че Маркърс Пери и Ейб Бъроус бяха мъртви. В допълнение към липсата на свидетели съществуваше и фактът, че ченгетата не желаеха дори да допуснат версията, че мъж с репутацията и калибъра на Морели би могъл да е убиец. А щом и Лидия беше мъртва, изглеждаше точно толкова невероятно да успее да свърже Морели с онзи влиятелен мъж, който от години бе извършвал престъпления, за да движи напред политическата му кариера. Най-сетне, от разговорите му с жените, които Морели беше изнасилвал — сега Демарко нямаше и капка съмнение, че Лидия му е казала истината тогава, — ставаше ясно, че няма вероятност нито Давънпорт, нито Тайлър някога да свидетелстват срещу нападателя си.

Пол Морели очевидно беше брониран.

Демарко също така знаеше, че не е това проблемът, за който трябва да се притеснява. Майната му на Морели. Какво щеше да се случи със самия *него*! Колкото и да беше странно, той осъзна, че не се страхува Морели да не го очисти. Морели не беше побъркан сериен убиец, беше прагматичен човек. Беше убил жена си само защото не бе успял да измисли друг начин да ѝ затвори устата. Но не му беше нужно да убива нищожеството Джо Демарко, човек без влияние или

авторитет и без капка доказателство, което да може да му навреди. Така че Морели сигурно нямаше да го убие, но можеше и да реши да удържи обещанието си да го съсипе професионално и финансово и да го изгони от града. А Джон Махоуни щеше ли да го спаси? Да бе, да. Демарко се изсмя на глас при тази мисъл. Единствената грижа на Махоуни беше той самият да не влезе в черния списък на бъдещия президент на САЩ.

Демарко се замисли какво би се случило, ако си загуби работата. Може и да имаше диплома по право, но никога не беше практикувал. Просто се виждаше, на тази възраст, как подава документите си в някоя правна фирма и как ще го попитат какво е правил от колежа насам. „Ами какво да ви кажа — щеше да отговори той, — носех пликове с пари на един политик, когото не мога да назова.“ — „Много ви благодарим — щяха да му кажат от правната фирма. — Не ни се обаждайте, ние ще ви потърсим.“

Направи една бърза сметка. Ако вземеше добри пари от къщата в Джорджтаун и платеше дълговете по ипотеката, и имайки предвид колко имаше в спестовната си книжка, колко можеше да издържи, преди да се наложи да се хване на работа в „Макдоналдс“, където ще пържи картопки? Отговорът на този въпрос, доколкото го биваше в аритметиката, беше около две седмици.

Така че нямаше да направи нищо. Нямаше повече да разследва Пол Морели и щеше да изчака да види какъв ход ще предприеме Морели.

Демарко се върна вкъщи около пет и половина следобед, влезе в кухнята и разби няколко яйца. Късметът му все така не го напускаше: по-голямата част от яйцата залепна за тигана. Взе яйцата и препечените филийки — умееше да приготвя безупречни препечени филийки, — занесе чинията си в кабинета и пусна телевизора. Вечерната емисия тъкмо започваше.

Главната новина, разбира се, беше опитът за убийство на сенатора. Показаха кадрите от престрелката пред Конгреса, докато водещият описваше смъртта на Маркър Пери и Ейб Бъроус като коментатор от Националната футболна лига. Когато записът свърши,

водещият съобщи на зрителите, че предстои да включат на живо репортер с най-новите подробности по случая.

Моника Брадшоу, привлекателната дългокрака репортерка, която беше пред Ръсъл Билдинг тази сутрин, се появи на екрана.

— Намираме се в дома на Елоиз Мей Пери — каза тя, — майката на Исая и Маркърс Пери. Госпожа Пери и нейният пастор, свещеник Джаксън Нол, са се срещнали със сенатор Морели по-рано през деня и сенаторът се съгласи да заснемем едно изказване, което ще остане в историята.

Лицето на репортерката грееше с обожанието на ученичка; единственото обективно нещо в репортажа ѝ бяха кадрите, заснети от нечовешкото око на камерата.

Пол Морели, Елоиз Пери и един мъж, за когото Демарко предположи, че е преподобният Нол, се появиха в близък план. В скута на госпожа Пери седеше синът на Маркърс Пери и си смучеше биберона. Госпожа Пери изглеждаше още по-изнурена, отколкото последния път, когато Демарко я беше срещнал, но сега му се стори, че видя нещо различно в очите ѝ, нещо, което преди не беше открил: надежда.

Морели разнежено погледна бебето, след което се обърна към камерата.

— Както знаете, съпругата ми бе убита от един младеж на име Исая Пери, а аз убих Исая при самозащита. Впоследствие Маркърс, по-големият брат на Исая, умря, докато се опитваше да отмъсти за смъртта на брат си. Както можете да си представите, госпожа Пери и аз сме вцепенени от скръб и силно разтърсени от факта, че е било писано житейските ни пътища да се пресекат по такъв ужасяващ повод. Аз реших обаче, че *трябва* да има начин от толкова много трагедии да излезе и нещо добро. Днес следобед се срещнах с госпожа Пери и с пастора на нейната църква, преподобния Нол. Ние склучихме ръцете и сърцата си в молитва, търсейки отговор на въпроса какво можем да направим.

Свещеникът кимна тежко към камерата. Нол беше слаб мъж, който приближаваше седемдесетте, с високо чело и покрити с дребни бели къдрички глава. Очите му блестяха, все едно току-що се беше ръкувал с Господ.

— С госпожа Пери тази вечер тук е и това прекрасно дете. — Морели погледна тъжно към бебето и нежно стисна едното му мъничко краче. — Това е Джеймс, синът на Маркърс. Джеймс е сираче. Майка му е починала от лимфома. Не вярвам, че Маркърс и Исая Пери са имали особено голям шанс в живота въпреки всичко, което добрата им майка се е опитала да направи за тях. Те са отраснали без баща и госпожа Пери е трябвало да работи на две места, за да ги издържа. Тя призна, че ѝ е било трудно да опази синовете си, особено Маркърс, от лошите влияния, които грозят непривилегированите деца на тази страна. А сега госпожа Пери е останала единственият източник на подкрепа за внучето си. Но за Джеймс — и за госпожа Пери — нещата ще бъдат различни. Основавам фонд на името на покойната ми съпруга Лидия Грейс Морели, за да получи Джеймс добро образование, включително и университет по негово желание. За да осигури на баба му времето и ресурсите, за да може да се грижи за него, фондът ще добавя към приходите ѝ, а преподавателят Нол ѝ е намерил работа в една институция, която ще ѝ позволи да съобразява работното си време според графика на внука си. Това дете ще има възможностите, които баща му и чичо му никога не са имали.

Камерата се завъртя към госпожа Пери.

— Госпожо Пери, искате ли да кажете нещо? — попита Моника Брадшоу.

Със сълзи в очите Елоиз Пери промълви:

— Толкова много съжалявам... съжалявам за това, което синовете ми са причинили на сенатора. Само благодаря на Господ, че сенаторът има добрината в сърцето си да прощава.

Демарко изруга. Ако беше достатъчно богат, за да може да си го позволи, щеше да хвърли нещо по екрана. Но тъй като не беше, той изключи телевизора, опъна се на канапето, затвори очи и се опита да не мисли за абсолютно нищо.

Трябва да беше заспал, защото, когато телефонът иззвъня и той погледна часовника, видя, че е десет вечерта. Изгъгна едно „ало“ в слушалката.

— Хотел „Мейфлауър“. Стая 1016 — каза гласът от другата страна и затвори.

Мамка му.

Гласът беше на Махоуни.

Стая 1016 всъщност беше двустаен апартамент.

Демарко седеше на един неудобен стол антика с права облегалка. Големият задник на председателя се ширеше на двойно канапе, а големите му месести стъпала и тлъстите му безкосмени крака се подаваха изпод края на бяла хавлия. На гърдите хавлията имаше бродерия с името на хотела.

Бялата грива на Махоуни беше рошава, а бузите му — румени. В дясната си ръка държеше чаша с бърбън, а на масичката до него стоеше полупразна бутилка „Уайлд Търки“. Това обясняваше руменината. Във въздуха се носеше лек аромат — ароматът на парфюм, ароматът на жена. Това също можеше да обясни руменината. Вратата към спалнята беше затворена.

— Видя ли го по телевизията — попита Махоуни, — с тая шибана сценка, дето изигра с бебето?

Демарко кимна.

— Всички номера са му ясни. Как го е измислил той толкова бързо, кучият му син?

Демарко сви рамене. Не му пукаше, че Пол Морели може да крои себеугодни планове със скоростта на светлината.

Председателят отпи от бърбъна с намръщено изражение на лицето. Изглеждаше ядосан и гневът му като че ли беше насочен към Демарко.

— И какво смяташ да правиш сега?

— Какво смятам да правя ли? — повтори Демарко, шокиран, че Махоуни е прекъснал плътските си удоволствия, за да му зададе подобен въпрос.

— Е? — настоя Махоуни.

— Не съм планирал да правя каквото и да е. Единственият ми шанс беше да накарам полицията да поднови разследването, което те няма да направят. А сега, дори и да се стигне дотам, след като Маркърс Пери и Ейб Бъроус вече са мъртви, няма да могат да лепнат нищо на Морели. Съжалявам, но стигнах до задънена улица.

Председателят изпи останалия бърбън и тресна чашата си на масата до канапето.

— Съжаляваш! Мрънкането ти никаква работа не върши, по дяволите! Трябва да направиш нещо.

— Като *какво* например? — Демарко дори не се опита да прикрие гнева в гласа си.

— Не знам „като какво“, но трябва да направиш нещо. Имам дълг, Джо. Имам морален дълг към американския народ.

Това бяха пълни глупости. Махоуни нямаше да разпознае моралния дълг, дори ако го захапеше за задника. Но сега Демарко поне беше наясно защо са го повикали в хотелската стая: шефът му цял ден се е тюхкал, че Морели в крайна сметка ще разбере за кого работи Демарко, а сигурно се опасяваше, че дори той може и да не оцелее, ако Морели реши да го погне. И така, Демарко съвсем ясно можеше да си представи как Махоуни — с нарушена от притеснение еректилна функция — става от леглото, ядосан и незадоволен, за да привика своя подчинен. Демарко очевидно беше единствената останала пионка на шахматната дъска, с която Махоуни разполагаше.

Демарко отвори уста да възрази, но когато видя изражението на Махоуни, се спря. Вместо това попита:

— Мога ли да изпия едно питие?

Махоуни се поколеба. Демарко се досети, че не иска да дели пиенето си; сигурно остатъкът едва щеше да му стигне, докато дойде време да се прибере при жена си. Но накрая Махоуни, макар и с нежелание, кимна. Демарко си наля една голяма доза само за да го подразни.

— Сър — каза Демарко, след като бърбънът беше затоплил гърлото му, — какво по-точно очаквате от мен? Искам да кажа...

В този момент вратата на спалнята се отвори. *Майчице!* — помисли си Демарко. Поне щеше да види с коя се чука Махоуни. Демарко очакваше да се провикне към жената да остане в стаята, но той не го направи. Демарко се обърна и погледна през рамо. Жената, която излезе от стаята, беше облечена в бяла хавлия на хотела, също като Махоуни.

Беше Мери Пат, съпругата на Махоуни.

Мери Пат имаше къса бяла коса, чийто цвят почти перфектно пасваше с този на мъжа ѝ. Беше висока около метър и шейсет, слаба и прекрасна. И въпреки че беше на възрастта на Махоуни, тя изглеждаше с десет години по-млада, защото нямаше нито един от мръсните,

съкращаващи живота навици на половинката си. Не пушеше, пиеше много рядко, ходеше на йога и на дълги разходки, а в последните години беше станала и вегетарианка. Щеше да надживее Махоуни с трийсет години. За дълголетие то й щеше да допринесе и това, че тя беше един от най-милите хора, които Демарко познаваше. А той силно вярваше, че добрите хора живеят по-дълго от не толкова добрите.

— А, Джоуи! — възкликна Мери Пат. Винаги изглеждаше щастлива, че го вижда, но сигурно беше също толкова щастлива, когато виждаше и пощальона. — Какво правиш тук по това време на нощта?

Преди Демарко да успее да отговори, тя се обърна към Махоуни.

— Нищо чудно, че си няма приятелка, Джон, като го караш да работи по такова време.

Махоуни измърмори нещо нечленоразделно през ледчетата, които се блъскаха в големите му квадратни зъби.

Какво, по дяволите, правеше Махоуни с жена си в хотелска стая, зачуди се Демарко. Съвсем скоро разбра.

— Джон каза ли ти, Джо? Ремонтират подовете вкъщи и миризмата направо ни убива. Не знам с какво мажат дървото, но мирише на отрова. Затова решихме тази вечер да преспим в този прекрасен апартамент.

Тя се засмя и добави:

— Чувствам се, все едно имаме тайна връзка.

Боже, колко я обичаше Демарко.

Мери Пат си сипа чаша вода и каза:

— Е, ще ви оставя да си вършите работата. И, Джон, не се бави много. Трябва да се напиш.

Тя се върна в спалнята и затвори вратата, а Демарко се обърна отново към шефа си. Махоуни все още се мръщеше. Тази вечер може и да не изневеряваше на жена си, както си беше помислил Демарко, но се беше докарал в ужасно настроение с размисли за Морели.

Демарко продължи разговора си с Махоуни оттам, докъдето бяха стигнали.

— Вижте, знам, че сте недоволен — каза той, — но на този етап какво мислите, че мога да направя? Да не би да очаквате от мен...

— Очаквам от теб резултати! — извика председателят.

Демарко нямаше и бегла представа какво да предприеме. Опитваше се да измисли нещо, което да каже, когато председателят

кимна няколко пъти с голямата си глава, все едно току-що беше стигнал до някакво заключение за своя служител.

— Какво свърши с хлапето на Хансън? — попита той.

Махоуни толкова бързо беше сменил посоката, че на Демарко му отне няколко секунди да се ориентира. Хансън беше бащата на онова диване, което беше проследил преди няколко дни. Радостен от смяната на темата, Демарко му разказа, че е открил, че хлапето взема наркотици и че е докладвал на бащата.

— Дадох му името на добър терапевт — добави той.

Устните на Махоуни трепнаха в кратка презрителна усмивка.

— Повечето ти задачи са такива, нали? — каза той. — Няколко часа лесна работа без никакви рискове.

Демарко не каза нищо. Очевидно Махоуни беше решил да забрави как Демарко на два пъти едва не го очистиша, докато изпълняваше негови „задачи“.

— Да — продължи Махоуни, — през половината от времето дори не стъпваш в офиса. Добре ти е така, нали?

Махоуни направи пауза, след което добави:

— Синко, време е да си заслужиш прехраната.

Демарко седеше безмълвен и се опитваше да измисли сразяващ аргумент срещу този лицемер, но знаеше, че е безсмислено.

С известно усилие Махоуни изтласка туловището си от канапето и пристъпи до стола на Демарко. Взе чашата му с бърбън от ръката; а той беше отпил едва една глътка. Негодникът сам щеше да изпие останалото. Като сложи ръка на рамото на Демарко, Махоуни каза:

— Трябва да отидеш някъде, където ще можеш да си помислиш, синко. Имаш много да мислиш.

Перилото беше високо един метър. Ема качи левия си крак отгоре, после се наведе, без да свива другия крак, и докосна коляното си с чело. Повтори го десет пъти.

Алеята за джогинг се намираше по продължение на река Потомак откъм страната на Вирджиния и Ема се намираше близо до Мемориал Бридж. Искрящо бял, Мемориалът на Линкълн блестеше отвъд реката. Алеята се простираше от Вашингтон чак до Маунт Върнън, над трийсет километра. Ема понякога пробягваше този маршрут, когато се готвеше за маратон. Не знаеше докъде щеше да тича днес, но си мислеше да стигне до края и после да се обади на Кристин да дойде да я вземе с колата от Маунт Върнън. Имаше чувството, че е на ръба да експлодира, и тичането за нея беше най-доброто лечение.

Приключи с левия крак и точно беше вдигнала десния върху перилото, когато чу глас зад гърба си.

— Добро утро.

Ема обърна глава. Чарли Екълнд. Бодигардът му се беше облегал на предната броня на колата.

— Какво искате? — попита тя, но продължи със загривката.

— Реших, че можем да престанем да се заплашваме един друг — каза Екълнд. — Вече няма да следя вас или приятелката ви, нито ще наврежда на някой ваш познат. А в замяна вие няма да изпращате снимки на директора ми.

Ема свали крака си от перилото и се обърна с лице към Екълнд.

— Може пък и да му ги пратя.

— Не, няма да го направите, защото ще предизвикате ответна реакция.

Ема за момент помълча. Беше заковала поглед в Екълнд — неподвижен, спокоен, уверен. Лекият ветреца дори не разрошваше бялата му коса.

— Смятате, че сте спечелили, нали? След като Ейб Бъроус и Маркърс Пери са мъртви, мислите, че никой не може вече да докосне Пол Морели за убийството на жена му, а дори и сега да ви оставя без работа, когато Морели стане президент, вие ще отидете да говорите с него и той ще ви върне на поста. Мислите си, че вие ще сте следващият директор на разузнаването, нали така, Чарли?

Екълънд се усмихна лекичко, почти срамежливо, но очите му блестяха като две светло сини копчета.

— Обожавам тази гледка — каза той, като погледна през реката към Мемориала на Линкълн. — Знаете ли защо Линкълн е бил толкова добър президент? Бил е много практичен човек. Предлагам ви, скъпа моя, и вие да станете по-практична.

Ема му обърна гръб и се затича. Да, щеше да стигне чак до Маунт Върнън. Щеше да тича, докато не превъзмогне желанието си да извие вратленцето на Чарли Екълънд.

Демарко не можеше да запали косачката. От петнайсет минути дърпаше връвчицата и рамото започваше да го боли. Проклетата косачка просто не искаше да запали.

Тъй като не знаеше какво да прави с Морели, реши, че поне може да свърши нещо по къщата — да пусне пералнята, да плати някоя и друга сметка и да окоси проклетата ливада. Мразеше да се занимава с работа по двора, но за разлика от Ема не можеше да си позволи да наеме някой друг да я свърши. От един месец не беше косил тревата и си мислеше, че съседите му, каквито бяха педанти, са започнали да бърчат нос от възмущение. А сега не можеше да запали косачката. Щеше да се наложи да занесе проклетата машина на сервиз, но не искаше точно днес да си губи времето с това.

Прекося улицата и почука на вратата на Джордж Карсън. Джордж работеше за данъчните — факт, от който Демарко най-безсрамно се възползваше всяка година през април. Помоли Джордж да му услужи с косачката си и петнайсет минути си говориха как „Уошингтън Нешънъл“ ще се представят по-добре следващия сезон. Надеждата умира последна.

Точно беше подкарал лъскавата свръхмодерна косачка на Джордж — същински лексус на косачките, — когато Кристин и Ема се

зададоха по алеята пред къщата му с колата на Кристин. Ема излезе по плувнала в пот тениска, шорти и маратонки. Чу я да се уговаря с Кристин да се върне да я вземе след петнайсет минути.

Ема прекара известно време, прехласвайки се по косачката на Джордж, и Демарко за момент се зачуди дали да не се опита да я убеди колко е забавно да се работи с нея, за да види дали няма да успее да ѝ извърти номера на Том Сойер, за да му окоси тревата, но знаеше, че тя никога не би се вързала.

— Искаш ли вода или нещо друго? — попита я той.

Донесе ѝ чаша леденостудена вода и една бира за себе си и двамата седнаха на най-горното стъпало на верандата.

— Шефът ми — каза Демарко — иска да направя нещо, което цялата Републиканска партия не е в състояние да постигне: да попреча на Пол Морели да стане президент. Какво, по дяволите, да правя?

— Не знам — каза Ема.

Странно прозвуча в нейната уста.

— Единственото, което ми идва наум — каза Демарко, — е да се захвана с това, което ми каза Лидия: да се опитам да докажа, че Морели е изнасилвил онези жени или че е насилвал доведената си дъщеря, или да намеря онзи влиятелен тип, който му помага. Но мисля, че е загубена кауза.

Ема изсумтя.

— Значи най-сетне ще направиш каквото Лидия искаше от теб още от началото — сега, когато е мъртва.

Това го жегна.

— Така излиза — призна Демарко.

Ема поклати глава. Демарко виждаше, че и тя е точно толкова разстроена и депресирана, колкото беше и той, и че се чувства точно толкова безпомощна.

— А какво ще правим с Екълънд? — попита Демарко и Ема му разказа за най-скорошната си среща с него.

— Докато тичах тази сутрин, се замислих, че Чарли Екълънд е най-малкият ни проблем. Да, знае нещо, с което може да изнудва Морели, и когато Морели стане президент, ще го използва, за да стане директор на разузнаването. Но след това, предполагам, няма да се задържи дълго.

— Заради възрастта си?

— Не. Защото Пол Морели си има приятелче, което му помага да убива хора, хора като Тери Финли. Още първия път, когато Чарли заплаши Морели, има опасност да свърши в ковчег.

— Хм — изсумтя Демарко. — Не бях се замислял за това.

В този момент Кристин се появи с колата, подсвирна приятелски с клаксона и Ема стана.

— Ей! Къде тръгна? — викна Демарко. — Трябва да измислим какво ще правим.

— *Ти* трябва да измислиш какво ще правиш — каза тя. — Аз лично отивам да се изкъпя, а после с Кристин ще ходим на коледен пазар.

Коледен пазар? Кой, по дяволите, ходи на коледен пазар през септември? На коледен пазар се ходи на двайсет и четвърти декември.

Ема се спря и огледа косачката на Джордж още веднъж, преди да си тръгне.

— Ема ти е ядосана — каза Нийл.

— Да, знам — отговори Демарко. — Намери ли нещо в Ню Джърси?

Макар да му се струваше безнадеждно — а и защото не можеше да измисли нищо друго, — Демарко отново беше поел разследването на Тери Финли, за да види дали ще открие нещо, което би унищожило Морели. От Лидия беше научил, че последния път, когато говорила с Тери, той бил надушил някаква следа в Ню Джърси, но не ѝ беше казал каква. И така, Демарко беше пратил Нийл по тази тънка нишка, за да види дали той няма да успее да изрови нещо.

— Да, намерих — каза Нийл. — И никак не беше лесно.

Демарко си замълча; не беше в настроение да ласкае егото на Нийл.

— Спомняш ли си Дейвид Риймс, който твърди, че са го упоили, преди да го хванат в леглото с онова момче?

— Да.

— Е, мъжът, подписал резултатите от теста, според който господин Риймс бил чист, е Робърт Болт. Господин Болт всъщност е доктор Болт, съдебен лекар и експерт криминалист, когото са ползвали от полицейското управление на Ню Йорк. Три години след като Риймс бил затворен, Болт си купил вила в град Ег Харбър, Ню Джърси. Избрал точно Ег Харбър, защото е на един хвърлей разстояние от Атлантик Сити, а докторчето си пада по хазарта. Лош комарджия е, ако съдим по последния му кредитен отчет. Както и да е, купил си е вилата на невероятно ниска цена.

— Значи смяташ, че Морели — или който му помага — е платил на Болт с вила в Ню Джърси.

Нийл сви рамене.

— Не съм сигурен, но е единствената връзка, която успях да намеря, между списъка на Тери Финли и прекрасния Ню Джърси, а

единствената причина изобщо да я открия е, че се сетих да разровя около смъртта на Бенджамин Дал.

— Какви ги говориш? — попита Демарко.

Бенджамин Дал беше нюйоркчанинът, отказал да продаде парче земя, което тогавашният кмет Пол Морели искал за някакъв градски проект. Лидия беше казала на Демарко, че Дал бил умрял, като паднал по стълбите, но Демарко не разбираше каква е връзката между Дал и доктор Болт.

— В доклада от аутопсията на господин Дал — продължи Нийл — асистент на доктор Болт е отбелязал няколко детайла във връзка със смъртта, които не съответствали на падане по стълбите. Нашето докторче обаче написало друга бележка, обясняваща защо асистентът му е допуснал грешка, и официално обявил смъртта на Дал за нещастен случай.

— Какви са били тези несъответствия?

— Няма значение — махна с ръка Нийл. — Въпросът е, че в качеството си на съдебен лекар Болт очевидно на два пъти е помогнал на Пол Морели.

— А защо никой не е открил това по-рано? — попита Демарко. — При толкова разследвания на миналото на Морели, проведени от републиканци и журналисти, защо никой — освен теб и Финли — не е забелязал връзката с Болт? И не ми казвай, че не са толкова умни, колкото си ти, Нийл.

— *Първо* — спокойно заяви Нийл, — Болт си е купил къщата три години след случая с Риймс. Това е един дълъг период от време между инцидента и наградата, което прави наградата по-малко очевидна, следователно много по-трудно забележима. *Второ*, ако думата „Ег“ не беше на онази салфетка на Финли и ако Лидия не ти беше казала, че Финли се е интересувал от някого в Ню Джърси, никога нямаше да видя връзката. И *трето*, в случая на Бенджамин Дал никой, освен Лидия Морели — която е казала както на теб, така и на Тери Финли — не е знаел, че Пол Морели е свързан със смъртта на Дал.

Демарко мразеше педантичните лекции на Нийл с „първо, второ, трето“, но подозираше, че все пак той е прав. Тери бе разбрал за Дал от Лидия и какъвто е бил упорит и амбициозен, се е разровил във всичко, свързано с човек или документ, който е имал общо с Дал, и точно тогава е забелязал, че доктор Болт е същият съдебен лекар, подписал и

тестовете за дрога на Риймс. Демарко изобщо нямаше да се учуди, ако Тери бе открил Болт и се бе опитал да говори с него, и ако точно това бе довело до смъртта му.

— Имаш ли адреса на Болт? — попита Демарко.

— Имам дори два — каза Нийл, — но няма да са ти от полза.

— О, не, само това не ми казвай.

— Съжалявам. Преди три седмици доктор Болт преживял невероятна вечер на маса за блекджек в казино „Ризортс“ в Атлантик Сити. В полицейския отчет се казва, че почерпил всички на масата с по една бутилка евтино шампанско. Малко по-късно бил ограбен в гаража на казиното, ударили го с палка толкова силно, че му строшили черепа. Майтапчията, който е писал доклада, казва, че Болт е извършил устно самоубийство, имайки предвид, че човек, който се фука на всички наоколо, че има десет хиляди долара в брой в портфейла си, очевидно си е просил смъртта.

Демарко почука на вратата на Марша Давънпорт, изчака няколко минути и почука отново. Не си беше вкъщи. Отдалечи се от сградата и се спря унило на тротоара, с ръце в джобовете, докато обмисляше следващия си ход. Бързо осъзна, че такъв няма. После погледна отсрещната страна на улицата.

Там имаше няколко ресторанта с маси на тротоара. През лятото тази част на Кънектикът авеню гъмжеше от жадни хора. Въпреки че беше краят на септември, вечерта беше приятна и отвън имаше няколко клиенти на заведението — и Демарко видя Давънпорт, която седеше сама на една от масите. Все едно Господ беше решил, че напоследък му е раздал прекалено много гадни карти и е време да го пощади.

— Здравейте, Марша — каза Демарко, когато стигна до масата ѝ. — Помните ли ме? Джо Демарко, от Конгреса?

Беше облечена с бял пуловер с остро деколте, синя пола и обувки на високи токчета. Пуловерът прилепваше към тялото ѝ, а деколтето беше достатъчно дълбоко, че Демарко да види овала на гърдите ѝ. Беше красива жена и не беше трудно човек да разбере защо Морели е бил привлечен от нея.

Тя вдигна поглед.

— Да, помня ви. И нямам какво ново да ви кажа от миналия път, когато говорихме.

В гласа ѝ звучеше една мека замечтана нотка, а и тя не изглеждаше толкова притеснена от появата му, колкото той очакваше, което го накара да се запита колко ли питиета е изпила до момента. Дано бяха достатъчно, че да благоволи да говори с него.

— Мога ли да седна? — Демарко се настани срещу нея още преди да е успяла да каже „не“. — Надявах се...

— Знаете ли — каза тя, — днес денят ми беше прекрасен. Намерих си нов клиент, една жена, която има купища пари и живее в къща на триста и петдесет квадратни метра, която тя смята, че има нужда от пълно преобразяване. А на това отгоре точно преди десет минути си дадох номера на един страхотно сладък мъж, който знам, че ще ми се обади. Трябваше да се досетя, че късметът ми няма да е вечен.

— Вижте — каза Демарко, — не се опитвам да ви вгорча живота, но имайки предвид залога, трябва да настоя за вашата помощ.

— Какъв е залогът?

— Президентският пост, Марша. Пол Морели ще стане следващият президент на тази страна, ако вие не кажете какво ви е причинил.

Ето това беше доста гадно от негова страна — да ѝ внушава, че от нея зависи съдбата на целия американски народ, но имаше ли друг избор?

— Казах ви — повтори тя, — нищо не ми е направил.

— Знам какво ми казахте и не ви вярвам. Моля ви, трябва да...

— Представете си за момент, че сте жена, която току-що е била сексуално насилена от един от най-могъщите мъже във Вашингтон. Където и да се оплачете, ще бъде вашата дума срещу неговата, а той ще каже, че е било по взаимно съгласие. Но в случая на тази конкретна жена представете си, че преди време в колежа е обвинила сина на губернатора на родния си щат в изнасилване. Стига се до дело, но в съда момчето е не само оправдано, а и адвокатите му я изкарват алчна никаквица, която се е опитала да измъкне пари от бащата на момчето. Колко голяма ще е вероятността да ѝ повярват, господин Демарко? А след това си представете същата тази жена пет години след предполагаемото изнасилване — изнасилване, което всъщност не се е

случило. Тя уж се е съвзела от преживяното. Бизнесът ѝ върви добре. Отново е започнала да вярва на мъжете. Мислите ли, че тази жена би рискувала всичко, като обвини мъж като Пол Морели в престъпление, което по никакъв начин не може да докаже?

Давънпорт се изправи.

— Пол Морели *не ме е изнасил*ил. Ако изобщо някога бъда призована да свидетелствам, ще заявя, че той е най-прекрасният човек, когото някога съм срещала. А вас повече никога не искам да ви виждам.

Давънпорт плачеше, когато си тръгна, и Демарко се почувства отвлъчително.

Докато гледаше как Давънпорт пресича улицата към своята сграда, Демарко осъзна колко много приличаше тя на Лидия Морели. Всъщност приличаше и на Джанет Тайлър. И трите жени бяха дребни и руси, въпреки че Лидия беше по-слаба от другите две.

Една сервитьорка се спря до масата и го попита дали би желал нещо за пиене. Когато се върна с мартинито му, тя носеше и една купа крекери, поръсени със сусам, които бяха по-пристрастяващи и от хероин. На Демарко му беше ясно, че няма да си тръгне, докато всички малки рибки не изчезнат.

Не знаеше какво да прави. Докторът от Ню Джърси беше мъртъв; Джанет Тайлър и Марша Давънпорт отказваха да свидетелстват срещу Пол Морели. Свидетелите на убийството на Лидия Морели също бяха мъртви, а дори и да бяха живи, полицията очевидно пръста си нямаше да мръдне, за да разследва Морели като заподозрян в убийството на жена му. Чарли Екълнд сигурно разполагаше с информация, която би навредила на Морели, но никога нямаше да разкрие какво знае. И затова, независимо какво искаше председателят, Демарко нищо повече не можеше да измисли. Лошо му се пишеше.

Докато надигаше чашата — упражнение, което напоследък изпълняваше доста редовно, — Демарко се замисли за алкохолните навици на Пол Морели. Просто не можеше да си представи мъжа, когото Лидия Морели му беше описала: невероятно умен, пресметлив политик, който пийва няколко чашки и започва да напада жени. Но Давънпорт на практика бе потвърдила, че нещата стоят точно така. От

друга страна, не можеше да пренебрегне случката, за която му бе разказал Хари Фостър: за момичето в Ню Йорк, плахото малко същество, на което никога преди не се е случвало пиян нахалник да я опипва.

Пияници, помисли си Демарко и пак надигна чашата.

Демарко знаеше, че Ема и Одри Меланос навремето са живели заедно. Защо вече не бяха заедно, той нямаше идея, но каквото и да ги беше разделило, не беше заличило любовта помежду им. На Демарко, експерт по провалените връзки, това му беше ясно.

Одри беше по-млада от Ема, горе-долу колкото Демарко. Беше хубава и дребничка, със средиземноморски загар и тъмна коса, която стигаше до деликатната извивка на тила ѝ. Очите ѝ бяха най-хубавата ѝ черта — с карамелено кафяв цвят, който излъчваше комбинация от съчувствие и интелигентност. А може би интелигентност не беше правилната дума. *Мъдрост* звучеше по-подходящо — мъдрост, придобита от наблюдение и съпричастност. Демарко беше забелязал, че любовниците на Ема рядко бяха обикновени, и Одри Меланос не беше изключение.

— Смятах, Джо — каза Ема, — че след като Одри бе така мила да долети чак от Ню Йорк, за да се срещне с теб, ти ще бъдеш точен поне веднъж в живота си.

Демарко подозираше, че Одри не е долетяла само за да се срещне с него. Подозираше, че би дошла и пеша от Ню Йорк, за да се види с Ема.

— Съжалявам — сведе глава Демарко към Одри. — Имаше задръстване.

— Не, не е *имало* задръстване — сопна се Ема. — Девет часа вечерта е, а ти живееш на петнайсет минути отук. Ако ще си измисляш извинения, поне прояви малко повече въображение.

Демарко понечи да обясни, че действително го бе забавила катастрофа в Джорджтаун, но Одри го прекъсна:

— Няма проблем, Джо. И ние току-що пристигнахме.

Демарко се усмихна на Ема, доволен, че я е хванал.

Тя, естествено, не забеляза, заета да привлече вниманието на някой сервитьор.

Намираха се във вашингтонския „Хилтън“, любимото място на Демарко заради пианиста — едър мъж с къдрава руса коса, който изглеждаше, все едно е играл футбол в някой колежански отбор. Нямахме как човек да забележи краката му, преди той да стане от пианото и да закуцука с патериците си. Но каквото и да се беше случило с краката му, не беше повлияло на гласа му — неговият тембър с нотки на дим и уиски беше идеален за меланхолични любовни песни.

Демарко беше споделил с Ема, че му е нужен експерт по алкохолизъм, и Ема му беше споменала за своя приятелка от Ню Йорк, доктор по психология със специализация по различните видове патологична зависимост. Ако Демарко беше помолил да му намери специалист по рака при гущерите, Ема сигурно имаше и такъв приятел. В този случай експертът по случайност беше бивша нейна любовница, а не служител от разузнавателна агенция.

Както преди време беше отбелязала Ема, Демарко изобщо не умееше да води любезен разговор — особено когато беше под напрежение, — но все пак направи усилие. Благодарни на Одри, че е дошла, попита я как е минал полетът ѝ...

— За бога — не се стърпя Ема, — кажи какво искаш да знаеш, преди да си гръмнал.

— Да, предполагам, че това трябва да направя — смутено рече Демарко. — Става късно.

— Аз не бързам, Джо, спокойно — каза Одри. — А ти — обърна се тя към Ема — бъди мила.

На Демарко му се прииска да възкликне: *Ха! Казаха ли ти го!*

— Има един човек — започна Демарко. — Политик. Много е надарен, много интелигентен. Върши страхотни, велики неща за страната ни. Всъщност е невероятен политик.

Ема тръгна да го прекъсва, но само с един поглед Одри я накара да замълчи, а после лекичко стисна ръката ѝ, за да я увери, че всичко е наред. Тази жена му харесваше.

— Трябва да разбереш обаче — продължи Демарко, — че мъжът, за когото говоря, действа много рационално и има огромен самоконтрол. Но от време на време, ако е обърнал няколко пъти и се окаже насаме с определен тип жена, се превръща в различен човек. Изнасилвач.

— Какво имаш предвид под „определен тип жена“? — попита Одри.

— Жените, които е нападал, си приличат на външен вид. Всички са дребни и руси и повечето са по-свити, с не много високо самочувствие. Както и да е, една-две чашки, и нещо в него прещраква. Джекил се превръща в Хайд — или Хайд в Джекил — който там беше чудовището. Срещата ли си такъв тип поведение?

— Разбира се — отвърна Одри. — Няма нищо необичайно един мъж, който по принцип е рационален — добър съпруг, добър служител, — след няколко питиета да се превърне в сексуален хищник.

Преди Демарко да успее да изтъкне, че пропуска най-важното, тя продължи:

— Джо, алкохолът е дрога, която мени настроението. Не е елесди, но на всеки действа по някакъв начин. Както и при теб. Когато пиеш, ставаш меланхоличен. Права ли съм?

Това пък откъде го знаеше?

— Разбирам, че алкохолът причинява промени в личността — каза Демарко, — но аз говоря за драстични промени, предизвикани от много малки количества алкохол. Да, натъжавам се, когато пия, но ми трябва половин бутилка и не ме избива на самоубийство.

— Да — кимна Одри, — степента на влияние на алкохола зависи от самия човек. Има метаболитни и генетични фактори, които също участват в играта. А може човекът да изпада в патологично опиване.

— Патологично?

Одри се засмя на объркването на Демарко, но смехът ѝ беше приятен, като звук на сребърни камбанки.

— Реакцията му към алкохол може да е близка до алергичната — обясни тя. — Като алергията към пеницилин или стриди. За деветдесет процента от хората пеницилинът е лекарство, но има и един процент, които изпадат в шок. Мъжът, за когото говориш, може да е подобен случай. Има много документирани случаи и хората с такива проблеми обикновено спират да пият след първите няколко опита.

— За пръв път чувам подобно нещо — каза Демарко.

Тъй като Одри не ѝ даваше да говори, Ема просто направи физиономия. Посланието ѝ обаче беше достатъчно ясно: нещата, за които Демарко беше „чувал“, съвсем не бяха много.

— Преди няколко години направиха и филм, базиран на патологичното опиване — продължи Одри. — „Последен анализ“ с Ричард Гиър и Ким Бейсингър. Във филма Ким изпива няколко глътки алкохол — сироп за кашлица по-точно — и после пребива съпруга си до смърт с гиричка. Патологичното опиване е било използвано, неуспешно, ако мога да добавя, и като защита в множество криминални случаи. Защитата в съда твърди, че контролът на обвиняемия над действията му е сравним с този на някой луд, който извършва убийства или нападения. Аз лично два пъти съм била свидетел на защитата в такива случаи, но и двата пъти защитата загуби делото. Независимо от научните данни съдебните заседатели не могат да приемат, че няколко глътки алкохол биха повлияли на някого толкова драстично, след като те самите никога не са го изпитвали.

— Хубава работа — промърмори Демарко, но ето че музиката го разсея. Пианистът свиреше потпури от „Камелот“ с майсторство, непостижимо за Демарко. И докато пееше с този негов дрезгаво нежен глас завладяващия текст на „Ако някога те напусна“, Демарко си припомни, че жена му го беше напуснала през септември. Писмото на Ели също пристигна през септември.

Демарко се отърси от музиката и от мрачните мисли за изгубена любов.

— И така — каза той, — този тип човек, който ти описвам — по принцип контролиращ положението, но губещ разсъдък от няколко глътки алкохол, — всъщност е познат на медицината.

— Определено — кимна Одри. — Другата вероятност, разбира се, е сексуалните му изблици да нямат нищо общо с алкохола. Алкохолът може и да ги отключва, но не той е в основата на проблема.

— Обясни ми — помоли Демарко.

— Някои хора имат сексуални пориви, които не могат да контролират. Защо например изнасилват деца? Ако оставим морала настрана, педофилите знаят, че ако ги хванат, ще бъдат отхвърлени от обществото и ще отидат в затвора, но това не е достатъчно да ги спре. Никой рационален човек не би станал педофил, но в много случаи насилниците са интелигентни хора. Просто не са в състояние да се владеят. А и не само педофилите са склонни към подобни самоунищожителни изблици. Защо президент на САЩ, невероятно умен човек, спечелил стипендия „Роудс“, ще има връзка със стажантка,

и то в Белия дом? Знаел е какво рискува — не само президентския пост и всичко, за което е работил, но и името си, своето място в историята. И защо го е направил?

— Не знам...

— Защото не е могъл да се спре. Въпреки че е знаел последствията, не е могъл. Такъв може да е случаят и с човека, за когото говориш. В определена ситуация, с определен тип жена и малко алкохол да отприщи задръжките, той просто не може да се спре.

Пианистът без пауза премина към главната песен от „Камелот“. Образите, който тя предизвика, не бяха тези на Джон Кенеди и Джакки в ролите на младия Артур и девицата Гуинефир. Вместо това Демарко се замисли за грозните истории около смъртта на Мерилин Монро и Сам Джанкана. Ема многозначително се покашля, за да привлече вниманието му.

— Е — каза Демарко. — Предполагам, че ще трябва да вървя. Много ти благодаря, че отдели време да се срещнем, Одри. Не знам какво да правя с този тип, но сега поне мисля, че го разбирам малко по-добре.

— О, Джо, напрегни си мозъка — промърмори Ема. — Одри току-що ти даде отговора.

— Имаш идея ли? — попита той.

— Да, но ще говорим по-късно. Утре. Сега си тръгвай, с Одри отдавна не сме се виждали.

— Ема — намеси се Одри, — понякога си толкова груба. Джо дори не си е изпил чашата.

— Може да бъде груба и през цялото време — отбеляза Демарко.

Той вдигна ръце, все едно да се защити от някое невидимо кроше.

— Изчезвам. Одри, отново ти благодаря, въпреки че още не знам как си ми помогнала и ще чакам Ема да ми каже.

— Майтапиш се! — възкликна Демарко.

— Никак — отговори Ема. — На мен ми изглежда съвсем очевидно.

— Ема, аз не съм проклетото ЦРУ. Нямам екип тренирани агенти, скрити в килера.

— В този офис няма килер.

Тя огледа тясното мрачно помещение и добави:

— Как изобщо работиш тук?

— Знаеш какво имам предвид — продължи Демарко. — Планът ти е просто... Има твърде много неизвестни. Прекалено сложен е.

— Не и ако разполагаш с добър план.

— Нямаше ли някаква военна поговорка, че започне ли битката, всички планове рухват?

— Не съм я чувала — отсече Ема.

Лъжеше, разбира се.

— А и ще бъде много скъпо. Откъде, по дяволите, ще намеря всичките тези пари?

Крайчетата на устните на Ема лекичко се повдигнаха и тогава отговори на въпроса му.

За момент Демарко остана зашеметен.

— Знаеш ли — най-сетне каза той, — току-виж, се оказал достатъчно луд, че да го направи.

— Никога няма да разбереш, преди да го попиташ.

После Ема се изправи, облече палтото си и се приготви да напусне офиса на Демарко. Вече на вратата, тя подхвърли:

— И между другото, казал го е онзи прусак, Фон Молтке. „Всеки план за действие е сигурен само до срещата с врага.“ Но Майк Тайсън го е казал по-добре.

— Тайсън? Боксьорът?

— Да. „Всеки си има план, докато не го фраснеш.“

Сам Хюстън Мърфи беше облечен с бяла риза, вратовръзка на райета, сини дънки и каубойски ботуши от алигаторска кожа. Беше над метър и деветдесет, може би и деветдесет и пет с ботушите, а ризата се опъваше върху внушителния му корем.

Мърфи беше над шейсетгодишен. Имаше приятно месесто лице, огромни уши и нос като ски шанца. Тъмната му коса, вероятно боядисана, беше една плътна рошава маса, с лизнато на тила. Първото впечатление го оприличаваше на тексаски селяндур, докато човек не се вгледаше в очите му. Очите му бяха остри като кинжали.

Демарко седеше с Мърфи до басейна край къщата му в Сан Антонио. Есента във Вашингтон вече предвещаваше зима, но в Тексас слънцето грееше и градусите бяха двацет и четири. Най-новата съпруга на Мърфи — сто и осемдесет сантиметрова блондинка с тяло на танцьорка от Вегас — правеше дължини в басейна с олимпийски размери. Мърфи следеше с очи тялото на жена си с очевидно задоволство, докато пиеше кафе от чаша с надпис „Обичай мен, обичай кучето ми“. Кучето, кокалест бял мелез с перде на очите, спеше на плочките до стола му.

Демарко не харесваше нито кучето, нито Мърфи.

Мърфи беше прекарал последните осемнайсет години като сенатор, но бе решил да не приема нов мандат, защото се чувстваше готов да се пробва за Белия дом. Не беше популярен колкото Пол Морели, но беше най-доброто, което републиканците в момента можеха да предложат.

Някои казваха, че единствено той е достатъчно глупав, че да се съревновава с Морели. Сам Мърфи беше точно толкова глупав, колкото Линдън Джонсън или Джордж Буш-старши. Беше роден в някакво затънтено градче в Западен Тексас без пукната пара. Добрал се до футболна стипендия в университета „Тексас Ей & Ем“, който му докарал хронични проблеми с коленете и диплома по петролно инженерство. Нацелил първия си нефтен фонтан шест месеца след

дипломирането, като купил нефтените права за земята с държавната субсидия, която получил, за да проведе проучване за образуването на глинести шисти. Две десетилетия превръщал варели с нефт във варели с пари, след което умело се прехвърлил в политиката като човек, генетично програмиран да сключва сделки в задимени задни стаички. Три съпруги и двайсет и няколко години по-късно той беше един от най-хитрите политици, който някога си е окачвал палтото в гардероба на Сената. Ако опонентът му беше друг, а не Пол Морели, Сам Мърфи щеше да има действителен шанс за голямата бяла къща на Пенсилвания авеню.

Мърфи беше тазгодишният народен кандидат — нищо скрито-покрито. Кампанийният му лозунг гласеше „Да върнем Америка на американците“. Обещаваше да наложи тежки търговски санкции, за да защити американската индустрия, и да ограничи имиграцията до немски учени и руски фигуристи. Беше обещал също да премахне социалното подпомагане във всичките му форми и бе обявил, че най-доброто място за бездомниците е килията. Беше върл привърженик на смъртното наказание и вярваше, че ако във всеки дом има пистолет, съдебната система няма да е толкова натоварена. За голяма част от работническата класа Сам Мърфи беше един от тях — пиеше „Будвайзер“, караше пикап и си падаше по руси мацки с големи цици.

На четири очи обаче Сам Мърфи беше съвсем различен от публичния си образ. Той беше прагматичен, прозорлив и внимателно работеше върху имиджа и решенията си. Демарко знаеше, че мрази кънтри, че предпочита френско вино пред бира и че обикновено се вози в лимузина с шофьор. Но руси мацки с големи цици наистина обичаше.

Докато все още гледаше жена си, Мърфи каза:

— Доста съм изненадан, че поиска да се срещнем, Джо Боб. Мислех, че си ми сърдит.

Демарко веднъж бе допуснал грешката да се пошегува в присъствието на Мърфи, че всички тексасци имат по две малки имена, и оттогава стана Джо Боб. Бащиното име на Демарко не беше Боб.

— Не съм ви простил, сенаторе.

— Мамка му, викай ми Сам, синко. Не съм вече сенатор и не ща да се броя за такъв. Е, следващия път като се видим, може и господин президент да ми викаш, но дотогава Сам си е добре.

Преди три години председателят беше поръчал на Демарко да помогне на Сам Мърфи в някакъв дребен проблем. Защо Махоуни си бе наумил да помага на републиканец, на Демарко не му беше ясно, но по думите на Мърфи имало някакъв администратор в НАСА, който издавал на предприемачите информация за цените и по този начин печелел процент. Мърфи заяви, че иска да разобличи този мошеник в името на Господ, държавата и честната игра. Демарко, който беше достатъчно наивен, че да му повярва, изкара мръсните ризи на онзи тип и той съответно бе уволнен. Това трябваше да е щастливият край на една малка драма, но два месеца по-късно Демарко прочете във вестника, че смяната на администратора е донесла на компании от Тексас две огромни сделки. Демарко не знаеше как Мърфи е успял да скрои този номер, но беше очевидно, че е открил някакъв начин да изиграе системата в полза на избирателите си. Когато Демарко открито го обвини, Мърфи просто му намигна и каза, че Демарко трябвало да се постарее да напълни „цяло гърне с доказателства“, преди да тръгне да развява „клеветнически“ обвинения срещу сенатор на САЩ, тъй като много добре знаеше, че Демарко няма никакви доказателства.

Да, Демарко определено беше сърдит на Сам Хюстън Мърфи.

Мърфи вярваше в роднинските протекции, връзките, отмъщението и подкупите. Беше от онзи вид политици, заради които Демарко беше станал циничен към всички политици, но не беше убивал никоя от жените си.

Мърфи ахна, когато сегашната му жена излезе от басейна и за момент застана в профил, като че ли позираше за съпруга си и неговия гост. Демарко имаше носни кърпички, ушити от повече плат, отколкото бикините ѝ.

Демарко чу как Мърфи си промърмори, на себе си или може би на кучето:

— Е това е!

А на Демарко каза:

— И така, след като ми е ясно, че не си ми голям фен, ще ми кажеш ли какво те накара да долетиш чак до Божия щат, за да ме видиш?

За да проработи планът на Ема, Демарко имаше нужда от човек с пари и власт. Сам Мърфи имаше и от двете в изобилие. Освен това, както знаеше от личен опит, Мърфи беше и рисков играч, който винаги

залага тавана, дори когато късметът не е на негова страна. Също така знаеше и къде стои в класацията на избирателите и Демарко се надяваше, че той ще се навие да поеме този значителен риск, за да увеличи шансовете си да победи Морели.

Госпожа Мърфи хвърли поглед към тях, като очите ѝ за кратко се задържаха върху Демарко. Тя прати една въздушна целувка на Сам и бавно се отправи към къщата. Стройните ѝ мокри крайници лъщяха под слънцето, а движенията на бедрата ѝ напомниха на Демарко на дебнеща котка.

— Сам — каза Демарко, — знам, че Пол Морели е извършил сериозно престъпление, но не мога да го докажа.

Мърфи откъсна поглед от задника на жена си и погледна Демарко.

— Познавам те, Джо Боб. Ако си дошъл при мен за помощ, Морели трябва да е направил нещо наистина ужасно. Ще ми кажеш ли какво е?

Демарко му разказа. Докато говореше, Мърфи чешеше старото куче по врата. Като по чудо той не издаде каквато и да била емоция, когато Демарко обясняваше как Морели е убил жена си и вероятно е насилвал доведената си дъщеря.

— Тази работа с Морели и как му влияе алкохолът — каза замислено Мърфи, когато Демарко свърши, — може и да има нещо вярно. Помня, че като сме били заедно по приеми, помощникът му, онзи трътлестият, дето го убиха, му броеше всяка глътка, все едно е активист от времето на Сухия режим.

— Значи ми вярваш — каза Демарко.

— Няма особено значение дали ти вярвам, или не. Би било адски лицемерно от моя страна, ако кажа, че няма да ми е приятно да видя Пол извън играта. А ако попадне в затвора, ще бъде направо черешката на тортата. Но какво точно мислиш, че можеш да направиш, синко? Съгласен съм с полицията. Нямах къораво доказателство — само разни съвпадения, нанизани като мънистата на евтино герданче.

— Не мога да свържа Морели с убийството, Сам. Искам единствено да съсия политическата му кариера.

— Ето това е *благородна* цел, момчето ми, но както вече казах — как, по дяволите, ще го направиш?

Демарко изложи плана си и Мърфи се усмихна широко.

— Имаш развистена фантазия, Джо Боб.

Всъщност Ема беше тази с развистената фантазия.

— Да, започвам да си мисля много хубави неща за теб, синко — каза Мърфи. — Не съм сигурен, че ще се получи, но ще ми струва най-много триста-четиристотин бона. А ще похарча *доста* повече за телевизионни реклами, по дяволите.

51

— Къде беше вчера? — попита Махоуни.

— В Тексас.

— Тексас! Какво, за бога, си правил там?

— Не ви трябва да знаете.

Махоуни за момент се вгледа изпитателно в Демарко.

— Морели?

— Да.

Махоуни бавно се изправи от стола, поразтри кръста си и пристъпи до прозореца с изглед към парка „Нешънъл Мол“ и Мемориала на Линкълн, проблясващ в далечината. Махоуни все твърдеше, че гледката никога нямало да му омръзне — обелискът на Вашингтон, кубът на Линкълн, куполът на Джеферсън, — въпреки че често се чувстваше тъжен и незначителен, знаейки, че никога няма да бъде включен в пантеона на гигантите на демокрацията.

— Шибаният кръст направо ме побърква — оплака се Махоуни, докато рееше поглед през прозореца.

Креватна гимнастика или пиянско падане? Какъвто и да беше случаят, Демарко от опит знаеше, че Махоуни няма да отиде на лекар. Трябваше да му изтича кръвта, за да се пристраши. Три-четири дни щеше да се жалва на всеки попаднал му слушател, след което щеше да отиде при една корейска масажистка. В течение на сеансите гърбът му постепенно щеше да се оправи, но Демарко винаги беше подозирал, че масажът е минимална част в оздравителния процес.

Махоуни се обърна с лице към него и следващите две думи, които излязоха от устата му, Демарко никога досега не го беше чувал да изрича.

— Джо, съжалявам — каза той — за някои от нещата, които казах онази вечер в „Мейфлауър“. Просто...

Махоуни поклати глава, вместо да довърши изречението, и с бавни движения се върна на стола си.

— Имах един съученик в гимназията — каза той. — Стана учител. Много го харесвах, побутвах го напред в кариерата му, когато ми се удадеше възможност, канех го у нас, докато момичетата бяха още малки. Оказа се, че бил педофил. Почувствах се... мамка му, много неща почувствах. Погнуса. Ярост. Сега изпитвам същото към Морели. Направо ме побърква.

— Разбирам — отвърна Демарко.

— Така че каквото и да си намислил, дано проработи. Но трябва да те предупредя: най-добре го изкарай изцяло от играта. Оставиш ли го... е, знаеш.

Демарко кимна.

Тогава Махоуни го изненада за втори път.

— Джо — каза той, — не се притеснявай, че Морели щял да те изгони от града. Още не е станал президент, мамка му.

— Пет жени работят в екипа на Морели във Вашингтон — каза Нийл. — Две са дошли с него от Ню Йорк и предполагам, са му верни. Други две са с него още откакто е влязъл в Сената и сигурно биха пожертвали и дечицата си, за да му угодят, какъвто е чаровник. А, да, и три от четирите жени, които току-що споменах, имат съпрузи със солидни заплати и следователно пари не биха ги мотивирали.

— Каж ми за петата тогава — подкани Демарко. Защо Нийл никога не можеше да говори по същество?

— Името на дамата е Джакки Арнолд. При Морели е само от шест месеца. Преди е работила за сенатор от Южна Дакота, но когато той загубил поста си, тя си намерила работа при Морели. Едно нещо трябва да се има предвид — има голям опит в Сената, не е вчерашна. След като загубила работата си при онзи от Дакота и докато си търсела нова, дълговете ѝ нараствали. В момента дължи на „Виза“ дванайсет хиляди долара и плаща само лихвата. На всичко отгоре преди тринайсет месеца се е развела и бившият ѝ съпруг закъснява с изплащането на детската издръжка. Най-важното обаче е, че тази дама живее в Глийдсвил, Вирджиния, където тригодишната ѝ дъщеря ходи на детска градина. Което значи, че госпожа Арнолд си скъсва задника от работа. Работи извънредни часове за Морели, пътуването ѝ до работата е безкрайно дълго и на главата ѝ висят всичките грижи, присъщи на самотна майка с малко дете, което трябва да бъде каран и вземано и наглеждано, когато градината не работи. Тази клета женица, предполагам, е зверски нещастна.

Барът беше свърталище на политици на Пенсилвания авеню, на няколко пресечки от Конгреса, и името му беше същото като адреса — „701“. Вечер тук се събираха на малки стада служители на Конгреса и говореха на по-висок глас, отколкото беше нужно, надявайки се, че всички наоколо ще си помислят, че точно те са тези, които дърпат

конците в политиката. И понякога, Господ да ни е на помощ, наистина така беше. Демарко седеше на бара, надвесен над едно мартини — с украинска водка, — и наблюдаваше как агентът по набиране на персонал разговаря с Джаки Арнолд.

Сам Мърфи го беше намерил. Мъжът имаше бащински вид, загоряло лице, къдрава побеляла коса и благи кафяви очи. Беше толкова любезен и омайващ, че човек лесно можеше да си представи как отмъква спестяванията на наивни старици. Този следобед се беше свързал с Джаки в офиса ѝ и бе предложил да я черпи едно питие, докато изложи офертата си.

Обясни ѝ, че представлява един мозъчен тръст, който попълва персонала си. „Мозъчен тръст“, както бе известно на всички в окръг Колумбия, беше нещо като евфемизъм за група интелектуалци проститутки — хора с докторски степени и управленчески опит, които изготвят всякакви документи за лобисти и политици. С други думи, умни хора, които не се свеняха да агитират и за двете страни по какъвто и да е въпрос, обикновено едновременно. Когато агентът спомена, че неговата организация е със седалище в Лийсбърг, Вирджиния, на осем километра от дома на Джаки Арнолд, очите ѝ светнаха, все едно е видяла Христос.

Предложението беше неустойимо — трийсет процента повече, отколкото печелеше в момента, за да работи в офис на десет минути от дома си. Освен това, каза агентът, фирмата плаща разходите за детска градина на всичките си служители, а тя се намира само на три пресечки от офиса. Не ѝ каза, че тя ще е единствената жена в компанията с дете под пет години.

Имало обаче една уловка. Е, не точно уловка, по-скоро възможност. Искали госпожа Арнолд да представи на сенатор Морели една млада жена и да я препоръча за своя заместничка. Ако наемели младата жена на работа, госпожа Арнолд щяла да получи бонус от пет хиляди долара.

— Дамата не е идиот — каза агентът по-късно на Демарко. — Досети се, че причината да ѝ предложим тази работа е да вкараме онова момиче в екипа на Морели. Не каза нищо, но ѝ личеше.

— Но все пак се съгласи? — попита Демарко.

— О, да. Предложих ѝ прекалено добра сделка, затова се престори, че не разбира какво се случва.

— Какво смяташ, че си мисли?

— А, обичайното: че републиканците се опитват да внедрят шпионин в персонала на Морели, за да могат да изкарат някоя гадост, когато той се кандидатира за президент.

Следващият ход бяха апартаментите.

Трябваше му два апартамента в една и съща сграда, като единият трябваше да е ъглов, на партера, с много прозорци. Отне му цял ден, но намери сграда на Капитолийския хълм с един свободен и един идеален ъглов апартамент. Ъгловият беше зает, но нямаше да е никакъв проблем — не и когато човек има достъп до парите на Сам Мърфи.

Наемателката в ъгловия апартамент беше кисела жена на средна възраст, която живееше сама, и само като я видя, на Демарко му стана ясно, че през целия ѝ живот късметът никога не е бил на нейна страна. Една от многото връзки на Сам посети жената. Той заразмахва артистично ръце и обяви, че филмовата му компания искала да използва апартамента ѝ за една кратка сценка във филма, който снимат. Но въпреки че сцената е кратка, каза фалшивият режисьор, филмите се движат по-бавно от айсберги и апартаментът ѝ ще им трябва поне за три седмици, през което време ще я настанят, за своя сметка, в един от най-люксовите хотели в Хилтън Хед.

— Единствената уловка е... — отбеляза той.

— О, мамка му! — прекъсна го жената. — Знаех си, че ще има уловка.

— Единствената уловка е, че трябва да освободите апартамента следващата седмица. Така че ако не можете да си вземете отпуск...

— Ей! Мога да го уредя. Ако онази кучка не ме пусне...

И така се сдобиха с ъглов апартамент близо до метростанция „Истърн Маркет“, точно както го искаше Демарко, а после той самият нае празния.

А сега — ченгето.

Демарко се обади на Сам Мърфи, който се обади на един тип, а той на друг, който звънна на Демарко. Последният беше сержант от

отдел „Личен състав“. Демарко му каза какво иска: младо кадърно ченге още в униформа.

— Но трябва да е чист — уточни Демарко. — Не искам да са го разследвали десет пъти от вътрешния отдел. Търся някой, когото могат да разследват в някакъв момент в бъдещето. Разбирате ли?

— Не знам. Какво ще искате от този човек? — попита сержантът. Демарко му обясни.

— Ей, това не е никак зле. По дяволите, дори не мисля, че е и незаконно. Искам да кажа, някой адвокат може би...

— Имате ли такъв, или не? — попита Демарко.

— Знам идеалния човек — отговори сержантът.

Може и да не беше идеален, но ставаше. Казваше се Гари Паркър. Висок около метър и деветдесет, красив, рус и леко пълничък. Докато станеше на петдесет, сигурно щеше вече да е доста пълничък, но точно сега на Демарко му приличаше на човек, когото всеки би искал до себе си, ако се мъчи да овладее бунт. Когато се срещнаха, Паркър не беше в униформа; носеше дънки, черна тениска и черно кожено рокерско яке. Може и да се дължеше на якето, но на Демарко му се стори наперен и самонадеян — тъкмо какъвто бе нужен.

Демарко му обясни какво се иска от него.

— Това ли е всичко? — попита Паркър.

— Да.

— Не схващам.

— Не е нужно — каза Демарко. — Но трябва да се нанесеш в апартамент на Хълма.

— Какво? По никакъв начин не мога да си позволя място на Хълма. В момента живея в Спрингфийлд.

Демарко кимна — беше му известно.

— Ами ако се хванеш на допълнителна работа като охрана в ресторант „Хутърс“ в Тайсънс Корнър и ти плащат по хиляда на месец?

— Майчице! — смая се Паркър. — При това в „Хутърс“?

— Да, брой го като допълнителен бонус. В края на годината ще зависи от теб и управата на ресторанта дали ще продължиш, но една

година ще живееш на Хълма, ще вземаш по хилядарка допълнително на месец и пътят ти до работата ще е петнайсет минути.

— И от мен се очаква...

— Само това, нищо повече — каза Демарко.

Да издири фотограф беше лесно, много по-лесно, отколкото да си набави ченгето. Трябваше само да се обади на своя стар приятел Реджи Хармън в „Уошингтън Поуст“.

Арни Бърг беше нисък мъж на средна възраст, с рунтав мустак, коса, която се нуждаеше от подстригване, и лице, надупчено със стари белези от акне. Носеше синьо спортно яке, поръсено с пърхот, кафяви рипсени джинси и леки обувки. Представете си някой режисьор, който се обажда на актьорска агенция и казва: „Ей, Мори, прати ми някой, който да прилича на евтин папарак.“ Агентът със сигурност щеше да му прати двойник на Арни Бърг.

Освен това на човек му трябваша не повече от пет минути, за да разбере, че Арни нямаше срам и би направил всичко, за да изкара някоя пара. Беше от онези, дето ще проследят някоя застаряваща актриса, ще я снимат по бански и на следващата седмица на първа страница на някой таблоид ще се появи снимка на задника ѝ в близък план със заглавие: ЗВЕЗДИ С ЦЕЛУЛИТ.

Демарко презираше Арни Бърг, — което не значеше, че не би го използвал.

Тя беше малко над трийсетгодишна. Висока метър и шейсет, с руси къдрици, които обгръщаха сладко сърцевидно лице, трапчинки на бузите и големи сини очи зад очила с големи рамки. Очилата уголемяваха очите ѝ до размера на огромни сини езера от невинност и ѝ придаваха прекомерна уязвимост, поне според Демарко. Имаше фигурата на Марша Давънпорт: големи гърди в сравнение с дребното ѝ тяло, бедра, които се спускаха във великолепна извивка от петдесетсантиметровата ѝ талия, и крака, които изглеждаха добре в късата ѝ поличка.

Първите думи, които излязоха от сладката ѝ уста, бяха:

— Мамка му, ще ме пуснете ли да вляза? Такъв е клинч навън.

— Бренда Хатауей? — попита Демарко.

— Същата. А сега искам да вляза, преди да ми е замръзнал задникът. В Ел Ей беше двајсет и седем градуса, по дяволите. Ако знаех, че тука е толкова студено, щях да поискам повече пари.

Демарко вдигна куфарите ѝ от верандата, покани я в кабинета си и ѝ наля едно бренди като профилактика срещу пневмонията. Докато отпиваше първите си глътчици от брендито, тя се разходи из стаята, спря се пред една гравюра на стената — подарък от една от многото бивши приятелки на Демарко, и кимна, все едно да изрази одобрението си. След като изхлузи обувките си, тя се плъосна на канапето срещу стола на Демарко и качи краката си на масата. Бедрата ѝ се виждаха чак догоре.

— За шоу бизнеса — вдигна наздравица тя. — Разбрах, че имате роля за мен.

— Кой ви каза?

— Агентът ми, това безполезно лайно.

Демарко се надяваше, че Сам Мърфи е платил на агента достатъчно, за да подсигури мълчанието му.

— Какво ви каза агентът? — попита той.

— Че ще изкарам петдесет бона, без да си вдигам краката. Каза също, че шумът, който ще се вдигне, ще ме изстреля на върха. Надявам се, тогава ще го разкарам и ще си намеря истински агент.

— А с кого е говорил агентът ви?

— Че откъде да знам? По-кратко де. Това някакъв проклет разпит ли е?

— Бренда, искам да престанете да ругаете.

— Е, *извинявам се!* Какъв сте вие? Някой религиозен фанатик?

— Не. Ролята, която ще играете, не включва нецензурни думи. Ще бъдете невинна. Наивна и скромна. Душичка. Трябва да се настроите за ролята.

— Сега ще ми миете устата със сапун или ще ми кажете за какво става въпрос?

Демарко едва се сдържа да не се усмихне.

— След два дни...

— Женен ли сте? — попита Бренда.

— Не.

— Гей?

— Не. След два дни...

— Разведен?

— Да.

— Защо се разведохте?

— Имахме различни приоритети.

— Кое то значи?

— Значи, че не ми се говори за това.

— Имате ли си гадже?

— Вече не.

За секунда тя погледна Демарко и за пръв път стана сериозна.

— Съжалявам. Изглежда, раната е прясна.

— Да. А сега, ако сте приключили с въпросите, ето каква е работата.

Когато свърши с обясненията, Бренда не се стърпя:

— Мамка му, това ще е трудно. Опа, извинявайте.

— Да, трудно ще е, Бренда. И рисковано. Сигурна ли сте, че искате да поемете риска?

— Имате ли представа колко е трудно да те забележат в Холивуд? Демарко поклати глава.

— Ами благодарение на пластичната хирургия всяка жена там е с перфектен нос и перфектни цици. Да си намериш сваятна роля е по-трудно, отколкото да спечелиш от лотария. Всичко бих направила, за да се включа в голямата игра.

Пламъкът на амбицията ѝ нагорещи въздуха.

— И ако случайно се чудите — добави тя, — няма нищо изкуствено в тялото ми.

През следващия един час Демарко и Бренда отработваха ролята ѝ. Тя задаваше умни въпроси. Под русите къдрици имаше пъргав мозък. В десет часа тя се прозина.

— Мисля, че схванах идеята. Беше дълъг ден, скъпи. Къде ще спя?

— Утре ще се настаните в един апартамент на Хълма. Тази вечер можете да останете тук или да ви закарам в хотел.

— Не ми пречи да остана.

Демарко я заведе до спалнята си.

— Банята е в другия край на коридора, чаршафите и кърпите са чисти.

— Това е вашата стая, нали?

— Да. Аз ще спя на канапето в кабинета. Разтегаемо е.

Тя се вгледа в него за един дълъг момент, после каза:

— Ще се видим сутринта.

Петнайсет минути по-късно той чу течащата вода в банята и се опита да не си представя как ли изглежда мокра и гола. Един час чете, после разпъна канапето и се опита да заспи. Причината да отстъпи леглото си на Бренда беше канапето — точно толкова удобно, колкото и средновековен уред за изтезания.

В единайсет и половина вратата на кабинета му се отвори. Той още не спеше. Погледна към отворената врата и видя силуета на Бренда, очертан от светлината в коридора. Беше облечена с къса хавлийка, която показваше почти целите ѝ крака.

— Не мога да заспя — каза тя. — Май още съм в другата часова зона.

Демарко не каза нищо.

Тя развърза колана на хавлията и я отърси от раменете си. Имаше красиво тяло.

Още докато си говореха, Демарко бе усетил, че Бренда го намира за привлекателен, но знаеше, че не е неустоим. Подозираше, че тя е една млада жена, която обича секса, а той не беше отблъскващ и беше свободен. Да преспи с него може би беше емоционалният еквивалент на един хубав масаж преди лягане. И това напълно го устройваше.

Докато се мушкеше под завивките, тя прошепна:

— Обещавам, от утре започвам сериозно да упражнявам невинността си.

Събитието трябваше да се планира до секундата, като изпълнение на трапец в някое акробатично шоу.

Клейтън Адамс стоеше в чакалнята пред кабинета на Пол Морели и си бърбеше с рецепционистката, като гледаше часовника зад бюрото ѝ. Трябваше да изчака точно четири минути. Джаки Арнолд беше в кабинета на Морели с Бренда. До този момент Джаки вече беше казала на Морели колко зле се чувства, че напуска така внезапно, и беше представила Бренда на сенатора като стара приятелка.

Адамс погледна часовника, хвърли една усмивка на рецепционистката и тръгна надолу по коридора. Подмина отворената врата на кабинета на Морели точно когато Джаки започваше да описва опита на Бренда и да величае множеството ѝ добродетели.

Адамс рязко се спря, изигра една закъсняла реакция и възкликна:
— Божичко, това ти ли си, Бренда?

В продължение на десет години Клейтън Адамс беше конгресменът на демократите в Калифорния, което включваше Бърбанк и част от Северен Холивуд. Можеше да е на този пост още десет години, стига да бе пожелал, но годините му се трупаха и беше решил, че е време да се погрижи за себе си. Преди една година беше напуснал Камарата на представителите и беше постъпил на работа в една фирма на политически манипулатори на Кей стрийт и тъй като вземаше три пъти повече пари, отколкото в Камарата, съвестта му не го притесняваше. И така, когато Сам Мърфи му се обади и го помоли за услуга — и добави „А, между другото, вилата ми в Аспен ще е свободна през декември“, — бившият лоялен демократ Клейтън Адамс се съгласи да изрече една мъничка лъжа.

— Господин Адамс! — възкликна Бренда, също толкова престорено изненадана.

— Пол, извини ме — каза Адамс, — но не мога да не поздравя Бренда.

Морели все още се мръщеше, очевидно недоволен, че Джаки Арнолд напуска.

— Познаваш ли Бренда, Клейтън? — попита той.

— Дали я познавам! Това красиво малко създание работи в офиса ми в Ел Ей известно време. Най-доброто момиче, на което някога съм попадал. Колко време беше при мен, Бренда?

— Шест месеца — отвърна Бренда.

— Пол, мога само да те посъветвам, ако някога ти се отвори възможност да наемеш тази млада дама, да не си посмял да я изпуснеш. Е, трябва да вървя. Пак се извинявам, че ви прекъснах. И, Бренда, радвам се, че се видяхме, скъпа. Обади ми се по-късно.

И акробатът се хвана за лоста.

Междувременно Демарко нетърпеливо чакаше в ресторант „Монокъл“. Бренда трябваше да се е срещнала с Джаки в десет часа сутринта и Демарко беше решил, че до десет и петнайсет или ще е получила работата, или не. Прецени, че шансовете ѝ са може би петдесет на петдесет. В допълнение към това, че беше подкупил Клейтън Адамс да ѝ осигури лична препоръка, Мърфи беше подготвил и други хора да уредят на Бренда впечатляващ комплект положителни отзиви. Но щеше ли да е достатъчно? Наближаваше обяд, а той се печеше на бавен огън, чудейки се къде се бави тя.

Трийсет минути по-късно Бренда най-накрая влезе, целуна го леко по бузата и се намести на столчето до него.

— Е? — не се стърпя той.

— И аз се радвам да те видя, сладурче — усмихна се Бренда и се обърна към бармана. — Един Манхатън, ако обичате, и ще може ли с две черешки?

— Разбира се — ухили се барманът. Тя беше толкова сладка, че щеше да ѝ даде цял буркан с черешки, ако беше поискала.

— Бренда, не ме дръж под напрежение — настоя Демарко. — Получи ли проклетата работа?

Бренда бръкна в дамската си чантичка и извади временния пропуск, който ѝ бяха дали, за да има достъп до Ръсъл Билдинг.

— Поздрави най-новия член в персонала на Морели.

— Слава богу — отдъхна си Демарко. — И къде, по дяволите, беше през последните два часа и половина?

— Взех пропуска си и се запознах с хората в офиса. И Джаки ми показва някои неща, по които е работела. Ще остане още няколко дни, за да ме вкара в играта. А, и си поговорихме малко със сенатора. Добре, че за момента съм хлътнала по теб, скъпи. Пол Морели е направо невероятен.

— Слушай ме внимателно, Бренда. Морели е опасен. Дори не се и опитвай да си играеш с него.

— Ох, стига си се стягал — каза тя и лекичко го стисна по бедрото.

След като приключиха с обяда, двамата се върнаха в къщата на Демарко, взеха багажа на Бренда и той ѝ помогна да се настани в апартамента на Хълма. Когато тя откри копиринени чаршафи в един скрин — което страшно изненада Демарко, имайки предвид външния вид на предишната квартирантка, — нанасянето придоби друго значение.

Демарко харесваше Бренда Хатауей. Тя беше шантава, забавна и умна и той осъзна, че се радва на компанията ѝ, и то не само в леглото. Не беше Ели Майърс, а и нямаше да е следващата госпожа Демарко, но щеше да му липсва, когато си заминеше. Щеше да му липсва, но нямаше да се опита да я спре.

Главата на Бренда лежеше на гърдите му с влажни от общите им усилия къдрици. Демарко се възхищаваше на извивката на дупето ѝ, когато се позвъни на вратата. Погледна часовника си и се наруга, че не е обърнал внимание на времето. Скочи от леглото, изтича до входната врата и погледна през шпионката. Беше Ема. Мамка му. Викна ѝ през вратата да изчака малко, после се втурна обратно в спалнята и помоли Бренда да побърза да се облече и, за бога, да си срещи косата.

— Майчице! — изписка тя. — Подозирах, че не си от тези, които обичат да се гушкат после, но това вече е абсурдно.

— Побързай — подкани я Демарко.

Когато отвори вратата, Ема за момент остана на прага, вперила поглед в него. Напълно ѝ беше ясно какви ги е вършил. И не само заради разрошената му коса, раздърпаната риза, увиснала над

панталона, и липсата на вратовръзка. Ема знаеше, защото... ами защото беше Ема.

Тя мина покрай Демарко и влезе в хола.

— Имайки предвид какво е заложено на карта, смятах, че...

— Стига де — жално рече Демарко.

Преди Ема да успее да продължи с конското, Бренда влезе при тях. Дрехите ѝ не бяха раздърпани като на Демарко и косата ѝ си беше на място, но излъчваше онова сияние след хубав секс. Тя и Ема за момент се проучиха с поглед — Бренда се чудеше коя е Ема, а Ема изследваше Бренда като сочна пържола.

— Коя си ти? — попита Бренда.

— Моя сътрудничка е — отвърна Демарко.

Парирайки следващия ѝ въпрос, той добави:

— Бренда, трябва да си купиш някакви дрехи, подходящи за помощничка на сенатор. Иди да обиколиш магазините и ще се видим тук след около четири часа.

Бренда присви очи и отвори уста да се скара на Демарко, че се държи като гадно копеле, но преди да успее, Демарко отново я прекъсна:

— И не се притеснявай за парите; няма ти да плащаш дрехите.

Минута след като Бренда излезе и точно когато Ема започна да му чете лекция как не бива да се чука със сътрудниците, на вратата отново се позвъни. Беше Боби Прентис, асистентът на Нийл. Боби беше дребен чернокож младеж с рижави расти, който говореше рядко. Най-добре, а и най-често комуникираше чрез клавиатура и модем. В малките си ръце Боби държеше два предмета: тънко черно кожено куфарче и средно голямо метално куфарче.

Ема и Боби направиха една бърза обиколка на апартамента и се върнаха в хола. Холът и кухнята бяха разделени от барплот, използван за бързо хапване.

— Искаме да стане в тази стая — каза Ема на Демарко. — Погрижи се Барби да схване.

— Защо... — опита се да възрази Демарко, но Ема не му обърна внимание.

— Боби, искам ги не по-високо от тук — Ема сложи ръка на горната рамка на един прозорец — и не по-ниско от тук — завърши тя, като докосна перваза. — Разбра ли ме?

Боби кимна.

— Така че сложи две на този прозорец и една близо до прозореца на спалнята, която, надявам се, няма да ни потрябва.

Боби кимна. Постави двете куфарчета на плота в кухнята, отвори черното кожено куфарче и извади четири видеокамери, не по-големи от цигарени кутии. След това отвори и металното куфарче, което всъщност беше преносима железария, натъпкана с инструменти, ключове и жички. Демарко се изненада, че Боби изобщо можеше сам да вдигне куфарчето.

Боби се зае със задачата, а Ема попита:

— Уреди ли ченгето?

— Да.

— А фотографа?

— Да.

— Мислиш ли, че ще си мълчат?

Демарко сви рамене.

— За ченгето не се притеснявам особено. Ако се раздрънка, ще си докара неприятности. Притеснява ме по-скоро фотографът.

— Ами кажи на Мърфи да му бутне нещо отгоре — каза Ема.

Боби приключи с инсталирането на техниката за по-малко от два часа. Когато свърши, кимна и си тръгна, без да е продумал повече от две изречения през цялото време.

Демарко огледа местата, където Боби беше скрил камерите. Човек можеше да ги забележи, ако застане съвсем близо и знае къде да гледа, но иначе никога не би ги забелязал. В преносимото шпионско магазинче на Боби дори имаше и малки шишенца с боя, с която беше мазнал тук-там, за да скрие драскотините.

Да, Боби беше професионалист в своята сфера, както впрочем и Ема. За разлика от Демарко. Както стоеше и гледаше почти невидимите камери, той си представяше един милион неща, които можеха да се объркат. Батериите на камерите можеха да паднат; слънчеви петна можеха да повлияят на техниката; електрическа буря...

— О, да — каза Ема, наслаждавайки се на работата на Боби с убийствено святкащи очи, — как ще го спипаме мръсното копеле.

Гари Паркър, полицаят, се нанесе в апартамента. Беше очарован от новото си жилище.

Демарко разведе Арни Бърг из сградата. Показа му точно къде да застане.

— Няма проблем — промърмори Арни.

Боби, немият чирак на Нийл, даде на Демарко ключовете от наблюдателното бусче и му показа как да работи с техниката. За да се увери, че го е разбрал, направиха една проба с Ема, която стоеше в апартамента и говореше. Звукът беше кристално ясен.

Демарко се обади на Бренда в офиса на Морели, за да се увери, че графикът на сенатора не се е променил.

— Днес го хванах да ми зяпа циците, докато се протягах — каза Бренда. — Аз често се протягам.

— Добре. Да зяпа. Но сигурна ли си, че всичко за четвъртък е по план, че графикът му не е променен?

— Същият си е. А като си говорим за графици, довечера май съм свободна. Какво ще кажеш, сладурче? Искаш ли да се повъргалаш в сеното с бъдеща кинозвезда?

Да, искаше.

В сряда вечерта Демарко се срещна със Сам Мърфи в апартамента му в хотел „Хайът“ на Хълма. Мърфи беше облечен с черни панталони и жилетка от костюм, а яката на ризата му беше разкопчана. Седеше в едно издуто кресло, качил каубойските си ботуши на масичката пред себе си. Грозното му куче хъркаше на леглото. Миришеше на мокра изтривалка.

— Е, Джо Боб, утре ще се видя с него, както е по план.

— Съгласи ли се да се срещнете в кабинета му? — попита Демарко.

— Да. Казах му, че разните публични места не са ми по вкуса.

— Какъв повод измисли?

— Синко, не учи краставичаря да продава краставици. Дадох му повод, който да поласкае егото му, да си мисли, че той води парада.

— Трябва да го накараш да си пийне, Сам.

— Стига си се шашкал, момко. Мога и папата да напия и да го вкарам в леглото с мадама, ако реша.

Сам Мърфи погледна сериозно Демарко.

— Ще съм ти длъжник, ако тоя номер мине, Джо Боб. Искам да знаеш, че го имам предвид.

— Не, Сам, определено няма да си ми длъжник. Ако зависеше от мен, и ти нямаше да се кандидатираш за президент.

Бренда трябваше да изчака Сам Мърфи да си тръгне и да хване сенатора точно на излизане от кабинета. Демарко я беше инструктирал, че е изключително важно да се засекат в коридора, не в кабинета му. Трябваше да му каже, че е изпуснала приятелката си, която я вози обикновено, и да го попита дали би я закарал до метростанцията на Юниън Стейшън, която беше само на няколко пресечки от Ръсъл Билдинг. Демарко беше убеден, че Морели ще предложи да я закара до тях. Не му харесваше да я оставя сама в една кола с Морели, но тя беше с подслушвател, а и той самият щеше да бъде точно зад тях в бусчето.

В седем и половина Демарко чу гласа на Бренда в слушалките си:

— А, сенаторе, не знаех, че сте още тук. Тъкмо идвах да си поръчам такси.

По дяволите, Бренда, не импровизирай. Демарко се уплаши да не би Морели да я вкара в офиса си, за да ползва телефона. Дори по-лошо, да не би да я остави да си поръча такси.

— Какво правиш още тук толкова късно, скъпа? — попита Морели.

Скъпа? Май Сам Мърфи си беше свършил работата.

— Ами нали знаете — смутено рече Бренда, — още съм нова, понякога оставам до по-късно, за да смогна.

— Къде живееш?

— Близо до спирката „Истърн Маркет“. По принцип някое от другите момичета ме кара до нас, но днес всички си тръгнаха рано. Щях да ходя пеша — не е толкова далеч, — но като излязох навън, ме хвана страх. Не ми е приятно да се разхождам самичка толкова късно, така че се върнах да си повикам такси.

Дълга пауза, после отново гласът на Морели.

— Ела. Ще те закарам.

— О, не. Не искам да ви се натрапвам, сенаторе.

Не протестирай прекалено много, Бренда.

— Скъпа, никакъв проблем не е. Хайде да вървим.

По пътя към апартамента на Бренда Морели беше идеалният джентълмен. На всичко отгоре той едва проговори, освен за да пита за маршрута, което накара Демарко да се притесни да не би Сам Мърфи да не е успял да го накара да изпие достатъчно.

Арни Бърг, фотографът, и Гари Паркър, полицаят, бяха в бусчето заедно с Демарко. Те обаче не чуваха Бренда и сенатора, защото само Демарко имаше слушалки. На този етап нито Арни, нито Гари знаеха с кого предстои да се срещнат.

Когато стигнаха до апартамента, Бренда предложи:

— Сенаторе, бихте ли искали да се качите за едно кафе? Нека не ви прозвучи неучтиво, но нямаше как да не забележа, че сте пили. Ще се чувствам ужасно, ако полицията вземе, че ви спре по пътя към вас.

Морели не отговори веднага, тишината се проточи и Демарко замърмори под нос: „Хайде, копеле, хайде.“

— Да, чаша кафе май е добра идея — най-сетне каза Морели.

— Заемете позиции — нареди Демарко на малкия си екип. — Арни, когато Гари ти каже да му дадеш камерата, ще му я дадеш. Гари, ако Арни не ти даде камерата, когато му я поискаш, фрасни го с палката.

— Ей! — обади се Арни.

— Говоря сериозно — натърти Демарко. — Ако не дадеш на Гари камерата, ако хукнеш нанякъде с нея, ще те намеря и ще те убия.

Демарко не би го убил, но изглеждаше като човек, който би го направил. Арни преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Ще направя каквото сме се разбрали, не е нужно да ме заплашваш. Но искам да знам кои са тези хора.

— Съвсем скоро ще разбереш. А сега всички на позиция.

Арни и младият полицаи слязоха от бусчето. Арни се промъкна до предния прозорец на апартамента на Бренда, промуши се зад някакви храсти и насочи камерата към вътрешността на апартамента. Полицаят застана на тротоара пред сградата.

В слушалките Демарко чу гласа на Бренда.

— Чай или кафе, сенаторе?

— Ти си наистина едно прекрасно момиченце, Бренда — каза сенаторът.

От думата „момиченце“ Демарко изтръпна.

— Благодаря ви сенаторе, но какво ще пиете? — От тона на Бренда стана ясно, че по никакъв начин не се опитва да окуражи Морели.

— Сама ли живееш? — попита Морели.

— Да.

— Имаш ли си приятел?

— Не, тъкмо се преместих тук. Ето, имам един много хубав чай, „Дарджилинг“. Какво ще кажете?

— Сигурно ти е много самотно, малко създание като теб, и да няма кой да те гушне. А и съм те виждал как ме гледаш в офиса.

Шлифованата изисканост, която обичайно струеше от Морели, беше изчезнала безследно. Пияните моряци подхождаха към проститутките с по-голям финес. Промяната, причинена от няколко питиета, беше направо поразителна.

— Да, знам какво искаш — заяви Морели и за няколко секунди никой от двамата не проговори.

После се чу Бренда:

— Сенаторе! Какво правите?

Демарко провери дали Арни и Гари са по местата си. Арни още снимаше; ченгето стоеше на тротоара.

— Сенаторе, престанете — възпротиви се Бренда.

Думите ѝ бяха приглушени и следващото, което се чу, беше трясък като от съборена лампа и Бренда изпищя:

— Престани, копеле такова! — В гласа ѝ имаше нотка на истерия, тя вече не играеше роля.

Демарко извика на ченгето:

— Давай, Гари!

Както му беше наредено, Гари извика на Арни:

— Ей! Ти с камерата! Какво, по дяволите, правиш?

На свой ред Арни отговори:

— Едно момиче го изнасилват!

Гари изтича до апартамента на Бренда и със замах отвори вратата. Бренда беше инструктирана да я остави отключена. Арни последва Гари вътре, а камерата продължаваше да записва.

Десет минути по-късно Арни и Гари се появиха с Морели.
Демарко чуваше в далечината приближаващите се сирени.

Ръцете на Морели бяха закопчани с белезници на гърба му, а Гари го държеше над лакътя. Арни вече не снимаше с камерата; Гари я беше конфискувал като улика. Арни сега държеше фотоапарат със светкавица и снимаше с бясна скорост.

Пол Морели изглеждаше като в шок, със стъклен поглед и леко увиснала челюст. Косата му беше разрошена, половината му риза висеше навън, а коланът му беше разкопчан. Снимката, която щеше да се озове на първата страница на всеки вестник в страната — с авторско право на Арни Бърг, — щеше да е класика. Демарко гледаше как светкавицата проблясва като цветомузика в дискотека и отново и отново запечатва замаяното лице на Морели.

В този момент пред сградата спря патрулка и двама униформени полицаи слязоха от нея. Гари придружи Морели до колата и го сложи да седне на задната седалка. После помоли двамата полицаи да влязат в апартамента, да заградят местопрестъплението и да доведат жертвата. Когато двете ченгета влязоха в сградата, Гари отиде до бусчето и даде на Демарко камерата, с която беше снимал Арни.

Пет минути по-късно един от полицаите изведе Бренда. Тя здраво стискаше реверите на шлифера, с който се беше загърнала, все едно криеше разкъсаните си дрехи. Фотоапаратът на Арни засне сълзите по лицето ѝ. Бренда дори успя да изрече няколко думи пред малката си публика:

— Беше ужасно. Той се държа като някакво животно.

И „Оскар“ печели...

Бренда и полицаят постояха няколко минути пред сградата, докато не пристигна втора патрулка, в която настаниха Бренда. След десет минути и двете полицейски коли напуснаха местопрестъплението — Морели в едната кола, Бренда в другата. Синьо-червените светлини проблясваха, но сирените бяха изключени.

Ема излезе от колата и влезе в сградата с апартамента на Бренда. Отключи вратата и се промуши под жълтата полицейска лента. След десет минути излезе с четирите камери, които Боби Прентис беше монтирал, и се присъедини към Демарко в подслушвателното бусче.

Изгледаха записа от камерата на Арни и го сравниха с кадрите от другите камери. Скритите камери в апартаментата имаха за цел да осигурят поне един ясен запис как Морели напада Бренда. Повторение на операцията не се предвиждаше — не можеха да се надяват, че Арни ще успее да заснеме всичко.

Ема и Демарко гледаха как Морели притисна Бренда към една стена. Това се случи точно след като той каза: „Да, знам какво искаш.“ Бренда сложи ръцете си на гърдите на Морели и се опита да го отблъсне, а камерата беше безпристрастен свидетел на съпротивата ѝ. Демарко потръпна, когато Морели стисна с две ръце лицето на Бренда като менгеме и притисна устните си към нейните, докато тя се мъчеше да му се изплъзне. Успя да каже: „Сенаторе, престанете“, но Морели продължи да я целува и в същото време несръчно дърпаше блузата ѝ. В крайна сметка бутна съпротивляващото се момиче на земята, при което събори една лампа; сцената, записана от една от камерите, бе идеална: виждаше се не само как Морели опипва Бренда като някакъв побъркан неудържим сатир, но и изражението на погнуса върху нейното лице.

Демарко беше предупредил Бренда какво да очаква и тя не би трябвало да е изненадана от действията на Морели, но очевидно беше стресната. И тя се чувстваше така, както и Демарко в началото: неспособна да повярва, че Пол Морели не е свършеният рицар с бляскави доспехи.

След като събори Бренда на земята, Морели се надвеси над нея; лицето ѝ се сгърчи от болка, когато коленете му приковаха ръцете ѝ към пода. Обездвижил ръцете ѝ, той започна да вдига полата ѝ с една ръка, докато с другата се мъчеше да разкопчае колана си. Точно тогава Бренда изпищя: „Престани, копеле такова!“

До този момент Бренда може би играеше ролята. Беше се преструвала на срамежлива секретарка в кабинета на Морели в продължение на две седмици и когато го покани на кафе, все още играеше героинята си. Но когато Морели я повали на земята и започна да дърпа бельото ѝ, Демарко видя страха в очите ѝ и разбра, че вече всичко беше наистина. Точно преди Гари да стигне до Морели и да го издърпа, на записа се чу гласът на Морели: „Хайде, кучко малка. Знаем, че това искаш.“

Ема и Демарко най-накрая избраха записа, който показваше нападението най-добре. Ема извади касетата и я сложи в камерата на Арни. Сега оставаше само да върнат камерата на Гари, за да бъде използвана като доказателство.

Бяха изминали четирийсет минути, откакто полицаите вкараха Пол Морели в полицейския участък. Гари беше инструктиран да не бърза с разпита и да не споменава видеокамерата, която бе взел от Арни. Ема отиде в участъка, като се престори на адвокат, който чака клиент. Гари трябваше периодично да се появява на рецепцията и когато видя Ема, тя му даде камерата на Арни, вече със записа, който бяха избрали с Демарко. След това Гари предаде камерата за доказателство.

Междувременно Демарко се обади на Реджи Хармън. Разбуди го от обичайния му алкохолен унес и му каза да дойде в участъка за репортажа на живота си.

Според историята на Реджи, която излезе на първа страница на „Уошингтън Поуст“ на следващата сутрин, един фотограф на име Арни Бърг, който продавал снимки на таблоидите, случайно видял сенатор Пол Морели да напуска Ръсъл Билдинг с красива блондинка. И така, папаракът последвал двойката. Дотук нищо изненадващо. Сенаторът и блондинката влезли в сградата, Арни ги проследил с малката си камера и надникнал през прозореца на апартамента, надявайки се да ги хване да вършат разни палави неща. Когато Морели нападнал Бренда, Арни, естествено, продължил да снима, но за късмет на Бренда един млад полицаи, Гари Паркър, който живеел в същата сграда, се прибирал от работа. Полицай Паркър видял Арни да наднича в прозореца на Бренда, при което Арни му казал какво се случва в апартамента.

След това Гари Паркър просто си свършил работата.

Седмица след ареста Пол Морели се срещна със стареца в една картоигрална зала — квадратна бетонна конструкция без прозорци близо до Нюарк, Ню Джърси. В девет часа сутринта залата още не беше отворена.

Морели паркира зад сградата, близо до задния вход. Когато пристигна там, вече имаше друга кола — голям линкълн. Той отвори незаклучената врата, мина по неосветения коридор покрай тоалетните и влезе в главното помещение. В единия край имаше малък бар, а останалата част беше заета от осем маси, покрити със зелен филц. Около масите имаше по шест стола за играчи, а отгоре бяха сложени неотворени тестета карти и купчинки чипове за покер в плексигласови кутии.

В стаята беше тъмно, светеше една-единствена лампа от разноцветно стъкло. Тя висеше над масата, на която седеше старецът. Еди стоеше някъде в дъното, почти невидим в сенките; огромните му, покрити с белези ръце висяха отпуснати от страни.

За разлика от друг път старецът не се изправи, за да се здрависа с Морели. Той остана на мястото си, впил черните си очи в тези на Морели, докато той се приближаваше към масата. В този момент и на тази светлина, с набръчканото лице, дългия кокалест нос и немигащите черни очи, старецът заприлича на Морели на някаква древна хищна птица. Древна, но все още способна да откъсне месото от кокала. Беше слушал истории колко безпощаден би могъл да бъде старецът, но никога досега не бе виждал жестокостта така ясно изписана на лицето му.

Морели седна и сложи ръце върху масата, все едно чакаше да му раздадат карти. В една-единствена вечер бе съсипал всичко, за което бяха работили цели петнайсет години. Или поне така виждаше нещата старецът. Морели беше на друго мнение. За него случилото се беше временен провал, но играта — неговата игра — далеч не беше приключила. Но за да успее да победи, се нуждаеше от помощта на

стареца, а за да я получи, трябваше да наговори още куп лъжи. Беше много подходящо, помисли си той, че седят на маса за покер. Морели се готвеше да играе на възможно най-високия залог — бъдещето му, живота му.

— Как се случи? — попита старецът. Гласът му както винаги беше тих и спокоен. Не издаваше нито една от емоциите, които сигурно изпитваше.

— Не съм много сигурен — отговори Морели. — Беше капан.

— Това го знам — сръза го старецът, — но кой го е заложил?

— Сам Мърфи и онзи служител от Конгреса, когото следяхме за кратко.

— Нали ме увери, че той е никой?

— Така е, но Мърфи му е помогнал.

— Но как се случи? Как се озова сам с онова момиче?

— Срегнах се с Мърфи в кабинета ми същата вечер. Обади ми се и каза, че искал да говори с мен за това как и двамата трябвало да водим честни кампании. Както и да е, пийнахме. Знаеш, че не съм по алкохола, изпих само едно. Но след питието започнах да се чувствам странно, замаяно, не бях на себе си.

— Мърфи ти е сложил нещо в чашата?

— Или той, или момичето. Тя беше в кабинета, когато Мърфи дойде да говорим. Тя ни наля питиетата. Както и да е, точно след срещата се съгласих да я закарам до тях. Умът ми беше... просто беше замъглен. Все едно бях податлив на всякакво предложение. Както и да е, тя ме помоли да я закарам и като първия глупак, аз се съгласих. Когато стигнахме до тях, тя ме попита дали искам чаша кафе. И аз отново се съгласих. Всъщност си помислих, че кафето може да ми помогне да дойда на себе си. — Морели замълча и поклати глава, все едно поразен от факта колко лесно са го метнали.

— Продължавай — каза старецът.

— Тя ми сипа кафето — или беше чай — не си спомням. И изведнъж, преди да се усетя, тя ми се нахвърли, блузата ѝ беше скъсана, и дърпаше дрехите ми, колана. Опитах се да я отблъсна... Или съм паднал, или тя ме е спънала. Не знам. Мозъкът ми беше на каша и се чувствах слаб като пиле. В следващия момент бях на земята, върху нея, и някакъв полицаи нахълта в апартамента.

— Значи не си нападнал това момиче?

Морели за момент се втрени в стареца и потръпна от престорено отвращение.

— От колко години ме познаваш? — попита Морели. — Някога виждал ли си ме да преследвам жени?

— Само че има запис как я нападаш.

— Скоро ходил ли си на кино?

— На кино? — попита изненадано старецът.

— Да. Виждал ли си какво постигат в днешни дни със специални ефекти? Могат да накарат хората да летят. Могат да сложат животинска глава на човешко тяло.

— Значи смяташ, че някой е подправил касетата?

— Никой не е гледал записа почти осем часа след като ме прибраха, а ченгето, което ме арестува, предаде касетата за доказателство близо един час след като пристигнахме в участъка. Имали са предостатъчно време да подправят този запис.

Преди старецът да успее да зададе още някой въпрос, Морели продължи:

— Това не е запис на случилото се. Записът показва какво *те* *твърдят*, че се е случило. Но касетата, така или иначе, няма значение.

— Какво? Защо?

— Никога няма да я допуснат като доказателство.

— Казваш, че можеш да се пребориш с това?

Морели поклати глава.

— Не. Не мога. Няма да ме вкарат в затвора, но няма и да получа номинацията. Сега вече не.

Старецът помълча известно време.

— Значи това беше всичко — заключи той. — Свършено е.

— Не. Това е спънка, но не сме приключили. Имам план. След пет години...

Морели едва не каза *десет* години, но в последния момент промени решението си.

— ... след пет години ще се кандидатирам за президент. И ще ме изберат.

— Пет години?

Морели знаеше какво си мисли старецът. Дали ще съм жив след пет години? Дали ще го доживея? Точно затова Морели не каза *десет* години. Старецът беше в добро здраве — феноменално за възрастта му

— и произлизаше от семейство на дълголетници. След пет години щеше да е на осемдесет и четири. Щеше да доживее дотогава, или поне Морели можеше да се обзаложи, че той така си мислеше.

— Какъв е планът ти? — попита старецът.

Морели му разказа. Старецът не го прекъсна нито веднъж. Само слушаше и анализираше. Старецът беше почти толкова умен, колкото Пол Морели.

Когато Морели свърши да говори, старецът каза:

— Може и да проработи. Но няма ли начин да се задвижи по-бързо?

— Не. Някой друг ще стане президент. Ще се наложи да изчакам до следващите избори.

— Добре — въздъхна старецът. Тонът му като че ли казваше: това, така или иначе, винаги е бил далечен план, какво са пет години?

— Ами Мърфи и онзи от Конгреса, с тях какво ще правим?

— И с тях ще се разправим, но не сега. Не са належащ проблем. А що се отнася до Мърфи — и той няма да стане президент. Никога няма да го изберат.

— Ами ако все пак го изберат?

— Тогава ще говорим отново.

Демарко следеше как се развива историята, но научаваше само толкова, колкото медиите решаваха да кажат на зашеметеното общество. Не направи опит да се свърже със Сам Мърфи, за да чуе гледната му точка на вътрешен човек. Един месец след ареста човек не можеше да пусне телевизора, да разтвори вестника си или да мине покрай някоя будка за списания, без да види снимката на Пол Морели. Някогашните поддръжници на Морели сега избягваха репортерските въпроси; тези, които никога не го бяха харесвали, сега повтаряха: „Казах ли ви аз?“. Всякакви сравнения с политици, чието падение е било свързано с жена — Гари Харт, Тед Кенеди и, разбира се, Бил Клинтън, — се предъвкваха всеки път, когато репортерите изчерпеха темата за Морели.

Записът как Морели напада Бренда така и не беше показан на обществото.

Разчу се, че някакъв детектив се промъкнал в хранилището за вещественни доказателства и направил копие на записа, за да го продаде на телевизията, но го хванали още преди да успее да напусне участъка. Демарко прочете, че сега униформени полицаи пазели хранилището, все едно е гробницата на Тутанкамон, и подозираше, че Морели плаща на половината полицаи, за да не може никой отново да копира касетата, а Сам Мърфи плаща на другата половина, за да не допуснат да бъде унищожена. Но въпреки че записът така и не стана обществено достояние, имаше адвокати, съдии и полицаи, които го бяха гледали и анонимно бяха разкрили на репортерите какво са видели. В крайна сметка, макар и много малко хора реално да бяха гледали видеото с престъплението на Морели, всеки знаеше, кадър по кадър, какво е записала камерата.

Спекулации, че Морели е бил натопен, започнаха да се разпространяват с огласяването на все повече факти — и главният разпространител беше апаратът на Морели. Фактът, че Бренда е бивша актриса, внезапно преобразила се в секретарка, представляваше

главният аргумент. Последва разкритието, че Гари Паркър не само живеел в сградата на Бренда, но се бил нанесъл едва две седмици преди инцидента. И въпреки че никой не беше изненадан, че Арни Бърг е заснел сцената, все пак съвпадението, че той — който обикновено преследваше спортисти и актьори — случайно се е навъртал около Ръсъл Билдинг и че е успял да съзре малката блондинка в колата на Морели... Е, стига де, подмятаха привържениците на Морели.

Гари Паркър позираше за снимки с различни републиканци, които му раздаваха награди. Когато го питаха за съвпадението да се прибере точно когато са нападали Бренда, Паркър свиваше рамене.

— Беше чист късмет, предполагам. А онова девойче, то извади още по-голям късмет.

Паркър играеше ролята на скромния герой много по-добре, отколкото очакваше Демарко.

Арни също се радваше на огромно внимание — новият идол на всички съмнителни типове като него. Едно беше да спипаш Бритни Спийърс дебела и опърпана на път към магазина, но да свалиш кандидат-президент на колене — ето това вече беше добро попадение.

Прожекторът, насочен към Бренда, беше най-ослепителен, а за една амбициозна актриса това беше по-добра реклама, отколкото която и да е холивудска пиар агенция можеше да ѝ уреди. Нямахше токшоу, в което да не се е появила. Тя разказа на света как се опитала да стане актриса, но така и не успяла да получи сваятна роля, затова решила да остави холивудските си мечти и да се премести във Вашингтон, за да започне нов живот като секретарка. Не могла да повярва на късмета си, когато била наета от Пол Морели, от когото винаги се била възхищавала. А че Морели я нападнал... Е, казваше тя, очевидно човек никога не може да знае на какво са способни хората.

Пол Морели не влезе в съда, какво остава да получи присъда. Адвокатите му издигаха юридически барикади по-бързо, отколкото пожарникарите обграждат горяща сграда. Бяха се хванали за това в чии ръце е била камерата на Арни. Забавянето при предаване на камерата като доказателство, в допълнение към факта, че онзи детектив бе успял да направи копие, доведе до спекулации, че записът е бил монтаж.

Адвокатите твърдяха, че Морели е бил приклещен от гърдестата актриса и корумпираното ченге, все едно нямаше пръст в собственото си падение. А чашата чай, която Бренда направила на Морели, се превърна в повод за множество възражения. Чашата и съдържанието ѝ така и не бяха изследвани и адвокатите на Морели твърдяха, че сенаторът е бил упоен и че полицаите, бързайки да стигнат до присъда — като че ли законът някога е бързал за някъде, — са унищожили решаващо доказателство.

Адвокатите оспорваха дори естеството на самото обвинение. Според Конституцията на САЩ един сенатор може да бъде съден само за държавна измяна, углавно престъпление или тъй нареченото „нарушение на обществения ред“. Адвокатите на Морели твърдяха, че не е било извършено никакво углавно престъпление. Дори проявиха безочиюето да заявят, че ако Пол Морели е виновен за нещо, то е за сексуален тормоз: една скъсана блуза, казваха те, не е нищо повече от едно разпалено опипване и въобще не е престъпление.

Но главната причина Морели да не бъде изправен на съд беше политическата проницателност на Сам Мърфи. Сам вече беше получил всичко, което желаше, и се опасяваше, че човек с популярността на Пол Морели никога няма да бъде осъден от съдебните заседатели. А ако го оправдаеха... тогава, по дяволите, някой можеше да си помисли, че наистина е невинен. Така че Сам — и парите му — убедиха съдията, че делото би било загуба на време и че Морели трябва да бъде наказан от Сената, порицан или изгонен, каквото този августейши орган сметнеше за най-добре. Да, Мърфи беше много доволен от положението — такова, каквото беше в момента: Пол Морели беше съден, осъден и обесен от медиите, защо да дава шанс на законодателството да отмени присъдата?

Пол Морели гледаше минимално да бие на очи, докато адвокатите спореха. Направи само едно публично изявление пред пресата два дни след ареста и това беше първият път, когато Демарко го чуваше да изнася несвързана, мъглява реч. Не можеше да прецени дали Морели говореше толкова нечленоразделно, защото още е в шок от обстоятелствата, или защото нарочно се мъчи да обърка хората.

Нещо *странно* се случило онази вечер, каза Морели. Властите все още се опитвали да сглобят отделните парченца и *той* все още се опитвал да разбере какво се е случило. Загатваше, че разследваният не е непременно той, и думите му, тонът му, държането му намекваха за долна конспирация.

Напомни на публиката за дългите си години безупречна служба на обществото, говори за напрежението, на което е бил подложен в последно време — смъртта на съпругата му и доведената му дъщеря, опита за атентат от страна на Маркър Пери, смъртта на близкия му приятел Ейб Бъроус. Призна, че алкохолът е допринесъл за положението му в момента. Бил пил онази вечер, нещо, което рядко правел, и ако не били алкохолът и стресът, никога не би позволил да бъде „въвлечен в подобна опасна ситуация“.

С вид на човек, който се възстановява от ужасен и подъл удар, той заключи, че има нужда от лекари, не от пазачи. Каза, че се готвел да постъпи в „Отец Мартин“, клиниката, в която беше затворил жена си седмица преди смъртта ѝ.

Изира го добре. Морели някак си успя да се покаже като уязвим, ако не и като истинската жертва. Демарко беше сигурен, че много хора го съжаляват, а някои, достатъчно наивни, дори щяха да повярват, че е невинен, въпреки достоверните доказателства на репортерите. Но колкото и да беше добро представлението, Демарко беше сигурен, че няма да е достатъчно. Нанесените щети бяха прекалено много. Инцидентът с Бренда Хатауей щеше да съсипе политическата кариера на Пол Морели.

Демарко наблюдаваше цялата афера със странна безучастност. Не изпитваше никакви угризения, че е провалил кариерата на Морели по подобен подъл начин, но и не се чувстваше като победител, не ликуваше, че справедливостта е надделяла. Изпитваше единствено облекчение, че всичко е свършило; облекчение, че не си е загубил работата; облекчение, че все още е жив.

Така и не обсъди с Махоуни как е спипал Морели, но на следващия ден след ареста на бюрото в кабинета му го очакваше кутия пури „Давидов“.

Наистина го дразнеше фактът, че Махоуни има ключ от кабинета му.

Параклисът на националното гробище „Арлингтън“ не беше голяма сграда, но присъствието само на трима души го оприличаваше на пещера, в която ехтеше гласът на свещеника.

Ема не можеше да си обясни защо беше решила да присъства на погребението на Блейк Хановър. Приживе никак не го харесваше. Може би беше дошла, защото, макар и на смъртно легло, той ѝ беше помогнал, но като че ли не това беше главната причина. Подозираше, че може би образът на Хановър, умиращ в апартамента си съвсем сам и без приятели, я преследва и идеята за погребение без опечалени ѝ се видя почти толкова мъчителна.

Оказа се обаче, че е дошъл и още един човек — Чарли Екълнд.

Католическият свещеник се чувстваше неудобно. Не познаваше Хановър и не знаеше какво да каже за него. Прочете кратка история за живота му — нищо повече, освен че се родил и израснал в Пенсилвания, служил четири години във флота, след това прекарал трийсет години на служба в ЦРУ.

— Господин Хановър — каза свещеникът — има двама синове, Дейвид и Майкъл, които... за съжаление не можаха да дойдат днес.

Ето това е покъртително, помисли си Ема.

Свещеникът погледна малката си публика.

— Щях да прочета кратък пасаж от Новия завет, но се зачудих дали някой от вас не би искал да каже нещо.

Ема поклати глава.

— Да, аз бих искал да кажа нещо — обади се Екълнд.

Той бавно пристъпи напред. Пепелта от тленните останки на Хановър беше събрана в една простичка неукрасена урна, която стоеше на малка сгъваема маса. Докато Екълнд говореше, гледаше право към Ема. Дори и параклисът да беше претъпкан, сигурно пак в нея щеше да гледа.

— Блейк Хановър не беше мой приятел — започна той, — но прекара живота си в служба на страната си и заслужава да бъде

почетен, затова и съм тук днес. Блейк се гордееше, че работи за ЦРУ, както се гордея и аз. Капризните и невежи медии говорят само за провалите на най-великата разузнавателна агенция на Америка. За успехите не се говори просто защото не може. Хората, които работят за Управлението, са патриоти. Обичат тази страна и умират за нея, ако се наложи. Те са усърдни, изцяло отдадени на работата си хора и трябва да бъдат почитани за това, което вършат, а не да бъдат порицавани от малоумното общество и презирани от политици, които нищо не ценят.

И за всичко казано, помисли си Ема, Чарли е прав. Личният ѝ опит с ЦРУ не беше положителен, но знаеше, че успехите им значително надвишаваха провалите и че ненормалници като Екълънд са изключение, не правило.

Екълънд постави ръка върху урната на Хановър и завърши:

— Благодаря ти, Блейк, и почивай в мир.

След това се върна на мястото си до Ема, а в очите му проблясваха сълзи.

Свещеникът запази момент на мълчание, чудейки се какво да прави сега, след което прочисти гърлото си и каза:

— Мисля... ако вие нямате нищо против, да пропусна четенето на Новия завет.

Ема и Екълънд кимнаха.

— А сега почетната стража ще изпроводи останките на господин Хановър за урнополагането. Аз ще... ще изляза да им кажа, че сме готови.

Младият свещеник напусна параклиса с очевидно облекчение.

— Благодаря ти, че дойде днес — каза Екълънд на Ема. — Много съм разочарован, че хората, които работеха с Блейк, не са тук. Не съм изненадан, но съм разочарован.

Той направи драматична пауза и добави:

— Опасявам се, че и на моето погребение един ден ще дойдат също толкова хора.

Ема не можа да издържи повече Екълънд да хленчи за съчувствие.

— Трябва да вървя — каза тя и се изправи. Не смяташе да придружи стражата и да слуша почетните им барабани за Блейк Хановър. Това я натъжаваше. Достатъчно подобни почести беше слушала за хора, които обичаше.

Екълънд я погледна и каза:

— Ти спечели. Пол Морели никога няма да стане президент. И знаеш ли какво, скъпа? Не ме интересува. Не съм сигурен как успя, но не тая лоши чувства към теб.

Ема просто поклати глава и тръгна да си върви.

Еклънд въздъхна.

— Смятам да напусна Управлението — каза той. — Доброволно. Светът вече е едно много объркано място. Време е да си отида.

Ема погледна надолу към Еклънд.

— Чарли, лъжливо малко нищожество такова, кого си мислиш, че можеш да заблудиш? Никога няма да се пенсионираш.

Звънът на телефона изтръгна Демарко от толкова дълбок сън, че имаше чувството, че го вадят от утробата. Докато се пресягаше за слушалката, с мъка отвори едното си око и погледна светещите стрелки на часовника върху нощното шкафче. Два часа сутринта. Божичко.

— Джо Боб. Как я караш, момчето ми?

Демарко не беше говорил със Сам Мърфи, откакто бяха унищожили Пол Морели преди близо два месеца. Мърфи се беше опитвал да се свърже с него след ареста на Морели, но Демарко не му се обаждаше. Нямаше никакво желание да слуша как Мърфи го хвали колко добра работа е свършил; ни най-малко не се гордееше, че помогна на тексасеца да се приближи с една крачка към Белия дом.

Демарко отново отпусна глава на възглавницата. Със затворени очи той попита:

— Какво искаш, Сам?

— Онзи млад полицай, Гари Паркър, току-що е бил убит.

Демарко се изправи в леглото.

— Как е станало?

— Блъснала го кола. Станало е преди около пет часа.

— Някой го е прегазил и е офейкал?

— Не. Тъкмо бил паркирал близо до апартамента, който ти му нае. Тръгнал да пресича улицата, за да се прибере. Не минал по пешеходна пътека и бил леко пийнал. Онзи, който го блъснал, спрял и повикал линейка, а той самият бил абсолютно трезвен.

Демарко помълча няколко секунди. Пред очите му беше Гари от последния път, когато го видя по телевизията — голямата усмивка на красивото му лице, наперено кривнатата му полицейска шапка. Наивен младок, който е хванал дядо господ за шлифера.

— Сам, много съжалявам за момчето, но защо ми се обаждаш в два часа сутринта?

— Два ли? Мамка му. Съвсем забравих за часовата разлика. Аз просто си седях тука и си пийвах и реших, че с теб трябва да поговоря. Притеснява ме тая история.

— И мен ме притеснява, Сам, но защо звъниш на мен? Нямах ли си приятели?

— Не ме разбираш, Джо Боб. Не ти се обаждам да размишляваме върху капризите на съдбата. Пратих мои хора да проучат нещата около смъртта на Паркър, да видят дали има нещо гнило. Е, оказа се, че има. Онзи, дето го е блъснал, е дребен престъпник, с присъди за грабеж, кражба на кола, подобни дреболии. Не е човек, дето ще спре и ще вика ченгетата, като утрепе някой.

— Ако е било нещастен случай, защо да не спре? Щом има такова досие, защо да поема риска да го арестуват за бягство от местопрестъплението?

— Защото си е такъв. Това приятелче ще излъже дори и ако истината е на негова страна.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Сам?

— Ами ако Морели е нагласил тази работа? Ами ако е платил на отрепката да сгази Паркър? Щом като не е бил пиан, сигурно няма дори да лежи в затвора. Това си е направо безнаказано убийство!

— И защо, по дяволите, Морели ще го убива?

— Отмъщение, момче! Глупав ли си, или още спиш?

— Хваща те параноя, Сам, често срещан синдром при гузната съвест.

— Много смешно, приятел.

— Не съм ти приятел.

— Как да не си?! А след този номер, който заедно скроихме, ще си ми приятел до гроб.

Преди Демарко да успее да го прати по дяволите, Мърфи добави:

— Виж, искам да разучиш нещата. Да видиш дали Морели е свързан по някакъв начин.

— Не съм заинтересован. И не искам да си спомням за теб, докато не дойде време да гласувам за опонента ти на следващите избори.

— Още не си чул всичко, умнико. След смъртта на ченгето пратих моите хора да проверят дали и някой друг от тези, които ти

помогнаха, не е пострадал наскоро. Излиза, че онзи фотограф, Бърг, е претърпял злополука.

— Какво е станало?

— Не е много ясно. Разбрах едва преди час и още не знам всички подробности. Знам само, че Бърг в момента е в болницата. А сега какво ще кажеш? Двама души ти помагат и двама души претърпяват злополуки.

Демарко не отговори и Сам Мърфи добави:

— Казвам ти, *знам*, че е Морели. Имам шесто чувство.

— Сам, ако искаше отмъщение, щеше да погне мен и теб, не Гари Паркър или Арни Бърг. Те бяха само статисти в тази малка драма.

— И точно затова по-добре слушай какво ти говоря. Ти не можеш да се уредиш с охрана от Сикрет Сървис като мен, момче. Така че, ако бях на твоето място, сега щях да стана да проверя дали задната врата е добре заключена.

— Оценявам предупреждението ти — промърмори Демарко.

— И затова ми помогни. Помогни на себе си. Разбери какво е станало с Бърг. Разбери дали Морели има пръст в смъртта на онова ченге.

— Няма да стане.

— Хайде, Джо Боб. Ако успеем да лепнем това на Морели, ще се отървем от него завинаги. Знам, че ти се иска.

— Съжалявам, не ме интересува.

— Слушай ме, надутото копеле! Знам, че не ме харесваш, но сега не става въпрос за мен и теб. Ти убеди младото полицайче да ти помогне, а сега лежи в моргата. *Дължиш* му го!

Демарко не отговори веднага. Ако Мърфи беше прав и Пол Морели беше отговорен за смъртта на Паркър, Демарко наистина му го дължеше. Но нямаше доверие на Мърфи и не искаше повече да има нищо общо с него.

— Чао, Сам — каза той.

Мърфи се разпсува. Последното, което Демарко чу, преди да затвори, беше „нафукано лайно“. Речникът на нефтаджия с университетска диплома.

След разговора Демарко не можа да заспи. Облече халата, отиде в кухнята и си направи чай от лайка. Когато беше малък и сънуваше кошмари, баба му правеше чай от лайка — надяваше се, че още не е прекалено стар за чудодейното му действие. Седна да си изпие чая и се загледа през прозореца в сините светлини, които натрапчиво блещукаха по прозорците на съседите. Зачуди се защо тези идиоти са ги оставили да светят цяла нощ. Знаеше, че ако още беше женен, на вратата му щеше да виси венец, в хола щеше да има украсена елха и цялата къща щеше да е пълна с коледни звезди в безброй червени разцветки. Бившата му жена беше много запалена по Коледата. Но тя вече не беше с него и сега, като се огледаше в неукрасената си къща, се чувстваше като младия Скрудж, изправен пред някой от Дикенсовите призраци.

Мислите за отминали Коледи скоро отстъпиха на сегашните му главоболия с Пол Морели. Човек, който бе готов да убие жена си и невинен тийнейджър, за да защити кариерата си, бе способен на всичко; обяснимо бе желанието на Морели да отмъсти на хората, отговорни за падението му. Но защо ще убива Гари Паркър? Както беше казал на Сам Мърфи, Гари просто играеше роля. Ако Морели искаше отмъщение, трябваше да се насочи към Демарко и Мърфи — и може би така щеше да направи. Може би си ги беше оставил за десерт.

Демарко не си правеше илюзии, че Морели няма да се досети кой е виновникът за провала му. Без съмнение някой добър детектив щеше да успее да докаже, че Демарко се е срещал два пъти със Сам Мърфи; щеше да успее да го свърже с други хора, замесени в играта. И така, въпреки че се съмняваше смъртта на Паркър да се окаже нещо повече от трагичен инцидент, утре все пак щеше да провери какво се е случило с Арни и може би щеше да се обади на Бренда, за да види дали наскоро не е имала близки срещи със смъртта. Също така реши, че би било разумно и да разбере къде се намира Пол Морели в момента.

Когато лекарите обявиха сенатора за чудодейно оздравял след някакви си две седмици в „Отец Мартин“, Морели направи опит да продължи с живота си, но медиите го погнаха безмилостно и той се превърна в обект на нападки за всички автори на сензационни очерци от Джордж Уил до Хауард Стърн. Колегите му демократи тихичко започнаха да настояват за оставката му от Сената, докато

републиканските му врагове крещяха за изгонването му. И тъй като изгонването взе преднина с две трети мнозинство, републиканците трябваше да се задоволят с пламенни изказвания пред пресата за това колко смущаващо е да се работи със сексуален хищник.

Един ден, след като едва не се разрида в Сената, Морели направи изявление, че напуска Вашингтон за известно време. Имал нужда да остане сам, каза той, за да осмисли ударите, които му нанесъл животът. Всички политически коментатори започнаха да сочат към резервната скамейка. Бяха сигурни, че с политика Морели е свършено.

Демарко се надяваше да излязат верни прогнозите на сенатските коментатори, но знаеше, че обикновено е грешка да си мислиш, че обществото има принципи. Той също смяташе, че шансовете на Морели да се добере до Белия дом са нулеви, но се страхуваше, че Морели може да държи мястото си в Сената до безкрай. Миналото на Тед Кенеди не му беше попречило да бъде преизбиран на всеки шест години в Масачузетс и днес като че ли точно той беше властващият патриарх в партията.

По времето, когато Морели се оттегляше в отпуск, исканията за оставката му бяха достигнали връхната си точка. Настоятелни гласове призоваваха Комисията по етика поне да го порицае, ако не може да направи друго. Колкото и да беше странно, когато Морели се оттегли от поста си, опонентите му като че ли притихнаха, очевидно изчаквайки да се завърне, преди да предприемат следващите си действия. Та какво би било удоволствието да линчуваш някого в негово отсъствие?

И така, Пол Морели временно се беше оттеглил, уж да си ближе раните и да планира своето бъдеще, а може би Сам Мърфи беше прав и той планираше отмъщение.

Чаят най-сетне подейства и на Демарко му се доспа. Според баба му сега беше в безопасност от нощните чудовища.

Демарко откри Арни Бърг на четвъртия етаж в болница „Кълъмбия“. Беше в отделна стая с прозорец, от който можеше да гледа как бездомниците на Уошингтън Съркъл се борят за изхвърлени бутилки евтино вино. Демарко подозираше, че Арни им завижда.

Арни беше в автоматизирана инвалидна количка, от онези с малък джойстик, който позволява да движиш количката само с една ръка, или в неговия случай — само с няколко пръста. Носеше ортопедична яка на шията, но дори и с нея главата му клюмаше напред. Демарко се приближи и сложи ръка на рамото му, при което главата на Арни трепна от изненада. Той докосна джойстика и количката го обърна с лице към Демарко.

— Арни — каза Демарко бавно и меко. — Джо Демарко е. Помниш ли ме?

— Разбира се, че те помня. Инвалид съм, мамка му, не съм слабоумен.

Произнасяше думите завалено, но със силен глас.

— Какво се е случило, Арни?

— Самоубих се.

На това Демарко нищо не можеше да каже.

— Защо изобщо те е грижа какво ми се е случило?

— Загрижен съм, Арни. Не че сме били приятели...

— Определено.

— ... но не бих искал да те виждам в това състояние. А и оценявам помощта ти за Пол Морели.

Демарко очакваше някаква реакция, когато спомена името на Морели, но изражението на Арни не се промени. Може би беше физически невъзможно.

— След като си ми толкова благодарен — промърмори Арни, — ще ти дам да ми смениш памперса следващия път, когато се насера.

Опита се да се усмихне, но само половината му лице помръдна. От едната страна на устата му се стичаше слюнка надолу по

брадичката. Демарко понечи да я избърше с кърпата си, но реши, че така само ще предизвика още по-силна омраза.

— Арни, трябва да ми кажеш какво е станало.

— Защо?

Демарко видя искрица да проблясва в очите на Арни. Старите навици умираха трудно. Арни се опитваше да отгатне как да се включи в играта, без дори да знае каква е тя. Но искрицата бързо умря. Арни Бърг беше приключил с игрите.

— Арни, моля те. Кажи ми какво се случи.

За момент той погледна нацупено Демарко.

— Бях излязъл да пийна с едно приятелче. Напълно се отрязахме. Когато се прибрахме у нас, реших да му покажа гълъбите си. Гледам си — гледах де — състезателни гълъби на покрива. Качваме се горе да видим птиците и в следващия момент се събуждам в болницата, на деветдесет процента зеленчук. Паднал съм от шибания покрив — двуетажно гмуркане.

— Кой беше приятелят ти?

— Мой човек, и той журналист.

Журналист. Ама че майтап. Но не беше сега моментът да обижда Арни.

— Как се казва, Арни?

— Фил Мороу. Типичен австралиец, с бездънно гърло.

— Твоя ли беше идеята да се качите при гълъбите или на Мороу?

— Мамка му, откъде да знам. Докторите казаха, че съм имал 2,9 промила алкохол в кръвта онази вечер. Аз не си спомням половината от вечерта, камо ли кой бил предложил да видим птиците.

Демарко се замисли. Знаеше какъв е въпросът, който иска да зададе, но се мъчеше да измисли по-тактичен начин да се изрази. Но преди да успее, Арни попита:

— Защо ми задаваш всичките тези въпроси? Повечето хора, които идват да ме видят, ме питат как се чувствам, добре ли съм, такива глупости. Ти очевидно пет пари не даваш как се чувствам, тогава защо си дошъл?

Време беше да забрави за всякаква тактичност.

— Възможно ли е приятелят ти Мороу да те е бутнал от покрива, Арни?

— Какво! Защо ще ме бута, по дяволите?

— Може би защото Пол Морели му е платил.

Половината уста на Арни се изкриви в сардонична усмивка.

— А, чак сега загревам, нещастнико. Причуват ти се стъпки в тъмното, нали така?

Демарко не си направи труда да отрича обвинението.

— Да, Арни. Скроихме номер на Морели и...

— *Ти* скрой номер на Морели. Аз бях просто наемник.

— Може и така да е, но когато чух, че си претърпял инцидент, реших да проверя какво се е случило.

Арни изпръхтя, доволен, че е усетил страха на Демарко, след което каза:

— Отиди до шкафа ей там.

Демарко се озадачи, но изпълни желанието му.

— На дъното има един сак с бутилка водка. И една сламка. Донеси ги.

— Не трябва да пиеш, Арни.

— Майната ти. Донеси ми бутилката или се разкарай.

Демарко извади бутилката, пъкна сламката вътре и я подаде на Арни.

— А сега ми отговори на въпроса, Арни. Може ли Мороу да те е бутнал от покрива?

Арни се изсмя.

— Бях толкова пиян, че и отзад да ме е опънал, пак нямаше да разбере. Но защо, по дяволите, ще иска да ме убива?

— За пари, Арни.

— По никакъв начин. Фил не е ангелче, но ми е приятел. Познаваме се от двайсет години.

Арни отново смукна от сламката.

— А и Морели е човек от класа. Добре го нареди, но не е от тези, дето ще пречукат някого. За бога, та той се разплака, когато ченгето му сложи белезниците онази вечер.

Арни Бърг не познаваше Морели толкова добре, но Демарко реши да не спори с него. Остави го да снижи нивото на водката с още един-два сантиметра и въпреки протестите му я върна в скривалището. Предпочете следващият посетител да помогне на Арни да потъне в забрава.

— И каква е прогнозата, Арни?

— Прогноза?

— Какво ще стане с теб? Ще можеш ли отново да ходиш?

Арни се ухили зловещо.

— Прогнозата е смърт. Ще съм в този стол, докато умра, а според доктора това ще да е скоро. Както съм яхнал тая количка, бъбреците ми сдават багажа. Докторите тук ме заляха с добри новини.

— Много съжалявам да го чуя.

— Ако толкова много съжаляваш, върни се с някой пистолет и ми гръмни шибаната глава.

В очите на Арни проблеснаха сълзи, когато добави:

— Бих го направил сам, но не мога да дръпна спусъка.

Демарко се върна в кабинета си и се обади на Ема. Помоли я да използва връзките си и да проучи приятелчето на Арни, Фил Мороу, и онзи, който бе сгазил Гари Паркър. Искаше да знае дали двамата са от хората, готови за пари да вършат гадости. Но дори и да бяха продажници, Арни може би имаше право — малко вероятно бе Пол Морели да е наел някого да убие Гари или Арни. Не че Морели беше неспособен на подобно нещо, но на Демарко му беше трудно да повярва, че би го направил толкова скоро след случилото се с него.

Ако всички, подготвили падението на Пол Морели, бѣдеха покосени от внезапна смърт, все някой щеше да направи връзката и Морели щеше да стане очевидният заподозрян. А и доста хора бяха замесени: Сам Мърфи, Бренда Хатауей, Арни Бърг и Гари Паркър. И Ема, и той самият, разбира се. Демарко реши, че може би трябва да включи и Клейтън Адамс, бившия конгресмен, който излъга, за да помогне на Бренда да получи работата в екипа на Морели. Да, ако Морели планираше да осакати или да убие всички замесени, списъкът беше много дълъг.

Въпреки че не беше прекомерно разтревожен за безопасността на Бренда, Демарко реши да ѝ се обади в Калифорния.

— Съжалява, господине, тя не вкъщи сега.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Много дена. Прави филм.

— А знаете ли къде прави филм?

— В Холивуд може. Не знае.

Мамка му.

Тъй като не можеше да си измисли извинение да изклинчи от задълженията си, Демарко се съсредоточи върху последната задача, поставена от шефа му. Махоуни бил чул, че някакъв зелен конгресмен използва връзките си, за да пробие на Уолстрийт, и Демарко беше прекарал последната седмица в опити да разгадае финансите на младия джентълмен. Нелегално се беше сдобил с копие от портфолиото с акциите и данъчните декларации на политика и сега ги сравняваше с графика на срещите му, финансовите му отчети и ежедневната му работа в комисията, за да разбере дали има някаква скрита връзка между нарастващите приходи на конгресмена и работата му. Все едно да се опитваш да разплетеш Гордиевия възел с ръкавици с един пръст. Още преди два дни Демарко беше заключил, че се нуждае от помощта на счетоводител от световна класа с диплома за компютърно хакерство, но все още упорито се бореше с документите. Очите вече го смъдяха, когато телефонът извъня. Беше Ема.

— Приятелчето на Бърг, Мороу, е човек точно като Бърг. Папарак без капка съвест.

— Би ли убил за пари?

— Трудно е да се каже. Фотограф е, не професионален убиец, но е мизерник. Предполагам, че ако сумата е достатъчна, би направил всичко.

— Ами онзи, който е сгазил Паркър?

— Информацията на Мърфи е точна — дребен престъпник, който е бил в затвора през половината си живот, и в разпри с полицията — през целия. Той определено би убил, ако му предложиш достатъчно пари. Полицаяте, разследвали случая, били изумени, че тоя тип се е предал, и направо се шашнали, когато открили, че не е имал и капка алкохол в кръвта. Знаели какво е пиянде и били сигурни, че е карал пиян. Но когато пристигнали резултатите от изследването, преценили, че сигурно цяла седмица е стоял на сухо, за да изкара целия алкохол от кръвта си.

— Значи е възможно Мърфи да е прав?

— Може и да е прав — отвърна Ема, — но ми се струва малко вероятно Морели да поеме подобен риск. Особено толкова скоро.

Точно както смяташе и Демарко.

— Но по-добре си пази гърба, Джо — добави Ема. — Искаш ли да ти осигуря охрана?

Демарко се поколеба. Може би нямаше да е лоша идея някой да го пази. Може би дори трябваше да помоли Ема за пистолет.

— Не — каза най-накрая той. — Ще се оправя.

След като приключи разговора с Ема, се опита отново да се съсредоточи върху финансовите дела на конгресмена, но след пет минути хвърли книгата. По дяволите, трябваше да узнае къде се намира Пол Морели.

* * *

Паки Морис помахна апатично на Демарко, когато той влезе в офиса му. Демарко не разбираше как е възможно подобно нещо — все пак човешкият скелет си има структурни граници, — но Паки му се стори дори по-огромен от последния път. Дебелакът държеше телефона до ухото си, почти невидим в гигантската му лапа, кимаше на всеки няколко секунди и повтаряше:

— Да. Да.

Паки погледна Демарко и направи отегчена физиономия. Най-накрая приключи разговора и се облегна.

— Идиоти! Джо, този град е пълен с идиоти. Вашингтон би трябвало да се носи из въздуха, с всичките тези затъпели граждани с празни глави, които да го издигат като балони с хелий. — Той поклати глава с престорена тревога и добави: — Отчаян съм за тази република.

Демарко изчака една секунда и попита:

— Свърши ли, Паки?

Малките зловни очички на Паки проблеснаха.

— Какво желаш, малки гражданино? — попита той.

— С какво се занимава Пол Морели напоследък?

Паки се вгледа в лицето на Демарко, като потропваше по предните си зъби с гумичката на молива си.

— Последния път, когато беше тук, пак ме пита за Морели. Да не си председател на фен клуба му „Можех да съм кандидат за президент“?

— Просто ми е любопитно.

— Любопитно, глупости. Питаш по някаква причина. Би ли споделил?

Паки седеше срещу него като някакъв арогантен Буда със засмени очички. Да си играе с Демарко му беше по-забавно дори от това да къса крилцата на мухи.

— Паки — каза Демарко, — би ли искал да си поговоря със свръхморалния ти шеф за един негов служител, който си пада по маскирани като котенца проститутки?

Паки отново започна да потропва по зъбите си, като се опитваше да прецени доколко искрен е Демарко.

— Способен ли си на такава гадост? — попита той.

— Без да ми мигне окото. А сега престани да се правиш на праволинеен и ми кажи с какво се занимава Пол Морели.

— Е, след като попита така любезно... Сенатор Морели е изчезнал.

— Как така изчезнал?

— Просто така. Дори собственият му персонал няма представа къде е.

— Откъде знаеш?

Паки изгледа Демарко с насмешка.

— Да, и за персонала му това е много срамно.

— Паки, ако искаше да го откриеш, как би подходил?

— Мен ли питаш? Мислех, че теб товарят с разни разследвания. С какво изобщо се занимаваш, Джо?

Демарко не обърна внимание на въпроса.

— Не ти говоря за издирване на изчезнал човек. Питам те кой би бил наясно къде е.

— Вече говорих с него. Не знае.

— Кой?

— Главният секретар в канцеларията на Морели в Ню Йорк. След покойния Ейб Бъроус той е по-близо до свети Пол от собствения му изповедник. Ако той не знае, никой не знае.

— Но би ли ти казал?

— Знам за него повече, отколкото ти за мен. Ако искаш да чуеш нещо извратено...

— Чичо Хари, Джо е.

Хари Фостър се поколеба, преди да отговори.

— Да — каза той най-накрая, — с какво мога да ти помогна?

Демарко се сепна. Хари никога не се беше държал толкова официално, не и с него.

— Става въпрос за Пол Морели.

На Демарко му се стори, че Хари тихичко изстена.

— Джо — каза Хари със сериозен тон, — носят се слухове, че някой е заложил капан на Пол. Никой не вярва, че тази нереализирала се актриса ей така е решила да стане секретарка, нито че онзи фотограф просто случайно е минавал край Ръсъл Билдинг. Моля те, кажи ми, че нямаш нищо общо с това, синко. Моля те.

— Разбира се, че нямам, Хари. — Почувства се ужасно, че лъже кръстника си, но какво друго можеше да каже?

Последва още една дълга пауза, докато Хари обмисли отговора на Демарко. Най-сетне попита:

— Добре, какво те интересува за Пол?

— Искам да знам къде се крие.

— Както и всеки журналист на планетата. Защо искаш да знаеш?

Мамка му, помисли си Демарко. Трябваше да предвиди *този* въпрос. Взе да си блъска ума за някоя убедителна лъжа, но Хари го изпревари.

— Няма значение. Не знам къде е. Когато научих, че има проблеми, му се обадох, защото реших, че един добър пиар ще му е от полза, но той така и не пожела да се свърже с мен. Опитах се да го открия, но е изчезнал.

— Как, по дяволите, ще изчезне, Хари? Та той е сенатор на САЩ с едно от най-лесно разпознаваемите лица на планетата.

— Лесно е да изчезнеш, ако имаш пари. Пускаш си брада, купуваш си шапка и наемаш самолет, който да те закара на някое място с палми.

Хари беше прав.

— Хари, ако някой знае къде е, кой ще е този човек?

— Двама души, и с двамата говорих. Единият е главният секретар на канцеларията му в Ню Йорк, Джордж Бърак, а другият е... роднина.

— Какъв роднина?

— Джо, трябва вече да затварям. Чака ме клиент.
И Хари затвори телефона.

* * *

Демарко прекара обедните часове в „Монокъл“ — пиеше мартинита, хрупаше безплатни ядки и спореше със себе си. В средата на празната страница в ума си начерта една отвесна линия. От едната страна изброи всички причини, поради които Пол Морели би поръчвал да се убиват и нараняват хора, а от другата — всички причини, поради които предположението звучеше безсмислено.

Представи си как Морели се е усамотил в някое тихо местенце, разтърсен от това, което му се беше случило, и с болния си гениален мозък крои отмъщение, но в крайна сметка отписа тази идея. Отмъщението беше емоционално престъпление, а Морели, освен ако не беше пиян, беше пресметлив и крайно рационален. Да избие всички, които присъстваха вечерта на ареста му, беше прекалено рисковано и крайно неразумно.

Най-накрая Демарко заключи, че сходството между смъртта на Паркър и инцидента на Арни — времето на злополуките, фактът, че и в двата случая бяха замесени хора със съмнителна репутация — беше просто съвпадение. Нямахше как иначе.

На тръгване Демарко ухапа клечицата от последното си мартини и помахна весело на бармана. Беше време да престане да се тревожи за Пол Морели.

Два дни по-късно в осем часа сутринта Демарко стоеше на прага на къщата си и изтръскваше водата от чадъра си. Носеше дъждобран, облечен върху потник страстоубиец и боксерки. Чехлите му бяха вирвода. В лявата си ръка държеше вестника, който се очакваше да пристига всяка сутрин до шест часа. Откри го под формата на прогизнала хартиена маса под рододендрона на три метра от къщата. Коледният подарък за вестникарчето щеше да е бележка със съвета да си купи будилник и да поправи мерника си.

Влезе в кухнята, докато още си мърмореше псувни по адрес на вестникарчето, остави подгизналия вестник на плота и си наля кафе. Тъй като първата част от вестника беше на каша, той заряза националните новини и се съсредоточи върху местните. В края на втората страница, под една статия за надхвърления бюджет, отпуснат за подновяване на Мемориала на Джеферсън, имаше снимка на бившия конгресмен Клейтън Адамс. Снимката, която показваше усмихнатото лице на Адамс в близък план, беше още от времето, когато той е бил в Конгреса — очевидно не бяха успели да намерят друга негова снимка, на която да не се усмихва. От статията към частливата снимка на Адамс ставаше ясно, че той е мъртъв.

Некрологът на Адамс не съдържаеше определението „виден законодател“ — никой не бе пожелал да заяви, дори и посмъртно, че съдбата на Америка е била положително повлияна от петте мандата на Адамс. В статията обаче се споменаваха — с известно злорадство, — че Адамс навремето е бил разследван от Комисията по етика на Камарата на представителите заради съмнения, че е подкрепил законопроект, който щял да донесе изгода на строителна компания, притежавана от негов братовчед. Относно причината за смъртта му — единственото, което интересуваше Демарко — „Уошингтън Поуст“ пишеше, че добрият конгресмен умрял от сърдечен удар, уточнявайки, че две години по-рано му бил направен четворен байпас.

Демарко се вгледа през кухненския прозорец в дъжда, който се сипеше навън по неподдържаната му морава. Веднъж беше чел една история — може би в „Рийдърс Дайджест“, докато е чакал да го подстрижат — за някакъв мъж от Арканзас, който пет пъти бил удрян от мълния. Изглежда, горкият човечец е бил нещо като гръмоотвод. В същата статия се споменаваха и други странни хора, неколкократно удряни от мълния — все от онзи тип, които извънземните обичаха да отвличат. Цялата идея на историята беше, че — противно на старото клише — мълнията наистина може да удари на едно място и два пъти.

И може би си беше точно така; и може би невероятното съвпадение на обстоятелства беше по-често срещано, отколкото той можеше да предположи; но Демарко не можеше да повярва, че случилото се с Гари Паркър, Арни Бърг и Клейтън Адамс беше тройка произволни действия на някакво капризно божество.

Бренда!

Той изтича до телефона в кабинета си и набра номера ѝ. Звънна пет пъти, преди тя да вдигне.

— Бренда, слава богу, че те намирам!

— Сладурче! *Толкова* се радвам да те чуя. Ужасно много ми липсваше.

Това си беше чиста лъжа, но поне приятна за ухото. След като изведнъж се беше превърнала в знаменитост заради ролята си в падението на Морели, кариерата на Бренда се беше изстреляла в космоса. Демарко беше прочел, че в момента играела в някакъв филм с Мат Деймън, не главната героиня, но достатъчно добра второстепенна роля. Също така беше прочел, че наскоро била забелязана в компанията на друг известен актьор, но че *със сигурност* не е имала никаква вина за раздялата със съпругата му.

— Бренда — каза Демарко, — случва се нещо, което...

— Джо, на седмото небе съм, че се обаждаш, но в момента не мога да говоря. Лимузината ме чака. Самолетът ми излита след един час.

— Бренда, чуй ме, животът ти...

— Скъпи, довечера ще съм в Сиатъл. В „Шератон“. Обади ми се там.

— Бренда, по дяволите, чакай...

Телефонът даваше свободно.

В четири и половина същия следобед Демарко беше в лобито на хотел „Шератон“ в Сиатъл. Бренда не беше в стаята си и той нямаше ни най-малка представа къде да я търси. Портиерът не му обърна никакво внимание, зает да се вайка пред едно пиколо как отборът на „Сиатъл Сийхокс“ се сгромолясал през финалната четвъртина на последния си мач. Демарко извади една двайсетачка от портфейла си и я вдигна, така че да попадне в периферното зрение на запаянкото. Главата му се извърна толкова бързо, че имаше вероятност да си е сецнал врата.

— Да, господине! — каза той. — Как мога да ви помогна?

Демарко му обясни, че се опитва да открие госпожица Хатауей, актриса от Калифорния, която в момента снима в Сиатъл. Портиерът беше разноглед и можеше едновременно да фокусира и лицето на Демарко, и двайсетачката. Той отскубна банкнотата от ръката на Демарко.

— Снимат на няколко пресечки оттук, на Пайк Плейс Маркет. Ще са там до полунощ.

Пайк Плейс Маркет беше открит базар, задължителен за посещение капан за туристи, пълен с търговци на дреболийки, бездарни улични музиканти и тротоарни художници. Имаше и продавачи на риба. В шест часа вечерта павилиончетата затваряха и из въздуха се носеше смрад на развалени морски дарове.

Демарко лесно намери снимачния екип. Бяха на втория етаж на един ресторант на име „При Лоуел“, заобиколени от малка тълпа зяпачи.

Мат Деймън и една едрогърда тъмнокоса актриса, която Демарко беше гледал някъде, но не можеше да си спомни името ѝ — Кати, Кейти, нещо такова, — седяха на една маса, държаха се за ръце и се гледаха в захлас: холивудският портрет на влюбена двойка.

Прозорците зад тях, които се простираха по цялата дължина на стената, предлагаха невероятен изглед към здрачаващото се небе над залива Елиът.

Демарко се огледа за Бренда, но не можа да я открие. В неговата посока се беше запътила жена с изтормозен вид, с очила за четене на главата, полузаровени в гнездото изкуствени къдрици. Държеше някаква папка и на колана ѝ висяха два мобилни телефона. Приличаше на някого, чието име ще профучи незабелязано във финалните надписи — втори помощник на помощника на осветителя или трети асистент на сервилния слуга на оператора. Демарко се пресегна и я сграбчи за ръката.

— Ако обичате!

Жената го стрелна с гневен поглед и дръпна ръката си.

— Трябва да говоря с Бренда Хатауей.

— Много кофти — отсече жената. — Ако не искате да ви изритат, връщайте се при останалите зяпачи.

Демарко извади значката си от Конгреса и я размаха пред очите ѝ.

— Аз съм федерален служител, не фен. Кажете ми къде е или ще закрия цялата тази операция.

— Да бе, да. Имаме си разрешително.

Демарко изрови от ума си една реплика, която беше запомнил от някакъв филм.

— Госпожо, имам значка, пистолет и лош нрав. Къде е?

Госпожата никак не се уплаши, но все пак отстъпи.

— О, за бога. В съседния ресторант е с още няколко души от екипа.

Когато се обърна да си върви, Демарко я чу да си мърмори:

— Шибан нацист!

Съседното заведение се казваше „Атинската кръчма“ и Бренда седеше в компанията на две жени и пиеше кафе. Преди Демарко да успее да се добере до масата, един млад мъж с телосложението на добиче и със синьо яке, на което пишеше „Охрана“, сложи ръка на гърдите му. За щастие в този момент Бренда го забеляза.

— Джо! — изписка тя, втурна се към него и го целуна по устата.

Беше хубава целувка.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Бренда, трябва да поговорим. Хората, които ми помогнаха за Пол Морели, умират един по един.

— Какво говориш? — Бренда несъзнателно се отдръпна от него.

— Чу ме. Гари Паркър, Клейтън Адамс, убиха ги...

— Гари е мъртъв?

— Да. Бренда, трябва да...

— Бренда, чакат те.

Демарко се обърна и видя жената с папката. Усмивчицата ѝ сякаш му казваше: „Върви на майната си!“

— Бренда — настоя Демарко, — чуй ме. Трябва да...

— Стига! — извика тя и размахна ръце пред лицето му. — Не мога сега да мисля за това. Имам да снимам сцена и не искам да ми пълниш главата с ужасии. За каквото и да говориш, после ще го мисля.

Бренда се обърна и се отдалечи, преди Демарко да успее да я спре. Хрумна му направо да я извлече оттам, но после осъзна, че се държи глупаво. Безопасността ѝ бе гарантирана сред толкова много хора и работещите камери, а онзи тип от охраната като нищо щеше да му скърши врата.

Бренда се провикна през рамо:

— Хайде, Джо, ела да гледаш моята сцена.

Тълпата зяпачи, които следяха снимките, вече не обръщаха никакво внимание на Мат Деймън и партньорката му. Не им обръщаха внимание, защото Бренда току-що си беше свалила блузата и предлагаше на феновете и камерите зашеметяващата гледка на невероятните си гърди в повдигащ сутиен. Ни най-малко притеснена, тя потропваше нервно с крак, докато един кльощав плешив тип с избеляла тениска с надпис „Изтребете китовите“ не си проправи път през тълпата и не ѝ даде нещо като малка спасителна жилетка. След като тя си я сложи, китомразецът протегна ръце и като че ли стисна циците ѝ.

Бренда беше уредила на Демарко място до един от операторите и Демарко го попита:

— Какво прави този?

Операторът, мъж едър и космат като мечка, се ухили.

— Той е реквизиторът. Най-големият късметлия на снимачната площадка. В жилетката, с която си играе, има едни миниатюрни експлозивчета, които се контролират с дистанционно и избухват, когато прострелят Бренда. Пръскат изкуствена кръв на около три метра, за да може да се снима на забавен кадър. Същинска кланица. Ще видиш.

Бренда закопча блузата си и реквизиторът ѝ даде един сребрист автоматичен пистолет. Тя взе пистолета, обърна се и бързо излезе от ресторанта. След малко някой извика:

— Тишина. Начало.

Бренда влезе обратно в ресторанта и се запъти към масата, на която седяха Деймън и брюнетката.

Бренда леко залиташе, имитирайки пиянство или състояние на напреднала психоза. Устните ѝ се движеха, но Демарко не чуваше почти нищо от думите ѝ; предположи, че по-късно ще запишат диалога. Деймън и другата актриса изиграха пантомимичен шок, когато Бренда насочи пистолета към тях, след което се изправиха и започнаха да правят жестове „не ме наранявай“. Когато Бренда присви очи и насочи пистолета към сърцето на Деймън, другата жена се хвърли напред и сграбчи ръката ѝ.

Двете актриси паднаха на пода и се сборичкаха за пистолета, а полите им приятно се повдигаха, за да разкрият стройни кадифени бедра. Демарко предположи, че това, което щеше да се случи в следващия момент, ще бъде добрата стара кино маневра, в която ще проехти изстрел, докато жените още се борят, последван от дълга напрегната пауза, за да може публиката да си изгризе ноктите от напрежение и да се чуди дали не са застреляли главната героиня — което моментално накара Демарко да се замисли за пистолета. Ами ако в него имаше истински патрони, а не халосни?

Оказа се, че Демарко греши: пистолетът не гръмна, докато жените се бореха. Кати, Кейти, която там, по дяволите, беше, приложи на Бренда някаква кунгфу хватка на китката и успя да изтръгне оръжието. След това Кати скочи и предпазливо заотстъпва от лудата Бренда, като държеше пистолета насочен към нея — и в този момент някакъв мъж с бейзболна шапка на „Янкис“ извика:

— Стоп.

Проклетият пистолет *наистина* изнервяше Демарко.

— Не бяха ли застреляли някого веднъж, докато снимали филм?
— попита той оператора. — Сина на някакъв актьор?

— Да — отвърна операторът. — Хлапето на Брус Ли. Но това вече няма как да се случи. Профсъюзът наложи сума ти мерки за безопасност след този случай.

Режисьорът каза нещо на Бренда и извика:

— Начало!

Актьорите продължиха сцената оттам, откъдето ги бяха прекъснали. Кати-Кейти стоеше с разкрасени крака и държеше пистолета, а Бренда тръгна да се отдръпва заднишком към прозорците, които гледаха към залива Елиът.

За момент Бренда застина неподвижно, кичур коса частично скриваше едното ѝ око. Тя изгледа застрашително първо Деймън, после брюнетката, след което устните ѝ започнаха безмълвно да изричат разни налудничави реплики. Деймън се опита да я вразуми, от което Бренда очевидно се раздразни, защото взе един нож от близката маса и се засили към него. Другата актриса изпищя: „Не!“, и стреля три пъти. Звукът в малкото помещение стресна зяпачите и Демарко видя как от дулото на пистолета изскочи реалистичен пламък.

Както беше предрекъл операторът, яркочервена кръв блисна на всички посоки от изкуствените рани, след което — за изумление на Демарко, който затаи дъх — Бренда строши стъклото зад себе си и изчезна. Все едно беше изхвърлена от ударната вълна на изстрелите; всъщност се беше оттласнала с десния крак.

Миг по-късно главата на Бренда се показва през счупеното стъкло. Режисьорът се провикна:

— Невероятно, Бренда. Е това е кадър.

Бренда вдигна ръце над главата си в знак на победа и засия, като че ли е получила пълна десетка за гимнастическо съчетание.

Точно когато Демарко изпусна въздуха от дробовете си, той чу хрущенето на пирони или болтове, които се изтръгват от дърво. Усмивката върху лицето на Бренда се смени с изражение на ужас, тя размаха ръце, все едно се мъчеше да запази равновесие — след това изпищя и изчезна.

Демарко стоеше парализиран, но снимачният екип вкупом се втурна към счупения прозорец. Операторът, с когото си беше говорил Демарко, извика през рамо:

— Повикайте линейка!

Демарко като обезумял си проби път през тълпата до прозореца и погледна надолу.

Тъй като Пайк Плейс Маркет беше построен върху склон над брега на Сиатъл, от втория етаж на ресторанта до улицата имаше шестетажна пропаст. Бренда лежеше на асфалта неподвижна, с изкривени крайници. До нея имаше надуваема въздушна възглавница и разпилени парчета дърво. Спрели наред улицата коли осветяваха с фаровете тялото на Бренда, един човек стоеше и я гледаше. Фактът, че не бе коленичил, за да ѝ помогне, беше достатъчно красноречив.

На Демарко не му отне дълго да разбере какво се е случило.

Отвън на прозореца беше построено скеле, платформа около два квадратни метра, с перила за безопасност. Бренда трябваше да се приземи върху въздушната възглавница върху платформата, а перилата щяха да ѝ попречат да падне. Но конструкцията беше поддала и единият край на платформата се беше откъснал от арматурата.

С изтръпнало съзнание и ледена буца в гърдите, Демарко слезе на улицата, където лежеше тялото на Бренда. Лицето ѝ не беше обезобразено, но устните ѝ бяха извити като от шок или болка и кръвта от раната на тила ѝ беше образувала тъмна локва, която изглеждаше черна на светлината на уличните лампи. Полицайте и медиците не му позволиха да се приближи и той остана там, с чувство на празнота, и безпомощно проследи как я прибраха в една черна найлонова торба с цип и я отнесоха.

Не можеше да повярва, че е мъртва. Сякаш беше вчера, когато се гушеше в него, енергична и весела, и прекрасна, и жива. Имаше целия живот пред себе си и като че ли най-сетне щеше да сбъдне мечтите си. Познанството им трая кратко и Демарко не беше влюбен в нея, но обичаше както се обича приятел. А сега всичките мечти се бяха изпарили и тази красива млада жена беше превърната в безжизнено, обезобразено парче месо — и за всичко беше виновен той.

След като линейката замина, Демарко тръгна напосоки, без да знае и без да го е грижа накъде, просто имаше нужда да се движи. Умът му постепенно заглуши мъката и вината и той се замисли за начина, по който беше умряла Бренда. Някой помагаше на Пол Морели

да убива хора и който и да беше той, тази ръка на злото беше много дълга, от Вашингтон чак до Сиатъл. А хората, които имат парите, влиянието и таланта да проникнат през охраната на една снимачна площадка и да превърнат едно скеле в смъртоносно оръжие, са много малко. Тъй като беше сигурен, че Чарли Екълънд и ЦРУ не са замесени, оставаше само един отговор: който и да помагаше на Морели, беше свързан с организираната престъпност. Съзнаваше, че отива твърде далеч с подобно заключение, но беше сигурен, че е прав: всичко, което се беше случило в последно време, а и в периода на политическия възход на Морели, сочеше към мафията. Но също така осъзна, че в теорията му има и големи въпросителни.

В деня, в който се бяха срещнали на канала „Чесапийк & Охайо“, Лидия Морели беше направила странната забележка за зверовете, които изяждат малките си. А когато Демарко попита кръстника си за местонахождението на Морели, Хари се изпусна, че единият от двамата му достатъчно близки хора, за да знаят къде би се скрил, е негов роднина. Но какъв роднина, по дяволите? Демарко просто не можеше да си представи как Пол Морели или някой федерален съдия, или дъщеря му може да има връзки с мафията. ФБР — както и Републиканската партия — бяха преобърнали миналото на семейство Морели надолу с главата, за да открият връзки с мафията. Просто такива нямаше — или поне никой не бе успял да ги надуши.

Имаше и още нещо, което не звучеше логично — ако мафията помагаше на Морели да убива хора, защо не ги беше използвал, за да убият и Лидия? Защо беше поел риска да го арестуват за убийството ѝ? Хората, които бяха убили Гари Паркър, Бренда Хатауей и Клейтън Адамс, вече бяха доказали, че могат да нагласят всяка смърт да прилича на нещастен случай. Тогава защо не бяха направили нещо подобно, за да премахнат и Лидия Морели? Демарко пропускаше нещо — нещо огромно, — но не знаеше какво.

Тогава се сети и още нещо, което, ако беше съобразил по-рано, можеше и да спаси живота на Бренда. Той се спря, извади мобилния си телефон и позвъни.

— Ема — каза Демарко. — Бренда е мъртва.

Разказа ѝ какво се беше случило, след което добави:

— Трябва да ми направиш една услуга. Веднага.

Беше единайсет часа вечерта, когато Ема заблъска с юмрук по вратата на Чарли Екълнд.

В крайна сметка отвори бодигардът, който държеше автоматичен пистолет. Ема очевидно го беше събудила — беше само по тениска и боксерки. Забеляза мускулите на краката му и беше готова да се хване на бас, че мъжът пред нея може да прави коремни преси с по двайсет и пет килограмови тежести на краката.

— Какво искате? — попита той с глас, който прозвуча учудващо тънък за мъж с неговите размери.

— Трябва да говоря с господин Екълнд. Моментално.

Зад бодигарда Ема чу гласа на Екълнд.

— Спокойно, Стан, пусни я да влезе.

Бодигардът отстъпи назад.

— Връщай се в леглото, Стан — каза Екълнд. — Всичко е наред.

Облеклото на Екълнд се състоеше от червен хавлиен халат, бяла пижама и пантофи. Въпреки че го бяха вдигнали от леглото, меката му бяла коса не беше ни най-малко разрошена. Ема се зачуди как го постигаше Екълнд — да спи, без да си разроши косата, — което извика представата за вампир, който лежи неподвижно в ковчегата си.

Екълнд направи знак на Ема да се разположи на едно канапе в хола.

— Ще искате ли нещо за пиене? — попита той.

— Не — каза Ема. — И съжалявам, че ви притеснявам толкова късно. — Не беше истина, но ѝ се стори правилната реплика към мъж, от чиято помощ се нуждаеше.

— Та защо сте дошли? — попита Екълнд. — Мислех, че всичко между нас е приключило.

— Някой, който действа от името на Морели, убива хора.

— Наистина ли? — Екълнд звучеше изненадан, но Ема не можеше да е сигурна дали действително е така.

Разказа му възможно най-кратко какво бяха направили, за да унищожат политическата кариера на Морели. Нямаше желание да го посвещава в замисъла, но знаеше, че ако не предложи интригуваща информация, той няма да ѝ помогне.

— Каква невероятна операция — напълно искрено се възхити Екълнд. — Но сега казвате, че хората, които са ви помогнали, са умрели или са на път да умрат.

— Да.

— Е, това е много тъжно, но какво очаквате от мен да направя? Защо не се обадите в полицията или във ФБР?

Екълнд лекичко се усмихна, когато зададе въпроса си.

— Полицията няма да си мръдне пръста и вие много добре го знаете.

— Но вие смятате, че аз мога да ви помогна? Както сигурно знаете, Управлението не се занимава със случаи вътре в страната.

Екълнд страхотно се забавляваше.

— Не си играйте с мен, Чарли. Не съм в настроение и нямам нужното време. Знаем, че сте наблюдавали Пол Морели и жена му. Искам да ми кажете дали той по някакъв начин е свързан с някого от организираната престъпност.

Екълнд не каза нищо; просто се взираше в лицето на Ема.

— Умират хора, Чарли — каза Ема. — Цивилни. И смятам, че вие знаете кой стои зад убийствата.

Екълнд продължи да се взира в Ема с малките си кукленски очички, който святкаха от задоволство.

— Мисля да си наля нещо за пиене — каза той. — Сигурна ли сте, че не искате една чашка?

— Да — каза Ема, опитвайки се да се овладее.

Екълнд отиде до барчето в трапезарията, извади бутилка бренди и една чаша и си наля. Върна се на мястото си, отпи една глътка и завъртя брендито в чашата, преструвайки се, че се наслаждава на цвета му.

— По дяволите, Чарли! — не издържа Ема. — Престанете да седите и да се опитвате да измислите как тази ситуация може да помогне на вас и на ЦРУ. Веднъж в живота си вземете правилното решение, *простото* решение. Пол Морели е сексуален хищник и убиец и с политическата му кариера е свършено. Вече не ви върши

работа. А сега ми кажете каквото искам да знам или, кълна се, ще превърна живота ви в същински ад.

Малките пръсти на Екльнд потропаха по чашата с бренди.

— Ще ми дадете ли снимките как разговарям с онзи репортер?
— попита Екльнд.

— Да — изрече Ема през зъби.

— А ще използвате ли връзките си да ми помогнете да намеря онзи наркобарон, който иска да ме убие? Много харесвам Стан, но ми писна да живее в къщата ми.

— Да — повтори Ема. И ако Екльнд ѝ помогнеше, тя щеше да удържи на думата си, но в някой момент щеше да намери начин да го отстрани от ЦРУ. Беше твърде опасен, за да го остави в Управлението.

Екльнд постоя така известно време като някакво миловидно старче, с бялата си коса, блестящи очи и червена хавлия.

Но най-накрая проговори.

— Сенатор Морели е пътувал до Ню Йорк след убийството на жена му. Заминал е уж да се консултира с някакъв лекар относно раненото си рамо. Докато е бил в Ню Йорк, един мъж на име Хари Фостър го е взел от хотела и го е закарал до една офис сграда в Южен Манхатън. Моите хора ми докладваха, че Морели е прекарал половин час в сградата. Срещата се е състояла в късния следобед, след като повечето хора, които работят там, са си тръгнали. По мое нареждане хората ми идентифицираха всеки един от мъжете, които са напуснали сградата след сенатор Морели.

Екльнд спря да говори и отпи глътка бренди.

— Един от тези мъже се казва Доминик Калвети.

Ранният полет от Сиатъл пристигна в Ню Йорк в девет часа сутринта и четирийсет и пет минути по-късно Демарко влезе в офиса на Хари Фостър. Подмина русата секретарка, без да ѝ каже и дума, и със замах влезе в кабинета. Кръстникът му говореше с двама мъже и видимо се подразни от прекъсването, но когато видя погледа в очите на Демарко, той помоли гостите си да го извинят.

— Какво правиш тук, Джо? — попита Хари.

Демарко подпря юмрук на бюрото.

— Пол Морели е свързан с Доминик Калвети, Хари. А Калвети по някакъв начин е свързан с Лидия Морели. А ти, дявол да те вземе, си свързан и с Морели, и с Калвети.

Демарко направи кратка пауза и добави:

— Ще ми кажеш всичко, което знаеш, Хари.

— Калвети? Божичко, Джо, не знам за какво, по дяволите, говориш.

— Не, Хари, не ме лъжи. Умират хора, Калвети и Морели вършат убийствата. Така че *не смей* да ме лъжеш!

— Умират ли? Кой умира?

Демарко си пое дълбоко въздух, мъчейки се да овладее емоциите си, за да не сграбчи Хари за гушата. След това му разказа защо и как е скроил номер на Пол Морели и как всички, замесени в историята, без него и Сам Мърфи, са или в болница, или мъртви. За Ема изобщо не спомена.

Хари не прекъсна Демарко, докато той говореше, но като че ли потъваше в стола си, все едно се опитваше да се изпари. Затвори очи, когато Демарко заговори за убийството на Лидия и за нейните обвинения срещу съпруга ѝ.

Разказът свърши и Хари попита с дрезгав глас:

— Доведената му дъщеря ли, Джо? Сигурен ли си, синко? Абсолютно сигурен ли си?

— Да — каза Демарко. — Сигурен съм.

Хари се надигна от стола си и отиде до барчето. Движеше се бавно и колебливо, все едно за последните пет минути беше остарял с десет години.

— Имам нужда от нещо за пиене. Искаш ли едно?

Но преди Демарко да успее да му отговори, Хари възкликна:

— Господи, Джо. Какво си направил?

— Хари, не искам пиене. Престани да се правиш на ударен и да ми кажи каквото искам да знам.

Докато Хари пълнеше чашата си с натрошен лед и бърбън, Демарко, прекалено нервен, за да седи на едно място, отиде до прозореца и погледна към Сентръл Парк. От двайсетия етаж кънкьорите по езерото му заприличаха на механични фигурки върху капака на музикална кутия.

— Хлапе, поставяш ме в ужасно положение — каза Хари. — Не можеш да си представиш колко ужасно. Ако не беше баща ти...

— Хари, нямам време за...

— Джо, това, което искаш от мен... Могат да ме убият, синко.

— А мен *със сигурност* ще убият, ако не ми отговориш. И няма две мнения по въпроса.

Хари мълчеше.

— Хари. Моля те.

Хари се взираше в кръщелника си, опитвайки се да вземе решение, питайки се на кого дължи истинска вярност. Най-сетне той каза:

— Доминик Калвети е бащата на Лидия Морели.

Доминик Калвети беше мафиот от митичен калибър.

Криминалните му владения се простираха из всичките пет района на Ню Йорк, както и по цялото Източно крайбрежие. През четирийсетте и петдесетте години бил здраво свързан с профсъюза на шофьорите — и с пенсионния им фонд — и с течение на времето успял да проникне във всяка голяма профсъюзна организация на североизток.

Контролирал съдии и политици, може би дори и неколцина от приятелчетата на Махоуни в Конгреса. На някои места негови хора управлявали криминалните му операции директно, а на други се съюзявал с местните престъпници, когато сметнел, че съюзът ще му е по-изгоден от откритата война.

За разлика от всички големи мафиоти по света Калвети избягвал публичността и не излагал богатството си на показ. Дори като млад никога не го били виждали да се влачи с изрусени стриптийзъорки или да играе хазарт във Вегас. Живеел в скромен дом в Лонг Айланд, който рядко напускал, а когато се случвало да излезе, никога не пътувал с антураж, само с един, най-много двама бодигардове. Най-важното — с изключение на един кратък престой в затвора, докато бил още на двайсет и няколко — той никога не бил подвеждан под отговорност за действията си. Донякъде това се дължало на интелигентността му, донякъде, защото бил проникнал във всеки един от органите на закона, който би пожелал да му предяви обвинение, и донякъде, защото бил известен с крайната си жестокост към всеки, изкушил се да го предаде.

Доминик Калвети сега беше на седемдесет и девет години.

Според Хари майката на Лидия имала тайна връзка с Калвети през петдесетте, когато и двамата били млади и обвързани с брак. Доминик бил красив и млад, а майката на Лидия — красива, млада и леко дива. Хари не знаеше как Лидия и Калвети са се срещнали, но смяташе, че на Доминик му е било много забавно да чука жената на

виден юрист, който по-късно станал и федерален съдия. Или просто са били двама млади, които са се влюбили.

— А бащата на Лидия, съдията? — попита Демарко. — Не е ли разбрал, че Лидия не е негово дете?

— Не ми се вярва — каза Хари. — Тя защо да му казва?

— Как е могла да бъде сигурна, че детето е от Калвети, а не от съпруга ѝ?

— И това не знам. Може би рядко е спяла с него, а може би е стрелял с халосни години наред. Знам само, че майката на Лидия е вярвала, че детето е от Калвети, и му е казала, а по-късно Калвети разкрил пред Лидия, че той е неин баща.

Демарко бе засипан с толкова много нова информация, че му беше трудно да я осмисли.

— Затова ли Калвети е помагал на Пол Морели? — попита той. — Защото Лидия му е дъщеря?

— Не. Доминик не е имал нищо общо с Лидия, докато е била малка. Доколкото знам, не е бил емоционално привързан към нея. Когато майката на Лидия забременяла, те прекратили връзката и тя се върнала при съпруга си, а той — при съпругата си. Така че, не, Доминик не е помагал на Пол Морели заради Лидия. Помагал му е, защото очаквал нещо в замяна. Бил достатъчно прозорлив да оцени потенциала му. А Лидия е била... само помощно средство.

Хари разказа, че няколко месеца след като Лидия се омъжила за Пол Морели, Калвети организирал среща и им разкрил, че той е истинският баща на Лидия. Дори предложил да си направи тест, за да го докаже.

— Добре, и какво, като е баща на Лидия? — недоумяваше Демарко. — Защо Морели ще му играе по свирката?

— Сега стигаме и до Пол. Тогава той е бил на около трийсет години. Амбициозен е, но доникъде не е стигнал. Поредният помощник окръжен прокурор. Умен, красив, но просто един от стадото. А тъстът му, големият съдия, човекът, който е можел да му помогне, току-що се е оттеглил позорно от съда и ако не друго, връзката с него вредяла на Пол.

И така, появява се Доминик. Предлага да помогне на Пол, на дъщеря си и на внучката си, която никога не е виждал. До Кейт ще стигнем по-късно. Главното е, че заявява готовност да подпомогне

кариерата на Пол. След това отправя заплаха. Ако Пол не се съгласи да работят заедно, то тогава ще тръгне слух, че Пол е свързан с Доминик чрез жена си. Това щяло да съсипе политическата кариера на Пол.

Демарко си спомни думите на Лидия: *Намеси се самият дявол.*

— Пол бил напълно доволен от сделката. Двамата с Калвети се сработили. Не вършели глупости, не се опитвали да трупат несметни богатства или да измъкват дребните гангстерчета на Калвети от затвора. Съсредоточили се най-вече върху кариерата на Пол.

Хари се засмя.

— Когато беше кмет на Ню Йорк, всички смятаха Пол за гений заради способността да държи профсъюзите под контрол. Но всъщност Доминик ги контролираше. Контролира ги още откакто Хофа беше начело на профсъюза на шофьорите.

— А другата причина за успехите на Морели — вметна Демарко — е била готовността на Калвети да унищожи всеки негов политически враг, ако му създава проблеми.

Хари поклати глава.

— Рядко, Джо. Рядко се е налагало Доминик да се намесва. Пол беше добър политик. Повечето неща сам си заслужи.

— Само толкова ли, Хари? Така ли Пол Морели е станал домашният любимец на Калвети?

— Не, Джо, още не схващаш. Пол не е бил ничий домашен любимец. Той и Доминик са работели заедно. Били са партньори, доколкото аз мога да преценя. Пол се съсредоточил върху това да бъде добър политик и вършел добри дела. Историите, които ти разправих онзи път, когато обядвахме заедно, до една бяха верни. Ако не друго, поне е превърнал мафията в положителна сила.

— Стига, Хари. Калвети е помагал на Морели за доброто на хората? Кого се опитваш да заблудиш, по дяволите?

— Не казвам това. Разбира се, че Доминик е имал изгода от сделката. Но каквото и да са вършили, не е било само за да правят пари. Калвети вече е бил милионер, когато се е съюзил с Пол. А ако погледнеш финансите на Пол, ще видиш, че не е кой знае колко богат, не е като Кенеди.

Хари направи пауза.

— Ще ти кажа нещо, което подозирам от много време — продължи той. — Смятам, че за Доминик изобщо не е било въпрос на

пари. За него е било игра.

— *Игра?*

— Когато Доминик се съюзил с Пол, той вече е имал всичко. И власт, и уважение. Бил е във връхната точка на кариерата си. Но идеята да направи един човек кмет на Ню Йорк, после сенатор и накрая президент... Мисля, че му се е сторила особено примамлива. Можеш ли изобщо да си представиш какво е чувството? *Неговият* човек в Белия дом. Мисля, че за Доминик тръпката е била невероятна — искал е да провери силите си, да види колко нависоко може да издигне Пол. Това ще да е бил неговият начин да покаже среден пръст на цялата система. Но за Пол, разбира се, това изобщо не е било игра. Прицелвал се е в Белия дом от самото начало.

Игра, помисли си Демарко, игра с живота и репутацията на други хора.

— По някое време — продължи Хари — още нещо е станало важно за Доминик и това е била Кейт. Не е познавал Лидия като малка, но с Кейт се запознал, когато тя била на около две години, и направо се влюбил в нея. Кейт може би е била единственият човек на земята, когото Доминик Калвети наистина някога е обичал. Знам, че не е обичал нито собствената си жена, нито майката на Лидия, нито дори Лидия. А и никога не е имал други деца. Но с Кейт е било различно. Доминик дори плака, когато Кейт умря, видях го с очите си. Така че според мен част от причината да помага на Пол е била, за да има някаква връзка с внучката си, въпреки че тя не е знаела кой е той.

— Не е ли било опасно за Калвети да се среща с Пол и семейството му?

— Разбира се, че е било опасно. Ако някой направел връзката помежду им, с Пол би било свършено. Затова Доминик и Пол са се срещали лице в лице само двайсетина пъти. Но когато Кейт е била малка, преди да порасне достатъчно, за да научи кой е Калвети, няколко пъти са я водили при него. И тези посещения са били организирани като... военни операции. Сменяли коли, избирали далечни места, ползвали хеликоптери за наблюдение.

— Но в някакъв момент Кейт със сигурност е проявила любопитство кой е чичо Доминик. Трябва да се е досещала, че не е някой обикновен добродушен роднина.

— Не знам — вдигна рамене Хари. — Не знам какво са казали на Кейт, когато е пораснала. А когато Пол се преместил във Вашингтон, на срещите трябвало да се сложи край. Организацията станала прекалено сложна, а залогът — прекалено висок.

Демарко отиде до прозореца и погледна към Сентръл Парк. Една полицейска кола беше спряла близо до ледената пързалка с включени синьо-червени светлини, които се сливаха с мигащите лампички на едно коледно дръвче край езерото.

Сега вече всичко получаваше логично обяснение, включително защо Пол Морели не бе помолил Доминик Калвети за помощ, за да убие жена си — не е могъл да поиска от него да убие собствената си дъщеря. Имаше и още нещо. Ако Морели беше помолил Калвети да убие Лидия, щяло да се наложи да обясни защо, а не е можел да му каже причината: че е насилвал обожаваната му внучка.

Изясни му се и още нещо: сега разбираше защо Лидия не бе пожелала да назове името на Калвети. Лидия е искала да унищожи мъжа си заради това, което е причинил на дъщеря ѝ, но мотивите ѝ не са били изцяло невинни. Не е искала светът да узнае, че Калвети е неин баща, а тя се е примирявала с всичко, което той е направил за съпруга ѝ.

— Хари — наруши мълчанието Демарко, — каква е твоята роля във всичко това?

Беше сигурен, че вече знае отговора на този въпрос.

— Бях посредник в някои от съвместните им дела. Доминик ме познава от много отдавна, още от ранните дни с баща ти, и ми има доверие. А аз познавам Пол още отпреди да се кандидатира за кмет, затова и той ми вярва. Имаше много неща, които трябваше да се свършат — да се говори с разни хора, да се сключват разни сделки, — в които нито Доминик, нито Пол можеха да се замесват. И за тези сделки Пол не можеше да прати някое надуте хлапе от персонала си, нито пък Доминик — някой от своите. Ето защо използвах мен.

Но и са ти плащали, и то много добре. Сега вече скъпият офис на Хари също имаше своето обяснение.

Външно Хари сякаш беше същият като при последната им среща — внимателно подстригана бяла коса, поддържани ръце и нокти, добре ушит костюм и копринена вратовръзка, — и все пак изглеждаше някак изпаднал, белязан от опасните улици, от които беше избягал преди

толкова години. Колкото и да го обичаше, Демарко знаеше, че повече няма да го види. Ако изобщо оцелееше в близките дни.

Демарко вече знаеше отговора и на следващия си въпрос, но все пак го зададе.

— Хари, според теб какво би станало, ако Пол Морели събщи на Доминик имената на хората, спрели пътя му към президентския пост? Мислиш ли, че Калвети ще му помогне да си отмъсти?

— На секундата — отвърна Хари. — Доминик отмъщава безмилостно. Дори не е нужно Пол да го моли. Както повечето хора, Доминик харесва Пол.

Хари изрече последната реплика, все едно че беше обвинение.

Демарко стоеше до прозореца с гръб към Хари. Полицаяте вкарваха в колата си някой облечен като Дядо Коледа. Какви ли неща можеше да види човек в Ню Йорк.

Сега вече знаеше кой помага на Пол Морели и защо и отговорите се оказаха дори по-страшни, отколкото очакваше. Ако Доминик Калвети поискаше да го убие, шансът му да доживее до старини беше направо нулев.

Демарко попита:

— А какво смяташ, че би направил Калвети, ако разбере, че Пол Морели е убил дъщеря му и е насилвал внучката му?

Хари уреди срещата с Доминик Калвети в същия малък ресторант, където с Демарко бяха обядвали последния път, когато се видяха. Наложиха се Демарко цял час да убеждава Хари колко е необходимо да говори с Калвети. Накрая прибегна до простата истина: ако не предприеме нещо, Пол Морели щеше да прати Калвети да го убие. Или трябваше да се срещне с Калвети, или да напусне страната и да се подложи на пластична операция. Хари го предупреди, че среща с Калвети е равнозначна на самоубийство, а за пластичната операция поне има упойки.

Когато пристигнаха, на вратата на ресторанта висеше табелка „Затворено“, но Хари все пак влезе. В заведението беше само собственикът. Демарко си спомни името му — Бени — и как беше благодарил на Хари за всичко, което Пол Морели бил направил за сина му и дъщеря му. Сега Бени не изглеждаше много благодарен.

Двайсет минути по-късно двама мъже влязоха в ресторанта. Приличаха си като братя — страховити братя, които биха се отказали от бокса, защото няма достатъчно насилие в него. Бяха над четирийсетгодишни, с тъмна къдрава коса и нарочно поддържани наболи бради. Не бяха високи, но за сметка на това бяха широки. Единият носеше син костюм, а другият — сив.

Синият хвана Бени за ръката и го отведе в задната част на ресторанта, за да провери кухнята и тоалетните. Сивият остана на мястото си, втренчен в Демарко и Хари. Синият се върна, кимна на Сивия и зае позиция близо до входа. Бени донесе бутилка вино. Разчисти чашите и пепелника, които бяха ползвали Хари и Демарко, сложи нова покривка и постави бутилката и три чаши на масата. Спря се за момент да огледа свършената работа, след което взе една ваза с цветя от съседната маса и я сложи в средата пред Демарко. Сивият каза нещо на Бени на италиански и той махна цветята, след което излезе.

Когато Бени изчезна, Сивият направи знак на Демарко да се изправи. Имаше нещо странно в ръцете му, все едно са били

заклепени в косачка и после са ги сглобили отново. След като провери Демарко за оръжие, той поиска да разкопчае ризата си и прокара белязаните си ръце по голите гърди на Демарко, търсейки жички от подслушвателни устройства. Докато го опипваше, той безпристрастно се взираше в очите на Демарко. Лицето му не изразяваше неприязън, беше просто човек, който си върши работата с точно толкова емоция, колкото и монтьорът, който сменя маслото на колата ти. По същия начин щеше да го гледа, ако му забиваше нож в сърцето.

Сивият хвърли последен поглед на заведението и кимна на партньора си, който излезе от ресторанта. След една минута влезе Доминик Калвети.

Калвети не обърна внимание на Хари и Демарко, докато единият от бодигардовете поеме палтото и шапката му. И двамата се изправиха, когато Калвети се приближи до масата. Хари протегна ръка и Калвети я стисна с лек захват.

— Хари — произнесе той с хладен неопределен тон.

— Доминик — отговори Хари, — това е Джо Демарко. Моят кръщелник.

Калвети не пое протегнатата ръка на Демарко.

— Дойдох тук, Хари, само защото се познаваме от толкова години. Но не мога нищо да ти обещавам, що се отнася до този човек.

Фактът, че Калвети знаеше кой е, потвърждаваше всички подозрения на Демарко.

Доминик Калвети наистина беше стар. Носеше костюм, бяла риза с леко протрита яка и широка старомодна вратовръзка. Косата му беше бяла и много мека; тенът му беше бронзов, около очите му имаше мрежичка от тънки бръчици, а от двете страни на устата му — една-единствена дълбока бръчка. Сигурно като млад е бил красив, но годините бяха удължили носа и ушите му и бяха поизгърбили гръбнака му. Очите му бяха черни и празни, като дупки в космоса, които безмилостно поглъщаха светлината и живота.

Сивият наля вино на Хари и на Калвети и многозначително обърна чашата на Демарко със столчето нагоре. Хари хвърли на Демарко извинителен поглед.

— Как е здравето ти, Доминик? — попита Хари. — Изглеждаш добре.

— Не, Хари — поклати глава Калвети. — Без празни приказки. Просто кажи каквото имаш да казваш.

Хари кимна и лицето му придоби сериозно изражение.

— Доминик, кръщелникът ми е добър човек. Честен човек. Искам да го изслушаш. Ако не му вярвах, нямаше да го доведа тази вечер.

Калвети не отговори.

— Също така е и син на Джино Демарко — каза Хари. — Помниш ли Джино? Работеше за Кармине Талиаферо.

Калвети изненадано повдигна едната си вежда.

— Така ли?

Хари кимна.

Направо си е страшно, помисли си Демарко, когато кръвната ти връзка с убиец се смята за препоръка.

Калвети погледна Демарко.

— Да, сега виждам приликата. Мислех си, че този човек е цивилен.

— Такъв съм, господин Калвети — обади се Демарко. Беше му омръзнало този тип да не го поглежда в очите и да говори само на Хари. — Никога не съм имал нищо общо с фамилията Талиаферо. Аз съм просто адвокат, който работи за Конгреса.

— Не си просто адвокат — каза Калвети, като отправи цялата сила на очите си към Демарко. — Ти си човек, който поставя капани, като ползва млади жени за примамка. Ти си по-долен и от сводник.

— Доминик... — обади се Хари.

— Господин Калвети — отвърна Демарко. — Няма да отричам, че провалих кариерата на Пол Морели. Но трябва да знаете защо го направих.

— Знам защо, защото работиш за някой друг политик. Още не знаем за кого, но ще разберем. Може би още тази вечер.

Демарко мигновено си представи огромната белязана ръка на Сивия, която го удря по лицето, докато не издаде Махоуни. Нямаше да отнеме дълго.

— Унищожих Пол Морели, защото той уби жена си, господин Калвети. Вашата дъщеря. Не бих могъл да оставя подобен човек да стане президент.

Демарко предполагаше, че споменаването на смъртта на Лидия ще предизвика някаква емоция у Калвети, но дори и така да беше, лицето на гангстера остана напълно безизразно.

— Защо ще убива жена си? Ако е бил недоволен от нея, е щял да се разведе. В Америка така се прави.

Ето това беше приказка: очевидно убийството беше приемливо за Калвети, но не и разводът.

— Убил я е, защото тя щеше да каже на пресата какво знае за него.

— Какво е знаела? Нищо не е знаела.

Демарко се поколеба — това, което се канеше да каже, можеше да му донесе мигновена смърт.

— Лидия щеше да им каже, че Пол е насилвал внучката ви.

Калвети стана от стола си с изумителна скорост и зашлеви Демарко през лицето. Кокалестата ръка на стареца направо го ужили и Демарко усети вкуса на кръв по долната си устна. Забеляза, че и двамата бодигардове са извадили пистолетите и чакат като добермани за команда да убиват.

Хари се изправи.

— Доминик, чакай. Изслушай го. Моля те.

За минута Калвети остана прав, втрепен в Демарко. Слабите му гърди се надигаха и спадаха от напрежение и емоции. После най-сетне се обърна към бодигардовете и им направи знак да приберат оръжията. След това отново седна, запали цигара и попита Демарко:

— Чувал ли си за „Хиляда и една нощ“? Шехерезада?

Тънка, жестока усмивка се прокрадна по бледите устни на Калвети.

Демарко кимна. Отлично знаеше какво имаше предвид старият гангстер: разкажи ми хубава приказка, иначе няма да доживееш утрото. Демарко обърса с ръка кръвта от устата си и започна:

— Винаги съм се възхищавал на Пол Морели.

Разказа на Калвети всичко, което беше научил от Лидия Морели, и защо беше сигурен, че Пол Морели е убил нея и Ися Перри. Докато говореше, Калвети мълчеше, пушеше цигара от цигара и се взираше в Демарко през полузатворените си очи. Демарко никога не беше влизал в ролята на съдебен адвокат. Никога не беше отправял отчаяна пледоария към съдебните заседатели, за да спаси живота на невинен

човек. Това беше неговият ден в съда и много повече щеше да му се наслади, ако беше заложен нечий друг живот.

Демарко свърши да говори и Хари се обади:

— Доминик, тази история с Пол и жените. Имаше една тук, в Ню Йорк...

Калвети вдигна ръка и прекъсна Хари по средата на изречението. Вгледа се в Демарко като че ли за цяла вечност. На Демарко му беше ясно, че Калвети не е отписал историята му като торба с лъжи. Не, имаше съмнения за Морели и сега очевидно се опитваше да вземе решение. На Демарко му хрумна, че Калвети беше своего рода изпълнителна власт. Непрестанно вземаше решения на базата на наличната информация и на инстинктите си. Нямахме да спори, нито да иска разяснения — беше чул всичко, от което имаше нужда. Оставаше да се произнесе.

Най-накрая проговори:

— Утре бъди пред апартамента на Хари в десет сутринта.

Капиш?

Демарко кимна.

— Облечи си топли дрехи — добави той.

Топли дрехи?

Калвети се изправи и Сивият му помогна да си облече палтото. Синият пръв излезе от ресторанта, докато Калвети и Сивият чакаха пред вратата. Синият отвън даде знак, че е чисто, и Сивият отвори вратата на шефа си. Докато си слагаше шапката, Калвети се обърна и погледна за последно Демарко. Да срещнеш очите на Калвети беше като да погледнеш в цевта на пушка — ако видиш светлинка, значи някой е дръпнал спусъка.

Беше прекрасна декемврийска сутрин, до Коледа оставаха само два дни.

Зимното слънце се отразяваше в покривите на милион жълти такситата, хората се носеха с пазарските си пликове и празнично се усмихваха на непознати. Докато чакаше Калвети, в ума на Демарко злокобно прозвуча старият индиански израз: прекрасен ден да умреш.

Точно в десет часа дълъг черен линкълн спря пред входа на сградата на Хари Фостър. Зад волана седеше Сивия — онзи с деформираните ръце, който претърси Демарко в ресторанта. Днес не беше с костюм. Носеше късо синьо палто, карирана риза и вълнени панталони. На главата му имаше тъмносиня плетена шапка. Приличаше на човек, когото ще видиш да тропа с крака пред някой док, за да се стопли, и чака да го извикат по име.

Другият до него на предната седалка беше облечен с черно кожено яке върху дебел пуловер, тесни дънки и боти. На ръцете си имаше тънки кожени ръкавици в тон с якето. Беше висок и жилест, с късо подстригана, бяло-руса коса. Очилата му с телени рамки уголемяваха бледосините му очи. Шофьорът, предположи Демарко, беше само мускули. Другият тип беше някакъв специалист. Не искаше да си представя каква е неговата специалност.

Специалистът се разгъна, излезе от колата и каза на Демарко да заеме неговото място. Не го погледна. Вместо това опипа с очи хората, които минаваха по тротоара, и прозорците над тях. В дясната си ръка държеше алуминиево куфарче и по някаква причина — може би заради многото филми — Демарко реши, че вътре сигурно има разглобена пушка, чиито части идеално пасват в уплътнените прегради. Зачуди се дали подсъзнателно ще усети как оптичният мерник пропълзва по лицето му и се заковава в средата на челото му.

Докато влизаше в колата, Демарко хвърли поглед на Калвети, който седеше на задната седалка точно зад шофьора. И той се беше облякъл топло — дебел анорак, вълнени панталони и ботуши с дебели

подметки. Аноракът беше закопчан догоре, въпреки че температурата в колата беше достатъчна да се отглеждат орхидеи. Старият сицилианец погледна Демарко с празно изражение и безчувствени очи.

Шофьорът даде знак на Демарко да свали прекалено тясното за него скиорско яке, взето назаем от Хари. Провери джобовете и методично го опипа отвътре, за да се увери, че нищо не е скрито под подплатата. След като приключи с якето, той накара Демарко да коленичи на седалката, за да го провери от кръста нагоре, а после му каза да седне обратно и да си протегне краката, за да завърши с обиска. Най-сетне като че ли остана доволен.

— Чист е, шефе. Тук ли да седи, или да се премести при вас?

— Отпред — отсече Калвети. — Господин Лумис ще седне отзад.

На Демарко не му хареса Лумис да седи точно зад него с проклетото алуминиево куфарче.

Веднага щом Лумис затвори вратата, Калвети заповяда:

— Тръгвай, Еди.

Черният линкълн се вля в потока манхатънски таксита като акула в пасаж риба тон.

Демарко се обърна назад към Калвети.

— Мога ли да попитам къде отиваме?

Сам се поздрави, че гласът му прозвуча спокоен и ни най-малко не издаде какво изпитва.

— Млъквай — дрезгаво рече Калвети. — Ще говоря с теб, когато съм готов.

Излязоха от Манхатън по Хенри Хъдсън Паркуей и продължиха на север по Девета магистрала, която вървеше успоредно на река Хъдсън. Докато пътуваха, Демарко се постара да повярва, че е взел правилното решение. Можеше да се опита да се скрие от Морели и Калвети, но в крайна сметка щяха да го намерят. Можеше да се обърне към властите и да помоли за охрана, но нямаше особено доверие на уменията — или желанието — на полицията да го защити. Беше поверил съдбата си в ръцете на Доминик Калвети с надеждата, че любовта на гангстера към внучка му ще надделее над лоялността му към Пол Морели.

Предишната вечер без малко не се изкуши да се обади на Ема и да я помоли за помощ. Тя щеше да вземе първия самолет до Ню Йорк,

сега колата ѝ щеше да следва лимузината на Калвети и тя — подходящо въоръжена — без колебание щеше да убие Калвети, ако се наложи. Но в крайна сметка реши да не ѝ се обажда и не вдигна, когато тя го потърси. Доколкото знаеше, Калвети, следователно и Морели, беше в неведение относно участието на Ема в операцията и Демарко не искаше да я разкрива. Достатъчно хора бяха умрели заради това, което направи. С тази ситуация щеше да се справя сам.

Отново погледна назад към човека, на когото беше поверил живота си, и видя, че Калвети безстрастно зяпа реката през затъмнения прозорец на колата. След няколко минути затвори очи, главата му клюмна на гърдите и той тихо захърка. Съдбата на Демарко очевидно доста безпокоеше съзнанието му.

Пресякоха река Хъдсън при Покипси и се отправиха на запад по Четирийсет и четвърта магистрала, докато не стигнаха Кетскил Парк. Калвети се събуди след няколко минути и запали цигара, но остана неподвижен и замислен.

Докато колата се изкачваше, количеството сняг отстрани на пътя все повече се увеличаваше, докато не заприлича на бял тунел. Минаха покрай един язовир близо до някакво градче със смешното име Лакауак и точно след една малка железопътна гара на име „Съндаун“, в подножието на планината Сампсън, шофьорът отби от главния път. Караха още няколко минути и спряха до една борова горичка. Не се виждаха къщи, нямаше и хора. Добро място за убиване, помисли си Демарко, но беше сигурен, че не са дошли чак дотук само за да го убият. Можеха да намерят някое голо поле и в Ню Джърси, ако това беше намерението на Калвети.

Калвети продължи да мълчи, загледан в снежната гора. Проговори сякаш след цяла вечност.

— Ето какво ще направиш...

Демарко отново се шокира от пълната липса на топлина в очите му. Не можеше да си представи човек с такива очи да обича когото и да било, дори и внучката си.

— Разбра ли ме? — попита Калвети и добави: — Или ти, или той.

Демарко кимна. Много добре го беше разбрал, просто не му хареса това, което чу. Друго развитие на събитията беше очаквал.

— Дай му го, Лумис — заповяда Калвети.

Лумис безмълвно подаде на Демарко кобур с малокалибрен автоматичен пистолет. Приличаше му на .25 — същия калибър беше използвал Морели, за да убие жена си. Кобурът беше пригоден да се закопчава на колана. Когато Демарко прие оръжието, Еди извади своя пистолет и го насочи в лицето на Демарко. Този на Еди беше по-голям от неговия — можеше да пробие дупка в главата му колкото грейпфрут.

— Ако извадиш пистолетчето от кобура, докато си в близост до колата, си мъртъв — каза Еди.

Демарко закопча кобура за колана си и излезе навън. Преди да затвори вратата, погледна Калвети. Босът беше завил коленете си с едно одеяло, а раменете — с друго. Изглеждаше, все едно му е студено и некомфортно. Снежната гора не приличаше на обичайните ловни земи за този стар градски хищник.

Загадъчният Лумис излезе от задната врата на линкълна със злокобното куфарче в ръка.

— На около петдесет метра — посочи той — ще видиш отбивка наляво. И побързай. На господин Калвети не му харесва тук на високото.

Демарко се увери, че скиорското му яке скрива пистолета, и за момент огледа гората наоколо. Беше като картинка от коледна картичка — борове, поръсени със сняг, земя, покрита с мек бял килим, висок остролист отдясно, украсен с яркочервени плодчета.

Лумис постави алуминиевото куфарче върху капака на линкълна и закопчалките изщракаха. Демарко се зачуди колко ли време би отнело да се изкопае гроб в еднометровия сняг. Дали трупът щеше да остане замръзнал до края на света?

Хижата беше от одялани трупи, с покрив от дървени плочи и каменен комин. Наблизо имаше барака, заредена с поне два кубика дърва. От комина се издигаше пушек; прозорците на хижата бяха заскрежени; по стрехите имаше ледени висулки. Идеалното скривалище — далеч от стреса на града, бърлога, където да се усамотиш с любовницата си — една снежна Елба за доброволно изгнание.

През заскрежените прозорци Демарко не видя никого вътре, но и той оставаше невидим. Когато стигна до вратата, той свали ципа на

якето колкото да може лесно да извади пистолета и вдигна ръка да почука.

Преди кокалчетата му да ударят вратата, чу глас:

— А, Джо, здравей. Радвам се да те видя отново.

Демарко се обърна — Пол Морели стоеше на няма и два метра зад него. Морели се усмихваше — имаше красива, заразителна усмивка — и Демарко едва не откликна. Морели държеше брадва в дясната си ръка, а в лявата — платнена торба с няколко цепеници. Устните на Демарко помръднаха в тиха ругатня. Морели сигурно е бил зад бараката, когато пристигна.

Демарко хвърли поглед надолу, за да се увери, че пистолетът на колана му не се вижда, и когато вдигна очи, видя, че Морели не гледа в него. Оглеждаше близките гори, очевидно за да провери дали Демарко е сам. Демарко се зачуди дали да не извади пистолета точно в този момент, но го беше страх, че Морели ще го изпревари и ще му сцеди главата с брадвата. Реши да изчака Морели да остави брадвата.

— Къде си паркирал? — попита Морели. Изглеждаше напълно спокоен. Дори и да беше изненадан, че Демарко го е намерил, не се издаде.

— На главния път — каза Демарко. — Не бях сигурен дали ще успея да стигна до къщата.

— Не си ли чувал за четири по четири? — изсмя се Морели.

Косата на Морели беше по-дълга от обикновено и стигаше до яката му, като отчасти покриваше ушите му. Носеше синя карирана риза върху кремаво поло, а сивите му джинси бяха напъхани в ботуши със стърчаща от ръбовете козина. Сигурно беше най-красивият звяр из тукашните гори.

Още няколко секунди Морели оглежда гората, после каза:

— Не знам защо си дошъл, Джо, но хайде да влезем вътре. Прекалено студено е да говорим навън.

Той остави торбата с дървата, но задържа брадвата. Мина напред, бутна вратата и направи път на Демарко. Когато той се поколеба, Морели го подкани:

— Хайде, Джо. Човек гледа да не избяга топлото, когато сам си цепи дървата.

Демарко пристъпи вътре, чу как вратата зад него се затваря и усети дулото на пистолет в тила си.

— Мамка му — промърмори той.

Не се беше сетил, че и Морели може да е въоръжен.

Осъзна прекалено късно, че съвсем не беше мислил в правилната насока — имаше си работа не със сенатор на Съединените щати, а с убиец. Който е убивал хора, както бе правил Морели, става мнителен. А може би се случваше нещо друго. Може би Калвети го беше изиграл. Но в такъв случай защо му беше дал пистолета?

— Не мърдай — каза Морели. — Да не си трепнал дори. Искам да видя дали имаш пистолет или подслушвателно устройство. Свали си якето, моля. Бавно.

Демарко се поколеба и Морели го ръгна с дулото на пистолета. Демарко отърси якето от гърба си и когато Морели видя оръжието в кобура на колана му, той възкликна:

— Ах, какво си имаме тука. Покушение ли си замислил?

Демарко не отговори. Спукана му беше работата без пистолета.

Морели му взе оръжието и го метна в ъгъла на стаята, после продължи с обиска. След като се увери, че Демарко няма друго оръжие или подслушвател, той го потупа приятелски по рамото.

— Хайде да седнем край огъня и да си поговорим. От толкова дълго време съм тук, хубаво е да си имам малко компания.

Край камината имаше два люлеещи стола и Демарко бавно се сниши в единия. Морели седна в другия и започна леко да се поклаща, но пистолетът в ръката му остана стабилен, насочен в гърдите на Демарко.

Демарко се огледа. До едната стена имаше легло и малка кухничка с газова печка. В средата на стаята имаше маса с груб дъсчен плот, а върху нея — лаптоп. Зад масата имаше бяла дъска, покрита с кратки фрази като „подкрепа от филантропи“, „водородна енергетика“, „атомна енергия“, „детройтска съпротива“. Имаше и множество имена. Демарко разпозна няколко от американските имена — на милиардери, — но имаше и други, които не му бяха известни, включително и някои, които приличаха на арабски. Линии свързваха някои от фразите с някои от имената. Изобщо не разбираше за какво става дума.

— Как ме намери? — попита Морели. Тонът му беше съвсем нормален, ни най-малко враждебен.

— Жена ви ми каза за връзката ви с Доминик Калвети — отговори Демарко. Чиста лъжа, но нямаше как да бъде изобличен.

— Божичко, какво бремене беше тази жена — промърмори Морели по-скоро на себе си.

— Когато започнаха да измират хора, осъзнах, че Калвети ви помага, и се досетих, че трябва да сте на някакво подобно място. Започнах да проверявам всички данни за имоти — ваши, на жена ви, после и на Калвети.

Морели поклати глава.

— Не ми се вярва, Джо. Доминик е прекалено умен, че да го запише на свое име.

— Не е. Собственик е една корпорация, която той контролира.

За момент Морели замълча, докато обмисляше отговора на Демарко, и след това, очевидно доволен, попита:

— Кой друг знае, че си тук?

— Няколко души.

Морели се усмихна и поклати глава. Очевидно се забавляваше.

— Не ми се вярва — каза той. — Ако си планирал да ме убиеш, нямаше да го разгласяваш. А ти затова си дошъл, нали?

Спокойствието на Морели го вбесяваше.

— Защо, по дяволите, убихте Бренда? И онова младо полицайче, и Клейтън Адамс? Ако сте искали отмъщение, защо не убихте мен?

— Клейтън Адамс? — изненада се Морели. — Не съм убивал Клейтън, Джо.

Демарко му повярва. Значи Адамс наистина бе умрял от естествена смърт, както бяха писали вестниците.

— И за друго нещо си в грешка — каза Морели.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че не сте...

— Тези хора умряха, но не защото съм искал да си отмъстя, а за да изпълня предопределението си.

— Предопределение?

— Президентството, Джо.

— Вие сте абсолютно побъркан. Нямате бъдеще в политиката.

— Отново грешиш, Джо. Не се ли притесняваш, че толкова често грешиш?

Преди Демарко да успее да отговори, Морели попита:

— Знаеш ли какво има в компютъра и на онази дъска?

— Не.

— Карта на пътя към Белия дом. Ал Гор ми даде идеята. Горкият Ал загуби от Буш, оттегли се с подвита опашка и всички си мислехме, че с него е свършено. Но после какво стана? Получи „Оскар“ и Нобелова награда. И за какво? Направи някакъв си филм, за бога, дори не беше и добър филм, мен ако питаш. Въпросът е, че Ал се захвана с глобалното затопляне, стана рекламно лице на каузата и ето ти го интернационален герой, а хората започват да говорят, че отново трябва да се кандидатира за президент. Точно така ще постъпя и аз, Джо, като Ал Гор, само че ще направя нещо много по-голямо от филм. Ще направя тази страна независима от нефта.

— Какво? — изуми се Демарко.

Морели се засмя.

— По изражението на лицето ти виждам, че ме смяташ за луд, но не съм. Мога да го постигна. Всичко съм измислил.

Морели поде вдъхновена реч, в която обясни, че не липсата на достъпни по цена алтернативи държеше САЩ в зависимост от нефта. Проблемът бил в сложната конспирация между нефтените компании, производителите на автомобили, ОПЕК и, разбира се, Конгреса, който правел всичко по силите си да запази статуквото. Но Морели заяви, че знаел как да разбие тази конспирация. Щял да извади всичко наяве; да упражни влияние — с помощта на Доминик Калвети, ако се наложи, — за да промени разни закони; да убеди милиардери филантропи да спонсорират начинаещите компании, които ще покажат, че горива като водорода са евтини, възможни алтернативи на нефта. Повечето от идеите изглеждаха прекалено сложни, може би енергийният план на Морели беше брътвеж на един побъркан, но Демарко не мислеше така. Пол Морели може и да беше убиец, но беше и гений.

— Ще си подам оставката от Сената, Джо. Ще кажа, че макар и невинен, се оттеглям, защото бъркотията около мен отвлича законодателите от работата им, но истинската ми цел е да отвлека вниманието на медиите. След няколко месеца ще задействам кампанията си. Ще разглася чрез пресата, че съм се отказал от политиката, за да се посветя на една далеч по-благородна кауза. — Очите на Морели проблеснаха, когато добави: — Джо, обещавам ти, че след по-малко от десет години ще съм герой в очите на обикновените граждани на тази страна. Ще си купуват коли, които не замърсяват въздуха и които харчат по няколко цента на километър. И като нация

повече никога няма да се налага да угаждаме на някой мюсюлмански диктатор само защото е имал късмета да се роди в страна с нефт под земята.

Морели се облегна в люлеещия стол, а изражението му сякаш питаше: А сега загреваш ли? Но за да не остане неразбран, поясни:

— Джо, аз съм само на четирийсет и седем години. Преди да стана на петдесет и седем, ще бъда президент на тази страна.

Демарко се изсмя.

— Наистина ли си мислите, че ще е толкова лесно? Тед Кенеди така и не успя заради Чапакуидик, както и вие няма да успеете заради това, което причинихте на Бренда. С политическата ви кариера е свършено.

Морели поклати глава, все едно бе разочарован от тъпото упорство на Демарко.

— Гледаш на проблема прекалено късогледо, приятелю. Трябва да отстъпиш крачка назад, за да видиш ясно картината. А сега внимавай. Моля те. След няколко месеца онзи запис с мен и Бренда, както и копието на продажния детектив ще бъдат унищожени. Доминик ще уреди някой пожар или експлозия в хранилището за вещественни доказателства, а доколкото го познавам, сигурно ще срути цялата сграда. Имай предвид, че *обществото* така и не е видяло записа на Бърг. Да, знам, че много хора са го гледали — но колко ясни ще са спомените им след няколко години? И след като записът е унищожен и след като аз кажа, че нещата са се развили по определен начин, кой ще ми противоречи? Никой, Джо, защото всички свидетели на това, което реално се случи, вече няма да ги има. Сега разбираш ли? Не беше убиване на хора за отмъщение. Беше елиминиране на *свидетели*.

— Нима наистина вярвате, че...

— И много скоро ще започне втората фаза на възкресението ми. Докато правя на пух и прах нефтената конспирация, която е държала тази страна в робство цял един век, ще се появи един доклад, който ще показва, че чайт, който Бренда ми е дала онази вечер, е съдържал малко количество фенциклидин, примесен с флунитразепам. Нищо чудно, че съм се държал толкова странно, толкова нетипично за мен. Специалистът, анализирал чая, ще признае, че е скрил доклада, защото е бил заплашен от онзи отвратителен Гари Паркър.

— Но чаят изобщо не е бил анализиран. Така писаха вестниците. Морели се усмихна.

— Долна лъжа, Джо, измислена от Гари Паркър.

Демарко не успя да възрази, защото Морели продължи:

— Много скоро няколко добре платени, заслужаващи доверие хора ще започнат да рушат репутацията на Паркър, Арни Бърг и Бренда. В случая на Бърг очевидно няма да е трудно да се развали имиджът му. Долен тип си беше. Паркър, както ще се окаже, е бил подкупно ченге през цялата си кратка кариера и разни хора публично ще го потвърдят. Виж, малката ти актриса ще отнеме повече усилия. Още не съм обмислил всички детайли, но не се притеснявай, все ще ми хрумне нещо. Сега разбираш ли, Джо? Схвана ли какво е положението? Говорим за след пет-шест години. Записът е изчезнал, всички, участвали в конспирацията срещу мен, са мъртви и компрометирани. Има неопровержимо доказателство, че съм бил упоен и примамен в клопка от група подлеци, които са искали да ме спрат по пътя към Белия дом. А дотогава ще съм любимецът на целия западен свят, мъж на годината на „Тайм“, героят, свалил нефтените белезници, който *наистина* е направил нещо срещу глобалното затопляне.

Той намигна на Демарко.

— Вярвам, сър, че планът ми има известен... потенциал.

— Но все пак — с мъка рече Демарко... — все пак някой ще забележи, че *всички* замесени са мъртви.

— Разбира се, че ще забележат, и какво? Паркър умря в най-обикновено пътно произшествие. Бърг се напи и падна от покрива пред очите на негов приятел и свидетел. А горката Бренда, тя беше жертва на една небезопасна каскада. Сигурно не знаеш, Джо, но човекът, построил скелето за последната сцена на Бренда, е смъртно болен от рак с четири деца, който вече си призна, че вината за срутването се скеле е негова.

— Мили боже — ахна Демарко. — Убихте жена си и невинно хлапе. Насилвали сте доведената си *дъщеря*. Мястото ви е в лудница, не в Белия дом.

Демарко очакваше Морели да се ядоса, но той кимна, все едно в знак на съгласие.

— Прав си — каза той. — И аз си имам слабости. Всички хора имат, дори и най-великите.

— Смятате убийството на жена си за „слабост“?

— Не, то беше необходимост. Тя щеше да унищожи всичко, за което съм се трудил. Говорех за Кейт. Наистина съжалявам за това, което се случи с нея, чувствам се ужасно.

Морели направи пауза, после добави:

— Но тя наистина малко пресили нещата.

— Пресилила е нещата?

— Ами, да. Не беше нужно да се самоубива. При всяко положение, и наистина се надявам това да те накара да се почувстваш по-добре, заклел съм се да не пия повече.

Демарко не познаваше никой друг толкова умен, но така абсолютно лишен от всякаква човечност. Сигурен беше, че има някакъв медицински термин за състоянието на Морели, но „чудовище“, както го беше нарекла жена му, звучеше по-лесно за разбиране.

— Имам лоши новини за вас, сенаторе — каза Демарко. — Доминик Калвети знае, че сте убили Лидия и сте изнасилили внучка му.

Демарко видя, че най-сетне беше успял да изненада Морели, но не отгатна причината.

— Ти си открил, че Лидия беше дъщеря на Доминик? Май си по-умен, отколкото те мислех. Но Доминик не знае, че съм я убил, и никога няма да узнае. Полицията още не го е разбрала, така че той откъде ще знае?

— Аз му казах — заяви Демарко.

Морели прихна.

— Ах, Джо, не те бива да блъфираш. Ако си говорил с Доминик, нямаше да седиш пред мен. А всъщност точно той беше причината да убия Лидия. Притеснявах се, разбира се, че обществото може да й повярва за Кейт, но истински се страхувах само от Доминик. Лидия беше заплашила, че ще огласи пред пресата и връзката ми с него. Това щеше да бъде много по-голям удар върху политическата ми кариера, отколкото необоснованите обвинения за изнасилване от устата на една алкохоличка. А знаеш ли коя е истинската ирония, Джо? Аз можех да бъда вторият Доминик Калвети. Израснах с деца, които станаха мошениците, издигнали се не по-далеч от негови пионки, но аз се

прицелих по-нависоко. Отдадох живота си да служа на обществото, не да трупам богатства. И все пак ти не ме уважаваш.

Морели тихичко изцъка с език.

— Не е лесно да те задоволи човек, приятелю, и май така и ще си отидеш в гроба.

Докато Морели все още се усмихваше на собствената си шега, вратата на хижата се отвори с трясък. Пистолетът на Морели се стрелна в посока на вратата, но когато видя кой е, той извика:

— Божичко, Еди! Какво, по дяволите, правиш тук? Без малко да ми докараш сърдечен удар.

— Господин Калвети чака отвън, сенаторе. Трябва да ми дадете пистолета, за да влезе. Знаете какъв е.

— Доминик е тук? — попита Морели.

— Да, господине — отговори Еди. — Дайте ми пистолета.

Морели се поколеба, за момент объркан и може би изплашен, но бързо си възвърна самообладанието. Стана от стола, отиде до Еди и му даде пистолета.

— Слава богу, че сте дошли. Сигурно сте проследили този побърканийк. — И той направи знак към Демарко. — Искаше да ме убие.

Еди не каза нищо — лицето му беше подвижно колкото и скалните барелефи на Маунт Ръшмор. Той прибра пистолета на Морели в джоба на палтото си... и удари Морели в лявата страна на тялото с една от огромните си обезобразени ръце.

Демарко чу как ребрата на Морели изхрущяха.

Въздухът напусна дробовете на Морели, той се строполи на земята, сви се в ембрионална поза и се хвана за изпотрошените си ребра.

— Чисто е, шефе — каза Еди.

Калвети влезе сам; Лумис сигурно беше останал в линкълна.

Калвети погледна Морели. Лицето му беше неразгадаемо. Устните му бяха свити в една тънка непреклонна черта.

Калвети беше чул всяка една дума, изречена от Морели. В кобура на Демарко имаше вграден свръхтънък предавател; приемникът беше в алуминиевото куфарче на Лумис. Лумис беше експерт по полицейско наблюдение, който работеше за ФБР и за Доминик Калвети, Калвети беше дал на Демарко пистолета, за да принуди Морели да признае, че е

изнасилил доведената си дъщеря, въпреки че Калвети не вярваше, че дори и при смъртна заплаха Морели би изповядал подобен чудовищен грях.

— Доминик, какво правиш? — едва изрече Морели, агонизиращ от болката в ребрата.

Калвети не му отговори. Един поглед бе достатъчен и Еди изрита Морели в ребрата, на същото място, където го беше ударил и първия път, и Морели загуби съзнание.

Калвети огледа за момент проснатото тяло на Морели и после каза на Еди:

— Обади се на брат си да дойде.

После се обърна към Демарко.

— Върни се в колата. Лумис ще те закара до града.

Демарко кимна. Не можеше да говори, защото беше затаил дъх.

— Нали знаеш какво ще се случи, ако продумаш пред когото и да било? — попита Калвети.

Демарко отново кимна.

Калвети се взря в Демарко, очевидно искаше да бъде сигурен, че е разбрал: ако проговори, ще умре. След това погледът му се отмести обратно върху Морели. С немигащите си очи, набръчкано древно лице и дълъг кокалест нос, Калвети приличаше на лешояд, който се кани да вечеря с мърша.

Демарко никога не си беше помислял, че може да изпита някакво съчувствие към Пол Морели, но в този момент беше така. Стана, излезе от хижата и тръгна по заснежената пътека към линкълна.

Не се обърна нито веднъж.

Беше следобедът преди Бъдни вечер.

Конгресът беше в почивка и тихата сграда по-скоро приличаше на пуста катедрала, отколкото на правителствено учреждение. Демарко я обожаваше в такива дни — без туристи, лобисти и политици. Стъпките му ехтяха из ротондата, докато вървеше към кабинета на председателя.

Отвори вратата и беше посрещнат от звука на вихрецо се парти и гласа на Бинг Кросби, който пееше „Бяла Коледа“. С всичко друго, което му висеше на главата, беше забравил за коледното парти на Махоуни. Две бюра бяха превърнати в бар и трийсет-четирийсет души кръжаха наоколо и пиеха пунш от пластмасови чашки. В единия край стоеше малка коледна елха, украсена с играчки на червени и бели ивици. От поне десет лампи висеше имел. Махоуни обожаваше имел.

Ето го и Махоуни, в центъра на множеството, в центъра на вниманието. Върху бялата му коса имаше шапка на Дядо Коледа, поръбена с бяла кожа и с малко звънче на върха. В едната си месеста лапа държеше чаша яйчен коктейл; другата му ръка беше бащински положена върху рамото на млада руса стажантка.

Махоуни разправяше стар мръсен виц за някакъв свещеник и три кози. Произнесе финалната реплика с автентичен ирландски акцент и целият му персонал се разсмя, защото и той се смееше. Лицето на стажантката поруменя, придоби цвета на наситено розовия й и добре изпълнен пуловер. Единственият, който не се засмя, беше главният секретар на Махоуни, който тревожно беше обърнал глава към вратата, когато влезе Демарко, ужасен, че може да е някой репортер.

Махоуни видя Демарко — и изражението на лицето му — и направи знак да го последва в кабинета. Пътъом се спря, за да си долее ямайски ром в чашата, после отново спря, за да целуне една жена, която стоеше в близост до една имелова клонка. Жената беше на около четирийсет години; Махоуни не подбираше.

По пътя с Лумис към Ню Йорк Демарко се зачуди защо Калвети беше решил да не го убива. Може би заради връзката му с Хари Фостър, но също така подозираше, че може би някъде в буцата антрацит, която представляваше сърцето му, Калвети изпитваше угризения за всичко, което бе сторил заради Морели. Каквато и да беше причината, Демарко беше жив. За Пол Морели беше сигурен, че не е.

Въпреки това обаче пренебрегна заплахата на Калвети да не разговаря с никого за случката в хижата в Кетскил Парк. Разказа на Ема, защото тя имаше правото да знае, а и той беше сигурен, че може да ѝ повери всякаква тайна. Целият живот на Ема беше една тайна. А сега разказа и на Махоуни.

— Божичко — възкликна председателят, когато Демарко свърши да говори. — Какво мислиш, че се е случило, когато си си тръгнал?

— Калвети го е убил. Морели е унищожил плана му да постави свой човек в Белия дом, убил е дъщеря му и е бил отговорен за смъртта на внучката му. Няма начин Морели да е още жив.

Демарко направи пауза, после добави:

— Но се обзалагам, че никога няма да открият трупа. Някой ден някой ще влезе в хижата и ще види написаното на дъската, мечтата на Морели да възкреси кариерата си. Скоро, предполагам, ще се появи версията, че Морели е осъзнал колко безсмислени са усилията му, колко нищожен е шансът му да се завърне. И всички ще повярват, че е навлязъл навътре в гората и е изчезнал.

Махоуни кимна, очевидно съгласен с размишленията на Демарко.

— В някакъв момент все пак ще разкажа на Дик Финли какво се е случило — изпъшка той. — Трябва да знае защо е умрял синът му.

— Предполагам — отвърна Демарко, но не беше сигурен дали това е добра идея.

Махоуни поклати глава и камбанката на шапката му иззвъня.

— Ах, Джо — въздъхна той, — какви неща можеше да направи Морели, какви неща можехме да направим *ние*.

Двамата замълчаха, потиснати от мрачната равностметка за всичко, което се бе случило. Демарко мислеше най-вече за себе си. Чувстваше се, все едно Господ е решил да направи сериал продължение на историята на Йов и е избрал него за главната роля. В

изминалата година беше изгубил още една скъпа на сърцето му жена, на косъм се бе разминал със смъртта и за пореден път бе станал пионка в игричките на шефа си. Беше отговорен за смъртта на трима души — Гари Паркър, Бренда Хатауей и, съвсем скоро, Арни Бърг. Ако не си беше наумил да провали Пол Морели, всички те щяха още да са живи.

Може би беше виновен дори и за смъртта на Лидия Морели и Исая Пери. Ако не беше приел да се срещне с Лидия, може би нямаше да умрат. А Маркър Пери — ако не беше говорил с него, може би той нямаше да се опита да отмъсти за смъртта на брат си.

Може би. Съвестта му беше подгизнала с „може би“.

Махоуни вирна глава и довърши питието си.

— Е, станалото — станало — каза той и тонът му издаде, че е приключил с размислите за Пол Морели. — Смятам да се обадя на едно хлапе от Ню Йорк. В момента е главен прокурор там. Ще видя дали не би искал да стане сенатор.

Демарко се досещаше, че „хлапето“ от Ню Йорк е поне на петдесет.

— Голям е идеалист — добави Махоуни, — все се бори с някоя проклета вятърна мелница, но мисля, че има потенциал.

Демарко винаги се беше възхищавал на Махоуни за едно нещо — оптимизма му. Политиката беше кофти игра и дори и с политическото влияние на Махоуни сигурно и той беше изгубил половината битки, в които се е борил. Но всеки ден той ставаше, слагаше бронята си, вземаше копието си и се качваше на доверения си мършав кон. И Махоуни се биеше с мелниците.

Да, председателят, наистина беше приключил със скръбта по Пол Морели — беше време да му намери заместник, време да започне нова битка. Демарко си мечтаеше да притежава способността на Махоуни с лекота да се съвзема от ударите на живота.

Махоуни също трябва да бе разсъждавал в тази посока, защото тръсна глава и избоботи:

— Не увесвай нос, синко. Постъпи както трябваше.

— Знам, но просто си мислех...

— Днес е дошло едно момиче, племенница на секретарката ми. Ще ви запозная. Кълна се, прилича на Джина Лолобриджида, Джо. Ти си прекалено млад, за да помниш Джина, но тази девойка... направо ѝ е одрала кожата.

Камбанката на коледната му шапка иззвъня, когато Махоуни тронаво се изправи.

— Хайде, Джо. Изпускаме купона... Ах, колко обичам Коледа —
добави той.

Пол Морели тъкмо идваше в съзнание, когато Еди и брат му го извадиха от багажника на колата.

Еди направо го беше смазал. Всичките му ребра бяха изпотрошени, а бъбреците — ужасно натъртени. Нямахше да се изненада, ако и далакът му беше разкъсан. Всеки път, когато старецът зададеше някакъв въпрос и Морели се поколебаеше, Еди го удряше. Удряше с юмрук като топуз, който се блъскаше в тялото му. И накрая си призна всяка една лъжа. Призна си всичко.

Проснаха го по гръб на някакъв влажен бетонен под. Ръцете му бяха вързани зад гърба, а върху устата му имаше лепенка. Очите му огледаха сградата, някаква кръгла бетонна постройка. Помисли, че може би е зърнен силос, и ясно си представи как тонове пшеница се изсипват върху него, смачкват го, задушават го.

Тогава чу нещо зад гърба си, стържене на метал в метал, като ръждиви панти, които някой се мъчи да отвори. Еди и брат му, двама мъже с телосложението на бикове, пръхтяха от напрежението. Колкото и да беше уплашен, страхът му нарасна още повече, защото не виждаше какво правят те.

Еди изведнъж се появи в полезрението му. Наведе се, хвана го за глезена и с една ръка го извлачи по бетонния под. Завъртя го по корем и преряза въжетата, с които бяха вързани ръцете му. Слава богу! Ако махнеше и лепенката, оставаше макар и нищожен шанс да бъде разубеден. Но преди да стигне до лепенката, Еди сложи крак на рамото му, ритна го и той усети, че лети.

Не падна от много високо, може би около два метра. Приземи се по гръб, въздухът излетя от дробовете му, вълни от болка започнаха да преминават по цялото му тяло. Близко минута лежа със затворени очи, опитвайки се да не губи съзнание. Зачуди се дали не му е счупен гръбнакът, дали някое от строшените ребра не е пробило белия му дроб. Най-накрая отвори очи и погледна нагоре.

Калвети стоеше на ръба на отвора, през който го бяха хвърлили. Нисък, крехък белокоос старец, който в момента изглеждаше толкова стар и ужасяващ, колкото самата смърт. Той просто си стоеше там, гледаше Морели и го изучаваше с безизразно лице. По него нямаше нищо: никаква ярост, никакво разкаяние и определено никаква жал.

Морели се пресегна, за да изчопли лепенката от устата си и да може да говори с Калвети. Толкова истерично започна да я дере, че ноктите му издълбаха резки по едната му буза.

— Доминик! — изкрещя той, когато най-накрая успя да свали лепенката.

След това, опитвайки се отчаяно да удържи страха си, той понижи глас и каза възможно най-спокойно:

— Не го прави. Моля те. Все още мога да стана президент. Все още мога да сбъдна мечтата ни.

Калвети поклати глава — веднъж, бавно, от едната страна до другата, — след което се обърна и кимна на Еди.

Морели гледаше с ужас как Еди и брат му започнаха да спускат една тежка бетонна врата. Вратата беше на масивни панти и беше дебела поне десет сантиметра. Морели се опита да се изправи, но с всичките си наранявания беше прекалено бавен. Докато се надигне на колене, Еди и брат му вече бяха спуснали вратата и го бяха затворили в пространството долу. Последното, което Пол Морели видя, преди вратата да се затвори, бяха черните очи на Доминик Калвети, които безмълвно го пратиха в ада.

Морели вдигна ръце. Беше достатъчно висок, за да докосне вратата. Опита се да я повдигне, но знаеше, че дори и да не беше ранен, пак нямаше да успее да я помръдне. Тогава чу как нещо изтрака, все едно се беше задействал някакъв механизъм, който заключи вратата.

Той се срина на пода. Прехапа кокалчетата на дясната си ръка, за да не се разпици, за да застави мозъка си да мисли.

Беше в пълен мрак, но докато вратата още бе отворена, той бе успял да добие бегла представа за мястото, на което се намиреше. Знаеше, че са го хвърлили под сграда, може би празен зърнен силос. Но точно тогава осъзна, че не е силос. Чуваше някъде отгоре как някаква течност се плиска по пода. Много течност, като че ли я изпомпваха в сградата през няколко дебели тръби. Тогава осъзна, че се намира в

резервоар, който обикновено беше пълен с вода или с някаква друга течност и когато се напълнеше догоре, вратата над главата му щеше да стане невидима.

Паниката отново започна да го завладява, за пореден път той я удържа и потисна страха си. Мисли, каза си той. Успокой се и мисли. Защо Калвети просто не го беше застрелял и не го беше заровил в гората близо до хижата? Защо си беше направил труда да го докара тук? А и Еди дори веднъж не го удари по лицето. Беше смазал тялото му, но лицето му дори не докосна, а това *трябваше* да значи, че Калвети не е искал да му разваля визията. Да, така трябва да беше. Калвети щеше да го остави тук за известно време, убеден, че така ще го сплаши, за да не дръзне никога повече да го предава или да го лъже. Не би захвърлил всичките им години труд, не и заради една дъщеря, която никога не беше обичал, и заради една внучка, която беше само малка част от живота му. Да, фактът, че Доминик не го беше убил, означаваше, че все още има надежда.

Пребърка джобовете си. Бяха празни. Не, чакай. Усети нещо. Беше малка запалка едnodневка. Тя пък от къде се беше взела? Той не пушеше, а в хижата беше ползвал кибрит, за да пали камината. Щракна запалката, вдигна я над главата си и се огледа. Бетонните стени бяха абсолютно голи, не виждаше никакъв отвор или изход, но тъкмо когато запалката опари палеца му, той зърна нещо в сенките отдясно. Изпълзя на колене и отново щракна запалката.

О, господи! Беше скелет. И беше там от много дълго време. По костите нямаше месо, нито коса, само няколко раздърпани парчета плат и кожа. Тогава забеляза, точно когато пламъкът отново започна да пари, че до дясната ръка на скелета имаше нещо.

Нетърпеливо изчака запалката да се поохлади и отново завъртя колелцето с палец. Предметът, който беше видял до ръката на скелета, беше ръждясала нокторезачка, от която стърчеше малката пиличка за нокти. Какво беше правил този човек с пиличката? Дали беше намерил изход?

Отново остави пламъка да изгасне и пое няколко бързи плитки глътки въздух. Заповяда си да не се паникьосва. Още веднъж щракна запалката, за да види какво е правил човекът с пиличката за нокти, и тогава извика от ужас.

Не спря, докато не го заболя гърлото. Призоваваше Калвети да го пусне. Призоваваше Господ да го спаси. Но докато виковете му още кънтяха из помещението, той вече знаеше, че вероятността Калвети да се върне и да го освободи са по-малки от вероятността самият Господ да се пресегне и да отвори вратата над главата му.

Сега разбра защо Калвети не го беше убил. Знаеше и защо Калвети е сложил запалката в джоба му. Калвети искаше той да умре бавно и мъчително — и *докато* умира, да знае, че няма да дойде спасение в последната минута, че никой няма да го открие и да му помогне. Доминик Калвети искаше той да изстрада една бавна, ужасна смърт, знаейки — с абсолютна сигурност, — че няма надежда.

Знаеше всичко това, защото в бетонната стена над скелета бяха издраскани думите:

Д Калвети
ме уби
Дж Хофа

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам специално да благодаря на целия екип от Атлантик Мънтли Прес, който работи така усърдно върху тази книга, и особено на: Морган Ентрекин, Джеймисън Столц, Ерик Прайс, Деб Сийгър, Джоди Хоксмит и Сю Коул. Всички в издателството ми засвидетелстваха приятелска отзивчивост и готовност за помощ. Тези хора са истински професионалисти и аз високо ценя възможността да работя с тях.

Както винаги дължа признателност на Франк Хортън за редакторската и коректорската работа върху ръкописа, преди още да е попаднал у издателя. Благодаря на Роджър Хъбард, който неведнъж ме е спасявал със своите магически компютърни умения.

Изказвам специална благодарност на всички в Гърнърт Къмпани — Дейвид Гърнърт, Стефани Кабът, Кортни Хамър и Ерика Сторела — които така усърдно се трудят, за да печеля от любимата си работа. Аз съм истински щастливец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.